

Giới thiệu Trò Chơi

Truyện Trò Chơi là một truyện mới được giới thiệu với bạn đọc trên trang đọc truyện online, nhan đề truyện cũng đã cho bạn đọc biết được phần nào nội dung. Từ đầu đến cuối vẫn là một cuộc chơi nhưng khi hòa nhập vào nó dễ bị mê mải, cuốn đi là ta không thể có lối thoát. phải làm sao, phải đi tiếp hay dừng lại thứ gì phía trước đang chờ đón. Tác giả Tứ Tiêu đã gửi đến bạn đọc một truyện khoa huyền khá đặc sắc và hấp dẫn, làm không ít độc giả mê mải.

Một cửa sổ mới hiện ra, web chỉ toàn một màu đen, giữa màn hình có dòng chữ màu trắng: "Bạn đã đọc nhiều tiểu thuyết? chơi nhiều game? bạn thấy chán với những game bình thường rồi? xin chúc mừng bạn, bạn là người duy nhất trên thế giới này có cơ hội tham gia vào game mới của chúng tôi, xin hãy điền ngày tháng năm sinh dưới đây để tham gia ngay vào game này ". Và bên dưới là: "Ngày tháng năm sinh" cùng một chỗ để điền vào.

Ngay sau khi hắn vừa ấn vào nút "OK", ngón tay trở của hắn bắt chợt đau nhói một cái, hắn liền rút tay lại như phản xạ và đưa lên xem, kỳ lạ không thấy gì khác thường cả. Hắn đâu biết là lúc ngón tay hắn bị đau, một giọt máu từ tay hắn tự nhiên chảy ra rồi biến mất vào hư không, hiện tại đang tới nên hắn không để ý.

Hắn lại đưa mắt lên màn hình máy tính. Tối thôi, máy tính tự tắt!?, lấy làm lạ nhưng hắn kệ, mai rồi tính. Nghĩ vậy nên hắn lên giường nằm ngủ, hẹn đồng hồ báo thức là 5h30 phút sáng, hắn từ từ chìm vào giấc ngủ.

Trương Duy Quang, một sinh viên năm nhất của trường đại học ở Hà nội, một thanh niên suốt ngày chỉ game và tiểu thuyết bắt chợt bị gọi vào một game bí ẩn? game đó là gì và như thế nào? mọi người đón đọc truyện nhé

Khi hắn đang ngủ say, một giọng nói điện tử vang lên trong đầu hắn mà hắn không hay biết: "Xác nhận hoàn tất, trò chơi bắt đầu!?".

Tiếp sau đó thân hình hắn bị một đoàn ánh sáng trắng vây quanh rồi từ từ biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Game Mới ?

"Quang ơi, 6h30 rồi xuống ăn cơm đi con".

"Đây, đợi con tí!".

Thoát ra khỏi game "Bá vương", ấn tắt màn hình máy tính, hắn đứng dậy vươn vai hoạt động mấy cái, ngồi chơi game suốt từ 1h chiều đến bây giờ khiến hắn có cảm giác hơi choáng váng. Ra ngoài phòng rồi đi cầu thang xuống tầng 1, hắn vừa đi vừa lẩm bẩm: "Chắc, dạo này sức khỏe giảm sút thế không biết, trước ngồi chơi cả ngày có làm sao đâu".

Hắn năm nay 19 tuổi, hiện đang là sinh viên của trường đại học X ở Hà nội, hắn thân cao có 1m68 (hơi lùn), dung mạo bình thường, mắt cận nặng vì chơi game từ bé, hơi mập. Người ngoài nhìn hắn sẽ đánh giá ngay đây là 1 "game thủ chính hiệu" hoặc "con mọt sách" tại vì cái kính 8,5 đi ốp và sẽ dễ dàng quên ngay hình dạng của hắn nếu vứt hắn vào đám đông.

Xuống tầng 1, lười quay đầu lại, hắn nói vọng vào bếp:

"Mẹ ơi, bố đâu?"

"Bố mày ở trên gác chứ đâu?, mắt mũi để đâu mà không nhìn thấy hả?, thôi vào sắp mâm đi rồi sang gọi em Hưng về để ăn cơm". Một giọng nói vọng ra từ trong bếp

"Đây con đang vào đây". Hắn đáp lại

15 phút sau, tại bàn ở ngoài phòng khách, cả nhà hắn đang ăn cơm.

"Quang, đưa điều khiển ti vi cho bố, bật thời sự đi, suốt ngày hoạt hình". Một người đang ông trung niên đáng vẻ hơi gầy yếu ngồi cạnh hắn nói với hắn

"Khô quá bố ơi, sắp hết rồi đang đoạn hay!". Hắn trả lời

"Không nói nhiều nữa!, đưa điều khiển đây". Bố hắn giọng hơi giận mắng

"Đây bố này". Hắn đành ngậm ngùi đưa điều khiển cho bố

" Quang à , con năm này 18-19 tuổi đầu rồi , game-giấc ít thôi , hoạt hình vừa thôi , lo mà học đi còn phải giúp đỡ bố mẹ chứ ? . Nhà mình đâu có khá giả gì nên không có điều kiện như con nhà người ta mà cho con đi học lại được đâu . Nên con phải cố gắng mà học đi , chơi ít thôi , game nó chỉ là phụ thôi , giờ có thêm em Hưng rồi nên con phải cố lên đi " . Ngồi đối diện hắn là một người phụ nữ trung niên đáng một mồi đang cho 1 đứa bé tầm 3-4 tuổi ăn cơm , nói với hắn .

" Vâng , con biết rồi " . Hắn cúi đầu vừa ăn vừa trả lời

" Suốt ngày vâng với dạ , có bao giờ nghe đâu , tối qua làm gì mà 1h sáng chưa ngủ ? , lấy sức đâu mà học ? , cứ kiểu này thì tao phải lấy cái máy tính xuống cho đỡ suốt ngày chơi điện tử " . Bố hắn nói

Hắn im lặng không nói , ăn nhanh xong bữa cơm hắn liền đứng dậy đi lên gác

vì hắn quá hiểu dù có nói lại cũng chỉ bị ăn mắng nhiều hơn mà thôi , im đi cho nó lành .

Vào phòng khóa cửa lại , hắn lại ngồi vào trước cái máy tính rồi nhẹ nhàng thở dài một cái , tuy hắn không nói gì nhưng thật ra hắn rất khó chịu .

" Đâu cần suốt ngày nói cơ chứ ? mình đâu có phải ngu đâu mà không hiểu ... " Hắn nghĩ thầm .

Ngắm nghĩ một chút , hắn lại lên mạng đọc tiểu thuyết , đây là một sở thích khác của hắn ngoài game ra , thực ra hắn mới bắt đầu đọc tiểu thuyết từ năm lớp 11 , ngay từ khi bắt đầu đọc hắn đã bị cuốn hút bởi những thế giới đầy màu sắc và tình tiết của truyện và gần như chìm đắm trong đó , 4 năm đọc tiểu thuyết đã làm hắn sớm mất đi hứng thú ban đầu , hiện tại hắn đọc chỉ là một loại thói quen hay nói thật ra là cho " đỡ nhien " đi .

" 12 giờ rồi !? " . Giật mình nhìn đồng hồ , hắn đang chuẩn bị tắt máy tính để đi ngủ sớm , mai 5h30 phải bỏ dậy đi học thì hắn thấy ngoài Tab truyện hắn đang đọc còn 1 Tab nữa đã mở ra từ bao giờ . " Mình đâu có bật cái gì đâu nhỉ ? , chẳng lẽ là game mới nào đó mà mình vừa mở ? " . Hắn tò mò nên click vào Tab mới hiện ra .

Một cửa sổ mới hiện ra , web chỉ toàn một màu đen , giữa màn hình có dòng chữ màu trắng : " Bạn đã đọc nhiều tiểu thuyết ? , chơi nhiều game ? , bạn thấy chán với những game bình thường rồi ? , xin chúc mừng bạn , bạn là người duy nhất trên thế giới này có cơ hội tham gia vào game mới của chúng tôi , xin hãy điền ngày tháng năm sinh dưới đây để tham gia ngay vào game này " . Và bên dưới là : " Ngày tháng năm sinh " cùng một chỗ để điền vào .

Tò mò nên hắn liền điền ngay thông tin vào dòng đấy . Một cửa sổ khác hiện ra có tiêu đề " Điều khoản sử dụng " . Lười đọc nên hắn ấn ngay nút xác nhận

Một thông báo khác lại hiện ra : " Bạn đã đọc kỹ điều khoản sử dụng và thực sự xác nhận ? " .

Hắn nhấp vào " OK "

Lại một thông báo khác hiện ra : " Bạn chắc chắn chứ ? "

Mất kiên nhẫn hắn lại ấn ngay vào " OK "

Lại một thông báo khác hiện tiếp ra : " Bạn thực sự chắc chắn xác nhận ? "

" Mợ nó " . Tức mình hắn chửi tục một cái rồi ấn tiếp vào " OK "

Một thông báo khác tiếp tục hiện ra : " Nếu bạn thực sự chắc chắn xác nhận , mọi việc sẽ không thay đổi được sau khi xác nhận . Bạn thực sự chấp nhận ? "

Lắm nhảm hỏi thăm tổ tiên người làm ra cái game này , hắn nghiêng răng ấn vào nút " OK "

Ngay sau khi hắn vừa ấn vào nút " OK " , ngón tay trở của hắn bắt chợt đau nhói một cái , hắn liền rút tay lại như phản xạ và đưa lên xem , kỳ lạ không thấy gì khác thường cả .

Hắn đâu biết là lúc ngón tay hắn bị đau , một giọt máu từ tay hắn tự nhiên chảy ra rồi biến mất vào hư không , hiện tại đang tối nên hắn không để ý .

Hắn lại đưa mắt lên màn hình máy tính . Tối thôi , máy tính tự tắt !? , lấy làm lạ nhưng hắn kệ , mai rồi tính . Nghĩ vậy nên hắn lên giường nằm ngủ , hèn đồng hồ báo thức là 5h30 phút sáng , hắn từ từ chìm vào giấc ngủ .

Khi hắn đang ngủ say , một giọng nói điện tử vang lên trong đầu hắn mà hắn không hay biết : " Xác nhận hoàn tất , trò chơi bắt đầu !? " .

Tiếp sau đó thân hình hắn bị một đoàn ánh sáng trắng vây quanh rồi từ từ biến mất .

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Rừng Rậm ?

" Sao nóng thế nhỉ ? Khoan đã !? nóng ? thời tiết này đang 11-12 độ C thì nóng thế nào được ? ". Hấn giật mình mở mắt dậy

Đập vào mắt hấn là khung cảnh cực kỳ hoành tráng , toàn cây là cây (=^=) , càng giật mình hơn là xung quanh người hấn đang được bao bởi 1 đoàn ánh sáng màu trắng và hấn đang lơ lửng so với mặt đất 10cm .

Một giọng nói điện tử không chút tình cảm vang lên trong đầu hấn : " Chủ thể đã có ý thức , kết thúc 1 lần duy nhất tự bảo vệ trong 5 , 4 , 3 , 2 , 1 , 0 , kết thúc ! " .

Khi tiếng " kết thúc " vừa nói xong , đoàn sáng xung quanh người hấn đột ngột biến mất .

" Uych " . Cơ thể hấn được tiếp xúc thân mật với đất mẹ thân yêu nhưng lúc này hấn không có cảm giác đau đớn gì cả , mặt hấn dần ra đến hơn 10 phút , hấn ngơ ngác nhìn xung quanh .

Mãi đến khi giọng nói điện tử lại vang lên : " Nhiệm vụ chính hiện tại : Sống sót 8 tháng trong khu rừng này . Xét chủ thể là người chơi mới và có huyết mạch đặc biệt , cấp cho dao quân dụng đặc biệt và thuốc thức tỉnh huyết mạch 10% . Nhiệm vụ hoàn thành : thưởng 10000 điểm , nhiệm vụ thất bại : tử vong " .

Hả mồm nhìn 1 con dao màu đen và 1 viên thuốc màu đỏ từ trong hư không tự nhiên xuất hiện trên tay mình , hấn tiếp tục mất thêm 10 phút nữa để từ từ tỉnh táo .

" Chẳng lẽ đang nằm mơ ? ngồi chơi game nhiều quá cũng mơ ? sau này phải chơi ít đi mới được " . Hấn lẩm bẫm

Ngồi dậy , phui qua quần áo , hấn tự véo mình một cái . " Đau ?? đây không phải mơ ? " . Hấn hét to lên

Cố gắng đè nén nỗi sợ hãi , hấn tự suy nghĩ xem là chuyện gì đang xảy ra , không có đáp án , hấn chợt nhớ ra giọng nói điện tử trong đầu mình .

Như tóm được cộng rom cứu mạng , hấn liên tục gào lên : " Ê này này , alo , có ai ở đây không , mợ nó , có ai không , cái giọng nói chết tiệt đâu rồi , ê alo alo ... " .

Gào khản cổ , hấn lại tiếp tục gào trong đầu hấn , hình như là cái chủ nhân giọng nói kia cũng mất kiên nhẫn với hấn nên nói một câu : " Chủ thể hiện tại không có quyền hỏi , phải hoàn thành ít nhất 1 nhiệm vụ mới có quyền đưa ra câu hỏi ! " .

Nghe xong , hấn im lặng , hấn không phải là đứa thiếu suy nghĩ , có kinh nghiệm cày tiểu thuyết hơn 4 năm (=))) hấn tự nhiên hiểu rõ là mình vừa nhờ 1 nguyên nhân chết bầm nào đó mà bị vướng phải chuyện này .

Không rảnh phân tích nguyên nhân xảy ra , phương châm của hấn là " Việc đã qua cho qua luôn " . Nên hấn kệ không thèm nghĩ đến tại sao lại ở đây nữa , nhưng dù vậy hấn vẫn liên tục hỏi thăm tổ tiên tên nào làm mình bị vướng vào chuyện này .

Cầm lên con dao quân dụng đặc biệt , cảm giác đầu tiên của hấn là lạnh và hơi nặng , làm động tác đâm vài nhát trong không khí , hấn đứng dậy , đi lại gần 1 gốc cây bên cạnh hấn .

" Phập " . Lưỡi dao không chút trở ngại đâm hết vào thân cây to , hấn giật mình sau đó mừng như điên vì khi đâm , hấn hoàn toàn không thấy có một chút cản trở nào cảm giác giống như đâm vào bãi cát vậy ! .

" Dao tốt , dao tốt ! " . Hấn lẩm bẫm nhưng sau đó hấn lại suy nghĩ : " Khoan đã , lúc này hình như có nói con dao này đặc biệt ? nó đặc biệt ở đâu nhỉ ? " .

Vừa nghĩ xong , con dao lóe sáng 1 cái rồi biến thành 1 chiếc nhẫn màu đen nằm trong tay hấn .

Kính ngạc nhìn cái nhẫn màu đen trong tay , hấn ngẫm nghĩ một chút rồi , nhìn vào chiếc nhẫn . Chỉ thấy chiếc nhẫn lúc biến thành dao , lúc biến thành nhẫn , biến đi biến lại liên tục . Nghịch chán hấn đeo chiếc nhẫn lên ngón trỏ tay phải rồi cầm viên thuốc lên xem .

2 đồ vật này cực kỳ quan trọng với hấn vì đây là vật duy nhất có thể cứu mạng hấn và giúp hấn sống qua 8 tháng ở khu rừng này .

Chỉ thấy viên thuốc này màu đỏ , không có mùi hương hay gì đặc trưng cả , nhìn nửa ngày không thấy viên thuốc có gì khác lạ , hấn liền bỏ viên thuốc vào túi .

Hấn chả ngu gì ăn ngay viên thuốc đó cả , thứ nhất chưa biết tác dụng rõ ràng của nó , thứ 2 là không biết sau khi ăn xong có tác dụng phụ gì hay không nên hấn lựa chọn cất đi đã rồi tính sau .

Đánh giá tình hình xung quanh , đây là một khu vực cực kỳ âm u , ánh sáng mặt trời hầu như không thể chiếu qua những tán cây to của khu rừng được nên không khí ở đây khá là ẩm , ở đây hầu như không tồn tại đường đi , khắp nơi toàn là cây cỏ đan xen lẫn nhau mà chính khu vực của hấn đang đứng cũng là một bãi thực vật mà hấn không biết tên .

Hít sâu một hơi , cố gắng đàn áp các cảm xúc tiêu cực , việc cần làm của hấn bây giờ là phải bình tĩnh , lạc quan và quan trọng nhất là phải đi tìm nước ,

một người có thể sống 3 tuần nếu không có thức ăn nhưng không thể sống quá 3 ngày nếu không có nước , hần biết đc điều này nhờ xem các chương trình sống ngoài hoang dã ở kênh truyền hình discovery .

Bước đi được vài bước , hần nhận ra một điều là hần không có bất kỳ một đôi giày hay đôi dép nào để đi cả , do hôm qua hần đi ngủ mà "=" chả có ai đi ngủ mà đi theo giày hoặc dép mà phải không, việc này khá quan trọng , chân hần có thể bị thương và bị nhiễm trùng máu .

Hơi nhũu mảy nhưng hần mặc kệ , tiếp tục hít vào một hơi , hần bắt đầu cuộc sống trong khu rừng này .

" Mình cần phải sống ! " Hần mặc niệm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Nhiệm Vụ Đầu Tiên

" Nói thì dễ còn làm mới khó " . Hần vừa nói vừa thở dài , đặt mông ngồi xuống một tảng đá lớn , hần cởi bỏ cái áo khoác thể thao đã ướt sũng mồ hôi ra , nhìn lên bầu trời đã sắp tắt nắng , hần trầm mặc .

Đôi mắt trước vẫn còn kiên định nhưng không thể nào tránh khỏi xuất hiện một tia hoang mang và xen lẫn tuyệt vọng . Hần hoàn toàn hiểu rõ hoàn cảnh của mình , thể lực của hần hoàn toàn không tốt chút nào thậm chí còn kém hơn so với độ tuổi vì hần lười hoạt động , hần không có một chút kinh nghiệm sống ngoài nơi hoang dã hay thậm chí kinh nghiệm quan hệ xã hội nào . Nói chung ngay tại đây tỷ lệ sống của hần dưới 1 phần , có thể nói hần hoàn toàn vô dụng trong hoàn cảnh này .

Hần vẫn hiểu điều đó nhưng hần cố tình không nghĩ đến , nếu bây giờ mất đi sự lạc quan thì hần chết chắc rồi đến 1 phần sống còn lại cũng không còn .

Nhìn xung quanh , hần không khỏi cảm thấy nghi hoặc , thực vật nơi này nhìn rất kỳ lạ . Không thể nói là do kiến thức về sinh vật của hần hạn hẹp , mấy năm học đại học của hần không phải bỏ không nhưng cả ngày hôm nay đi lại trong khu rừng này , hần không thể phân biệt nổi 1 loại cây nào cả .

Và còn điều nữa , từ khi ở đây , hần vẫn chưa thấy bất kỳ một động vật sống nào , cái này không biết là bất hạnh hay may mắn nữa đây .

Lắc lắc đầu cố gắng xua đi mấy ý nghĩ linh tinh , hần đứng dậy tiếp tục đi về phía trước , trời sắp tối rồi , hần phải tìm chỗ nghỉ chân .

Chỗ nghỉ chân phải là những nơi khô ráo , cách mặt đất càng xa càng tốt , để tránh các loại côn trùng sâu bọ và quan trọng nhất là tránh thú dữ , tuy là cả ngày hôm nay hần chưa gặp bất kỳ một sinh vật sống nào nhưng đề phòng vẫn tốt hơn , kiến thức từ discovery mà hần nhớ lại phát huy tác dụng .

Vừa đi hần tự nhiên nhớ lại một câu nói : " Những lúc gặp khó khăn , những kiến thức bạn biết được sẽ trở thành kỹ năng giúp bạn vượt qua khó khăn đấy " .

Màn đêm buông xuống , vạn vật chìm trong bóng tối , Đêm đến làm cho khu rừng càng thêm quỷ dị .

Trên một cành cây to có một thân hình đang nửa nằm nửa ngồi , người này đang rất mệt mỏi nhưng con mắt lại cố gắng mở to ra , đầu nhìn sang bốn phía , tay cầm chắc một con dao quân dụng màu đen .

Lúc trời sắp tối hần đã tìm được một cành cây khá hiếm có trong khu rừng này , tại đây hần có thể quan sát mọi phía và còn có thể ẩn nấp nếu có điều gì xảy ra .

Hần lúc đầu định chọn một lúc cho đỡ mệt , cả ngày đi lại trong khu rừng , không có chút thức ăn hay nước uống nào làm cho người vốn lười hoạt động như hần gần như kiệt sức .

Nhưng một tiếng hú đã làm hần lập tức bỏ qua ý định này , đây là tiếng hú của một con sói .

Hần còn nhớ khoảnh khắc hần nghe thấy tiếng hú đó thì cả người hần cứng lại đến hơn 1 phút , một phần là vì giật mình , phần lớn là vì sợ hãi .

Điều này chứng thực cho suy nghĩ của hần , cả ngày hôm nay hần đi lại ở đây mà không gặp bất kỳ con thú dữ nào là cực kỳ may mắn .

Hần vẫn ngồi bất động trên cành cây cho đến tận sáng hôm sau . Nhìn thấy cảnh vật ngày một rõ ràng , cảm nhận từng tia nắng ấm áp hiếm hoi trên người hần thì hần mới đứng dậy nhìn xung quanh một lượt cho chắc chắn rồi mới tụt xuống đất .

Khi hai chân hần chạm đất thì cảm giác vô lực mới hiện ra . Hần quỳ gối dưới đất , hai tay chống trên mặt đất mà thở gấp .

Đau đớn về thể xác , mệt mỏi về tinh thần làm hần gần như sụp đổ . Một giọt nước mắt bất chợt lăn trên má hần , hần từng sờ đưa tay hứng lấy giọt nước mắt đấy .

Rồi hắn nghiêng rặng , hai tay đâm liên tục trên mặt đất đến mức tê dại nhưng hắn không để ý , đầu óc hắn một mảnh hỗn loạn , tương lai quá mờ mịt làm hắn bối rối . Hắn nghiêng rặng chữi : " Ta \$!@%^ tên nào kéo ta vào đây , ta %\$#@ tên nào làm ra cái chết bầm này , người muốn giết ta thì giết luôn đi , cần gì phải hành hạ người ta khổ sở như vậy ... Ta ... " .

Sau đó hắn ôm đầu , ngửa mặt lên trời gào to lên : " AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.... " . Rồi hắn lăn ra đất nằm ngửa mặt lên nhìn trời

Tiếng hít thở dần dần trở lại bình thường , đôi mắt đã có lại sự bình tĩnh , cảm nhận sự đau đớn đến từ đôi bàn tay hắn nhếch miệng cười khổ .

Sau một hồi điên cuồng phát tiết vừa rồi , ít nhất trong lòng hắn đã giải tỏa được một số ức chế khiến hắn đã thoải mái hơn .

Dù mới qua một ngày một đêm sống trong khu rừng này , hắn cũng có một cảm giác mơ hồ là trưởng thành hơn một chút . " Xa vòng tay của bố mẹ lần đầu tiên như thế này quả thật là khó sống " . Hắn nghĩ thầm

Nhìn những đám mây trên trời , hắn đột nhiên có một ước muốn , hắn tự nhiên muốn trở thành mây , mây tụ tán vô thường , mây vô hình vô tướng , sống như thế thật là thoải mái , ít nhất không phải lo ngại nhiều vấn đề như hắn trong lúc này .

Lấy lại một chút sức lực , mơ mộng cũng đã đủ , hắn từ từ đứng dậy , lượm cái áo khoác đang nằm ở dưới đất lên , hắn lại tiếp tục tiến về phía trước .

Nhìn mặt trời lại một lần nữa sắp biến mất nơi chân trời , cảm giác bất lực hiện ra trong lòng hắn , hình dáng của hắn lúc này cực kỳ thâm trầm có thể nói lúc này trên thân hắn không chỗ nào lành lặn , quần áo đi có một hồi mà đã bị cành cây xé cho tàn tạ , ánh mắt hắn cũng toát lên sự mệt mỏi rõ rệt .

Lúc hắn gần như từ bỏ hy vọng ngày hôm nay tìm được nguồn nước uống , thì hắn nghe thấy một âm thanh , âm thanh này làm hắn mừng như điên , nếu hắn đoán không lầm thì đây là tiếng do một thác nước gây nên .

Cắm đầu chạy về hướng âm thanh kia , những tiếng " ầm ầm " ngày một rõ ràng rồi trở nên đinh tai nhức óc nhưng hắn không thêm quan tâm . Khi cảm giác đã gần đến nơi thì hắn đột ngột dừng lại , ngẫm nghĩ một chút rồi leo lên một cái cây to nhìn về phía có tiếng động kia .

Khoảnh khắc hắn nhìn về hướng đó , mắt hắn hiện lên sự vui mừng , hắn đã đoán đúng , phía đằng trước đúng là có một thác nước .

Xác nhận chính xác là không có động vật nguy hiểm nào khác , hắn tụt xuống rồi chạy như điên về hướng thác nước .

Chạy đến nơi , hắn ngẩn ra nhìn cảnh tượng trước mắt . Với một tên suốt ngày " tự kỷ " ở nhà Fa trên mạng như hắn , thì cảnh tượng này quả thực quá là hùng vĩ và mới lạ rồi . Trước mắt hắn là một ngọn thác cao gần trăm trượng , thác nước tạo ra bên dưới nó một con suối chảy cuộn cuộn , dưới ánh mặt trời trên ngọn thác xuất hiện một cái cầu vồng khiến người ta cảm giác nó giống như một dòng sông đỏ từ trên trời xuống , đập vào một tảng đá lớn màu đen tạo thành vô số bọt nước bắn lên không trung , sau đó những giọt nước giống như mưa , rơi xuống cái đầm nước trong vắt , trước cái đầm có một khoảng đất trống rộng chừng ba mươi trượng , ngoại trừ một chút rêu xanh ở bên nước thì còn lại hết sức sạch sẽ .

Ngẩn ra một lúc lâu , hắn lấy lại ý thức , rồi hắn chạy như điên lao xuống cái đầm nước đó . Cảm nhận những dòng nước mát lạnh đang bao bọc lấy người hắn , hắn không nhịn được rên rỉ một tiếng , đã 2 ngày rồi hắn không có chút nước nào chứ đừng nói đến tắm , cảm giác này quả thực quá hạnh phúc rồi , hắn cứ lặn ở dưới nước mãi đến khi không chịu nổi nữa mới ngoi đầu lên thở .

" Hít... hà " . Thở mạnh từng ngụm không khí , hắn trong đầu sung sướng , thành công trước mắt khiến hắn có thêm tự tin về cuộc sống sau này ở đây , ít nhất hắn đã có nước rồi , còn thức ăn lúc lặn dưới nước hắn thấy ở đầm này có cá .

Hắn đứng dậy , nước ở đầm này khá nông , nước chỉ đến bụng hắn , hắn theo thói quen lại đưa tay lên đẩy đẩy sóng kính , đây là một thói quen của hắn khi hắn đang suy nghĩ một vấn đề nào đó .

Trước khi làm một cái gì đó hắn thường có thói quen suy nghĩ hoặc tìm hiểu trước đó gần như một loại bản năng rồi , cơ bản .. hắn lười làm đi làm lại nhiều lần , quan niệm của hắn là đã làm một lần thì thành công còn hơn làm nhiều lần mà vẫn thất bại , chẳng thả mất thời gian tìm hiểu kỹ , trước khi lao đầu vào làm khiến tốn thời gian gấp đôi mà chẳng được cái gì .

" Ách xyyyy .. " . Con hắt hơi làm hắn tỉnh lại khỏi suy nghĩ , trời đang dần tối , ngâm mình ở nước lạnh thế này không phải ý hay . Hắn ngẫm nghĩ một lát rồi đi lên bờ .

Một lát sau , trên một tảng đá lớn , có một người đang nửa đứng nửa ngồi nhìn chăm chăm xuống mặt đầm . Người này có bộ dạng hơi buồn cười , " nude " toàn thân mà bên ngoài chỉ khoác một cái áo thể thao , tay cầm một cây gậy làm từ cành cây khô mà đầu cây gậy lại buộc một con dao màu đen . Không cần phải nói người này chính là hắn Một phần nguyên nhân hắn có hình dạng này vì quần áo vừa rồi của hắn đã ướt sũng nên hắn phải đem đi phơi ở một tảng đá to khác , xung quanh lại không có ai nên hắn mặc kệ . Còn cây gậy này .. à thôi gọi là cây giáo đi , hắn dùng cành cây khô và lấy dây quần buộc với con dao quân dụng tạo nên , có thể khá phổ thông nhưng hắn nghĩ sẽ giúp hắn bắt được cá .

Hắn lúc này có vẻ mất kiên nhẫn tại vì mấy lần trước hắn đâm toàn trượt , dù mấy con cá có to nhìn có " ngon " có cảm tưởng nó chậm chạp dễ bắt đến đâu thì lúc hắn đâm , thì con cá như có linh tính trước mà tránh đi đúng 1s trước khi trúng làm hắn tức điên lên mà càng tức hơn nữa là nó cứ ngoe nguẩy bơi lợi tung tăng trước mắt hắn như tọc tức hắn .

Hắn đột nhiên thở dài một hơi , trán đang nhăn lại vì khản trương cũng dần dần dãn ra , hắn đột nhiên mở miệng ... hát . Mỗi khi làm một việc gì đó mà thất bại nhiều lần hoặc cần sự tập trung cao độ , hắn toàn nghe nhạc khi đang làm , gọi là lấy " cảm hứng " làm việc đi .

Hiện tại không có nhạc nên hắn đành hát để tạo ra nhạc vậy . Giọng hắn không gọi là hay lắm nhưng cũng trầm trầm dễ nghe đi - đây là hắn tự nhận xét.

"Giải phóng điện biên bộ đội ta ... bắt cua về xào , giữa mùa hoa nở bộ đội ta vác xoong chảo RAA ... ". Chữ "ra" vừa hết là lúc hấn đưa tay đâm mạnh về hướng con cá trước mặt hấn .

"Ha ha ha ... ông đây nhằm vào mày lâu lắm rồi con ạ , mày tránh tiếp đi ... quá tang ba bạn nhé .. phát này lên chào nha con hahaha .. ". Hấn nhìn con cá đã nằm ngay đơ dưới đất mà cười lên như điên .

Bỗng dưng hấn im bất lại không cười nữa . Hình như hấn quên mất 2 điều cực kỳ quan trọng , hấn không biết làm cá và hấn không có lửa . Không có lửa thì nấu kiểu gì đây bây giờ .

" Chẳng lẽ ăn sống ? nếu bị dính sán thì toi đời " . Hấn suy nghĩ , nhìn nhìn đồng quần áo phơi trên tảng đá , chắc khô rồi , hấn đi đến mặc lại quần áo lên người , một vật từ trên cái áo khoác của hấn rớt xuống tảng đá kêu đến "cạch" một cái . Hấn nhìn xuống chỗ gây ra tiếng động .

"Ủa ? đây hình như là .. cái bật lửa của bố thì phải ? " . Hấn trừng mắt nhìn cái bật lửa quen thuộc dưới đất , cái này .. thực sự quá may mắn đi , hấn không thể tin được đưa tay lượm cái bật lửa dưới đất lên nhìn một lượt , đúng rồi , đây chính xác là cái bật lửa của bố hấn hay dùng mà . Nguyên nhân của việc này phải kể đến , hấn với bố hấn có cỡ người giống nhau , kích cỡ cũng tương tự gần gần giống nhau mà kiểu dáng cũng giống nhau nốt , tại quần áo của hấn và bố hấn do mẹ hấn mua hết một lượt , bố hấn thì không phải nói còn hấn , thì hấn không có khái niệm làm đẹp , mặc quần áo lấy rộng rãi thoải mái là được nên nhiều khi 2 bố con hay mặc nhầm quần áo của nhau mà cái áo khoác thể thao này cũng là của bố hấn nốt . Do tối hôm đó ăn cơm xong hấn cầm lên mặc nhầm vào mà bố hấn thì nghiện thuốc lá nặng nên trong túi lúc nào cũng có cái bật lửa .

"Haha.. đúng là trời không phụ lòng người lượng thiện , mình đây đúng là ở hiền gặp lành , chưa làm gì ác trên đời nên được trời báo đây mà hahaha " . Hấn cười như điên nói , thực ra hấn Fa tự kỷ ở nhà thì có làm gì ác được đâu.

Việc còn lại khá đơn giản , hấn cũng loay hoay một lúc mới đánh xong vẩy cá , lột hết ruột ... nói chung là làm cá xong rồi kiểm ít cùi khô đem lên đốt rồi nướng cá .

"chắc ... hình như hơi quá lửa .. ". Nhìn cái mang hình dạng con cá màu đen thui trước mặt mình , hấn tặc lưỡi thôi kệ có mà ăn là tốt rồi . Hấn ăn ngấu nghiến để thỏa mãn con đói đã 2 ngày nay . " cảm giác được ăn thật sung sướng ... tuy nhiên hơi đắng thì phải .. ". Hấn vừa ăn vừa nghĩ

Ăn uống no nê xong , hấn nằm ngửa đầu nhìn trời sao ban đêm , cạnh người hấn là đồng lửa ấm áp , hấn mặc niệm : " sống thế này chắc qua được 8 tháng đây ... thôi đến đâu tính đến đó " . Hấn ngủ thiếp đi lúc nào không hay biết

Âm thanh điện tử một lần nữa lại xuất hiện trong đầu hấn : " Nhiệm vụ quá trình phát sinh : Sơ ngộ ma thú . Nhiệm vụ : đánh chết đầu phong ảnh lang trước mặt , nhiệm vụ thành công thưởng 1000 điểm , nhiệm vụ thất bại : tử vong . " . Hấn giật mình tỉnh dậy

Không còn có thể quan tâm đến cái âm thanh chết bầm kia nói gì , vì hấn đang chết đứng người , nhìn một con quái thú giống con chó .. à quên con sói to lớn đang từ từ tiến về phía hấn .

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Liều

Nếu một người bình thường nhìn thấy một con thú to lớn hung dữ với mồm đầy răng nhọn , chân toàn vuốt sắc thì phản ứng đầu tiên sẽ là gì ? , vâng là cầm đầu chạy thực mạng và nhân vật chính của chúng ta cũng là một người hoàn toàn bình thường nên việc hấn đang làm bây giờ là chạy trốn chết , chạy như chưa bao giờ được chạy .

Tiềm năng cơ thể con người đúng là vô hạn , những khi nguy hiểm sẽ kích phát một phần sức mạnh tiềm ẩn của cơ thể mà nhiều khi trong trạng thái bình thường chúng ta không thể biết được và điều này chứng thực ở hấn .

Hấn cầm đầu cầm cổ chạy trốn mà không thấy mệt , trong khi nếu bắt hấn chạy từ đầu ngõ ra cuối ngõ , lúc trước thì hấn đã phải thở dốc rồi . Lấy hết sức bình sinh từ thời bú mẹ ra , hấn vừa chạy vừa chửi : " Mợ nó cái hệ thống chết tiệt , đang yên đang lành tự dưng vác con thú à quên con ma thú ra làm gì cơ chứ , có muốn để người ta sống không đây há Ý ? ma thú , chẳng lẽ ta không ở trái đất mà ta đang ở một thế giới khác ? ... dị giới ? .. " . Trong hoàn cảnh như thế này rồi mà hấn vẫn còn thời gian nghĩ lung tung được thì cũng đến chịu hấn

Nếu lúc này hệ thống biết suy nghĩ thì chắc chắn sẽ hết sức khinh bỉ hấn , việc này là do hấn chứ có phải do nó đâu . Có 2 nguyên nhân dẫn đến con phong ảnh lang tìm đến hấn .

Thứ nhất là máu , máu của cá , đúng vậy máu từ con cá mà hấn đã ăn lúc tối , do sau khi làm cá xong hấn không chịu rửa qua chỗ đó dẫn đến mùi máu nồng lên cộng với không khí ẩm thấp của rừng rậm càng làm mùi này bay ra xa hơn .

Thứ hai là lửa, lửa có thể hữu dụng xua đuổi động vật nguy hiểm ở địa cầu, thế nhưng ở dị giới thì ngược lại, ma thú ít con sợ lửa bình thường, chỉ những cường giả hoặc đoàn đội mới giám đốt lửa mà thôi nếu không sẽ dẫn đến ma thú tò mò mà đến.

Hắn sức trời gà còn không chặt, đốt lửa lên chả khác nào "lạy ông con ở bụi này" hoặc nói theo ngôn ngữ ma thú là ê bọn mày, tao yếu lắm, tao ngu lắm, tao "ngon" lắm lại mà ăn đi.

Nếu hắn có kiến thức về ma thú thì có thể thấy hắn hết sức "may mắn" đụng phải đầu phong ảnh lang chưa hoàn toàn trưởng thành, thân cao có 1m5, màu lông mới là màu xám chưa phải màu bạc nhưng thế đã là quá đủ để làm gỏi hắn rồi.

Ma thú dù là cấp 1 đi chăng nữa nhưng đã có một chút linh tính rồi, con phong ảnh lang này hình như mang tâm lý "mèo vờn chuột" với hắn, định đùa giỡn hắn một lúc rồi mới "độp" nên nó đuổi theo hắn hết sức thông thả, thỉnh thoảng mới cho hắn vài phát cào nhẹ hoặc vọt lên trước dọa hắn chạy hướng khác mà thôi nếu không chắc hắn đã "tèo" ngay từ đầu rồi chứ đừng nói đến chạy như thế này.

Hắn không phải thằng ngu mà không nhận ra điều đó, có điều hắn không rảnh để nghĩ xem tại sao con sói khốn nạn kia - biệt danh hắn đặt cho con phong ảnh lang, lại thích đùa với hắn. Hắn đang suy nghĩ xem phải làm thế nào đánh chết được nó, chạy trốn là điều không thể, hy vọng duy nhất của hắn là yếu tố bất ngờ và khinh địch của con sói.

Khoảng 10 phút sau, hình dạng của hắn đã hết sức thê thảm, toàn thân đầy vết cào, có một số vết sâu đến đáng sợ, hắn nhìn như một huyết nhân, toàn thân quần áo thấm đẫm máu tươi, nhưng hắn vẫn nghiêng răng mặc kệ, hắn đang chờ, chờ con sói một lần cuối.

Con phong ảnh lang này dường như đã mất kiên nhẫn, nó muốn kết thúc cuộc rượt đuổi này nên hai chân sau nó nhún lấy đà nhảy vọt lên phía trước, nó định một ngụm cắn nát đầu hắn.

Luôn quan sát động tĩnh của con sói khốn nạn kia, hắn thấy rõ ràng hành động của con sói, đồng tử hắn co rút lại, hắn biết cơ hội là lúc này và chỉ có một lần duy nhất, nếu thành công thì hắn sống, thất bại thì hắn sẽ chết.

Hắn đột ngột dừng lại, xoay người.. lao thẳng về phía con sói, tay phải hắn lóe lên một cái đã cầm lấy dao quân dụng, tay trái ấn lên tay phải lấy đà, tay phải khép vào ngực tạo thế đâm thẳng ra... mục tiêu chính là cổ họng con sói.

Tìm đường sống trong chỗ chết chính là như vậy, nếu hắn đâm trúng thì không nói làm gì, con sói khốn nạn kia chắc chắn sẽ "vẹo" còn đâm trượt thì... hắn thành bữa tối cho con sói.

Phong ảnh lang dù gì cũng là ma thú cấp một nên có sơ lược trí tuệ, ánh mắt nó hiện lên nét kinh hoàng, con mồi ngon trong mắt nó tự dừng lại có móng vuốt làm nó hơi hoảng. Dù gì nó cũng là ma thú nên chỉ thấy đột nhiên tốc độ của nó tăng vọt lên và ngoài dự tính của hắn mà lao lên phía trước tránh được một nhát dao chí mạng nhưng phải trả giá không nhẹ, chân sau của nó đã bị con dao của hắn đâm một nhát, rạch từ đùi xuống đến tận chân khiến máu tươi chảy ra lênh láng.

Nó tức giận, nó thực sự rất tức giận, con mồi mà nó tưởng rằng chắc chắn sẽ nằm trong bụng mình mà đã làm nó suýt chết và bị thương, nó phải nhai sống tên này để trả thù. Chỉ thấy hai mắt của phong ảnh lang trở nên đỏ rực, miệng hú lên một cái rồi gầm gừ với Quang. Tuy nghĩ vậy nhưng nó đã bắt đầu kiêng kỵ hắn, đúng ra là hơi ngại con dao màu đen trong tay hắn.

Hắn lúc này đang ngồi dưới đất thờ dõc, hai mắt chăm chú nhìn con sói khốn nạn, tay phải nắm chặt dao quân dụng, hắn cười khỏ lắm bầm: "không khéo hôm nay tạch thật ở đây rồi....". Hắn đã mất đi cơ hội duy nhất giết con sói khốn nạn kia, giờ nó sẽ đề phòng hắn, cơ hội hắn giết đc con sói này dưới 1%.

Lợi thế duy nhất của hắn là đã làm bị thương chân sau của nó, có thể tốc độ của nó sẽ giảm đi một chút nhưng thế là chưa đủ với hắn, nói trắng ra con sói này đơn giản đề hắn một cái là hắn cũng toi chứ đừng nói bị cào hoặc bị cắn.

Hắn thờ dài một cái rồi lảm bầm: "Ài.. Sắp tạch rồi... nếu có cái gì ăn thì tốt.. như kẹo socola chẳng hạn ài.... Ủa? kẹo?". Hắn đột nhiên nhớ ra một thứ mà hệ thống kia cho hắn cùng với con dao quân dụng này, đó là Thuốc cái gì huyết mạch 10% mà hắn đã không dám liều lĩnh uống lúc trước.

Đằng nào mà chả chết, ăn hay không cũng chết, ít nhất chết vì thuốc còn hơn chết vì bị sói nó gặm thịt, hắn ngay lập tức lấy viên thuốc trong túi áo ra bỏ vào miệng nuốt.

Viên thuốc vào miệng hắn thì ngay lập tức hóa thành một luồng khí lạnh từ miệng hắn qua cổ họng, lòng ngực xuống dạ dày rồi lan ra toàn thân.

Rồi hắn cảm thấy cơ thể hắn ngày càng nóng, nóng đến phát điên lên được mà còn ngứa nữa chứ, nếu hắn để ý thì những vết thương trên người hắn đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy khép lại, lên da non rồi trở lại hoàn toàn bình thường!.

Hắn cảm thấy cơ thể sắp nổ tung, cảm giác máu trong cơ thể như sắp phát điên mà sôi lên sùng sục, hắn cảm thấy sức mạnh vô tận từ cơ thể, một cảm giác mà trước nay hắn chưa bao giờ có nhưng hắn biết nếu tiếp tục như vậy, hắn sẽ nổ tung mà chết mất, hắn cần phát tiết, hắn cần làm gì đó ngay bây giờ.

Hai mắt hắn đỏ rực nhìn con sói khốn nạn đằng trước, hắn há miệng gầm lên nói: "Con sói khốn nạn kia, nếu hôm nay không phải mày chết thì là tao vong...". Rồi hắn cầm dao, nghiêng răng ken két lao vào con sói.

Thấy con mồi tự dừng phát rồ rồi tự dẫn xác đến người mình, con sói tuy thấy lạ nhưng nó vẫn kệ, có mồi tự nạp mạng thì đại gì nó không nhận, nghĩ vậy nên nó liền mặc cái chân đau, nhún lấy đà nhảy thẳng vào con mồi, mồm cái miệng toàn máu ra định kết thúc con mồi ngu ngốc này.

Tuy lúc này cơ thể hắn sắp làm hắn phát điên nhưng trong đầu hắn lúc này lại trở nên bình tĩnh, hắn cũng lấy làm lạ, lúc này hắn còn thấy sợ hãi, tuyệt vọng và muốn bỏ mặc mọi thứ kệ cho con sói "độc" một cái là kết thúc mọi đau khổ.

Nhưng khi thực sự đã nghĩ là có thể chấp nhận cái chết, thì trong lòng hắn có một thứ khiến hắn không muốn chết, làm hắn đấu tranh lại, làm hắn muốn sống! . Đúng là như vậy!, hắn không muốn chết, hắn muốn sống!, hắn hiện tại không biết lý do sao hắn lại muốn sống, nhưng thật sự là còn sống vẫn tốt hơn là chết! .

Quán triệt tư tưởng làm đầu óc hắn bình tĩnh đến đáng sợ, làm hắn suy nghĩ những điều hắn bình thường không có thể nghĩ được và cơ thể hắn làm những điều hắn bình thường không làm được.

Chỉ thấy lúc con sói sắp lao vào người hắn, hắn nhếch miệng cười lạnh, hai chân hắn đột ngột nghiêng xuống, cả người trượt trên mặt đất, tránh được cái vồ của con sói, tay phải nhanh chóng hướng lên đâm thẳng vào con sói.

Phong ảnh lang hủ lên đầu đón, quay thân lại tiếp tục lao về hướng hắn, lang trào hướng ra đánh tới mục tiêu là cái đầu hắn.

Sau khi trượt trên mặt đất, hắn không dừng lại, hắn nhanh chóng bật dậy, cầm đầu chạy về hướng cái cây phía trước.

Lúc đến cái cây, hắn nhảy lên, hai chân đạp vào cây mượn lực lăng mình sang bên cạnh, đúng lúc đó xảo diệu tránh được một trào của con sói khôn nạn kia. Lấy vai dụng lực, cổ tay điều chỉnh liên phi con dao quân dụng ra cắm đứng vào xương sườn của con sói khôn nạn.

Con sói tuy lúc này bị cả con dao cắm ở xương sườn nhưng nó vẫn kịp quay thân, dụng mạnh vào người hắn, làm cả người hắn bay lên trên không tận 3m rồi rớt xuống đất lăn vài vòng.

Con sói cao có 1m5 nhưng dài tận 2m và còn rất nặng, cộng với lực đạo từ tốc độ nên có thể tưởng tượng cú húc đẩy mạnh đến mức nào. Hắn thấy toàn thân chấn động mạnh một cái, đầu đón làm hắn hít vào một ngụm không khí, hắn cố gắng làm đầu óc thanh tĩnh trở lại.

Lúc hắn lấy lại được tầm nhìn thì mặt hắn đột ngột biến sắc, chỉ thấy con sói lao đến và trong nháy mắt đã đến người hắn làm hắn không kịp làm động tác nào nữa.

Đồng tử hắn co rút lại, hắn có thể nhìn thấy hàm răng trắng toát, ngửi thấy hơi thở nồng nặc mùi máu tươi của con sói. Theo phản xạ của cơ thể, hắn làm ra một động tác điên cuồng là lấy đôi bàn tay không giữ lấy hàm răng con sói.

Tay trái nắm lấy mõm trên của con sói, tay phải nắm lấy mõm dưới, cảm nhận hơi thở nóng rực phả vào mặt mình. Hai tay hắn nổi lên gân xanh nhìn đến đáng sợ, một luồng sức mạnh từ trong cơ thể hắn bùng phát ra, hai tay hắn vận lực thành công giữ lại đầu con sói không cho nó đóp vào mặt mình! .

Thành công giữ lại đầu con sói, chân phải hắn liền đưa lên, lấy đầu gối thúc mạnh vào miệng vết thương ở bụng của con sói. Đầu đón làm con phong ảnh lang hơi dờ đi trong một khoảnh khắc, nhưng một khoảng thời gian đó đã là quá đủ để kết thúc cuộc chiến này.

Tay trái hắn đưa ra, rút lấy con dao đang cắm ở sườn con sói, đâm thẳng vào cổ họng con sói khôn nạn. Trong khoảng cách gần đến như vậy mà hắn còn đâm trượt nữa thì chắc hẳn tự sát được rồi khỏi cần đánh đâm chỉ cho mệt.

"Phập". Con dao rất dễ dàng xuyên thẳng qua cổ họng con sói, con Phong ảnh lang hủ lên một tiếng thê lương rồi gục xuống, đây là tiếng hú cuối cùng trong đời của nó.

Nó rất oan khuất, đúng vậy nó chết rất uất ức, một con vật mà nó tưởng là môi ngon mà cuối cùng nó đã phải táng mạng trong tay con mồi đó.

Rút con dao ra, chưa yên tâm lắm, hắn liền leo lên người con sói, đâm thêm một nhát xuyên qua đầu con sói cho chắc ăn. Con phong ảnh lang giật giật vai cái nữa và chính thức "từ trần", hắn đá đá vào con sói vài cái để chắc chắn nó đã "vẹo".

Xác nhận là con sói đã tử vong, cả người hắn liền buồn rùn như mất hết sức mạnh, hắn ngồi xuống đất thở dốc, vừa hít vào được mấy ngụm, hắn liền há miệng cười sặc sụa nói: "hah.. Ngu thì chết thôi chứ do ai hà con.. thôi lên đường bình ai néh hah.". Đúng vậy, hắn đã kết luận con sói chết vì quá ngu hay nói tóm ra là "chết vì ngu".

Kể ra, nếu lúc đầu nó "độc" ngay Quang thì chắc hẳn đã phải chết, nhưng nó đã muốn chơi "mèo vờn chuột" đã cho hắn cơ hội nên nó đã phải chết. Tất cả là do nó đã quá khinh địch và chủ quan mà thôi nhưng hắn lại kết luận rằng đây là nó quá ngu.

Đang cười sảng sặc, thì trong đầu hắn lại vang lên giọng nói điện tử: "Thành công đánh chết phong ảnh lang, thưởng 1000 điểm, hoàn thành một chi tiết bí mật, thưởng 1000 điểm và mở ra tự thân hệ thống. Hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên, đạt được đặc quyền đưa ra câu hỏi cho hệ thống."

Ngẫm nghĩ mấy cái câu nói lúc này của hệ thống, hắn đang định mở miệng hỏi hệ thống xem cái "Tự thân hệ thống" và điểm để làm gì thì đầu hắn lại vang lên một giọng nói, nhưng giọng nói này không phải của điện tử máy tính mà là một giọng nói đầy nhân tính, một giọng nói trầm thấp của một nam tử! .

"Này tiểu tử, ngươi còn rảnh mà đứng đây cười hả?, nếu ngay bây giờ ngươi không chạy đi thì ngươi chết chắc rồi đấy."

Hắn đang định hỏi tại sao lại thế thì giọng nói kia lại vang lên tiếp: "Bỏ thứ ngươi gọi là kính đi, ngươi không cần nó nữa và nhìn lên hướng ngọn núi sau

lưng người thì biết . "

Tuy phân vân nhưng hắn cũng bỏ kính ra . "Ồ " hắn ngạc nhiên , mắt hắn cực tốt thậm chí còn tốt hơn lúc trước khi bị cận nữa . Nhưng ngay lập tức , mặt hắn liền trắng bệch , hắn cấp tốc cầm đầu chạy đi , trước khi chạy không quên rút lại con dao quân dụng .

Hắn sợ như vậy vì lúc hắn làm theo lời giọng nói mà nhìn ra ngọn núi phía sau hắn thì hắn thấy một đàn sói hơn trăm con đang điên cuồng lao về phía hắn .

Nhìn thấy cảnh tượng rừng rợn đầy , da đầu hắn một mảnh tê dại , hắn không cần quản trăng sao gì cả mà cầm đầu chạy trốn ! .

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Giọng Nói Kỳ Lạ !

....

"%!(^&!... Tại sao không cắt đuôi được vậy !? ". Hắn vừa co giò chạy vừa chửi um lên .

Lại nói đến từ lúc hắn đánh chết con sói khổng nạn kia đến bây giờ đã được hơn 3 giờ đồng hồ . Tuy rằng hắn đã tìm mọi cách để cắt đuôi đàn sói đang điên cuồng truy sát hắn ở phía sau , nhưng mà vẫn thất bại . Bọn sói như có "Mắt" vẫn tìm ra hắn dù hắn đã cố hết sức đến đâu đi chăng nữa .

Kể đến hắn vừa chạy vừa hết sức ngạc nhiên , ngạc nhiên vì thể lực của hắn . Hắn đã liên tục hoạt động với cường độ cao trong gần 4 tiếng đồng hồ ! vậy mà hắn không hề cảm thấy chút mệt mỏi nào ! .

Điều này cực kỳ không bình thường một tí nào , phải nói đến một người bình thường kể cả đã qua huấn luyện đi chăng nữa cũng không làm được như hắn bây giờ .

Chưa kể đến là thính giác , vị giác , xúc giác , cảm giác , tốc độ , sức mạnh nói chung là tất cả phương diện cơ thể hắn đều được nâng cao đến mức không bình thường !.

Hắn đoán nhiều khả năng những thay đổi của hắn hiện tại chỉ có thể là do viên thuốc mà hắn uống lúc nãy mà ra .

Hắn không biết tại sao lại như vậy nhưng điều này chắc là tốt , ít nhất là tốt đối với hắn lúc này , nhờ sức mạnh , tốc độ , sức bền của hắn được nâng cao mà hắn mới tránh được khỏi số phận bị đàn sói quần áo mà nghiền . (đáng nhẽ đoạn này tác giả định viết là gangbang mà chết cơ)

Vừa chạy vừa nghĩ , hắn nhũn mảy nhìn quần áo toàn máu trên người mình . " Hay tại mùi máu trên quần áo của mình nhỉ ? ". Hắn thầm đoán

Nghĩ vậy nên hắn vừa chạy vừa lột hết quần áo ra ném sang bên đường , chẳng mấy chốc trên người hắn đã còn không mảnh vải che thân , thế nhưng đàn sói vẫn chẳng có thay đổi gì cả , vẫn đuổi sát theo hắn .

Hắn bị phản nghĩ : " Hóa ra không phải , tự dừng lại vứt sạch quần áo đi , mợ nó mình ngu thế không biết nữa ... " .

Đang tức giận nguyên rửa đàn sói khổng nạn kia - biệt danh hắn đặt cho đàn Phong ảnh lang . Thì trong đầu hắn vang lên tiếng cười sặc sụa , tiếng cười dường như đã cố nén từ lâu đến nay mới bộc phát , tiếng cười hình như có xen lẫn ...chút bi ối .

" Hehehe Tiểu tử heheheh ... người là người thông minh nhất mà ta từng gặp hheh.... lột quần áo để tránh ma thú Ý kiến thông minh đấy ... heheheh sặc sụa..." . Đoạn cuối hình như chủ nhân giọng nói kia bị sặc nước bọt

Quang trọng mắt , hắn không ngờ giọng nói điện tử lại có thể nhân tính hóa đến thế , đang định nói mấy câu thì giọng nói kia lại vang lên .

" Tiểu tử ! , ta không phải hệ thống kia , ta là chủ nhân hệ thống đấy , ta đã quan sát người từ lâu rồi , ta tới để giúp người một lần này , người nên nhớ chỉ duy nhất 1 lần này mà thôi ! " . Giọng nói kia xác nhận

Hắn là tiếp tục tròn mắt tiếp , há mồm lần thứ 2 định hỏi một số thứ thì giọng nói kia xen ngang .

" Người không cần hỏi ! tí nữa ta và người sẽ gặp mặt , người sẽ hỏi sau , và người không cần mở miệng nói , chỉ cần người nghĩ trong đầu là được , ta biết hết ... , bây giờ người làm theo lời ta nói , chạy về " .

Quang thấy vậy liền làm theo lời chủ nhân giọng nói đấy , chạy theo các hướng đã được định sẵn . Hắn không muốn tin cũng không được , hắn chẳng còn gì để mất cả , đây là lựa chọn cuối cùng của hắn .

Chỉ trong chốc lát , một quang cảnh quen thuộc hiện ra trong tầm mắt hắn , đây là cái đầm lúc trước hắn ngủ ! .

Vừa chạy đến bờ đầm , giọng nói kia lại vang lên : " Nhảy xuống đầm nước mau lên , sau đó lặn về hướng cái thác nước đằng kia , ngay sau thác nước ... có một cái động ! " .

Hắn không suy nghĩ nhiều liền làm theo lời giọng nói . " Ừm " . Hắn lặn xuống đầm , dòng nước tẩy rửa hết máu tươi trên người hắn , cảm giác lạnh lẽo làm hắn thanh tỉnh một chút sau con truy đuổi mệt mỏi .

Không dừng lại lâu , hắn liền lặn ra sau thác nước , nhanh chóng leo lên , hắn thấy quả thực sau thác đúng là có một cái động rất lớn và sâu không thấy đáy .

Leo vào cái động đó , hắn liền nép mình vào tường mà nhìn ra bên ngoài , ở đây từ trong động nhìn ra ngoài động rất rõ ràng nhưng từ bên ngoài mà nhìn vào thì không thấy gì cả , đây là lý do sao ngay từ ban đầu hắn không phát hiện ra cái động ở sau thác nước này .

Nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài , hắn vừa bình tĩnh lại một chút lại bắt đầu khẩn trương . Bên ngoài bờ đầm , hàng trăm con sói đang đi lại xung quanh , vừa đi vừa đánh hơi , mà con nào con nấy nhìn còn to lớn , hung dữ hơn con sói mà hắn gặp nhiều .

Đặc biệt là một con sói cực kỳ to lớn đang ngồi ở trên tảng đá mà hắn phơi quần áo lúc trước . Con sói này hắn ước chừng cao khoảng 4-5m , cân nặng và độ to lớn thì khỏi nói , nhìn nó như một chiếc xe tăng di động ! , móng vuốt sắc nhọn , sáng bóng , bộ lông màu bạc trắng , giữa trán có một trùn lông màu đỏ rực như máu .

Lúc hắn nhìn vào mắt con sói kia , da đầu hắn ngay lập tức tê dại , vì hắn thấy rõ ràng , phương hướng mà con sói to này đang nhìn chính là hang động nơi hắn đang ẩn náu ! mà hướng nhìn của nó lại ngay chỗ hắn đang đứng . Hắn có cảm giác con sói này đã phát hiện ra hắn ! .

Nhưng ngay sau đó hắn lại thấy trong mắt nó có một sự gợn giữ xen lẫn e ngại mà phần e ngại lại nhiều hơn một chút .

Hắn nín thở nhìn con sói không chớp mắt , con sói cũng " nhìn " hắn không động một chút nào . Mãi cho đến lúc , chỉ thấy nó hú lên một tiếng rồi quay đầu rồi đi thì hắn mới thở dài ra một hơi mà ngồi xuống đất thở dốc .

Áp lực từ con sói kia quả thực làm hắn rất mệt mỏi , đây là sự mệt mỏi về tinh thần mang lại .

Sau khi xác nhận đàn sói đã rời đi mất dạng , hắn đắm chiêu suy nghĩ , đúng vậy tuy chỉ có gần 3 ngày trời nhưng hắn đã phải trải qua nhiều chuyện còn hơn 19 năm sống của hắn mang lại ! . Lấy lại sự sống từ tay tử thần , hắn cảm thấy đầu óc hết sức mệt mỏi , hắn chỉ muốn ngủ một giấc cho đỡ mệt .

" Đây tiêu tử , cảm giác dạo chơi ở quỷ môn quan thế nào , vui không .. ? " . Giọng nói kỳ lạ tiếp tục xuất hiện

Nghe giọng nói này , hắn chợt nhớ ra , hắn còn nhiều việc phải làm , đang định hỏi một loạt về những việc xảy ra mấy ngày hôm nay của hắn thì giọng nói kia lại vang lên lần nữa nhưng lần này lại có vẻ hết sức nhẹ nhàng , mê hoặc làm hắn choáng váng đầu óc , làm hắn chỉ muốn ngủ thiếp đi .

" Không cần hỏi nhiều nữa ! Chúng ta sẽ gặp lại nhau trong giấc mơ ! " .

Cuối cùng không chống đỡ lại được , hắn lặn ra ngủ say như chết .

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Là Vậy Sao ?

" Dậy mà đi , dậy mà đi , ai chiến thắng không hề chiến bại , ai nên khôn , không khôn một lần .. dậy..". Nhạc chuông báo thức của hắn vang lên , khiến hắn tỉnh dậy khỏi giấc ngủ , gật gù ngồi dậy , hắn với tay tắt chuông báo thức ở điện thoại rồi cuộn mình vào chăn dự định ngủ tiếp .

Vừa nằm chưa đầy một phút , hắn đột ngột vùng dậy , ngơ ngác nhìn mọi hướng xung quanh . Cảnh vật hết sức quen thuộc , quen đến mức không thể quen hơn được nữa vì đây là phòng ngủ của hắn .

Thất thần mất một lúc , hắn bật dậy , mặc tiếp quần áo mùa đông lên người , hắn xem xét khắp nơi . Sau một lúc xác nhận , đây đúng là phòng của hắn .

Cái giường , bàn học , máy tính , sự bừa bộn này , bánh kẹo hắn giấu dưới giường tất cả đều đúng hết , không sai một ly , nhưng không hiểu tại sao , hắn lại thấy những đồ vật này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ .

Ngồi đơ ra trên giường mất thêm một thời gian nữa , hắn mới nhẹ nhàng thở dài ra một hơi , sau đó hắn vừa cười vừa lẩm bẩm : " Heh.. may quá .. tất cả chỉ là mình ngủ mơ mà thôi .. " . Không hiểu sao nụ cười của hắn đúng là có nét vui mừng nhưng ... lại xen lẫn một chút thất lạc và nuối tiếc khó nhận ra .

Đứng dậy, hít sâu một hơi, hắn đưa mắt nhìn đồng hồ treo trên tường. " 6 giờ kém 10 ? , chắc bố mẹ còn chưa dậy ." Hắn lẩm bẩm rồi đi ra ngoài cửa xuống dưới tầng 2

Dừng lại ở cửa phòng của bố mẹ mất một lúc , hắn không dám mở cửa đi vào , hắn ... sợ là không có ai ở đó cả , hắn sợ là mình vẫn ở trong thế giới quái dị kia .

" Cách " . Lúc hắn còn đang chần chừ thì tiếng mở cửa vang lên . Một người đàn ông trung niên đang chậm rãi đi ra , khi nhìn thấy hắn thì hơi khẽ giật mình nhưng sau đó lại cười mắng : " Ô cái thằng này ? sáng sớm ra đứng đây là gì làm bố giật cả mình ! , hôm nay phải đi học sáng hay sao mà dậy sớm thế ? " .

Nhìn thấy người đàn ông đó , hắn chấn động , sau đó hắn quay người đi , cố nén những giọt nước mắt không đáng có rớt xuống . Những gì đã mất đi một lần thì mới khiến người ta biết quý trọng , người đàn ông đó là bố hắn .

Hắn cố lấy giọng bình thường nói : " Đâu có gì đâu bố , hôm nay con được nghỉ đang định đi tập thể dục để giảm cân ! mà tại sao bố dậy sớm thế " .

Bố hắn nói : " Bố có ngủ được đâu ... thôi đi tập thì đi đi kéo sáng ra bây giờ ! " .

Hắn vâng một tiếng rồi đi xuống dưới tầng 1 . Khép cửa lại cẩn thận , hắn quay người đi lên dốc .

Không khí mùa đông mát lạnh mà trong lành làm hắn tỉnh lại hoàn toàn khỏi cơn buồn ngủ , đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh , vẫn y hệt như hắn nhớ lúc trước không có gì khác lạ . Hắn vừa đi bộ vừa hít thở , hướng đến cái vườn hoa trên dốc nhà hắn .

Sáng mùa đông vào tầm giờ này trời vẫn còn tối , nếu lúc đi học thì hắn vẫn phải bật đèn pha xe máy để đi trên đường . Nhìn bầu trời mờ mịt vẫn còn giăng đầy sương sớm , hắn đổi hướng không đi ra vườn hoa nữa mà đi lên cầu Long Biên .

Bước từng bước chậm chạp trên cầu , tầm mắt hắn hướng về phía xa xa nơi đường chân trời mà nhìn vàng thối dương đang từng bước từng bước nhô lên sau những đám mây đen .

Hắn đang suy nghĩ lại tất cả những việc diễn ra trong giấc mơ của hắn , nó quá thật làm hắn không thể bỏ qua mà quên đi được . Trong mắt hắn một mảnh mơ màng có phân vân , có khó hiểu và có cả sợ hãi .

Chẳng mấy chốc mặt trời đã hoàn toàn xuất hiện xua hết đi bóng đêm đen tối , một ngày mới chính thức bắt đầu . Hắn quay lại , bước đến vườn hoa long biên . Đặt mông ngồi trên ghế đá , hắn đưa mắt nhìn những ông lão , bà lão tập dưỡng sinh rồi bắt đầu đánh vợt . Hắn cứ nhìn như vậy cho đến khi một âm thanh từ sau lưng hắn phát ra cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn .

" Quang ... ông đấy hả ? " . Chủ nhân giọng nói tiếp tục lên tiếng , hắn quay đầu lại , hắn thấy một người thanh niên cao gần bằng hắn , dung mạo bình thường , tóc hơi dài , người mặc bộ quần áo thể thao màu xanh đang đứng nhìn hắn .

" Vũ hả ? lại đây ngồi đi ! " . Hắn trả lời

Phí Hoàng Vũ đã từng là bạn thân nhất của hắn cách đây 2 năm về trước , vì một mẫu thuẫn nhỏ không đáng có mà 2 thằng tức nhau rồi cách mặt không gặp nhau nữa cho đến bây giờ.

Hai đứa ngồi trên ghế đá trầm mặc , Vũ thì cúi đầu nhìn về phía trước , hắn thì hơi ngả người đầu nhìn lên bầu trời .

Vào lúc hắn nhìn lên bầu trời , mắt hắn hơi chấn động một chút rồi miệng hắn hơi nhếch lên cười nhẹ , hành động rất khó thấy nếu không ai để ý thì không thể nào thấy được .

" Tôi xin lỗi ! " . Cả hai đứa đều đồng thanh lên tiếng , hắn và Vũ nhìn nhau cười khổ một cái . Vũ nhìn hắn một cái rồi nhẹ giọng nói :

" Tại hồi đấy tôi nóng tính quá ! " .

" Có gì đâu ! một phần cũng là do tôi " . Hắn đáp lại

" Thôi , đàn ông con trai thì phải rộng lượng , chúng ta bỏ qua nhé , làm bạn lại không ? " . Vũ cười nói rồi đưa tay ra

" Ok " .Hắn bắt tay Vũ rồi cả hai đứa cùng cười cười

Chợt hắn cảm thấy tay hắn hơi đau , hình như Vũ đang bóp chặt tay hắn thì phải ? , hắn đưa mắt nhìn Vũ , chỉ thấy trên mặt Vũ có một nụ cười khiêu khích .

Hắn cũng nở nụ cười đáp lại rồi bóp chặt tay vũ để trả miếng . Hồi trước lúc hai đứa còn thân nhau vẫn thường đấu sức với nhau như vậy .

Được một lúc , hắn thả tay ra rồi , mở miệng cười nói với Vũ : " Ông , đấu với tôi đi " .

Vũ hơi ngạc nhiên những cũng gật đầu đáp ứng : " Được ! " .

Hai đứa đi đến bãi đất trống đằng trước , hắn hai tay thả ra nhìn chăm chăm vào Vũ , một luồng khí thể vô hình được ngưng tụ ra người hắn , khí thể này

chính hắn cũng không biết tại sao mà có , chỉ có những người đã từng đi dạo ở Quý môn quan mới cảm nhận được .

Nếu đối với người bình thường gặp luồng khí tức này thì thường sẽ sợ hãi hoặc hoảng hốt một lúc lâu nhưng chỉ thấy ánh mắt Vũ lóe lên một tia sáng rồi như không có gì xảy ra .

Vũ cười cười nói : " Cần thận , tôi tấn công đây ! " . Nói là làm , Vũ thoáng chốc chạy lên trước người hắn , vung quyền đánh vào mặt hắn .

Không hiểu sao , hắn có cảm giác là mình có thể nhìn thấu chuyển động của Vũ , hắn thân thể tuy mập mạp nhưng lại rất nhanh nhẹn lách qua một bên , đưa tay kéo tay Vũ một cái , chân phải nhanh chóng đạp vào chân trụ của Vũ , trong khi đó tay trái hướng ra sẵn vào bụng Vũ .

Chỉ thấy trong ánh mắt Vũ lóe lên tia sáng tán thưởng xen lẫn kinh ngạc rồi lại mở miệng tươi cười . Vũ đang đà lao đến đột ngột dừng lại , thân thể lập tức cúi xuống xoay chân ngang vào chân trái của hắn làm hắn mất đà mà ngã xuống đất .

Khi hắn từ dưới đất lấy lại tầm mắt thì chỉ thấy một nắm đấm dừng lại trên mặt mình và giọng nói của Vũ vang lên : " Ông thua ! " .

Hắn nhếch miệng cười khỏ , tuy hắn đã phán đoán được chuyển động của Vũ nhưng lại không đủ sức mạnh và tốc độ để né tránh , trận này hắn đã thua .

Đứng dậy , phui phui quần áo trên người , hắn đang lấy điện thoại ra xem giờ thì thấy Vũ tự nhiên buột miệng nói một câu : " Nếu là tôi trước kia thì đã thua ông rồi ! " .

Hắn nhú mày nhìn Vũ , không hiểu lắm , hắn mở miệng hỏi lại : " Ý ông là sao ? " .

Vũ hơi thất thần một chút nhưng nhanh chóng tươi cười nói lại : " À có gì đâu , tôi dạo này có đi tập chút võ thuật ấy mà ! " .

Hắn gật đầu nói : " Thảo nào ! ông kinh thế ! " .

Vũ gãi đầu cười khi khi nói : " Heh .. biết tôi ghê chưa ! " .

Hắn nhìn đồng hồ nói : " 8h kém 20 rồi , thôi tôi đi về đây , lúc khác gặp ông sau ! " .

Vũ gật đầu nói với hắn : " Ờ tôi cũng phải về , chào ông " .

Quay người đi được mấy bước , hắn lại nghe thấy giọng nói của Vũ : " Ê này , nếu một ngày nào đó tôi cần sự giúp đỡ của ông thì ông sẽ giúp tôi chứ ? " .

Hắn không quay đầu mở miệng đáp ngay : " Tất nhiên rồi , chúng ta là bạn mà " .

Nhìn hắn biến mất nơi xa , Vũ đột nhiên nở một nụ cười bí ẩn khó hiểu , rồi Vũ phất tay một cái , không gian xung quanh như đông đặc lại , cả người Vũ liền thay đổi rõ rệt , tướng mạo , khí chất đều thay đổi ! nhưng riêng đôi mắt , nếu Quang nhìn vào sẽ vẫn có thể nhận ra Vũ , đây là đôi mắt mang linh hồn của Vũ .

Vũ nhìn về hướng hắn đi , nở nụ cười thần bí nói : " Hẹn gặp lại ! " rồi lập tức biến mất như chưa từng xuất hiện ở đây ! .

Lúc hắn về đến nhà đã là 10h30 rồi , hắn còn lang thang ở một số nơi trước khi về nhà , hôm nay là chủ nhật nên cả nhà hắn đều được nghỉ . Hắn bước vào thấy một đứa bé tầm 3-4 tuổi đang ngồi xem tivi , hắn tươi cười xoa đầu đứa bé hỏi : " Hello em Hưng , chào anh chưa ? bố mẹ đâu rồi ? " .

Đứa bé trả lời bằng giọng trẻ con non nớt : " Em không biết nữa ! " .

Hắn lắc đầu cười cười đi vào bếp , chỉ thấy mẹ hắn vừa đi chợ về , đang chuẩn bị nấu bữa trưa rồi , hắn tiếp tục cười nói : " Mẹ ơi , mẹ đang làm gì thế ? " .

" Mẹ đang nấu cơm , con không thấy à ? " . Mẹ hắn không quay lại đáp

" Thôi để đó con nấu cho , mẹ ra ngoài đi ! " . Hắn cười nói

Mẹ hắn quay người lại ngạc nhiên nhìn hắn nhưng lại buông đồ xuống rồi nói : " Nhớ cầm 3 bơ gạo thôi , kéo lại thừa cơm nguội " .

Hắn vâng một tiếng rồi bắt tay vào làm , trình độ nấu nướng của hắn thì bó tay rồi , hắn cho vào luộc hết , thịt luộc , rau luộc , com luộc , nước mắm luộc nói chung tất cả cho vào luộc . Nhưng hắn kệ , hắn vừa làm vừa nói chuyện với bố mẹ trong nhà .

...

Thời gian thấm thoát trôi đi , mới thế đã sắp hết một ngày , bố mẹ hắn đều nhận ra hắn hơi có sự thay đổi , hắn tự dưng nhiệt tình và hay cười hơn trước nhưng bố mẹ hắn kệ , hắn thay đổi như thế là tốt ít nhất là hắn không suốt ngày cắm mặt vào cái máy tính .

" 11h rồi , đi ngủ đi Quang , mai còn đi học sớm ! " Bố hắn nhắc nhở rồi chuẩn bị đóng cửa đi ngủ . Hắn bước nhanh vào rồi cười cười nhìn bố hắn nói : " Thôi hôm nay con ngủ ở đây bố ạ ! " .

Bố hấn trợn mắt ngạc nhiên nhìn hấn, đã từ rất lâu rồi, từ khi hấn có phòng riêng thì hấn không bao giờ nằm ngủ cùng bố mẹ hấn nữa. Bố hấn phân vân nói: "Ê, hôm này con có thấy vấn đề gì không? có đau đầu hay là ..."

"Không con có sao đâu!". Hấn cười cười rồi nằm xuống cạnh em Hưng.

Bố hấn hết cách liền tắt đèn leo lên giường nằm ngủ. Hấn nằm đó nhưng không ngủ, cứ nhìn hết mọi người trong phòng.

Tiếng hít thở đều đều vang lên, mọi người đều đã ngủ. Hấn đứng dậy, thở dài, nhìn người thân một lượt rồi đi ra ngoài.

Đêm tối cùng với cái lạnh cắt da cắt thịt không làm ảnh hưởng đến hấn, hấn cứ thế bước đi, hấn bước đi lên cầu Long biên rồi dừng lại ở đó mà ngắm nhìn vầng trăng phía đằng xa mãi cho đến khi một tiếng thở dài quen thuộc vang lên trong đầu hấn.

"Tiểu tử, người phát hiện ra từ lúc nào?" Chủ nhân tiếng thở dài kia lên tiếng.

"Người không tự biết sao?" Hấn không trả lời mà hỏi lại.

"Ta biết! nhưng tại sao? tại sao người nhìn mây lại đoán ra? tất cả đều giống như trong trí nhớ của người mà?". Giọng nói kia lại hỏi.

"Đúng là mây nằm trong trí nhớ của ta! nhưng ta có cảm giác mây kia không phải là mây ở địa cầu!". Hấn lắc đầu đáp.

"Thì ra là vậy! Tiểu tử người làm tốt lắm, không uống là người thứ 1000 được hệ thống chấp nhận!". Giọng nói kia đáp.

"Được rồi, xuất hiện giùm ta đi! lão già!". Hấn mở miệng nói.

"Cách" Không gian xung quanh hấn lập tức vỡ ra thành nhiều mảnh, tất cả những hình ảnh lập tức biến mất, Cầu long biên, gió, bầu trời, tất cả đều tan biến. Hấn đang ở phiên không gian trắng xóa nhìn không thấy điểm cuối.

Giây phút hấn nhìn thấy một lão già đột ngột xuất hiện phía trước. Hấn mở miệng lẩm bẩm mà chỉ mình hấn biết: "... Là vậy sao?".

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Này Lão Thực Sự Là Thần Hả?

Chẳng mấy chốc trước mặt hấn xuất hiện một ông lão mặc một bộ quần áo dài màu trắng. Hình dạng ông lão không có gì đặc biệt cả, ừm nếu đặc biệt thì chắc rằng chỉ có nụ cười luôn tỏ ra "thân thiện" của ông lão, đến mức hấn chỉ muốn tiến lên cho ông lão nắm phát đập vào mặt cho bồ ghét.

Thấy ông lão cứ cười cười tiến lại gần hấn, hấn tự nhiên nổi da gà bất giác lùi ra sau một bước. Thấy ông lão dừng lại, hấn mới "bình tĩnh" lại được mà đứng đối diện với ông lão.

"À ừm... giờ lão cho thể cho ta biết là ta đang gặp chuyện quái gì không?". Hấn háng giọng một cái rồi hỏi ông lão.

Ông lão ra vẻ "ngạc nhiên" rồi hỏi lại hấn: "Ta tưởng người biết rõ rồi chứ?".

Hấn vẻ mặt không hiểu, nói: "Biết cái gì?".

Ông lão nói: "Thì người đã ký hợp đồng rồi còn gì?".

Hấn vẻ mặt càng đơ hơn hỏi: "Ta ký với lão cái khi gì nhỉ? vào lúc nào?, ở đâu, giờ nào, phút nào, giây nào?".

Ông lão rất thân thiện nói: "Hợp đồng hướng dẫn sử dụng game!, vào lúc tối, ở nhà người, 12 giờ đêm, 0 phút, 0 giây...".

Lục lại trí nhớ của mình về cái hợp đồng đó, mất một lúc lâu sau đột nhiên hấn mới giật mình một cái nghĩ: "Này đừng bảo là cái điều khoản game đấy nhé".

Ông lão đột nhiên nở nụ cười bảo: "Đúng vậy, người nhớ ra rồi hả?".

Hấn đưa mắt nhìn ông lão nói: "Phải? mà lão đọc được suy nghĩ của ta à?".

Ông lão gật đầu đáp: "Chính xác, ta có thể đọc được suy nghĩ của người".

"Này lão có thể đừng đọc suy nghĩ của ta được không? thế không hay tí nào cả!". Hấn nói.

"Không được ! , vì ngươi đang ở hệ thống này nên ta lúc nào cũng nghe được , đây không phải là do ta muốn hay là không " . Ông lão lắc đầu đáp

"Được rồi ! không cần nói nhiều nữa ! nói cho ta biết , tại sao lại là ta ? " . Hắn lắc đầu rồi nói .

"Ồ thì , ngươi là người cực kỳ đặc biệt , là à mà ta đâu có ép buộc ngươi đâu ? ta hỏi kỹ ngươi rất nhiều lần rồi mà ! tại ngươi cứ khẳng khẳng muốn tham gia mà thôi " . Ông lão miệng nói thế nhưng đầu nghĩ thầm : " Chẳng lẽ bảo hắn là ta chẳng may random chọn ra hắn , vì hắn quá xui xẻo mà bị chọn ? " .

Nghe xong lời ông lão , hắn nhớ đến một đồng chữ " OK " hắn đã click vào , hắn đột nhiên có cảm giác hối hận muốn tự vả vào mặt mình mấy cái . " Mọi nó chứ , biết thế mình đọc trước cái điều khoản kia " . Hắn vừa hối hận vừa nghĩ (Lời tác giả : nếu cho hắn việc tương tự chắc hắn cũng chả thèm đọc =")

Thấy ông lão vẫn ngồi cười " từ ái " nhìn mình , con hối hận của hắn lập tức chuyển sang tức giận , giận cá chém thớt , hắn quay sang hỏi ông lão : " Thế lão là ai ? , lão có tên không ? , ít nhất lão phải tự giới thiệu đi chứ ! " .

Ông lão dường như không để ý đến con tức giận của hắn , ra vẻ đắc ý nói : " Ta tên Từ , ta là chủ nhân .. à ừm người quản lý cái hệ thống này ... mà nói cho ngươi biết , ta là thần đây ! " .

"Lão là thần ? " . Tuy biết lão đích thị là thần tiên trong truyền thuyết nhưng nhìn cái bản mặt chỉ muốn đập cho vài phát của lão làm hắn không tin lắm phải hỏi lại lần nữa

" Phải " . Ông lão tự hào xác nhận

"... " . Hắn không nói gì nhưng đầu thầm nghĩ : " Cái mặt vừa già vừa xấu thế kia mà kêu là thần , thần thần cái ... nói thật đến ta còn đẹp trai hơn lão ! " .

Ông lão nhìn hắn cười cười nói : " Thế phải trông như thế nào mới gọi là thần ? " .

" Ít nhất phải đẹp trai , phong độ , giống như .. t.. " . Chữ " ta " trong miệng hắn chưa kịp nói ra thì hắn đã phải há mồm ra mà nhìn ông lão , à không lúc này không thể gọi là ông lão nữa , mà là một mỹ nam tử ! cực kỳ đẹp trai , khuôn mặt như ánh dương quang , mày kiếm , mắt như 2 vì sao sáng đang nhìn chăm chăm vào hắn .

"Lão ... lão .. " . Hắn đơ ra nhìn mất một lúc lâu

"Sao ? , thấy nguyên dạng của ta thế nào ? " . Một giọng nói đầy từ tình , đầy nét cuốn hút khiến người ta phải tin tưởng vang lên bên tai hắn

"Đây là hình dạng thật của la.. ngươi ? " . Hắn định gọi là " lão " nhưng nghĩ không ổn nên đổi lại cách xưng hô

"Phải!". Từ xác nhận

"Sao ngươi phải biến thành lão già làm gì ? " . Hắn phân vân hỏi lại

"À thì ! ta có đọc qua truyện cổ tích nước ngươi , nên ta muốn biến thành hình dáng được gọi là ông bụt trong truyện của nước ngươi để dễ có sự tin tưởng ấy mà ! " . Từ thần nhiên mỉm cười nói

"...". Quang tắt tiếng . " Mọi nó , cái bản mặt muốn đấm kia là ông bụt ? " . Hắn thầm nghĩ

Tuy đã chắc chắn là Từ không nói dối , hắn là thần rồi , nhưng không hiểu sao Quang vẫn thấy khó chịu , chắc , ai bảo Từ đẹp trai hơn hắn , hắn thấy hơi tự ti . Vì vậy nên hắn cãi cùn : " Ta vẫn chưa tin ngươi là thần ! " .

Từ vẫn nở cười thần nhiên treo trên miệng , hỏi câu hỏi cũ : " Thế ta phải như thế nào thì mới gọi là thần ? " .

"Hừ ! nếu ngươi là thần thì ngươi thử biến thành một mỹ nữ đẹp nhất nước ta , à không đẹp nhất tất cả sinh linh này đi , đẹp hơn cái gọi là tinh linh tộc , gì gì nữa ấy " . Hắn hừ một cái nói nhưng lòng lại nghĩ : " Đảm bảo hắn không dám biến đâu , nam nhân thì phải có tự trọng của.... " .

Mạch suy nghĩ của hắn bị cắt đứt vì hắn nhìn thấy ở trước mặt hắn xuất hiện một nữ tử . Nữ tử này đẹp đến không bút mực nào tả xiết , cái gì người mẫu , hoa hậu nếu so với nữ tử này thì chả khác gì đồng rác so với hàng hiệu cả . Chắc ! ba vòng cực chuẩn , mà trang phục thì ... ừm hơi thiếu vài một chút , một đầu tóc dài đen mượt xuống đến tận chân , da trắng mịn lại mơ hồ tỏa ra ánh sáng mờ ảo mà thần thánh , mắt nguyệt , mày ngài , miệng anh đào , đôi chân trần nhỏ mà xinh xắn

Chỉ thấy mỹ nữ này đi đến người hắn , một mùi hương thoai mái mà dễ chịu lan vào mũi hắn , mỹ nữ dừng lại ở trước mặt hắn , mở miệng nói : " Ta có thể coi là thần hay chưa ? nếu chưa thì ngươi cần ta phải làm gì nữa thì ngươi mới thỏa mãn đây ? " .

Hương thơm phả vào mặt hắn , một giọng nói như hoàng anh xuất hiện bên tai hắn , ảm áp , tự nhiên mà như muốn làm hắn phải tin tưởng phải khuất phục vậy .

Nếu một nam nhân cực kỳ bình thường , nhìn thấy một mỹ nữ trong khoảng cách cực gần mở miệng hỏi mình một câu cực kỳ ám muội như vậy thì sẽ ra sao , nếu hắn không nổi điên lên mà làm gì là may rồi , nhưng không thể tránh được có những ý nghĩ không được trong sáng cho lắm .

Mà nhân vật chính của chúng ta là một người con trai cực kỳ bình thường , đang trong độ tuổi khí huyết cương phurong nên trong đầu đã mạnh nha những ý nghĩ

Mỹ nữ trước mặt đột nhiên biến sắc mặt một cái , hừ lạnh hỏi hần : " Người nghĩ cái gì vậy ? " .

Chỉ thấy mắt hần trợn trừng , hú lên một tiếng , tự vả vào mặt mình 2 cái rồi quay lưng ra ngồi xuống ôm đầu lẩm bầm .

Từ rất ngạc nhiên , biến trở về bộ dáng mỹ nam tử , tiến lại gần hần thì chỉ nghe thấy những tiếng như là : " Mẹ nó nó là con trai ... nó là đàn ông mày không gay tỉnh lại đi ... nó là đàn ông ... mày không phải là thằng gay quang ời ... mà nó xinh thế thì gay cũng chả sao ... MÌNH ĐANG NGHĨ CÁI KHÍ GÌ THỂ NÀY !!!.... " .

Lẩm bầm một hồi lâu , hần đột nhiên vùng dậy rồi chỉ vào mặt Từ hét lên : " Sao tự nhiên ngươi lại lừa tình ta làm gì ? " .

Từ thân nhiên nói : " Ngươi bảo ta biến thành còn gì " .

"..." . Quang lần thứ 3 tắt tiếng , lần này thì hần lựa chọn im lặng .. vì hần cảm thấy hơi .. cứng họng .

Đột nhiên hần mở miệng áp ứng nói với Từ : " Ồ ... ừm... nếu ngươi là thần thì ngươi có thể làm ta có hình dạng giống ngươi ... một chút được hay không ? " .

Từ thú vị nhìn hần nói : " Giống ta ? ngươi muốn giống ta hả ? Ngươi muốn giống ta để làm gì ? " .

" Thì ... ngươi biết đấy .. nếu người làm được thì ta tin ngươi là thần ... " . Hần mở miệng lấp bấp nói

"Ồ ... vậy sao ? ngươi muốn giống ta hả ? việc này không phải không được !" . Từ nở một nụ cười nhìn hần ... không hiểu sao hần thấy nụ cười này lại có chút hơi .. tà ác .

"Ừm, càng giống càng tốt !" . Hần nói

"Càng giống càng tốt sao ? " . Nụ cười của Từ càng đậm hơn .. cùng với nét tà ác ngày một rõ ràng hơn ..

"Được ! ta đáp ứng ngươi , sẽ giúp ngươi GIỐNG ta hết mức có thể " . Từ hơi nhấn mạnh chữ " giống" nói với hần

"Được được .. cảm ơn ngươi!" . Quang lúc này nào còn biết sự tà ác trên nụ cười của Từ mà đã vội vàng cảm ơn hần . Chính về sau nghĩ lại , hần có cảm giác cực kỳ hối hận về hành động của mình , nếu được quay lại thời gian thì hần sẽ bóp cổ " hần" trong quá khứ mà nói : " Đồ ngu ! , đừng tin hần , hần sẽ biến chúng ta thành.. giống hần thật đấy " .

Sau một hồi " Kinh hỷ " , hần đã bình tĩnh lại , lúc này hần có cảm giác nhìn Từ cũng không đến nỗi gai mắt lắm , hần liền điều chỉnh tâm trạng lại , trầm giọng nói : " Được rồi Từ , nói giúp cho ta biết cái gì là Tự thân hệ thống đi ! " .

Từ gật đầu nhìn hần nói : " Tự thân hệ thống là ... " .

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tự Thân Hệ Thống

Từ gật đầu nhìn hần rồi nói : " Tự thân hệ thống là một hệ thống mà ngươi có thể dùng điểm thường của mình mỗi khi hoàn thành một nhiệm vụ hay một chi tiết bí ẩn nào đó , để đổi lấy những thứ mà CHÍNH BẢN THÂN ngươi biết ! " .

Hần không hiểu hỏi lại : " cái chính bản thân ta biết là sao ? " .

Từ giải thích : " Nói tóm lại là , nó gồm tất cả những thứ ngươi đã nhìn thấy , đã nghe về nó.... , chỉ cần ngươi biết về nó thì trong hệ thống chắc chắn sẽ có " .

Thấy mặt hần vẫn cứ ngu ngu , chắc chắn là chả hiểu gì rồi nên Từ lắc đầu nói : " Trăm nghe không bằng một thấy , ngươi cứ thử đi thì biết " .

"Được rồi! làm thế nào ? " . Hần hỏi

"Ngươi làm như thế này ..." . Từ nói qua cho hần về cách dùng hệ thống

"Hệ thống ! mở" . Hần nói

"Xin chào mừng người thứ 1000 , sau đây là các chuyên mục xin người lựa chọn ". Một giọng nói điện tử vang lên kèm theo là một loạt các ô hình chữ nhật xuất hiện ở trước mặt hắn .

Hắn đưa mắt nhìn một lượt thì thấy trên các ô đấy có các dòng chữ như : " Game" , "Phim ảnh" ,"Truyện tranh" ,"Đời sống" ,"Tiểu thuyết".... một loạt khiến hắn hoa hết cả mắt .

Hắn đưa tay nhấn đại vào chữ "Game" , các mục khác tự động biến mất , mục "Game" mở ra , trong đó hắn lại thấy một loạt tên các game hắn đã từng chơi , cả game online lẫn offline .

Đưa mắt nhìn một hồi , ánh mắt hắn dừng lại ở " Prototype" , hắn đưa tay ấn vào chữ đó , các mục khác liền biến mất , mục " Prototype" tiếp tục mở ra , trên đó là một loạt các dòng chữ khác ="

"Ồ" . Hắn ấn tay tiếp vào dòng ghi : "Black light virus " . Một loạt các hình ảnh, ví dụ minh họa , thông tin về "Black light virus" lập tức xuất hiện trước mặt hắn .

Hắn lúc này không nhìn vào những hình ảnh ví dụ đó , mà đang nhìn vào chú thích và giá tiền của thứ này : " Black light virus , sau khi sử dụng xác suất thành công biến dị gen là 0,000000001% , xác suất tử vong thành zombie là 9,999999999% , giá tiền 5000000 điểm ".

Nhìn thấy dòng này , hắn trợn mắt nghĩ : " xác suất tử vong gần như 100% mà giá tiền là 50 vạn điểm ? , cái này có phải là hơi quá rồi hay không ? ".

Từ đứng đằng sau hắn lắc đầu nói : " Người nghĩ rằng có hệ thống này thì người có thể dễ dàng thành siêu nhân chắc ? Cái gì cũng có giá của nó cả , sức mạnh càng lớn thì nguy hiểm để đạt đến nó càng cao ".

Hắn nghe vậy liền đưa mắt nhìn tiếp xuống dưới : " Sau khi biến dị gen thành công , có các kỹ năng cơ bản sau đây :

-Hấp thu : Lập tức hồi phục 50% sự sống , lấy được ký ức , hình dạng , kỹ năng của vật thể bị hấp thu , có... % tạo ra biến dị khả năng mới .

-Tăng cường nhanh nhẹn :...

-Tăng cường độ bật nhảy:...

-Tăng cường sức mạnh:...

-.... ".

Hắn ngờ ra nhìn vào các năng lực này : " ... Thế này thì không phải là bất tử sao .. mà cũng đúng thôi vì alex mercer bị ăn nguyên quả bomb nguyên tử mà cũng chả chết mà ... "

Ao ước nhìn vào các dòng năng lực đó , hắn thở dài , thoát ra khỏi "Prototype" tiếp tục tìm kiếm thứ hắn muốn .

Trong khi hắn đang háo hức tìm kiếm , Từ đứng sau lưng hắn lại nói : " Mà này , người phải nhớ rằng , tất cả những thứ có ở đây đều dựa vào trí nhớ của người mà ra , cho nên những thứ người càng quen thuộc , càng ấn tượng , thì khả năng % phù hợp đối với người sẽ cao hơn ".

Nghe vậy , hắn hơi dừng lại một chút , đúng lúc đó hắn nhìn thấy một dòng ghi : " Bá vương " . Không chút ngần ngại , hắn liền ấn vào chữ đó .

Một loạt các hình ảnh nữa hiện ra , hắn nhanh chóng ấn vào dòng " Nhân vật " . Một danh sách các nhân vật trong game " bá vương " liền hiện ra trước mặt hắn .

" Võ sĩ , đặc chủng binh , ninja , gián điệp ,... ồ thích khách này " . Hắn nhìn một loạt các danh sách nhân vật một lúc rồi ấn vào ô ghi Thích khách .

"Giới thiệu nhân vật thích khách : Độ % phù hợp khi hóa thân là 85%! , có các thuộc tính cơ bản sau :

-Sức mạnh từ .. (tăng-giảm) đến ...

-Độ nhảy từ .. (tăng-giảm) đến ...

-Tốc độ từ .. (tăng-giảm) đến ...

-Kỹ thuật từ .. (tăng-giảm) đến ...

-phòng thủ từ .. (tăng-giảm) đến ...

Kỹ năng đặc biệt :

-rada: phát hiện tất cả các vật thể xung quanh bán kính

-Giả dạng : dùng khả năng đặc biệt làm đối phương tưởng là đồng đội của chúng , khả năng thành công 100% - khi đối phương chưa biết gì về chủ thể .

-Có thể sử dụng tất cả các trang bị của thích khách . "

Nhìn hết một lượt các đặc tính của " Thích khách " , hấn gật đầu hài lòng rồi nhìn qua giá tiền : " 1500 điểm ? " . Rồi hấn quay đầu ra hỏi Từ : " Ta đang có bao nhiêu điểm nhi ? " .

" 2000 điểm ! " . Từ đáp

"Vậy ta mua cái này " . Hấn gật đầu nói với Từ

"Người chắc chứ ? mua xong là không trả lại được nữa đâu " . Từ hỏi

"Ồ , ta muốn cái này " . Hấn nói

"Được ! Người chỉ cần nói ... là được " . Từ nói

"Hệ thống ! , " thích khách" xác nhận " . Hấn hướng mắt vào loạt hình ảnh rồi nói

"Xác nhận hoàn tất ! Chủ thể muốn dung hợp ngay bây giờ không ? xác suất thành công là 85% , thất bại là 15% " . Giọng nói điện tử vang lên

" Thất bại thì sẽ ra sao ? " . Hấn hỏi

" Đây là vật phẩm không nguy hiểm nên thất bại chỉ bị mất điểm thưởng" . Hệ thống xác nhận

"Này Từ, cảm giác khi dung hợp thế nào ?" . Hấn quay lại hỏi Từ

"Tùy loại , với loại vật phẩm này thì chắc là sẽ có một chút đau đớn , nếu người không chịu đựng được thì sẽ thất bại ! " . Từ đáp

"Hệ thống , ta chấp nhận dung hợp " . Hấn hít một hơi nói

"Đang chuẩn bị dung hợp , sẽ bắt đầu dung hợp trong 5 , 4 , 3 , 2 , 1 , 0 , bắt đầu ! " .

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ta Từ Chối !

Một tấm thẻ hình nhân vật thích khách lập tức xuất hiện trước mặt hấn , sau đó tấm thẻ liền tan ra , hóa thành vô vàn những luồng sáng tiến nhập vào cơ thể hấn .

Hấn thấy cơ thể hấn dần dần nóng lên , một cảm giác ngứa ngáy từ sâu tận trong xương của hấn truyền ra . Dần dần cảm giác ngứa ngáy thay bằng tê dại rồi chuyển sang đau đớn . Cảm giác khá giống hồi trước lúc hấn tập thể dục với cường độ cao tạo nên .

Cảm giác đau đớn ngày một tăng dần lên làm hấn phải quỳ xuống đất mà thở dốc , cố gắng giữ cho đầu óc tỉnh táo không bị ngất đi . Cũng may là hồi trước hấn hay tập thể dục để giảm cân nên những cơn đau đớn kiểu này mỗi tối hấn cũng đã quen rồi .

Giọng nói điện tử liên tục vang lên bên tai hấn : " Quá trình dung hợp được 1% , 2% , 3%....." .

Với cứ mỗi % tăng lên là độ đau đớn lại tăng dần làm hấn hít vào thở ra dồn dập , đến khi hệ thống báo lên 50% thì hấn lại bắt đầu cảm thấy đau đầu , chóng mặt , hấn có cảm giác một đồng tin tức gì đó đang nhồi vào đầu hấn vậy .

"90%,91%...99%". Hấn lúc này hai mắt đỏ rực , người toàn mồ hôi , hai tay đang ôm đầu cố gắng để giữ tỉnh táo , dù rằng lên 1% chỉ mất có 1 phút nhưng 1 phút này quả thực so với hấn còn dài hơn 1 giờ đồng hồ .

"100%, quá trình dung hợp hoàn tất " . Hệ thống xác nhận

Hấn hai chân quỳ dưới đất , hai tay chống trên mặt đất mà hít vào thở ra liên tục . Khoảnh khắc hệ thống báo 100% thì mọi đau đớn trên cơ thể hấn đột ngột biến mất không còn tung tích , như chưa từng có vậy .

Gian nan đứng dậy , hấn nhìn Từ nói : " Chút đau đớn của người đây hả ? " .

Từ mỉm cười : " Đây mới là chút đau đớn thông thường thôi , nếu chút đau đớn này mà người không chịu đựng được thì NGƯỜI SẼ CHẾT RẤT SỚM , ta có thể cam đoan điều đó " .

Hắn im lặng không nói gì. Đây là mức đau đớn ở xác suất 85% thành công rồi đấy? , nếu giảm hơn thì sao? , hắn không dám nghĩ tiếp nữa.

Hắn lắc lắc đầu để xua đi những ý nghĩ lung tung. Một lúc sau, hắn nhũn mảy rồi quay sang hỏi Từ.

"Sao ta không cảm thấy gì khác nhỉ?".

"Vì ngươi đang ở trạng thái bình thường!". Từ đáp

"Thế bây giờ ta phải làm thế nào?". Hắn hỏi

"Ngươi chỉ cần...". Từ hướng dẫn hắn

"Kích hoạt nhân vật: Thích khách". Hắn trong đầu nghĩ thầm

Ngay lập tức, trong đầu hắn xuất hiện một đồng thông tin, hắn ngạc nhiên nhận ra là những thông tin này hết sức quen thuộc, cứ như là hắn nghiệm nhiên phải có, như là hắn đã có từ rất lâu rồi vậy. Trong đầu hắn xuất hiện một hình ảnh rada, trong đó có 2 chấm tròn, một chấm màu đỏ và một chấm màu trắng, chấm màu đỏ chắc là hắn, còn chấm màu trắng? chắc là Từ.

Hắn cảm thấy cơ thể hắn nhẹ nhàng hơn nhiều, hắn thử chạy vài bước. "Tốc độ gấp 3 lần trước kia thì phải". Hắn ngạc nhiên nghĩ.

Thử làm vài động tác như nhảy lên đá xuống, đang chạy đột ngột đá ra, và cùng một vài động tác khác. Hắn tiếp tục ngạc nhiên vì những động tác này hắn làm hết sức trôi chảy, cứ như hắn đã làm rất nhiều lần vậy.

Trong lúc hắn đang nghịch khả năng mới, Từ ở phía xa hắn bảo: "Vì ngươi là lần đầu tiên tham gia nên được một lần bốc thăm miễn phí trúng thưởng!".

Hắn dừng lại nói: "Ngươi nói rõ xem".

Từ phát tay một cái, một cái bảng hình chữ nhật gồm các con số từ 0 đến 100 xuất hiện trước mặt hắn sau đó Từ giải thích: "Ngươi chọn 1 trong các số từ 0 đến 100 đi, nếu chọn đúng số có giải thưởng thì sẽ được giải thưởng rất lớn, thậm chí trị giá chục triệu điểm thưởng! Vì ngươi đây là lần đầu tiên dùng nên miễn phí, lần sau nếu muốn dùng phải mất 10000 điểm".

Hắn nhếch miệng cười lạnh: "Trò này cũng đem ra chơi? , chắc chắn chả có gì ra hồn rồi".

Số là trước hắn chơi game online, các nhà phát hành game toàn làm ra mấy kiểu quay số trúng thưởng này, đặt các vật phẩm giá trị cao để "hút máu" người chơi, mà khi quay số toàn được "Chúc bạn may mắn lần sau". Hắn có lần hy sinh hơn triệu vào quay cái quả cầu may mắn trong đợt kích mà toàn ra cái gì không nên từ đó hắn cực kỳ ghét mấy loại quay số "may mắn" kiểu này.

Ấn bừa một số, hắn không thèm để ý nữa mà quay sang tiếp tục thử nghiệm năng lực mới.

Từ cười cười nhìn vào cái bảng hình chữ nhật, sau đó nụ cười đột ngột cứng lại, rồi bộ mặt đang từ thông dong thành ngạc nhiên và không thể tin, miệng lầm bầm: "Tiểu tử này vận may sao lại có thể nghịch thiên như vậy chứ!".

Rồi đột nhiên mắt Từ ánh lên quang mang như là "đã hiểu ra", thấp giọng nói: "Như vậy là hai người các ngươi đã có hứng thú với tiểu tử này rồi hả? , các ngươi muốn làm gì?".

Từ tủm tỉm cười bước ra sau lưng hắn, vỗ vỗ vào vai hắn. Hắn chả thèm quay đầu ra nói: "Sao? lại chúc bạn may mắn lần sau chứ gì? , thôi không cần bảo đầu ta biết rồi!".

"Xin chúc mừng ngươi đã trúng giải độc đắc". Từ cười cười nói

"Ngươi nói cái gì cơ?". Hắn đơ lại một lúc rồi quay lại hỏi

"Ngươi nói thật hả?". Hắn không dám tin hỏi lại

"Thật!". Từ gật đầu đáp, sau đó Từ nhũn mảy ngầm nghĩ một chút nói: "Đúng là tiểu tử ngươi may thật, sống 2 ngày bình yên trong rừng, không gặp bất kỳ một con ma thú nào trong 2 ngày đấy, lần đầu tiên gặp là ma thú chưa trưởng thành, lúc chạy chốn thì ẩn nấp được vào đúng chỗ có...".

Nói xong, Từ gợn ngón tay cái trước mặt hắn nói: "Ta cực kỳ khâm phục ngươi, có thể nói ngươi là siêu may mắn!".

Hắn gãi gãi đầu, hắn không ngờ mình lại toàn gặp may như thế nhưng sau đó hắn lại tự hào nghĩ: "Cái này là trời giúp, anh đây ở hiền tất gặp lành".

Đưa mắt nhìn ra chỗ cái bảng vừa nãy, ở đó không còn cái bảng nào nữa mà chỉ có hai chữ Chúc mừng rất lớn, ở dưới là một hộp quà màu đỏ.

Hắn tiến lại động vào hộp quà, hộp quà biến mất, thay vào đó là một ống nghiệm trong đó có chất lỏng màu vàng.

Hắn quay lại hỏi Từ: "Cái gì đây Từ?".

"Huyết mạch của thượng cổ tiên thần ". Từ mỉm cười rồi nói tiếp : " Muốn biết nó là gì ngươi nên tự tìm hiểu qua hệ thống " .

Vì lúc trước Từ có nói qua cho hắn về cách dùng hệ thống nên hắn đã sơ lược nắm được một chút . Hắn quay lại nói : " Hệ thống ! thông tin " .

Một tin tức hiện ra trước mặt hắn về món đồ này : " Huyết mạch của thượng cổ tiên thần , độ quý hiếm SSS , không thể mua được bằng điểm thưởng mà chỉ có thể đạt được qua hoàn thành nhiệm vụ đặc biệt hoặc số may mắn , khả năng 100% thay đổi hoàn toàn huyết mạch trong người thành của thượng cổ tiên thần . Sau khi thay đổi có ngay các năng lực sau :

-Sức mạnh : Đánh giá phi nhân loại

-Tốc độ : Đánh giá phi nhân loại

-Trí tuệ : Đánh giá phi nhân loại

-....

Đạt ngay cảnh giới Thần nhân trong truyền thuyết , có truyền thừa của thần nhân và tiên gia .

Khả năng đặc biệt : Vô hạn tuổi thọ !

..... "

Hoa mắt nhìn các dòng năng lực , hắn liền lập tức ngậy người nghĩ : " Mọi nó chứ , 100% thành công ? sau khi dùng lập tức thành siêu nhân rồi còn gì , trâu bò thế không biết ? " .

Nhìn hắn đang mừng như điên , Từ cười nhạt lại gần hắn nói : " Đừng vậy ! chỉ cần ngươi từ bỏ huyết mạch của ngươi mà thay bằng huyết mạch này ! ngươi sẽ sánh ngang bằng Ta ! " .

Hắn đang mừng như điên đột ngột dừng lại , ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi Từ : " Từ bỏ huyết mạch của ta là có ý gì ? " .

" Huyết mạch mỗi người là khác nhau , nó gọi là huyết thống cũng được , kể cả người bình thường như ngươi cũng có huyết thống từ cha mẹ , tổ tiên ngươi truyền lại ! muốn thay đổi cần từ bỏ nó mà sang dùng cái này " . Từ đáp

Quang nhú mày nghĩ , tay bất giác đưa lên vuốt ve dây chuyền bằng bạc đang đeo ở cổ . Sau đó hắn thần nhiên quay lại mỉm cười nói với Từ

"Ta từ chối ! " .

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Người Thứ 999

Từ ngạc nhiên nhìn hắn hỏi : " Ngươi từ chối ? " .

Hắn cười đáp : " Phải ? có sao không ? ta được quyền lựa chọn phải không ? " .

Từ gật đầu bảo : " Đúng là ngươi có quyền lựa chọn , nhưng tại sao ngươi lại từ chối ? " .

Hắn lắc lắc đầu cười mỉm không trả lời , một lúc sau hắn ngồi xuống rồi hỏi Từ : " Từ ngươi có người thân , có gia đình không ? " .

Từ bất ngờ , đáy mắt thoáng qua một tia khổ sở lẫn đau thương , rồi lại rất nhanh mỉm cười nói : " Ai mà chả có gia đình , ta cũng có , đã từng có ... " .

Hắn quay lại , nhìn thật lâu vào Từ rồi nói : " Vậy chắc ngươi cũng đã hiểu " .

Sau đó hắn thờ dài , mắt nhìn ra phía xa , hắn có cảm giác từ khi hắn tham gia vào trò chơi này , hắn rất hay thờ dài .

"Từ, ngươi biết không , hồi bé ông nội của ta thường nói rằng : cháu mang trong người dòng máu của bố cháu , tức là dòng máu của dòng họ ông , dòng họ Trương , nên cháu phải luôn nhớ rằng , người duy nhất cháu có thể tin tưởng trên đời này chỉ có bố mẹ cháu , ông bà , anh chị em cháu mà thôi , vì những người đó là máu mủ , là ruột thịt với cháu , cháu có hiểu không !?". Hắn ánh mắt như đang nhớ lại kể

"Từ , ngươi có biết rằng , ta không lúc nào quên được , những lúc ta làm sai , bố ta cả đêm không ngủ , mà cứ ngồi hút từng điếu thuốc không , Ta không thể nào quên được những lời mẹ ta nói với ta : Đàn ông thì phải độ lượng , phải có lòng khoan dung , phải biết dừng cảm kiên cường hay không ? .

Từ ta không muốn quên , ta không thể nào quên ". Hấn tiếp tục thở dài

"Người muốn ta từ bỏ dòng máu trong ta ? muốn ta từ bỏ con người ta ? từ bỏ những người đã sinh thành , tạo ra ta hay sao ? , ta không làm được ! ". Hấn quay sang nhìn Từ một hồi lâu rồi nói

"Dù thế nào đi nữa , ta chỉ muốn làm chính ta mà thôi , ta không muốn thứ mà phải đánh đổi chính gia đình mình tạo nên ! ". Hấn tiếp tục nói

Từ im lặng lắng nghe những lời hấn nói , mắt thoáng một tia quang mang khác lạ , rồi trả lời : " Ta hiểu !".

Hấn im lặng không nói gì , một lúc sau , hấn cười cười , vẻ mặt buồn chán mất hết , thay vào đó là đáng vẻ ... ừm có chút xấu xa nói : " Từ người biết đây , ta chẳng nào cũng không dùng thứ này thì cho ta đổi cái khác được không ? ".

Từ nhìn hấn rồi hỏi : " Vậy người muốn đổi thứ gì ? ta có thể xem xét ".

Hấn ngẫm nghĩ một chút , rồi ánh mắt thoáng lên một tia gian xảo nói : " Ta muốn đổi một lần trợ giúp của người ! ".

Từ ngạc nhiên nhìn hấn nói : " Người muốn 1 lần trợ giúp của ta ? ".

Hấn gật gù đầu nói : " Phải ! ".

Từ ngẫm nghĩ một chút rồi nói : " Không cần đổi ! , ta sẽ giúp người thêm một lần nữa , chỉ cần không bắt ta làm những việc như ... là được rồi ".

Sau đó Từ lại cười nói : " Người cứ giữ lại đi , có khi sau này người lại đổi ý ".

Hấn ngạc nhiên nghĩ : " Tên này từ khi nào tốt với mình thế ? chắc chắn có vấn đề ! ".

Từ lắc đầu nhìn hấn nói : " Người nghi ngờ ta sao ? ta cần gì phải lừa người ? người có gì đáng để ta lừa sao ? ".

Hấn nghĩ một lúc cũng thấy đúng , hấn chỉ là con gà mới tham gia trò chơi , còn Từ gần như admin với game master rồi còn đâu nên chả có việc gì phải sợ cả . Nghĩ vậy nên hấn gật đầu cười nói : " Vậy được rồi ".

Hấn đột nhiên nghĩ đến một chuyện , hệ thống nói hấn là người thứ 1000 ? , vậy chẳng phải là còn 999 người khác hay sao ? , những người đó ra sao rồi .

Đọc được suy nghĩ của hấn , Từ ấn tay một cái , một cái bảng khác hiện ra trước mặt hấn , rồi Từ nói : " Người đọc đi ".

Hấn nhìn vào cái bảng , một thoáng sau , mặt hấn trắng bệch , hấn lùi ra sau mấy bước giọng run run nói : " Tất cả đều tử vong rồi ? ".

Từ ở đằng xa , mặt không chút biểu cảm nói : " Đúng vậy , cứ một người chết đi thì có một người khác thay vào ! ".

Hấn hít một hơi , lại gần nhìn cái bảng , ở đây có ghi rõ nguyên nhân chết của từng người , hấn đọc một lượt rồi hỏi Từ : " Sao ở đây có một số người chết vì bạo thể ? ".

"Người còn nhớ viên thuốc mà người uống không ? ". Từ đáp

"Người còn nhớ cảm giác khi người uống nó không ? ". Từ tiếp tục nói

Hấn nhớ lại , đúng vậy , khi hấn uống viên thuốc kia , hấn có cảm giác huyết mạch sôi lên sùng sục , hấn có một cảm giác áp bách , nếu không phát tiết ngay thì kết quả sẽ không tốt chút nào , nhưng sau đó hấn phải đánh nhau với phong ảnh lang , rồi bị đàn sói truy đuổi nên dần dần cảm giác đó mới hết đi rồi cơ thể hấn trở lại như lúc đầu .

Hấn không phải kẻ ngu , nếu ngu thì đã không thi được vào đại học , ngay lập tức hấn đã nghĩ ra vấn đề máu chốt ở đây .

Nếu hấn không bị đàn sói đuổi giết , nếu hấn không đánh nhau 1 sống 2 chết với phong ảnh lang thì kết quả sẽ ra sao ? , nếu hấn lúc đầu uống bùa viên thuốc này vào thì ... kết quả chắc chắn là như những người trên bảng này rồi ... bạo thể mà chết ! .

Từ gật đầu nhìn hấn nói : " Người hiểu rồi đây ! ".

Sau đó Từ lại nói : " Người nhìn tiếp thì sẽ biết sao ta bảo người may mắn , những người chết vì ma thú chủ yếu đều chết ngay lúc bắt đầu trò chơi , vào gặp ngay quần cư ma thú , hoặc cao cấp ma thú ... vậy là xong ! ".

Hấn nghe một hồi mà toát cả mồ hôi lạnh , tuy hấn đã trải qua hết nhưng hấn lại không biết có nhiều nguy hiểm như vậy . Phải nói là vận khí của hấn siêu tốt .

Hấn nhìn một lượt hết danh sách , bỗng khi nhìn đến tên thứ 999 , người hấn bỗng chấn động một cái , run run giọng lầm bầm : " Đây sẽ không phải là hấn chứ ! chắc sẽ không trùng hợp như vậy đâu ! Ủa người này không có nguyên nhân chết mà chỉ ghi là : biến mất ? ".

Hấn quay lại hỏi Từ : " Từ , người thứ 999 là sao đây ? ".

Ánh mắt Từ toát lên quang mang tán thưởng nói : " Hấn là người đầu tiên trốn thoát khỏi hệ thống ! " .

"Mà ngươi không cần hỏi nhiều về hấn nữa " . Thấy hấn định hỏi tiếp , Từ liền ngắt lời hấn nói .

Hấn im lặng không nói rồi lẩm bầm : " Vũ sẽ không phải là ngươi chứ ! " .

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Hai Người !?

Thấy hấn thất thần hồi lâu , Từ đứng sau hấn hắng giọng nói : " Vì có thể có những thứ ngươi chưa bao giờ nhìn thấy hoặc nghe thấy hay tóm lại là chưa biết . Vì vậy ngươi có thể đổi thêm nhiều thứ ngoài hệ thống của ngươi qua Ta . Nhưng giá tiền thì ngươi phải tự hiểu .. heh " .

Không hiểu sao hấn tự nhiên thấy nụ cười của Từ có vẻ cực kỳ gian xảo Một lát sau , hấn gật gật đầu : " Ok , ta hiểu rồi , ngươi giống như là chợ đen phải không ? " .

Từ tròn mắt nhìn hấn : " Ngươi bảo ta là chợ đen ? " .

Hấn cười cười : " Thế không phải thế còn gì ? không tin ngươi lên google tìm định nghĩa chợ đen xem , à mà ngươi biết google phải không " .

"Kể ra thì cũng đúng mình đúng là bán hàng lậu vượt mặt hệ thống thật .. " . Từ nghĩ vậy nên trực tiếp lựa chọn im lặng

"E hèm , ngươi thấy đấy ngươi cũng 19-20 tuổi rồi " . Từ hắng giọng chuyển chủ đề

"Vậy thì sao ? " . Hấn không hiểu

"Cơ thể ngươi đã không còn ở độ tuổi thích hợp để phát triển và tu luyện nữa ! " . Từ thông thả đáp

"Vì vậy nên ta định chuyển cơ thể ngươi trở về lúc 11-12 tuổi ? ngươi thấy sao ? " .

"Đưa ta trở về lúc 11-12 tuổi ? " . Hấn kinh ngạc

"Phải ! ngươi còn ý kiến gì không ? ta sẽ làm ngay bây giờ ? " .

"Ta không chuyển có được hay không ? " .

"Không ! , cái này là bắt buộc " . Từ đáp

"Thế ngươi còn hỏi ta làm gì ?" . Hấn tức giận hỏi Từ

"Ta thích hỏi thì hỏi thôi , có làm sao không ? " . Từ vui vẻ , quả thực là sau khi Từ bị ăn quả đắng từ hấn , trong lòng luôn khó chịu , đến nay mới trả thù được .

Thấy vẻ tức giận của hấn , Từ mỉm cười khoan khoái : " Được rồi ta bắt đầu đây " .

Nói là làm Từ liền giơ một ngón tay chỉ vào hấn một cái , Hấn chỉ thấy tầm nhìn của mình đột ngột giảm xuống , mãi đến khi dừng lại , hấn cúi xuống nhìn cơ thể của mình , chỉ thấy chiều dài của tay , chân ngắn đi , cơ thể bé hơn trước , ngoài ra nhìn cũng chả có gì khác lạ cả .

"Yên tâm đi , ta chỉ đưa cơ thể ngươi về trạng thái 11-12 tuổi thôi , các thông số còn lại của ngươi vẫn giữ nguyên , quá lợi cho ngươi còn gì ? " .

"Từ có cái gương nào không ?" . Hấn gật gật đầu rồi quay sang hỏi Từ

"Có , 300 điểm thưởng ! " . Từ đáp

Hấn tròn mắt hỏi : " Từ , ngươi tính ăn cướp hả ? " .

Từ nhún vai : " Thì ta chỉ trả lời ngươi mà thôi , mua hay không do ngươi ? " .

Hấn tức giận không thèm nói với Từ nữa mà quay sang hỏi hệ thống : " Hệ thống , tìm kiếm , gương ! " .

Một loạt hình ảnh về gương lập tức xuất hiện trước mặt hấn .

Lúc nhìn qua giá tiền, hần hết hồn lắm lắm !" 100 , 150 , 200 ,mợ nó 500 ? ăn cướp rồi , cả hệ thống và tên Tử kia đều là cướp ! .. ".

Thất thần một lúc , hần lắc đầu : " Thôi được rồi Tử , không nói lằng nhằng nữa , ngươi có thể nói qua cho ta biết về cái trò chơi ta đang tham gia hay không , ngươi biết ta không đọc cái hướng dẫn mà ! " . (lời của tác giả : điều khoản và hướng dẫn sử dụng là như nhau nhé !)

Tử gật đầu : " Ngươi còn nhớ các tiểu thuyết và game ngươi từng chơi chứ , ngươi đọc có thấy rằng các nhân vật chính đều sẽ trở thành cường giả vì toàn gặp những vận may " Nghịch thiên " hay không ? , sống còn dai hơn gián đập hoài không chết hay không ? . Sai rồi , họ có thể trở thành như vậy vì có chúng ta giúp đỡ , nhiệm vụ của ngươi là giúp đỡ họ để họ có thể trở thành cường giả như kết thúc tiểu thuyết ngươi đã đọc . Mà nữa , cái đó không hẳn là tiểu thuyết đâu , nó là CHÚNG TA dùng thông linh thuật nhờ một số người ở địa cầu viết nên đây , có một số cái là thực ! . Ngươi nên nhớ rằng , ngươi KHÔNG PHẢI là nhân vật chính , ngươi chỉ là người giúp đỡ họ mà thôi , ta không cần biết ngươi làm cách nào , miễn là giúp đỡ họ có kết thúc giống như ngươi đã nhớ là được ".

Hần lặng đi suy nghĩ một chút rồi hỏi Tử : " Vậy , ta còn có thể quay trở về hiện thực không ? quay về thế giới của ta hay không ? ".

Tử lắc đầu : " Ta không thể cho ngươi biết được ".

"Làm thế nào để kết thúc trò chơi này ? làm thế nào để ta có thể hoàn thành nó " . Hần hỏi tiếp

"Ngươi phải tự tìm cách , ta không nói được " . Tử vẫn lắc đầu đáp

"Vậy nói cách khác là ta chỉ là một nhân vật phụ ẩn mình trong bóng tối mà giúp người khác ? ".

"Phải ! " .

"Nếu ta từ bỏ thì sao ? " . Hần trầm ngâm một lúc rồi nói

"Ngươi sẽ bị xóa bỏ ! " .

"Xóa bỏ ? " .

"Xóa bỏ sự tồn tại của ngươi cùng tất cả mọi thứ có liên quan đến ngươi gồm cha mẹ , gia đình ngươi tất cả mọi người biết ngươi " . Tử giọng lạnh lạnh đáp

"Được rồi ta hiểu rồi giờ ta đang ở đây thì ở địa cầu , bố mẹ ta có lo lắng khi ta biến mất không ? " . Hần im lặng rồi nói

"Ta đã tạm thời xóa sự hiện diện của ngươi rồi , sẽ không ai nhớ đến ngươi nữa đâu hiện tại là thế ... yên tâm đi , ta đã sắp sẵn một tương lai tốt đẹp cho gia đình ngươi rồi ... nếu một ngày ngươi có thể trở về ... thì lúc đó tính sau " . Tử thờ dãi

Hai người im lặng một hồi lâu , cuối cùng Tử lên tiếng : " Cũng khá lâu rồi đó , ngươi xem cần gì đổi nữa hay không ? nếu không thì trở lại với thân xác của ngươi đi ! lúc này ngươi đang là linh hồn thể thôi ! Để lâu quá , chẳng may có con thú nào đi ngang qua ăn thịt ngươi thì ta không chịu trách nhiệm ".

Hần gật đầu : " Thôi được rồi , hiện tại không cần gì nữa , gặp ngươi sau , Tử ! " .

Tử phát tay một cái , Hần lập tức biến mất như chưa từng xuất hiện ở đây vậy . Lúc hần biến mất , sau lưng Tử đột ngột xuất hiện hai người , một nam một nữ . Tử đứng chấp tay thờ dãi như đã biết thế nào hai người này cũng xuất hiện .

Tử lắc đầu , quay người lại mỉm cười

" Lạc Long Quân , Âu Cơ tiên tử , hai người đã đến rồi sao ? " .

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Lạc Long Quân Và Âu Cơ

Trước mắt Tử là một nam một nữ đáng về bất phàm .

Nam thì toàn thân để trần , dưới đóng khố , dung mạo không tuấn tú lắm nhưng lại nghiêm nghị , tỏa ra mị lực dương cương của nam tử , toàn thân có một luồng khí thể hoang dã , không gian tự uy .

Nữ thì dung mạo tuyệt trần nhưng lại toát lên vẻ ôn nhu khiến người nào nhìn vào cũng thấy một sự ấm áp khó tả . Toàn thân có một luồng tiên khí bao quanh , phiêu dật xuất trần .

Tổ hợp một nam một nữ , hai luồng khí chất , một ôn nhu phiêu dật , một uy nghiêm hoang dã . Vốn phải trái ngược nhau nhưng hai người đứng đó lại có nét hòa hợp , tựa như dĩ nhiên là phải như vậy .

Hai người này chính là Lạc Long Quân và Âu Cơ , tổ tiên của người việt trong truyền thuyết " trăm trứng nở trăm con " mà hần đã từng được học từ hồi lớp 6 .

Lạc Long Quân cất giọng nói , giọng nói trầm trầm mà có nét uy nghiêm vang lên : " Từ , đây là người cuối cùng ! , ta hy vọng người có thể tìm thấy người người cần tìm ở đây " .

"Đúng vậy , dù gì thì đó cũng là con cháu của chúng ta " . Một giọng nói nhỏ nhẹ mà âm áp , đây là giọng của Âu Cơ .

"Đây cũng là người cuối cùng rồi , nếu không phải thì là số phận ! " . Từ lắc đầu nói

"Hai người thấy hần thế nào ? Hai người cũng nghe câu trả lời của hần rồi , có tiềm năng để hay không ? , dù gì hần cũng là người cuối cùng ! các người có chọn hần không ? " .

"Chúng ta cần thử thách một lần nữa , nếu hần vượt qua thì Giờ còn chưa rõ được , hần còn chưa hiểu rõ tầm quan trọng của sức mạnh ! " . Lạc Long Quân đáp

"Hài Từ đó đúng là có hy vọng ... " . Âu Cơ tiếp lời Lạc Long Quân

"Những người trước thực sự quá tệ ! Bọn chúng đều vứt bỏ ngay dòng máu của chính mình để lấy một dòng máu khác mà chúng nghĩ là mạnh hơn ! " . Lạc Long Quân cười nhạt đáp

"Chúng ta không thể nào lựa chọn những kẻ quên chính bản thân , tổ tiên của mình mà đi theo đuổi sức mạnh ở nơi khác , những kẻ không có khái niệm về quê cha đất tổ nhưng hần đúng là có khả năng ! " . Lạc Long Quân gật đầu với Âu Cơ rồi nói

"Người cũng khá ưu ái hần còn gì Từ , người chịu bỏ hần nguyên giới chỉ thì cũng đúng là lạ đấy " . Âu Cơ cười nói với Từ

"Hy vọng hần biết dùng nó Dù gì hần cũng là hy vọng cuối cùng của ta ! " . Từ thờ dài

"Chúng ta còn bao nhiêu thời gian , trước khi ... bọn chúng đến ! " . Lạc Long Quân hỏi Từ

"Không nhiều nữa , nếu hần không phải thì ta đành phải làm cách thứ hai vậy " . Từ ánh mắt nhìn ra xa rồi tiếp tục thờ dài

"Từ ! Chẳng lẽ ngươi định ... " . Âu Cơ lo lắng nhìn hần , dù sao ba người cũng quen biết rất lâu rồi .

"Âu Cơ Tiên Từ , người cũng biết nếu bọn chúng đến thì sẽ ra sao mà ? đây sẽ là diệt vong đối với chúng ta , bọn ta không còn chống cự được bao lâu nữa , ta cần phải ... đó là cách duy nhất " . Từ nhìn Âu Cơ đáp

"Đằng nào cũng vậy ! sao chúng ta không chiến một trận ! " . Lạc Long Quân nắm chặt hai tay , chiến ý bốc lên ngùn ngụt

Từ lắc đầu nói : " Đánh ... cũng không thể thắng , chỉ có thể kéo dài thời gian mà thôi ! , nếu ta không tìm được thì dù ta có làm cách ấy , chúng ta cũng không chống lại được bao lâu đâu ! " .

"Ta đã liên hệ với tất cả những thần nhân , tiên nhân ở vị diện này để đến chiến trường , dù không đánh lại thì chúng ta cũng phải cầm chân bọn chúng , hai người có đi không ? " .

"Đi ! nghiền bọn chúng ra bã đi " Lạc Long Quân nghiêng răng đáp

"Chàng ở đâu ta đi đó ! " . Âu Cơ nhìn Lạc Long Quân nói

"Được ! ta phải ở lại đây ! gặp lại hai người sau ! " . Từ quay lưng lại chào tạm biệt hai người

"Tạm biệt , bảo trọng ! " . Lạc Long Quân và Âu Cơ từ biệt Từ rồi đột ngột biến mất như chưa từng xuất hiện ở đó .

"Tiểu Từ ! ta hy vọng người sẽ thành công . Mà viết lên câu chuyện của riêng mình ! " . Từ thờ dài , mắt nhìn vào một hình chữ nhật , trong đó là hình ảnh của Quang ở bên ngoài . (Lời tác giả : Nó giống một cái tivi ý)

Trở lại với nhân vật chính của chúng ta , hần không hề biết chuyện diễn ra tại ngay trong chính cơ thể hần .

Hần mở mắt , nhìn xung quanh , xác định mình vẫn đang ở trong cái động ở sau thác nước , hần đứng dậy nhìn ra bên ngoài .

Bên ngoài đã sáng rõ , hần không biết mình đã ngủ trong bao lâu nữa , hần quay đầu lại đánh giá cái động nơi hần đang ở .

"Ủa? " . Hần ngạc nhiên rồi cúi xuống , nhìn nhìn vào mặt đất rồi đưa tay ra sờ mấy cái

"Sao lại bằng phẳng vậy nhỉ ? ". Hấn trầm ngâm rồi nhìn sang hai bên tường , chỉ thấy hai bên tường cũng cực kỳ bằng phẳng , hai bên mép tường và trần có góc cạnh rõ ràng . Đây chắc chắn là do con người làm ra , một hang động tự nhiên không thể nào có hình dạng như thế này được .

Hấn suy nghĩ một chút , rồi chậm rãi men theo bờ tường mà tiến vào phía trong , ở bên trong càng lúc càng lạnh , hấn than thở : " Ài ! Nếu mang được mấy bộ quần áo mùa đông thì tốt rồi ... Quần áo ? hình như là ". Hấn chợt nhớ ra ... hình như hấn vẫn đang trong tình trạng không mảnh vải che thân

Hấn cười khò rồi lẩm bẩm : " Thôi kệ , để xem sau vậy , ra bên ngoài kiếm chút thức ăn đã rồi tính " . Nghĩ vậy nên hấn quay ngược lại đi ra ngoài động .

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Trao Đổi

"Ê ! Từ ngươi có ở đó không ? ".

"Có chuyện gì ? ".

"Ồ! vậy là ngươi vẫn ở trong đầu ta hả ? ".

"Có thể nói là như vậy đi ".

"Ê ! Từ , ngươi có thể ra ngoài không ? ".

"Có thể !".

"Bây giờ ngươi ra có được không ? ".

"Được nhưng ta không thích ".

"Ê ! Từ ngươi không đọc suy nghĩ của ta có được hay không ? ".

"Không ! ".

"Ê ! Từ ... Ê ! Từ ... ".

"Này ngươi hỏi hệ thống không được hả ? ".

"À ta thích hỏi ngươi hơn ! , cần bản hỏi ngươi để hỏi hơn hệ thống , hệ thống cứ phải xác nhận , xác nhận làm ta mệt cả người ".

"Này Từ ... ".

".....".

Thấy Từ im lặng không trả lời nữa , hấn ôm bụng ngồi cười sặc sụa . Đã ba ngày kể từ khi hấn tỉnh lại khỏi hệ thống . Trong ba ngày , hấn có hỏi qua hệ thống một số thứ nữa và rút ra được mấy điều như sau

Thứ nhất , nhân vật Thích Khách hấn dung hợp có thời hạn sử dụng khi hấn kích hoạt , nói tóm lại là hấn có 8 giờ trong trạng thái nhân vật Thích Khách , dùng hết 8 giờ đó thì không được dùng nữa , phải lấy điểm thưởng để tiếp tục đổi giờ sử dụng . Sau khi biết được điều này , hấn gần như tức điên lên , thế này chả khác nào bảo hấn mua một cái áo sau đó lại phải bỏ tiền ra để mặc nó hằng ngày vậy . Như vậy là hấn sẽ không thể dùng nhân vật một cách tùy tiện được .

Thứ hai là mấy ngày trước hấn cũng có gặp qua một số con ma thú khác mà hấn không biết tên . Mỗi lần gặp là hấn lại bơi lại chỗ hang động sau thác nước để ẩn nấp , cũng kỳ lạ là những con ma thú đây tuy biết hấn ở trong động nhưng lại không dám đi vào , như là e ngại cái gì đấy , chỉ quanh quẩn một lúc rồi lại đi mất .

Hấn cũng biết trong động có vấn đề nên hấn cũng đã kiểm tra cái động một lượt thì phát hiện ra bên trong bị một tảng đá to lớn chặn lại , hấn biết là phía sau có đường nhưng hấn chả đại gì mà phá nó ra cả , biết đâu bên trong có thứ gì đó nguy hiểm thì sao ? . Hấn có đúng một cái mạng nên hấn chả ngu gì đi thử cả .

Thứ ba , hấn có hoạt động qua một chút thì thấy sức mạnh , tốc độ của hấn đã trở lại bình thường , ừm không hấn là bình thường mà chỉ hơn trước có một chút , không giống như lúc sau khi uống viên thuốc kia , tốc độ , sức mạnh đều tăng lên rất cao.

Hắn có hỏi qua Từ thì được biết, lúc đó chỉ là được lực nhất thời của thuốc bộc phát mà thôi. Nhưng hắn uống nó không phải vô nghĩa, được lực đã ản vào trong cơ thể hắn. Hắn chờ hỏi cũng biết tiếp sau đó cần làm gì... kiến thức mấy năm đọc tiểu thuyết lại phát huy tác dụng.

Sau một hồi hành hạ thân xác, hắn đã nghe được hệ thống thông báo: "Mức độ thức tỉnh huyết mạch đạt 1,1%". Điều đó đã chứng thực cho suy nghĩ của hắn, hắn càng hoạt động mạnh thì mức độ khai phá tiềm năng của cơ thể và được lực của thuốc càng cao. Nghĩ vậy nên hắn hằng ngày đã bắt đầu đề ra phương hướng luyện tập cho cơ thể.

Vấn đề cuối cùng, hắn không phải dỗi hoi mà ngồi trên chộc Từ, hắn làm vậy là để "trả thù" cho vụ Từ lừa hắn.

Số là sau khi hắn không có quần áo để mặc thì Từ đã đưa ra một đề nghị hết sức "hấp dẫn" như sau: "Người cần quần áo phải không? đưa ta 500 điểm thưởng thì người sẽ có quần áo để mặc".

Hắn cũng có xem qua mục đời sống trong hệ thống, đúng là ở đó có hết những thứ hắn cần có trong cuộc sống như quần áo, giày dép, thức ăn,.... Nhưng giá cả của nó thì thôi rồi, toàn giá trên trời. Với số điểm thưởng còm cõi như hắn đang có thì cần bán cơ hội có được bộ quần áo để mặc tương đương với con số 0.

Chính vì vậy, nên sau khi nghe lời đề nghị của Từ, hắn rất vui mừng đáp ứng nhưng sau đó hắn phát hiện ra mình bị lừa một cách cực kỳ trắng trợn.

Mà không hắn là bị lừa, Từ đúng là có đưa cho hắn quần áo thật... nhưng đó là áo lót và quần lót của phụ nữ.... Lúc hắn phát điên lên hỏi Từ thì Từ cực kỳ vô trách nhiệm trả lời hắn: "Quần và áo còn gì? ta chỉ làm theo giao dịch thôi...". Còn đến khi hắn đòi hủy giao dịch để lấy lại điểm thưởng thì Từ trực tiếp im lặng, dù hắn có kêu gào khản cổ đi chẳng nữa...

Sau lần đó, hắn đã rút ra một kinh nghiệm xương máu, Từ là một tên thuộc thành phần cực kỳ nguy hiểm, nếu không cẩn thận thì chắc có ngày hắn chả còn cái khổ mà mặc (Lời tác giả: Hắn hiện tại đúng là chả có nỗi cái khổ đấy)

Trở lại hiện tại, sau khi cười chán rồi, hắn lẩn ra nằm mà ngắm nhìn bầu trời. Đạo này không có việc gì ngoài ăn, ngủ, luyện tập nên hắn có khá nhiều thời gian rảnh. Chẳng biết làm gì hơn nên hắn toàn nằm ra đất mà im lặng nhìn trời.

Hắn nói chuyện với Từ cũng không hẳn là vì trả thù. Cuộc sống một mình ở nơi không một bóng người này làm hắn gần như phát rồ. Hắn cần một người để giao tiếp, để nói chuyện, để hắn không có cảm giác rằng mình cô độc. Mà người duy nhất mà hắn biết lúc này thì chỉ có Từ.

"Này Từ, ta từng không biết rằng ngắm nhìn bầu trời lại có thể thoải mái như vậy!".

"Người có vẻ thích bầu trời nhỉ?".

"Không hẳn, ta thích mây".

"Vì sao?".

"Người không thấy rằng mây tự do tự tại sao?, muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm hay sao...".

"..."

Trầm mặc một lúc lâu sau, Từ lên tiếng: "Tiểu tử!, người muốn kiếm điểm thưởng không?".

"Ồ nói thử xem". Hắn hứng thú hỏi

"Cái này tưởng ta nói cho người nghe rồi chứ, hệ thống có một mục là trao đổi, nếu người có vật gì mà nó hứng thú thì có thể đem ra trao đổi với nó để lấy điểm thưởng.... tất nhiên người có thể đem đổi với ta". Hắn có thể tưởng tượng ra nụ cười của Từ đang cực kỳ bi ối khi nói câu cuối cùng...

"Vậy những vật nào thì có thể đem ra trao đổi được?".

"Cũng tùy loại, ma hạch của ma thú, huyết thống chủng tộc, một số vật quý hiếm... Nói chung là rất nhiều loại".

"Ma hạch của ma thú cấp 1 được bao nhiêu điểm?".

"Chắc được khoảng 10 điểm, tùy từng loại..".

"Ồ vậy thì được".

Đứng bật dậy, có mục tiêu nên hắn lập tức rơi vào trạng thái hoạt động, đi đi lại lại nghĩ cách, mắt hắn bỗng dừng lại ở chỗ xương cá hắn ăn lúc nãy. Mắt hắn lóe lên một tia sáng, miệng cười gian xảo: "Này Từ, ta có một cách...".

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chiến Lợi Phẩm Đầu Tiên!

"Này, tiểu tử, ta không nghĩ đó là ý hay đâu!". Từ giọng cực kỳ "thật thà" lên tiếng

"Hừ! không thử sao mà biết được".

30 phút sau, trong hang động sau thác nước, hắn đang ngồi thờ đốc mà nhìn con thú vẫn đi đi lại lại bên ngoài, nghĩ đến chuyện vừa xảy ra lúc trước mà hân hạnh cả sống lưng, nếu hắn không chạy nhanh thì...

"Từ... Ta....hoàn toàn.... đồng ý với ngươi.... cách này không vui tí nào...". Hắn vừa thờ vừa nói

"Khoan đã, cách này của ngươi không hẳn không dùng được! nhưng mà ngươi cần...". Từ im lặng một lúc rồi lên tiếng.

"Ta tưởng ngươi không xen vào việc của ngươi chơi cơ mà nhỉ Từ". Hắn vừa nghe vừa nói

"Ừ nhỉ? Ta tự nhiên quên mất, cảm ơn ngươi nhắc ta, thôi ngươi tự giải quyết đi".

"...".

Hắn lúc này cực kỳ hồi hận và có xung động muốn tự vả vào miệng mình mấy cái: "Chả hiểu mình ăn no dùng mỡ hay sao lại đi nhắc cái tên Từ làm khi gì không biết". Hắn than thở không thôi.

Biết là tên Từ này đã quyết định điều gì là không thay đổi, nên hắn chả tốn hơi gì đi hỏi tiếp hắn cả.

Ngẫm nghĩ một chút, tên Từ này đã bảo là cách của hắn có thể dùng được, vậy chắc chắn là dùng được, nhưng còn thiếu cái gì nhỉ?

Trở lại 30 phút trước, hắn nghĩ ra một cách. Đó là bắt vài con cá, thịt nó xong lấy máu bôi lên người rồi.... nằm giả chết.

Hắn không phải chờ đợi lâu, chỉ một lát sau, một con ma thú giống con báo nhưng có cái đuôi hình con rắn đang từ từ đi về phía hắn.

Nhất giai ma thú Xà Vĩ báo, ma thú nổi tiếng về lực lượng cực kỳ kinh khủng.

Con ma thú này cực kỳ giao hoạt, nó không vội vàng "độp" hắn ngay mà đi vòng vòng cảnh giác nhìn xung quanh.

Sau khi xác nhận không có gì bất thường, nó mới lao vào, há mồm định "xơi" hắn.

Cũng may hắn lúc này đã bước vào trạng thái nhân vật Thích Khách. Có rada nên không cần nhìn cũng dễ dàng tránh được tấn công của con báo.

Ngay lập tức, hắn lăn tròn một vòng rồi bật dậy, tay lóe lên đã nắm chặt dao quân dụng, nhanh như chớp bổ vào đầu con báo.

Con báo lúc này ánh mắt cực kỳ có tính người, chỉ thấy mắt nó thoáng có vẻ giừu cợt, nó đang lao vào liền đột ngột dừng lại mà tránh được một nhát dao của hắn. Sau khi dừng lại nó liền lao vào hắn ngay định không cho hắn một cơ hội để phản kích nào.

Hắn tìm đập thành thịch, tay nắm chặt con dao. Hắn đã quá coi thường trí thông minh của ma thú, nhưng việc đã rồi làm hắn không còn cách nào khác ngoài chấp nhận và tùy cơ ứng biến.

Thấy con báo lao về người mình, hắn nhanh nhẹn tránh sang một bên. Đặc điểm của thích khách là tuy không có sức mạnh cao nhưng bù lại thì có tốc độ và sức nhảy cực tốt.

Lợi dụng điểm này, hắn mới tránh thoát thành công mấy lượt tấn công của con báo.

Càng giằng co với con báo, hắn càng toát mồ hôi lạnh, tốc độ, lực lượng, phản ứng và trí thông minh của con báo này đều hơn hẳn con sói mà hắn đối đầu lúc trước.

Nếu lúc đầu hắn gặp con báo này mà không phải con sói kia thì chắc hắn đã tạch rồi.

Xem ra con báo này là nhất giai ma thú hàng thật giá thật. Cảm giác rằng chắc chắn đánh không lại nó, hắn liền tìm cách chạy trốn.

Nhún người nhảy lên một cành cây, hắn chống tay vào thân cây to thờ đốc. Nhưng con báo không để hắn thờ được bao lâu, một trào liền đập vào thân cây. Chỉ thấy thân cây vừa to vừa rắn chắc bị mất một mảng to đùng, hắn hít vào một hơi, càng kiên định vào quyết định chạy trốn càng nhanh càng tốt.

Nghĩ là làm, hắn bật người, hai chân đập vào thân cây đang chuẩn bị đổ để lấy đà, thân hình như mũi tên liền lao ra sau con báo, xoay mình vài vòng trên không trung rồi tiếp đất. Sau đó hắn chả quản gì nữa cả, cắm đầu chạy về hướng cái đầm.

"Ùm". Hấn nhanh chóng nhảy xuống nước, con báo dừng ở bên bờ đầm không dám đuổi theo hấn mà chỉ đi lại xung quanh bờ như e ngại thứ gì đó.

Thấy thế nên hấn bơi một mạch về cái động và ngồi thờ dốc nhìn ra bên ngoài.

Xong hồi tưởng, giờ trở về hiện thực. Sau khi suy nghĩ lại cả một quá trình từ khi gặp con báo đến khi về lại hang động này. Hấn vỗ đầu một cái rồi lầm bầm: "Mình đúng là ngu thật, ma thú vì ngửi thấy mùi máu mà đến nên mình cần gì phải tự làm mò như! , mình có giả dạng và rada của thích khách nên nếu mình ẩn nấp từ xa mà tấn công nó chắc chắn tốt hơn là để nó nhìn thấy mình rồi! . Kể cả nếu đánh không được thì cũng có thể về đây ẩn nấp".

Thực ra có điều hấn không biết về cá hấn hay ăn hằng ngày, lũ cá này vì hay tiếp xúc với một số thứ "bí ẩn" nên đã sinh ra biến dị. Các con ma thú khác rất thích ăn cá này nhưng không con nào dám bén mảng đến bờ đầm, chỉ có mình hấn, "người không biết không thấy sợ" nên mới ngang nhiên xuống bắt cá ăn ngon lành.

Chờ một ngày một đêm nữa, sau khi xác nhận con báo kia đã bỏ đi, hấn liền chui ra ngoài động rồi bắt đầu thực hiện kế hoạch.

Đầu tiên hấn bắt mấy con cá, đập chết nó rồi vớt lên bờ đầm. Sau đó hấn vào trạng thái Thích khách, nhanh nhẹn trèo lên một cành cây to rồi cảnh giác nhìn xung quanh.

Chẳng bao lâu sau, hấn phát hiện trên rada của hấn có một chấm màu xám đang dần dần tiến lại chỗ cá hấn để ở dưới.

Hấn căng mắt ra nhìn thì thấy đó là một con giống con rắn nhưng toàn thân trắng muốt đang từ từ bò đến.

Nhất giai ma thú Xích Băng xà, thuộc tính băng, trong băng ẩn chứa kịch độc, nó thường treo mình trên các cành cây to để săn mồi, nếu bị trúng độc thì người bình thường nếu trong nửa ngày không được chữa trị thì sẽ chắc chắn được về một chiều xuống âm phủ dạo chơi. Ma thú này công kích mạnh chủ yếu ở kịch độc, ngoài ra còn khá nhanh nhẹn. (Lời tác giả: Hấn không biết những điều trên nhé)

Nín thở nhìn con rắn đang ngon lành xơi mấy con cá hấn để lại. Tay hấn nắm chặt con dao quân dụng.

Mất thấy con rắn đang nuốt con cá thứ hai, hấn nhẹ nhàng tung mình xuống, không một tiếng động đáp xuống đất rồi chạy như bay về phía con rắn.

Xích Băng Xà đang ăn cá ngon lành nhưng nó vẫn rất cảnh giác vừa ăn vừa nhìn xung quanh, thấy một nhân loại với tốc độ cực nhanh, tự động phát điên lao về phía mình.

Tuy hoảng hốt, nó vội vàng nuốt con cá xuống rồi há miệng, phóng lại định cắn vào nhân loại đáng ghét kia.

Thấy con rắn há miệng định cắn mình, hấn cười lạnh, khả năng này hấn cũng tính cả rồi nên lúc này hấn chỉ dùng có 7 thành tốc độ! mà đã ngang bằng với con rắn.

Lúc hàm răng nanh của con rắn sắp cắm vào tay phải của hấn, hấn làm ra một loạt động tác cực nhanh. Người hấn đột ngột tăng tốc, nghiêng mình sang bên trái, tay phải ném con dao sang trái, tay trái nhanh như cắt bắt lấy con dao rồi chém mạnh vào cổ con rắn.

Mất con rắn hiện về coi thường, con dao bé tí kia thì làm gì được lớp da ma thú của nó, nhưng nó đã sai! . Khoảnh khắc con dao chém vào cổ nó thì nó biết mình đã sai cực kỳ nghiêm trọng! và cái giá phải trả là mạng nhỏ của nó.

"Đánh rắn phải đánh đập đầu!". Hấn miệng lầm bầm rồi bỏ thêm vài nhát nữa vào đầu con rắn đã rớt ra bên ngoài. Hấn có nghe kể là dù rắn có cắn đầu rồi nhưng cái đầu của nó vẫn sống được một thời gian, cẩn thận vẫn hơn!

"Này Từ, ta làm được rồi này!". Hấn sung sướng "khoe thành tích đạt được" với Từ

"Không tệ!".

"Mà ngươi đừng vui mừng vội, thử xem con Xích Băng Xà này có ma hạch không đã!". Từ lên tiếng

Tiến lại gần cái đầu của con rắn, con dao quân dụng không chút trở ngại liền bỏ đôi cái đầu rắn ra.

"Ồ". Hấn ngạc nhiên, trong đầu con rắn là một tinh thể to bằng quả nhãn, màu trắng tinh không chút tạp chất. Lúc cầm vào thì có một làn khí lạnh tỏa ra.

"Chắc đây là ma hạch phải không Từ!". Hấn hỏi

"Nhất cấp băng hệ ma hạch, đối với hệ thống thì được khoảng 12 điểm thưởng, còn bán cho ta thì được 15 điểm! ngươi quyết định đi". Từ thông thả nói

".. Heh.. Vậy thì bán cho ngươi!". Hấn cười nhẹ đáp

"Thành giao!". Chỉ thấy viên ma hạch trên tay hấn đột ngột biến mất không còn tung tích.

Thở dài tiếc nuối, vật chưa nóng trên tay đã mất nhưng không sao, hấn cực kỳ phấn chấn, nếu hấn đã làm một lần được thì sẽ có lần thứ hai, thứ ba, và nhiều lần khác.

Như vậy có hy vọng để kiểm được quần áo mặc rồi , hần là người khá thực tế .

Lúc hần đang suy nghĩ có nên làm tiếp lần nữa hay không thì đột nhiên Từ lại nói : " Đây , ngươi muốn có quần áo mặc không ? ta có một cách ! " .

Hần cảnh giác hỏi : " Cách gì ? " .

" Ngươi nhìn thấy xác con rắn kia không ? da ma thú cực kỳ bền chắc ! ngươi không mua được quần áo chả lẽ không tự làm được hả ? " .

"Ồ vậy làm thế nào mau nói đi ! " . Hần sốt ruột nói , hiện tại hần rất cấp thiết phải có quần áo , tuy ở đây không có ai cả nhưng đã quen mặc đồ 19 , 20 năm nay . Tự đứng ở trần lăm hần không quen .

"E hèm .. Ngươi biết đấy .. ta có một ít tri thức về giải phẫu ma thú và chế biến thú công ma thú ... nhưng ngươi biết rồi đấy ... ngươi hiểu ta cần gì rồi phải không ? " . Hần có thể tưởng tượng ra khuôn mặt của Từ lúc này cực kỳ hèn mọn giống con buôn chính hiệu

" Bao nhiêu ? " . Hần không cần hỏi cũng biết Từ muốn gì

" Không nhiều lắm ! ... 500 điểm thôi " .

" Mợ nó ! Từ sao lúc đầu ngươi không bảo ta mua cái này ? " . Hần tức giận nói

" Thì lúc đó ngươi có xác ma thú đâu ? với cả ta thấy ngươi cần quần áo mà ? ta chỉ đáp ứng thứ ngươi cần thôi có sai đâu ? " . Từ vô trách nhiệm nói

" Ngươi gọi đó là quần áo hả ? " .

" Thế ngươi gọi nó là gì ? " .

" Là quần lót và áo lót của phụ nữ ! Từ tên khốn kiếp , ta đâu phải biến thái đâu mà cần cái đó " .

" Đây chính ngươi cũng bảo đó là " Quần " và " Áo " nhé , vậy là đúng rồi ! ta đâu có sai " .

" ... " .

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Có Người !

Xà Vĩ báo nhớ rất rõ mùi này , đó là mùi máu của cá trong cái đầm trước mặt , tuy nó không rõ tại sao nhưng bản năng của nó mách bảo rằng ăn nhiều cá ở đó sẽ có lợi cho nó .

Nó cũng biết ở đó có một nhân loại cực kỳ gian xảo đang dụ nó đến để mần thịt nó nhưng nó đã nhịn một thời gian rất lâu rồi , bây giờ nó không thể chịu thêm nữa , nên nó mới cảnh giác tiến về hướng cái đầm .

Tiến lại hướng cái đầm , nó thấy cạnh đầm có xác mấy con cá đang nằm ở đó , từ từ tiến lại chỗ cá , nó đưa mắt nhìn xung quanh , tuy nó không ngửi thấy mùi của nhân loại lúc trước nữa nhưng cẩn thận vẫn tốt hơn . Thế là nó quyết định chờ ở đây cho chắc ăn .

Nó không biết , lúc nó đang tiến lại chỗ mấy con cá thì ở trên một cành cây to , có một người đang âm thầm quan sát nó . Chỉ thấy người này mặc một bộ đồ da thú kỳ lạ , đầu tóc bù xù , mặt mũi lem luốc nhìn không rõ dung mạo , trên lưng người này đeo mấy cái bao khác cũng làm bằng da thú . Nếu tên này xuất hiện ở thế giới bình thường chắc có thể tự hào vỗ ngực xưng là " đệ tử cái bang " chính hiệu , thậm chí đứng ở hàng " trưởng lão " vì có mấy cái túi trên lưng nữa .

Vâng người này chắc mọi người cũng biết , đây chính là nhân vật chính của chúng ta sau một thời gian sống trong rừng . Hần lúc này đang ngồi xỏm trên cành cây , cả người nép vào thân cây . Mắt theo dõi chặt chẽ mọi hành động của con Xà Vĩ báo .

Hần ngồi đó không một tiếng động , hơi thở được điều hòa đến mức thấp nhất , hần như biến thành một cành của cái cây này vậy .

Lúc nhìn thấy con báo , mắt hần lộ vẻ ngạc nhiên rồi cười lạnh : " Heh .. ông bạn .. chúng ta lại gặp nhau .. lần này thì chết chắc rồi nhé cưng ... " .

Tuy thấy con báo mãi không ăn nhưng hần chả có vẻ gì tỏ ra sốt ruột cả , nếu nó muốn đầu sự kiên nhẫn với hần thì đầu . Thứ hần không thiếu nhất bây giờ chính là thời gian .

Vậy là một cuộc đấu âm thầm diễn ra trong khu rừng này , hần ngồi yên không chuyển động nhìn con báo , còn Xà Vĩ báo thì cảnh giác nhìn xung quanh .

Liên tục như vậy cho đến một ngày một đêm sau, khi con Xà Vĩ báo đã hoàn toàn xác nhận xung quanh không có bất cứ "nguy hiểm" nào nó mới há miệng ăn mấy con cá trên mặt đất.

Khoảnh khắc thấy con báo bắt đầu ăn. Khóe miệng hắn bắt gặp xuất hiện nụ cười nhạt, hắn lầm bầm: "60, 59, 58 5, 4, 3, 2, 1, ngã!".

Lúc hắn vừa nói chữ "ngã", con Xà Vĩ báo đứng là lung lay một chút rồi nằm lẩn ra đất thật.

Hắn đã hạ độc vào mấy con cá. Còn độc ở đâu ra ư? Tất nhiên là đời từ chỗ của tên Từ rồi.

Có một lần hắn rảnh rỗi nên hỏi xem Từ có thuốc độc nào độc chết được ma thú không, thì Từ trả lời là có.

Nhưng lúc hỏi giá tiền thì thôi rồi!, hắn trực tiếp bỏ qua ý nghĩ dùng độc ấy. Chỉ có điều, Từ có vẻ rất hứng thú với điểm thưởng của hắn đang có nên mới giới thiệu một loại thuốc tê liệt mà giá thành chỉ bằng 1/3 của thuốc độc nên hắn mới đồng ý giao dịch. Nhờ có loại thuốc này nên hắn mới dễ dàng "thịt" được mấy con ma thú khác.

Hắn ngồi đợi một lúc nữa, thấy con báo không cựa quậy gì thì mới chậm chậm tụt xuống đất rồi đi đến chỗ con báo.

Lúc đến gần chỗ con báo, hắn bắt gặp nở nụ cười rồi nói: "Ta biết chắc chắn ngươi không dễ dàng gục như vậy! Đừng giả vờ nữa đứng dậy cho ta xem".

Biết không thể lừa được nhân loại này, Xà Vĩ Báo gầm lên một tiếng, vùng dậy, một trào hung hăng đập lên người hắn.

Thấy trào đang tiến về người mình, hắn cười to lên, đưa tay phải ra phía trước, dùng quyền đầu đầu một trào kia của con báo!.

Có phải hắn điên rồi hay không? Câu trả lời là không!, hắn muốn thử nghiệm xem, sau một thời gian tập luyện và sống sót ở đây, hắn đã tiến bộ được đến đâu. Hắn muốn mình càng mạnh mẽ hơn thì mới có thể tồn tại được ở trong rừng này.

"Ầm". Một tiếng động to lớn vang lên, Xà Vĩ Báo trượt dài trên mặt đất, nó cố gắng giữ người lại nên trên mặt đất lưu lại những vết dài của móng vuốt nó.

Nó lần đầu tiên hiện ra vẻ hoảng sợ, nhân loại này lại có lực lượng gần bằng nó!, nếu nó nhớ không lầm thì mới có một thời gian trước, nhân loại này đã phải chật vật chạy trốn khỏi móng vuốt nó thì mới sống được!.

Hắn lùi liên tục ra sau 5 bước, cánh tay phải thông xuống đất, cảm thấy tay một mảnh tê dại không còn cảm giác nhưng miệng hắn lại nở ra nụ cười hưng phấn, hắn đã có thể chính diện giao phong với nhất cấp ma thú. Từ trước đến nay là hắn đều đánh lén mới giết được chúng, lần đầu tiên hắn mới có thể chính diện mà đón nhận sự công kích của ma thú mà không bị tổn thương gì nặng.

"Độ thích tinh huyết mạch đạt 8,3%". Trong đầu hắn vang lên thông báo của hệ thống.

"Ồ tăng lên những 0,3%! Hahahaha.. sáng khoái". Hắn cười lớn.

Nhìn con báo đang lấy đà chuẩn bị lao về phía mình, hắn chẳng có nét hoảng sợ hay hồi hộp nào cả, sống chết dưới sinh tử quá nhiều làm hắn hầu như không còn cảm giác mất bình tĩnh nữa thay vào đó là một sự lạnh nhạt khó hiểu.

"Anh rất vui khi được chơi đùa cùng chú! .. nhưng nên kết thúc ở đây thôi! Kích hoạt nhân vật thích khách".

Đúng vậy, từ này đến giờ hắn chưa vào trạng thái nhân vật mà chỉ dùng trạng thái bình thường mà giao tranh với con báo!. Nếu lúc này là ngang bằng còn bây giờ thì sao?, việc chả cần nói cũng hiểu.

Thấy con báo lao về phía mình. Hắn cười lạnh, cả thân hình đột ngột biến mất rồi xuất hiện ở cạnh sườn con báo!.

"Renewal taekwondo: Bo-bup ~ Way of walking!". Đây là một kỹ năng hắn đổi được từ hệ thống với giá 300 điểm thưởng. Kỹ năng này cho phép hắn tăng tốc độ trong một thời gian ngắn mà di chuyển về phía đối thủ.

Rút kinh nghiệm từ vụ nhân vật, hắn quyết định chỉ đổi những thứ làm chính bản thân hắn mạnh lên như võ công, kỹ năng hay bộ pháp... . Hắn không muốn mình dựa quá nhiều vào ngoại lực, nếu lúc không có những thứ đó chẳng phải hắn sẽ cảm thấy cái chết hay sao!.

Lúc xuất hiện ở sườn con báo, hắn ngay lập tức dùng tay phải nện một quyền vào sườn nó rồi xoay người bồi tiếp một cú chỏ vào chỗ quyền đầu vừa đánh vào. Cả người hắn xoay tiếp một vòng, chân phải đá vào mình con báo khiến nó bay đi.

Con báo không kịp đề phòng việc tốc độ của hắn đột ngột tăng vọt nên bị lãnh đủ mấy đòn cực mạnh vào thân. Miệng gầm lên một tiếng thê thảm rồi định vịn mình trên không trung để tiếp đất.

Nhưng hắn không cho con báo làm điều đó, chỉ thấy người hắn tiếp tục biến mất, đã xuất hiện ở sau lưng con báo. Hắn nhảy lên, đập thẳng vào bụng con báo khiến rú lên một tiếng thê lương.

Đầu gối hắn tông tiếp vào bụng con nó, tay phải lóe sáng đã nắm chặt dao quân dụng rồi chém vào cổ họng nó. Thấy con báo há miệng ngọam vào vai

hắn , định trước khi lia dùi cũng phải ngoạm được một miếng thịt của hắn .

Hắn cười nhạt , lách mình sang một bên rồi đưa chân đạp thẳng vào đầu nó , lắc lắc đầu nói : " Yên nghỉ đi ! " . Sau đó hắn liền bồi thêm vào cổ họng con báo vài nhát dao nữa .

Thấy con báo lăn lộn mấy vòng trên mặt đất rồi nằm im , đoán chừng nó đã chết , hắn liền tiến lại gần . Rất thành thực bỏ đầu nó lấy ma hạch và tiện tay lột da con báo đem sơ chế rồi phơi lên . Hắn dự định giữ nguyên lớp da lành lặn của con báo để làm một cái áo choàng , nếu không con báo còn chết nhanh nữa ! .

Cắt thịt con báo rồi đem lên nướng , hắn ngồi im lặng nhìn ngọn lửa cháy bập bùng .

"Hệ thống , thời gian hoàn thành nhiệm vụ " .

"Thời gian đến khi hoàn thành nhiệm vụ còn 19 ngày 20 giờ 12 phút 54 giây ! " .

"Được hơn 7 tháng rồi ! " . Hắn thở dài , hắn đã sống ở đây đến hơn 7 tháng trời , ngửa đầu nhìn bầu trời , hắn bắt giác nghĩ lại cuộc sống trong 7 tháng qua .

Bảy tháng tưởng rằng qua rất nhanh nhưng đối với hắn thì như 7 năm vậy , từng ngày một hắn đều phải đối đầu giữa sự sống và cái chết . Cuộc sống bị thâm trong rừng đã làm hắn hiểu rõ hơn sự tàn bạo của tự nhiên , " kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu ! " .

Đưa tay sờ lên những vết thương chằng chịt ở cơ thể mình , hắn không nhớ rõ bao nhiêu lần hắn phải gầy dựa trên trước cái chết .

Hắn còn nhớ lần nguy hiểm nhất hắn phải đối mặt là với một con ma thú nhìn giống con khỉ , con này thân cao tầm 5m lại cực kỳ nhanh nhẹn , cánh tay của nó phải to bằng cả cành cây cổ thụ , mà nó lại cực kỳ thông minh . Nó biết trước là hắn sẽ chạy về phía bờ đầm nên lúc nào cũng chặn đường hắn tiến về phía đấy .

Sau một hồi khổ chiến với con khỉ , trước ý chí cầu sinh mãnh liệt , hắn đã bò trên xác con khỉ mà sống . Nhưng hậu quả thì khỏi phải nói , trên lưng hắn còn nguyên vết xẹo 5 vết móng tay của con khỉ , nhìn qua cực kỳ đáng sợ , hắn gãy 1 cánh tay trái , tay phải gần như tàn phế , chân phải gãy , còn trong cơ thể hắn thì hắn không biết , hắn chỉ nhớ hắn còn ho ra mấy mẩu vụn , không biết có phải nội tạng của hắn không nữa ! .

Hắn tưởng phát đấy là hắn " tách " chắc rồi , ai dè hắn vẫn sống mà độ thức tỉnh huyết mạch tăng lên những 3% ! . Phải nói rằng thể là cực nhanh , hắn tập luyện mệt nghỉ mà chỉ tăng được 0,05% đến 0,5% mà thôi ! .

Hắn nằm nghỉ ngơi mất đúng 1 tuần thì mới có thể cử động được , mà sau khi cử động được hắn phải nghiêng rằng chịu đau đớn đi lấy thức ăn . Đây là lần đầu tiên hắn ăn thịt sống ! , tất nhiên là thịt của con khỉ kia , dù đã qua 1 tuần nhưng hắn vẫn cố gắng nuốt xuống , không ăn thì hắn sẽ chết , việc đơn giản là thể thôi ! , hắn lúc đó không còn sức mà nhóm lửa nữa với cả cho tiền hắn cũng chả dám nhóm lửa ... lúc đó mà nhóm thì chả khác nào tự sát ! .

...

Nằm nghỉ vẫn lơ lửng tung tít một lúc lâu , hắn đột nhiên nghe thấy một tiếng nói ! , đúng vậy đây tiếng nói của một con người ! . Đã rất lâu rồi hắn không nghe thấy tiếng người , dù không hiểu người kia đang nói gì nhưng hắn chắc chắn đó là giọng của phụ nữ mà còn khá gần đây nữa ! .

Cách không xa nơi Quang đang ở , trong một bãi đất trống khá kín đáo . Có hai cô gái một lớn một nhỏ đang vừa thờ vừa nấp vào bên một cái cây to mà lo lắng nhìn ra phía sau .

" ...Tỷ .. tỷ... may quá ... đã cắt đuôi được bọn chúng chưa ? " . Một cô bé tầm 12-13 tuổi vừa thờ vừa hỏi , cô bé này tuy còn nhỏ nhưng dung mạo xinh đẹp , đôi mắt to tròn , khuôn mặt hơi bầu bĩnh khiến người ta chỉ muốn véo vài cái , tóc tết bím hai bên tạo ra cảm giác đáng yêu nhí nhảnh chắc chắn sau này sẽ trở thành một đại mỹ nhân trong tương lai .

Cô gái bên cạnh vừa vuốt ngực thờ vừa làm động tác im lặng sau đó chỉ chỉ ra chỗ đằng trước mặt rồi kéo cô bé ra sau lưng , mặt lộ vẻ ngưng trọng nhìn ra phía trước , hình như nàng phát hiện ra điều gì đó cực kỳ nguy hiểm vậy ! .

Cô gái này hơi lớn tuổi hơn cô bé kia một chút , dung mạo dù không tính là tuyệt sắc nhưng có thể nói là mỹ nhân khó gặp , gương mặt lạnh nhạt nhưng lại toát ra khí chất tươi mát kì ảo càng làm tăng lên mị lực của nàng .

Một lát sau , chỗ hai nàng đang chăm chú nhìn bất chợt xao động . Sau đó , một bóng đen rất nhanh lao ra rồi đứng bất động trước mặt hai nàng mấy mét .

"Kia...Kia... hắn là con người ... là dã nhân hà tỷ tỷ ? " . Cô bé sợ sệt núp sau lưng cô gái kia hỏi

Chỉ thấy trước mặt hai nàng có một người hết sức kỳ lạ , tóc tai bù xù , mặt mũi đen bần nhìn không rõ dung mạo , trên người mặc một bộ đồ làm bằng da thú nhìn khá thủ công , trên vai đeo mấy cái túi .

"Anh nhi đừng sợ ! ...". Cô gái nở một nụ cười ôn nhu động lòng người như để trấn an cô bé gọi là Anh nhi

"Này... ! người là ai !?" Thấy tên dã nhân không nói gì mà cứ đờ ra nhìn mình , cô gái kia ngập ngừng hỏi

Tên đã nhân lộ ra ánh mắt mê mang, không hiểu. cô gái mới đoán thử nói một câu

"Người có hiểu ta đang nói gì không ?".

Thấy đã nhân vẫn một mực mê mang, nàng đoán chắc rằng hắn không hiểu mình đang nói gì liền nhủ mảy suy nghĩ xem nên làm thế nào.

....

Hắn lao như bay trong rừng, chẳng mấy chốc đã đến chỗ có tiếng nói nhưng không thấy người đâu. Đang phân vân thì hắn nghe ở xung quanh có tiếng người, vậy là hắn liền vào trạng thái nhân vật thích khách rồi nhờ rada tìm ra chỗ phát ra tiếng nói.

Nhìn vào rada hắn khá ngạc nhiên, có đến hai người, hắn cười thầm, lúc không gặp thì thôi còn lúc gặp thì gặp những hai người, đúng là ông trời trêu người.

Xuyên qua một tán cây to, hắn đến một bãi đất trống, xung quanh có những cánh cây to bao bọc nên nhìn qua là nơi ẩn nấp khá an toàn.

Hắn sau khi đáp xuống đất thì ngay người nhìn hai cô gái trước mặt lòng nghĩ thầm

".... Đúng là dị giới có khác ... nơi khi họ còn gầy thế này cũng gặp mỹ nữ ? .. hay số mình đỏ nên mới thế nhỉ ?".

Sau khi quan sát hai cô gái một lúc, thấy cô gái nhỏ hơn sợ hãi nhìn hắn rồi nói chuyện với cô gái lớn hơn. Hắn ngạc nhiên vì hắn chả hiểu hai người đang nói gì hết

Hắn tưởng hắn nghe không rõ thì cô gái lớn tuổi hơn hình như đang hỏi hắn cái gì đó, lần này hắn xác định là mình không nghe nhầm, hắn thực sự không hiểu hai cô gái này đang nói gì.

Lấy làm lạ, hắn hỏi Từ: "Này Từ, người có biết hai cô gái kia đang nói gì không ?".

"Biết". Từ đáp rất nhanh

"Họ đang nói gì đó ?". Hắn tò mò hỏi

"....". Không có tiếng trả lời đáp lại hắn

"Thôi được rồi, bao nhiêu người nói giá xem !". Quá quen thuộc với điều này, hắn hầu như không thêm suy nghĩ liền nói

"Heh.. chỉ có tiểu tử người hiểu ta .. kể ra thì chúng ta ăn ý phết nhỉ ...". Từ bắt đầu có vẻ hưng phấn nói

"Nhưng người biết đây ... hiểu là một chuyện ... nhưng mua bán giao dịch lại là chuyện khác ...". Từ bắt đầu lộ rõ bộ mặt thật

"Thôi không nói linh tinh nữa ! bao nhiêu nào = "= ". Hắn bó tay ngắt ngang lời Từ

"Người muốn nói chuyện không, hay còn đọc và viết ? ... Người biết đây cái nào cũng có giá của nó cả !".

"Nói thử xem !"

"Ngôn ngữ không thì 900 điểm, có đọc luôn là 1300 điểm, viết là 1500 điểm, nếu viết đẹp nữa là 1700 điểm !..." Từ rất chuyên nghiệp thông báo cho hắn như là đã chuẩn bị lâu lắm rồi.

"... Từ .. nhiều khi ta hoài nghi người họ Mã ... người tính cướp sạch của ta hả ? người biết rõ ta chỉ có 1700 điểm mà !". Hắn tức giận nói (Lời tác giả : Mã giám sinh mọi người biết chứ)

"... Thì ta nói rồi ! tiền nào của nấy thôi ! ". Từ không chút xấu hổ đáp

Đúng vậy, 1700 điểm thường là hắn đồ mồ hôi, sôi nước mắt, phải trèo đèo lội suối trong hơn 7 tháng trời mà đi kiếm vật phẩm đem trao đổi với hệ thống. Vậy mà tên Từ này định một hơi ăn hết của hắn.

".. Được rồi đổi cho ta cái ..". Hắn chưa kịp nói với Từ hết câu thì mặt đột ngột biến sắc rồi dần trở nên trắng bệch sau đó nhìn ra phía sau hai cô gái.

Tại sao hắn lại sợ hãi như vậy, tại vì trong rada của hắn lúc này xuất hiện vô số điểm đỏ đang tiến lại chỗ hắn đứng !.

Không đếm xuể số chấm đỏ, hắn lúc này không còn nghĩ nhiều nữa, dù gặp được người là quan trọng nhưng bảo vệ mạng nhỏ của mình vẫn là thứ yếu nên hắn quay người bắt đầu cắm cổ chạy.

.....

"Tỷ tỷ .. hắn làm sao vậy ? ". Thấy đã nhân đột nhiên cầm đầu bỏ chạy, cô bé tên Anh nhi ngạc nhiên hỏi tỷ tỷ bên cạnh

Cô gái lớn hơn suy nghĩ một chút sau đó sắc mặt cũng trắng bệch rồi nắm tay cô bé kéo chạy lên phía trước , đầu suy nghĩ : " Lúc này hẳn nhìn ra phía đằng sau chúng ta rồi mới chạy trốn ... vậy thì chỉ có một đáp án.. .. hẳn nhìn thấy một thứ gì đó cực kỳ đáng sợ ... mà thứ đó chắc chắn là ... ".

Vừa kéo được cô bé chạy ra hết lùm cây , ngay chỗ hai người vừa đứng xuất hiện mấy bóng đen to lớn . Nếu hẳn ở đây thì có thể nhận ra ngay , đây là mấy con sói hình dạng giống hệt con ma thú hẳn giết đầu tiên nhưng có phần to lớn và hung tợn hơn .

Cô bé nhìn ra sau lưng thấy mấy con Phong Ảnh lang thì hoảng sợ , sau đó rồi rít hỏi tỷ tỷ của mình : " Tỷ ... bọn chúng đến rồi .. chúng ta chạy đi đâu đây!".

Tỷ Tỷ của cô bé ngẫm nghĩ một chút rồi nhìn bóng lưng của tên dã nhân trước mặt một thoáng , sau đó nói : " Chạy theo hẳn ! ".

Mạnh mẽ bật dậy , hẳn lao thật nhanh về hướng phát ra giọng nói ! .

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Trong Động Có ...

"Chết tiệt các người chạy theo tôi làm khi gì ? ". Quang vừa chạy vừa tức giận nghĩ

Đây là lần thứ hai hẳn bị đàn sói đuổi , lần trước vì không có kinh nghiệm và khả năng như bây giờ nên hẳn mới bị đàn sói bám đuôi mà không trốn được.

Nhưng bây giờ thì khác , hẳn bình thường đã có thể dễ dàng cắt đuôi đàn sói nếu như không bị hai cô gái ở phía sau bám đuôi .

Hắn cũng thấy lạ , lúc chạy hẳn có nhìn qua lũ sói thì thấy mắt con nào cũng đỏ rực lên , phát điên mà lao về phía hẳn cứ như hẳn có " thâm thù đại hận" với bọn chúng vậy . Hẳn không biết , mấy con sói này phát rồ không phải vì hẳn mà là vì hai cô gái phía sau hẳn , đúng hơn là thứ mà hai cô gái đó đang cầm .

"Đùa chứ , anh đây chỉ có giết nhầm một con sói thôi mà các chú thù anh như vậy hả , sói nào cũng thù dai thế à ? ".

"Thôi mặc kệ ! nếu đến được chỗ cái động thì bọn chúng cũng chả dám vào .. ". Hẳn nghĩ

Mấy tháng nay , tất cả những con ma thú dù kinh khủng đến đâu nhưng cứ hễ hẳn vào trong hang động sau thác nước là con nào cũng tỏ vẻ e ngại rồi quanh quẩn một lúc sau đó bỏ đi . Việc này lúc đầu hẳn cũng lấy làm lạ nhưng sau quen dần trở thành việc dĩ nhiên .

Nhìn con đường trước mặt , theo phán đoán của hẳn thì nếu hẳn giữ nguyên tốc độ này thì khoảng tầm 10 phút nữa là sẽ đến nơi .

"Ồi...!". Lúc hẳn đang chạy thì bỗng nghe thấy tiếng kêu của cô bé phía sau lưng hẳn , hẳn quay đầu lại nhìn thì thấy cô bé vì bị chị của mình kéo nhanh quá nên vấp phải một rễ cây to rồi ngã dúi dụi xuống đất .

Cô chị thấy em gái bị ngã thì vội vàng đỡ dậy , nhưng ngay lúc đó có một con sói đã tới gần chỗ hai người , nó nhảy lên , mở cái miệng máu ra dự định " thịt " cả hai người.

Chỉ thấy cô chị vung tay một cái , một làn phấn trắng bay vào mặt con sói , con sói không kêu được một tiếng nào rồi lăn xuống đất không cựa quậy nữa .

Không để cho hai cô gái có thời gian chạy , hai con sói khác nhảy ra lập tức hú lên rồi lao về phía hai người . Sắc mặt cô gái lớn hơn trắng bệch , tay siết chặt một gói màu trắng , còn cô em thì vì sợ quá mà ngất đi luôn rồi .

"Mợ nó ! cứu hay không cứu !? ". Hẳn phân vân nghĩ

Nếu cứu thì cứu từ nhất sinh , thậm chí có khả năng hẳn sẽ bị đàn sói phanh thây mà chết cùng hai cô gái này luôn .

Lý trí bảo hẳn không nên cứu , nhưng sinh ra sống 19 năm làm một thằng đàn ông , nhận được sự giáo dục từ bố , bản năng của hẳn không cho phép hẳn chạy trốn ! .

"Mợ nó ! cùng lắm thì liều mạng ! ". Hẳn nghiêng răng rồi dừng lại , cả người lập tức biến mất .

....

Mất thấy con sói thứ nhất sắp lao tới người mình thì cô gái lớn hơn định vung tay ném bột màu trắng trong gói ra .

Nhưng dị biến lúc đó xảy ra , nàng chỉ thấy tên dã nhân kia vốn đang chạy nhanh ở đằng trước lại đột ngột xuất hiện bên cạnh con sói đó , liền tung cước

đá vào đầu nó khiến con sói bay ra xa . Cả người tên dã nhân xoay trên không trung sau đó thuận thế giáng một cùi chò vào đầu con sói thứ hai . Hắn tiếp tục xoay một vòng rồi hạ xuống mặt đất , một loạt động tác cực kỳ nhanh nhẹn và thuần thục như đã được tập luyện rất nhiều lần vậy .

Chưa kịp hết ngạc nhiên , chỉ thấy tên dã nhân lao rất nhanh về phía hai người , nàng chưa kịp đề phòng đã bị hắn ôm eo rồi chạy nhanh về phía trước , Anh nhi cũng chịu chung số phận với nàng .

....

Hắn dừng lại liền sử dụng " Bo-bup " để tiếp cận con sói thứ nhất , đá vào đầu nó mượn lực rồi tặng cho con sói thứ hai một cùi chò khiến nó tạm thời bị choáng .

Sau khi thành công một loạt động tác , cũng may hai con sói kia không để ý nhiều đến hắn nên bị hắn ám toán thành công . Hắn thầm kêu may mắn rồi chẳng nghĩ chẳng rằng lao lên ôm lấy hai cô gái mà cầm đầu chạy . Lòng hắn mặc niệm : " Chỉ cần ra đến chỗ cái động là an toàn " .

Lúc hắn ôm lấy cô gái lớn hơn thì lòng hắn khẽ run lên một cái , trong vòng tay hắn là một vòng eo dường như không có xương vậy . Tuy người hắn bị biến nhỏ lại quay ngược về lúc 11-12 tuổi nhưng vẫn có thể ôm trọn được vòng eo mềm mại này .

"Chắc....! không tệ ... coi như được báo đáp đi " . Hắn cười thầm

Vừa chạy , hắn vừa để ý rada , sau lưng hắn vẫn một mảnh đỏ rực , ở đằng trước hắn cũng có một số ma thú khác nhưng nhờ có rada nên hắn có thể dễ dàng tránh được mà không làm ảnh hưởng đến tốc độ .

Nhìn thấy thác nước , hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi , tinh thần hơi thả lỏng một chút , ít nhất giờ chỉ cần chạy vào thác nước là xong .

Đột nhiên , hắn cảm giác sau lưng có khí tức nguy hiểm mãnh liệt , đây là bản năng của hắn sau mấy tháng sống trong khu rừng này , khí tức này phải bằng thậm chí hơn con khi hắn giết lúc trước ! .

Ném cả hai người xuống đầm nước , hắn nằm rạp xuống đất , cả người lăn tròn trên mặt đất . Chỉ một luồng ánh sáng hình lưỡi liềm , màu xanh lá cây với tốc độ cực nhanh vọt qua người hắn . Hắn đưa mắt nhìn theo luồng ánh sáng này thì thấy nó cắt ngọt luôn mấy cây cổ thụ ở đằng trước đầm .

Hít vào một ngụm khí lạnh , hắn ra hiệu với hai cô gái là đi ra sau thác nước rồi mạnh mẽ quay người lại .

Trước mắt hắn là một con sói cực kỳ to lớn , bộ lông bạc trắng , trên đầu có một túm lông màu đỏ rực như máu tươi . Hắn biết con sói này , đây là con sói mà hắn nhìn qua thác nước trong mấy hôm đầu hắn ở khu rừng này . Hắn vẫn nhớ như in đôi mắt như có tính người của nó làm hắn cảm thấy toàn thân một mảnh lạnh lẽo .

Con sói này đang giận dữ nhìn hắn rồi vừa tức giận vừa lo lắng nhìn ra phía sau hai cô gái như sợ hai cô này trốn thoát được vậy .

Chỉ thấy nó bỏ qua hắn rồi trực tiếp muốn lao xuống cái đầm nước trước mặt ! .

Đương nhiên hắn sẽ không để cho nó được toại nguyện . Hắn ngay lập tức xuất hiện trước mặt nó , cả người gấp xuống mặt đất , nhìn con sói bay qua mặt mình , hắn co mình bật ngược lại , một tay túm chắc lên đầu con sói , tay kia lóe lên một cái đã xuất hiện dao quân dụng rồi đâm thẳng xuống đầu nó .

Con sói thoáng qua nét ngạc nhiên và hoảng sợ , nó không ngờ nhân loại trước mắt nó lại khó chơi đến vậy , nên nó đột ngột dừng lại , cả người lập tức lăn xuống đất làm hắn chưa kịp đâm vào nó đã bị bắn ngược ra đằng trước .

Mất thấy hai cô gái đã leo lên được cái động sau thác nước , mắt con sói lộ vẻ thất vọng và điên cuồng , nó há miệng , một luồng ánh sáng giống hạt luồng sáng tấn công hắn lúc trước nhanh chóng được tích tụ ra rồi bắn thẳng về phía hắn .

Con người hắn co rút lại , nhanh nhẹn đưa dao quân dụng ra đỡ , hắn cựa vào con dao quân dụng này , cựa là nó có thể đón đỡ được luồng sáng kia .

Ván cựa này hắn đã thắng , chỉ thấy luồng sáng đập vào con dao rồi biến mất tăm mất tích , phản lực đẩy hắn bay lên không trung rồi rơi xuống đầm . Trước khi rơi xuống nước hắn còn không quên gật đầu rồi mặt " nghiêm túc " nói với con sói : " Cảm ơn ân tình của chú , anh sẽ ghi nhớ " .

Con sói này có linh tính khá cao nên khi nhìn thấy vẻ mặt của hắn , nó biết là hắn đang " đá đều " nó , tức mình hú lên một tiếng , cả người nó lao xuống nước mà đuổi theo hắn ! .

Thấy con sói lao xuống nước , hắn hét hồn liền cầm đầu bơi về phía hang động .

Vào được động , không thấy bóng hai người đâu , hắn liền đoán rằng hai người đã vào bên trong . Nghĩ vậy nên hắn cũng đi vào trong để tìm hai người .

Lúc hắn đi được mấy bước , hắn tự nhiên cảm có một luồng hơi nóng phả vào lưng hắn , chợt nhớ ra hắn còn có một " cửa nọ " đang ở sau lưng , hắn nhanh như chớp dùng " Bo-bop " xuất hiện ở đằng trước rồi cầm đầu chạy thục mạng .

Con sói vào đang hang động nhưng mắt nó không có vẻ gì là vui mừng cả thay vào đó là e ngại và sợ hãi . Nhưng dường như hai cô gái kia có vật gì đó mà nó rất cần nên nó vẫn tiến vào bên trong .

Hắn đi đến cuối động thì thấy hai chị em đang ngồi ôm nhau mà run cầm cập , kể ra cũng phải thôi , bên trong càng ngày càng lạnh , hắn mặc đồ da thú nên khá ấm còn hai cô gái kia mặc đồ bình thường mà còn bị ngấm nước nữa nên chắc là lạnh rồi .

Hắn thờ dài , đưa tay cởi bỏ áo ngoài , áo khoác và áo choàng ra , rồi cười cười " thân thiện" tiến lại gần hai cô gái , hắn định ném đồ cho hai cô gái .

Nhưng lúc hắn cởi đồ thì đột nhiên thấy cô em sợ hãi kêu lên rồi cô chị hét to lên với hắn , mắt đề phòng nhìn hắn .

Hắn mặc kệ , ném đồ cho hai cô gái rồi mắt ngưng trọng nhìn ra ngoài cửa động .

.....

Cô bé tên Anh nhi đã tỉnh , cô bé vừa tỉnh dậy xong thì thấy mình đang nằm trong một hang động tối tăm không chút ánh sáng , cũng may bên cạnh cô còn có chị gái nên cô mới đỡ sợ .

Vì khá là lạnh nên cô đang nằm co rúm lại trong ngực chị mình thì đột nhiên thấy tên dã nhân chạy đến , cô rất hoảng sợ liền nắm chặt lấy vai của tỷ tỷ mình . Tỷ tỷ cô bé thì có vẻ vững tâm hơn rồi nhẹ giọng nói : " Hắn không làm hại chúng ta đâu , chắc là vậy , tại hắn cứu chúng ta mà ! ..".

Nhưng đến lúc thấy tên dã nhân đột ngột cởi đồ ra , cô bé tên Anh nhi sợ hãi hỏi tỷ tỷ : " Tỷ ... hắn cởi đồ ra làm gì đấy ? ". Cô gái lớn tuổi hơn cũng hét hồn nhĩ : " Chẳng lẽ hắn nổi máu cầm thú vào ngay lúc này ? nếu thế thì" .

Thấy tên dã nhân cứ "cười cười "từng bước từng bước tiến lại gần người mình , cô bản năng đưa tay lên che ngực rồi hét lên với tên dã nhân

"Người .. người định làm gì ! ?".

Cũng may , tên dã nhân chỉ ném cho hai cô mấy cái áo của hắn rồi quay mặt ra ngoài nhìn cửa động , hai cô cũng yên tâm hơn . Nhưng lúc cầm áo lên rồi thì hai cô bỗng nhũn mày vì quá hôi . Hai người dù sao cũng là con gái nên ưa thích sạch sẽ nhưng trong hoàn cảnh này thì hai người đành nhịn .

....

Hắn mắt nhìn ra ngoài cửa động nhưng thật ra lại để ý hết vào rada , chỉ thấy chấm màu đỏ đang dần dần tiến lại chỗ ba người , hắn hít vào một hơi , trong tay cầm chặt dao quân dụng , người thủ thế đề phòng bất kỳ sự tấn công nào của con sói . Hắn cảm chắc 10% là có thể giết được nó , 80% lưỡng bại câu thương , 10% còn lại là hắn bỏ mạng

Lúc thấy còn mấy mét nữa là con sói đến , hắn nín thở , người lấy thế chuẩn bị lao ra , thì thấy đột nhiên con sói quay đầu bỏ chạy rất nhanh , thoáng chốc đã ra ngoài động rồi nhảy xuống đầm .

Nhưng hắn chưa kịp thở ra một hơi thì hang động đột nhiên rung lên mãnh liệt , đất đá thì nhau rớt xuống . " Động sập ! " , con người hắn co rút lại , cả người mạnh mẽ lao ra phía sau chỗ tảng đá chặn đường .

Hắn phải đánh vỡ viên đá để lấy đường đi vì giờ không còn thời gian để ra ngoài nữa ! , giờ mà ra ngoài là bị đá đè cho ngủm ngay ! .

Vận sức vào cánh tay phải , hắn chĩa ngón đến mức đâm vào đá làm gì ... con dao quân dụng của hắn còn cắt được cả đá tảng Nghĩ vậy nên hắn liền dùng dao quân dụng , khoét một lỗ lớn khiến tảng đá sập xuống để lấy đường đi .

Khi có đường , hắn vội vàng ra hiệu cho hai cô gái chạy vào trong đó trước .

....

Thấy tên dã nhân ra hiệu cho mình chạy vào , cô chị liền không chút do dự kéo theo cô bé tên Anh nhi kia đi vào .

Nhưng khoảnh khắc hai người đi vào , hai người liền trợn to mắt ra nhìn , cả người liền hoảng sợ đến mức ngã ngồi xuống đất .

....

Thấy hai người đã chui vào , hắn cũng nhanh nhẹn lên vào luôn . Cũng may khoảnh khắc hắn chui thành công qua khe hở thì hang động bên ngoài đã hoàn toàn sụp đổ .

Thở dài một cái , hắn nhìn vào bên trong , thăm đánh giá cảnh vật . Nhưng đến khi hắn nhìn thấy một con vật to lớn đang nằm nhìn mình . Đầu hắn một mảnh trống rỗng , miệng lắp bắp

"... R... rỗng ...! " .

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Sinh Mệnh Trao Đổi Khế Ước

Được rồi, công nhận là từ bé đến lớn hắn cũng đã "nhìn" thấy rất nhiều rồng trên tivi và phim ảnh, cả rồng tây và rồng ta, kết hợp với kiến thức từ tiểu thuyết về loài rồng thì hẳn lúc đầu đã có thể khẳng định là trước mặt hắn chắc chắn là một con rồng thứ thiệt, không thể lẫn vào đâu được.

Con rồng này chắc chắn là rồng tây phương, nhìn hơi giống một con khủng long, toàn thân long lân xanh biếc, tỏa ra ánh sáng màu xanh lam nhìn qua cực kỳ xinh đẹp,

hai cánh được thu gọn ra sau lưng, đôi mắt màu xanh lục nhìn cực kỳ có trí tuệ. Toàn thân con rồng có một luồng khí lạnh lẽo, có khi nhiệt độ trong hang động này thấp như vậy là do nó cũng nên. Con rồng này đang nhìn về phía hắn không chớp mắt.

"Đánh hay chạy!?" Trong lòng hắn phân vân nghĩ

"Đánh?". Đùa à? con rồng này chỉ cần hất hơi cái là hắn đi về châu tổ tiên ngay lập tức, không cần phải bàn cãi nhiều!

"Chạy?". Chạy đi đâu?, mà căn bản có chạy được hay không?, hắn mà chạy thoát được thì đúng là chuyện lạ

Thấy trước sau gì cũng thế, chạy cũng chết mà đánh càng toi nhanh hơn nên hắn thờ dài một hơi rồi ngồi xuống một hòn đá lớn mà nhìn con rồng.

Chỉ một điều duy nhất hắn biết, chắc là con rồng này không có ác ý với mình, nếu không thì hắn cũng chả còn thời gian ở đây để nghĩ lung tung mà có khi đang nằm ở trong bụng nó rồi cũng nên.

"Cái cảm giác ngồi chờ chết thế này không vui tí nào ...". Hắn lẩm bẩm

"E.. hèm ... ch.. chào hàng xóm..". Hắn vừa vẩy tay với con rồng vừa nói

Mắt con rồng hiện lên vẻ ngạc nhiên, ngay sau đó một giọng nói có vẻ lạnh lùng xen lẫn một mội vang lên trong đầu hắn.

"Nhân loại, ngươi vừa gọi ta là gì?"

Quá quen với kiểu nói chuyện "không cần miêng" này, hắn thân nhiên nói với con rồng: "Hàng xóm? ngươi không biết hàng xóm là gì hả?". Ít nhất con rồng đã chịu nói chuyện với hắn, hắn chỉ sợ nó nổi điên lên rồi xoi hắn, vậy là xong!

"Nó nghĩa là gì?"

"Kiểu sống gần nhà nhau ấy mà, ngươi sống trong này, còn ta sống ngoài kia nên được gọi là hàng xóm..., mà cũng rất cảm ơn ngươi! không có ngươi ta chết từ lâu rồi!". Hắn chậm rãi nói với con rồng

"Nói đi, ta biết ngươi có việc cần nhờ ta giúp, nếu không ta cũng chả còn sống mà nói nhảm nhiều như vậy!"

Quả thực là hắn đã biết điều này từ lâu rồi, tại sao mà các con ma thú khác lại không dám tấn công hắn khi đang ở trong động, điều này hắn cũng đã đoán ra khi nhìn thấy con rồng này, mà con rồng này không "thanh toán" hắn ngay từ lúc đầu mà còn để hắn nói nhiều như vậy, chứng tỏ nó có điều gì đó cần hắn giúp đỡ.

Con rồng hoàn toàn sững sờ, nó không thể ngờ nhân loại này lại có thể hoàn toàn tự nhiên mà nói chuyện với nó như với bạn bè như thế.

Nếu là người bình thường nhìn thấy nó thì ít nhất cũng phải tỏ ra một chút thái độ như là hét om xòm, chạy lung tung như một thằng điên hoặc quỳ xuống cầu xin mấy câu như "Long đại gia, long ca ca tha mạng cho tiểu nhân" mới đúng chứ nhỉ?, đằng này lại Im lặng một hồi lâu, nó lên tiếng

"Cho ta hỏi một việc trước đã!"

"Sao?"

"Ngươi không sợ ta hả?"

"...". Cái này cũng quá lạ đi, hắn chịu chả biết trả lời ra sao nên im lặng.

Thấy mình đã lạc đề, con rồng hắng giọng một cái rồi nói: "Hu.. hừm.. ta cần ngươi giúp đỡ".

"Ta từ chối được không?". Hắn không nhịn được hỏi

"Ồ được chứ!"

"Thế hả? mà từ chối có làm sao không?"

"Có gì đâu, nếu ngươi từ chối thì ta lập tức giết ngươi cùng hai nữ nhân loại kia ngay thôi mà .. chả có việc gì to tát cả".

"..... Được rồi ta đồng ý ". Hấn cười khổ nói , hấn làm gì còn lựa chọn nào khác

Thấy hấn đồng ý nhưng con rồng cũng chả có gì vui mừng cả , mắt nó thoáng qua nét khổ sở , đau buồn , không nở và còn có cả quyết tâm rồi mới nhìn hấn nói

"Ta cảm thấy trên người của ngươi có hơi thở gần giống với ta , tuy rất nhạt nhưng đúng là có ! ... cho ta một giọt máu của ngươi , ta cần phải thử nghiệm một thứ ! ".

Thấy nó nói thế , hấn liền lấy dao quân dụng ra , tự cắt vào ngón tay mình một nhát , một giọt máu chảy ra lập tức bị hút đến chỗ con rồng .

Con rồng nhìn chằm chằm vào giọt máu sau đó nó khẽ lấy móng vuốt chỉ vào giọt máu một cái , giọt máu lập tức tan đi hết mà chỉ còn lại một tia nhỏ màu xanh rất đậm.

"Huyết mạch tuy chỉ có một tia nhưng rất tinh thuần ! Nhưng nó không giống hoàn toàn với long mạch của chúng ta ? nhưng mình chắc chắn nó là huyết mạch của loài rồng ! ". Con rồng nhìn vào tia nhỏ màu xanh rồi nghĩ

"Ngươi đợi ta một lát !".

Con rồng vừa dứt lời , ánh sáng màu lục xung quanh nó liền tỏa ra dữ dội đến chói mắt . Ánh sáng dịu lại , hấn dụi mắt vài cái rồi nhìn ra chỗ con rồng .

"Thì ra là một con rồng cái ". Hấn ngu ra nhìn người đang đứng thế chỗ con rồng vừa mới nằm

Đây là một mỹ phụ có dung mạo tuyệt mỹ , tóc màu xanh lam được búi gọn trên đầu nhìn qua cực kỳ đẹp mắt , con mắt màu xanh lục như hòn bảo thạch , mỹ cảm mà có hồn , da trắng như tuyết , chắc ! ba vòng thì ... thôi rồi hoàn toàn có thể xứng đáng nhận danh hiệu , khuôn mặt thiên sứ mà vóc người ma quỷ .

Mỹ phụ này đưa tay nhẹ nhàng chỉ vào chỗ hai chị em gái một cái khiến hai người nằm lăn ra mặt đất , không cựa quậy gì cả .

"Này...". Hấn nhìn hai chị em vừa ngã nói

"Họ không sao đâu ! ta chỉ làm họ tạm thời mất đi ý thức thôi ! Xin tự giới thiệu , ta là băng long - Lam Nguyệt ". Lam Nguyệt vừa mỉm cười vừa nói với hấn

"Ồ , ta tên là Quang ". Hấn cũng gãi gãi đầu đáp .

Quả thực hấn có rất ít kinh nghiệm giao tiếp với phụ nữ , vì không hay ra ngoài nhiều nên hấn có hơi ngại khi gặp phụ nữ , nhất là phụ nữ đẹp

Thấy hấn bối rối , Lam Nguyệt chỉ cười nhẹ rồi nói

"Ta thực sự có việc cần nhờ ngươi giúp ! việc này cũng không hấn là không có lợi cho ngươi đâu ! ".

"Ta thực ra không phải ở vị diện này ! ta với phu quân ta bị kẻ địch truy sát , lúc không thể chống lại bọn chúng , ta dưới sự bảo vệ của phu quân ta đã mở một không gian loạn lưu mà mạo hiểm đi vào . Nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi sát chiêu của kẻ thù khiến ta trọng thương và còn làm ảnh hưởng đến ... con của chúng ta ". Lam Nguyệt giọng buồn bã nói

"Con của chúng ta bị ảnh hưởng nên khiến vô trứng bị rạn nứt , sinh cơ dần mất đi , ta dựa vào hạng động có hàn khí đặc biệt này , cùng với hàng ngày chuyển chân nguyên cho con ta nên sinh mệnh lực mới không mất đi . Nhưng ta không còn có thể chịu đựng được bao lâu nữa ... theo như ta nghĩ thương thế của ta không còn qua nổi 1 năm nữa ".

"Ngươi nói với ta những việc này là để ? ".

"Ta cần ngươi ký kết một khế ước với con của ta đó là sinh mệnh trao đổi khế ước ". Lam Nguyệt nhìn hấn thật lâu rồi nói

"Sinh mệnh trao đổi khế ước ? ".

"Nó là một dạng khế ước khiến hai người ký kết trao đổi sinh mạng sống với nhau , sau khi ký kết hai người sẽ dùng chung một sinh mạng sống , vì long tộc bọn ta sống rất lâu nên nếu ký thì ngươi sẽ có sinh mạng dài bằng long tộc chúng ta ! ".

"Có điều kiện gì không ? ".

"Nó phải được ký giữa hai người có cùng một loại huyết mạch . Ví dụ như ngươi có long mạch nên có thể ký khế ước được với con của ta " Lam Nguyệt nhìn hấn giải thích , thực ra còn một điều kiện quan trọng khác mà nàng đã không nói với hấn .

"Ta có long mạch ? ". Hấn ngạc nhiên nói

"Tuy rất mong nhưng lại rất tinh thuần ! ta cũng không hiểu tại sao lại thế , nhưng không quan trọng , ngươi có đồng ý không ? ".

"Ta còn có lựa chọn nào khác sao ". Hấn cười khổ nói

Lam Nguyệt gật đầu rồi nói : " Vậy phiền người một chút ".

Nàng chỉ tay về phía hấn một cái , hấn đột nhiên thấy đầu óc choáng váng rồi không biết gì nữa .

Thấy hấn đã ngất xỉu , Lam Nguyệt khẽ thở dài , trên tay nàng đột nhiên xuất hiện một quả trứng màu lục , nếu quả trứng này không bị những kẽ nứt làm xấu đi thì nhìn chắc chắn là rất đẹp . Nàng vuốt ve quả trứng một hồi rồi lẩm nhẩm

"Con của ta , đây là điều cuối cùng mẹ có thể làm cho con , ta không thể nào giúp con nở được thì đây là cách duy nhất , xin hãy thứ lỗi cho ta ! ".

Nói rồi nàng đặt quả trứng xuống đất , quả trứng khẽ rung lên một cái như hiểu những lời nàng nói .

Nàng chỉ vào trán mình , một cái long lân màu lam xinh đẹp từ từ xuất hiện ở đầu ngón tay nàng . Nàng bắt quyết rồi chỉ về hướng hấn , long lân màu lam liền bay đến chỗ hấn rồi dần dần chui vào trán của hấn .

Làm xong hết mọi việc , nàng đi đến đứng giữa hai người , sau đó nàng dùng ngón tay vạch một vạch lên tay mình . Một dòng máu màu lam chảy ra , nàng dùng máu đó vẽ nên một trận đồ kỳ lạ , tâm trận là nơi nàng đang đứng , hai bên đối xứng là chỗ hấn và quả trứng .

Vẽ xong , nàng nhắm mắt lại , tay bắt quyết , miệng lẩm nhẩm

"Lấy tất cả tu vi ta , thiêu đốt tất cả sinh mạng ta , dùng máu ta làm vật dẫn , thân thể ta làm vật tế , linh hồn ta làm vật chứa ! mở ra đi Sinh mệnh trao đổi khế ước ".

Nói hết câu , mắt nàng đột nhiên mở ra . Hai tròng mắt sáng lên tia sáng màu lục , cả người nàng bay lên không trung . Từ người nàng đột nhiên xuất hiện những dòng khí màu đỏ rồi dần dần dung hợp vào trận pháp ở bên dưới . Nét mặt nàng thoáng có nét đau đớn nhưng rất nhanh thay thế bằng sự ảm áp , đây là tình thương , tình mẫu tử nàng dành cho con mình . Nàng nhìn quả trứng một hồi lâu như để ghi nhớ mãi mãi hình dạng nó . Đến khi pháp quyết cuối cùng được ấn xong , cả người nàng đã tan biến trong không trung ! . Từ chỗ nàng rơi xuống 2 giọt nước mắt

Điều kiện quan trọng nhất của Sinh mệnh trao đổi khế ước không phải là có cùng huyết mạch mà là phải có một người thân của một trong hai người khế ước , toàn tâm toàn ý đứng ra làm vật tế , thiêu đốt tất cả mọi thứ để hoàn thành khế ước ! .

Tu vi càng cao thì khả năng thành công càng lớn , mà Lam nguyệt là ma thú hóa hình ít nhất phải trên thất giai ! mà còn có khả năng sống sót trong không gian loạn lưu khi bị trọng thương nên tu vi thì không cần nói nữa rồi .

Giây phút thân thể Lam Nguyệt tan biến , trận pháp bên dưới tỏa ra huyết quang nồng đậm , có thể thấy rõ từng luồng ánh sáng màu đỏ đang dần dần bao bọc quả trứng và cũng đang từ từ chui vào trong cơ thể hấn .

Sinh mệnh trao đổi khế ước chính thức bắt đầu !.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Truyền Thừa

Vì không còn thời gian nên Lam Nguyệt không có giải thích cặn kẽ về Sinh mệnh trao đổi khế ước .

Thực ra khế ước này không đơn giản chỉ là hai người dùng chung một loại sinh mệnh như Lam Nguyệt đã giải thích . Mà nó còn chia sẻ rất nhiều thứ khác bao gồm thiên phú , khả năng và quan trọng nhất là huyết mạch ! .

Chính vì vậy nên mới cần huyết mạch gần giống nhau , nếu huyết mạch gần giống nhau thì mới có thể dung hợp được , từ đó mới thành công ký kết khế ước .

Nếu huyết mạch khác nhau thì sẽ dẫn đến tình trạng "đấu" lẫn nhau giữa hai huyết mạch trong cơ thể , nhẹ thì toàn thân tàn phế , nặng thì châu diêm vương .

Nếu ký kết khế ước thành công thì hai người sẽ có cùng một loại huyết mạch đã được dung hợp , hay nói cách khác là chung một dòng máu , và cùng chung một sinh mệnh.

Mà hấn và quả trứng đang trong giai đoạn quan trọng nhất , đó chính là quá trình trao đổi huyết mạch , hay nói cách khác là dung hợp huyết mạch.

.....

Trong thế giới tinh thần màu trắng , Từ đang đứng lẳng lặng nhìn vào màn hình rồi lẩm bẩm : " Tiểu tử , xem người tính như thế nào .. ".

Trước một truyền tống trận cực lớn , có một đôi nam nữ đang đứng tại đó mà nhìn về phía chân trời . Nam thì có nét uy nghiêm hoang dã , nữ thì phiêu dật xuất trần . Đây là Lạc Long Quân và Âu Cơ đang chuẩn bị rời đi khỏi vị diện này .

Âu Cơ có vẻ lo lắng nói : " Minh ơi .. mình xem thế nào ... chứ thế này thì .. " .

Lạc Long Quân lắc đầu nói : " .. Việc này không phải do chúng ta quyết định , mà là do hấn ... nếu hấn không phải .. thì là người cuối cùng ta cũng sẽ không chấp nhận !" .

....

Đau đớn toàn thân làm hấn tỉnh táo trở lại . Khi lấy lại ý thức , điều đầu tiên hấn cảm thấy là đau , một cái đau thấu tim gan mà từ lúc sinh ra đến giờ hấn chưa bao giờ từng cảm nhận thấy . Hấn cảm giác mỗi tắc của cơ thể như bị thiêu dưới một ngọn lửa vô hình , khiến hấn vừa đau đớn vừa bỏng rát .

Hít vào một ngụm khí lạnh , hấn đưa mắt nhìn tình huống xung quanh . Lam Nguyệt đã biến mất không thấy tung tích đâu . Hai chị em gái vẫn chưa tỉnh lại , còn lúc hấn nhìn xuống cơ thể mình thì phát hoảng .

Thì ra hấn đang lơ lửng cách mặt đất mấy mét . Có từng luồng ánh sáng màu đỏ rực , như những con rắn đang từ từ cuốn quanh cơ thể hấn rồi đột ngột chui vào da thịt hấn .

Hấn còn cảm thấy rõ ràng , cứ mỗi một luồng ánh sáng chui vào cơ thể hấn là cảm giác đau đớn của hấn lại tăng lên một phần .

"Làm thế nào bây giờ ... ? " . Đầu hấn xoay chuyển rất nhiều ý nghĩ

"Từ ... Từ tên chết tiệt nguoi lẩn ra chết ở xó nào rồi hả " . Hấn điên cuồng hét lên trong đầu

Từ thấy hấn đang gọi nhưng mặc kệ , thậm chí mặt còn hiện nét cười rồi im lặng nhìn màn hình .

"Phát hiện huyết mạch mới , ký chủ có muốn dung hợp hay không ? " . Hệ thống hỏi hấn

"Dung hợp cái mọ nguoi ấy , hủy ngay cho ta ... " . Hấn giận dữ gào lên

"Nếu không dung hợp thì sẽ dẫn đến những tình huống xấu , chuẩn bị quá trình cưỡng ép dung hợp trong 5 , 4 , 3 , 2 , 1 , 0 , bắt đầu dung hợp " .

"Cái hệ thống chết bầm này ... AAAAAAAAAA" .

Khi hệ thống dứt lời , hấn thấy toàn thân hấn máu huyết lại bắt đầu sôi lên sùng sục , cảm giác này rất giống với khi hấn uống viên thuốc lúc trước ! .

Đau đớn làm hấn ngất đi , trong mơ hồ , hấn thấy có hai luồng ánh sáng đang đấu trời nhau gay gắt rồi từ từ dung hợp lại với nhau . Một cái màu xanh-nâu , một cái màu lam , luồng ánh sáng màu xanh-nâu nhìn rất là mờ nhạt , có vẻ yếu thế hơn màu lam rất nhiều .

"Quá trình dung hợp được 1,1%...1,2%..." . Hệ thống bắt đầu đếm ngược

Màu xanh-nâu như vẫn cố gắng đấu tranh nhưng không chút hữu ích , nó vẫn bị cưỡng ép dung nhập vào màu lam không chút thương tiếc nào cả , dù nó có cố gắng bao nhiêu đi chăng nữa , thì nó vẫn từng chút từng chút một bị màu lam hút đi .

"...98,9%...99%...99,9%..." . Quá trình dung hợp chuẩn bị hoàn tất trong 5..4..3..2.." .

Từ nhìn thấy màn hình như thế thì lắc đầu , miệng lẩm bầm gì đó mà chỉ mình hấn nghe thấy .

Lạc Long Quân thì thở dài một cái rồi nhìn Âu Cơ nói : " ... Xem ra hấn không được rồi !" .

.... Đúng lúc đó , hấn đang bất tỉnh đột ngột mở bừng hai mắt ra , hai mắt hấn lúc này đã đỏ rực kèm theo một phần điên cuồng mà cố chấp . Hấn thực sự gào lên mà không cần phải nghĩ thầm nghĩ thiếp gì nữa .

"Mọ nó cái hệ thống chết tiệt kia NGƯỜI DỪNG NGAY LẠI CHO TA...." .

Chỉ thấy hệ thống đang đếm ngược thì đột ngột dừng lại một chút rồi bắt đầu nói

".... Có biến dị phát sinh ... nguy hiểm ... có biến dị phát sinh...chuẩn bị biện pháp an toàn trong " .

"An toàn cái Chỉ là một dòng máu thì làm gì được ta ? " . Hấn hét lên

"Cút ra đây cho ta thứ chết tiệt kia" . Hấn gầm lên , mặt mũi dữ tợn , hai mắt như đang nhìn vào luồng sáng màu lam kia .

Lúc này trận pháp ở dưới đang thuận lợi chuẩn bị kết thúc thì đột ngột xảy ra biến dị ! , chỉ thấy huyết quang vốn đã âm ảm tự dung ngày càng nồng đậm lên ! .

Cơ thể hắn bắt đầu nổ tung từng chỗ một , máu tươi chảy ra lênh láng , từng giọt máu tươi rớt xuống trần pháp bên dưới thì càng làm cho huyết quang ngày một sáng rõ hơn.

Tuy như vậy nhưng mắt hắn lúc này hoàn toàn tỉnh táo , hắn đã có thể "thấy " rõ ràng trong cơ thể mình tồn tại hai luồng sáng lúc trước mà đã không còn mơ hồ nữa.

Mà ánh sáng màu xanh-nâu bây giờ chỉ còn một tia duy nhất ! , một tia cuối cùng , chính tia sáng này là 0,01% huyết mạch còn lại của hắn chưa bị dung hợp vào ánh sáng màu lam kia! .

Hắn nhếch miệng cười lạnh rồi lầm nhảm : " Muốn dung hợp ta ư ? vậy hãy để ta cắn nuốt ngươi xem sao ! " .

Tiếp theo chỉ thấy tia sáng màu xanh-nâu kia đột ngột sáng lên mãnh liệt rồi hút từng tia ánh sáng màu xanh kia về chỗ nó . Cứ mỗi tia sáng màu xanh lam bị hút vào là ánh sáng màu xanh-nâu lại lớn lên một phần

Cũng lúc đó hệ thống lại thông báo : "Độ thức tỉnh huyết mạch đạt 0,02% .. 1%... 2%..".

Nhìn thấy điều này , ánh mắt Từ ánh lên một tia sáng kỳ lạ , rồi bất ngờ mỉm cười , nhìn nhìn vào màn hình rồi nói nhẹ : " Lúc trước ta có hứa rằng sẽ giúp ngươi giống ta hết sức , nhưng phải để xem ngươi có phù hợp không đã !" .

Nói rồi , Từ ấn nhẹ lên không trung một cái , một cái bảng hiện ra , Từ đang muốn nhập thông tin thì đột ngột dừng lại , mắt chợt lóe lên rồi lấy từ trong ngực hắn ra một cái bình , trong cái bình này có một người rất nhỏ , trong suốt , đáng vẻ mỗi một đang ngồi ở đó .

Từ tách một phần ánh sáng rất nhỏ từ trong bình ra rồi chỉ vào cái bảng . Ánh sáng lóe lên một cái rồi lao về cái bảng . Cái bảng kêu " tỉnh " một cái rồi biến mất không tung tích .

Cũng cùng lúc cái bảng biến mất , hệ thống lại thông báo : " Quá trình sửa chữa dung mạo bắt đầu trong 5 , 4 , 3 , 2 , 1 , 0 , bắt đầu !" .

....

Lạc Long Quân vừa thở dài một cái thì đột ngột dừng lại , mặt hơi tỏ ra chút ngạc nhiên rồi nói : " Ủa , tên nhóc này " .

Sau đó Lạc Long Quân cười lớn lên : " Hahaha.. cuối cùng thì đã có người đạt trên 11% huyết mạch thức tỉnh .. khá lắm tiểu tử ...!" .

"Nhưng chưa đủ ! ngươi hiện tại chỉ có thể gặp được ảnh chiếu của chúng ta mà thôi!" .

Hắn lúc này đang được bao bọc bởi một vòng huyết quang chói mắt . Nếu từ xa nhìn lại thì trông hắn như đang ở trong một quả cầu ánh sáng màu đỏ vậy .

"9%...10%... 11%!..." . Lúc hệ thống thông báo cho hắn huyết mạch đã được thức tỉnh hơn 10% đạt đến 11% , toàn thân hắn đột nhiên có một cảm giác mát lạnh lan tỏa khắp nơi , hoàn toàn trái ngược với cảm giác bị thiêu đốt lúc nãy .

Cả người hắn lúc này dễ chịu hết chỗ nói làm hắn không nhìn được rên lên một cái , cơ thể hắn lúc này cũng có những vết bunn màu đen từ từ xuất hiện . Nếu hắn có chút kiến thức , thì hắn đang ở trong một tình trạng mà ai cũng muốn đó là " thoát thai hoán cốt " .

Hắn đang thoải mái hưởng thụ cảm giác dễ chịu ấy thì đột nhiên , tinh thần hắn như bị kéo ra ngoài cơ thể mà đến một phiên không gian khác vậy .

Không gian này toàn một màu trắng , khá giống với chỗ hắn và Từ gặp nhau khi trước, lúc hắn đang chuẩn bị hỏi xem có phải tên Từ giờ trò quỷ ở đây hay không thì đột nhiên .

Cả phiên không gian vốn màu trắng xóa đột nhiên đổi thành một màu xanh , nhìn bằng mắt khá giống nước biển . Từ xa xa , có một bóng đen cực to lớn đang đi về phía hắn . Lúc bóng đen lại gần thì hắn mới hoảng sợ phát hiện ra , đây là một con rồng tiếp ! , mà hơn hết đây còn là một con rồng ta đích thực mà không phải là rồng tây hắn gặp khi nãy .

Mắt hắn nhìn đắm đắm vào con rồng kia một lúc lâu , nhưng đột nhiên hắn nhú mày lại . Hắn vừa rồi cố gắng nhìn kỹ con rồng xem hình dạng của nó ra sao nhưng hắn không tài nào có thể nhìn rõ được . Xung quanh người nó như có một tầng sương mù bao phủ làm hắn không thể thấy được chi tiết hình dáng của nó .

Con rồng bay vài vòng trên không trung rồi đột nhiên lao đầu xuống đất .

"Uỳnh..." . Một tiếng động to lớn làm hắn choáng váng đầu óc , khiến hắn phải bịt tai lại mà lắc lắc đầu mấy cái

Từ chỗ con rồng lao xuống , từng đợt sóng không khí lan tỏa ra xung quanh , làm hắn phải lùi lại mấy bước . Hắn nhắm mắt lại nhìn ra chỗ con rồng .

Từ chỗ con rồng , một bóng đen dần dần xuất hiện . Ma thú hóa hình ? , hắn không lạ lắm, ít nhất hắn từng nhìn thấy Lam Nguyệt rồi nên không còn bất ngờ như trước nữa.

Một bóng người cao lớn xuất hiện trước mắt hắn , " ..đây là một người đàn ông". Hắn thềm đánh giá

Người kia đi đến trước mặt hắn , tuy hắn không thể nhìn rõ hình dạng, nhưng hắn có thể cảm nhận được khí tức hoang dã mà có phần uy nghiêm của người này .

Hai người cứ đứng nhìn nhau một lúc lâu , tuy hắn không biết người kia có đang nhìn hắn hay không , nhưng hắn cảm giác thấy có một ánh mắt lướt qua người hắn , làm hắn lạnh cả sống lưng.

"Người là người đầu tiên trong ngàn năm qua , ở trong số con cháu chúng ta có nồng độ huyết mạch đạt hơn 10%!". Một giọng nói trầm thấp mà có phần uy nghiêm của người thường nắm giữ địa vị cao , xuất hiện trong đầu hắn

"Ta không phải bản thể mà chỉ là một ảnh chiếu nên thời gian xuất hiện không lâu , ngươi hãy lắng nghe cho kỹ".

"Tuy dòng máu ngươi chưa thức tỉnh hết , nhưng có thể luyện được thể thuật của Lạc long tộc chúng ta , nay ta truyền cho ngươi phần đầu tiên Tu Long Thân !".

Nói rồi , bóng đen kia giơ tay phải lên điểm vào trán hắn một cái , một luồng thông tin không lồ nhanh chóng xuất hiện trong đầu hắn , hắn chưa kịp xem xem nó là cái gì thì luồng thông tin đó chợt biến mất tăm mất tích .

"Ta đã tạm thời phong ấn lại rồi , đến từng bước phong ấn sẽ tự mở ra , đỡ tránh cho ngươi phân tâm !".

"Thời gian của ta đã hết ,nếu sau này độ nồng đậm huyết mạch của ngươi đến 60% , thì sẽ gặp được bản thể !".

Nói hết câu , bóng đen kia xoay người bước ra phía xa . Bất chợt , cảnh vật xung quanh đột ngột thay đổi .

Quanh hắn vốn một màu xanh biếc đột nhiên biến thành một đồng cỏ cực kỳ rộng lớn.

Cảm nhận sự mềm mại của cỏ non dưới chân , hương thơm của hoa cỏ . Hắn bất giác hít sâu vào một hơi .

Thả người nằm xuống bãi cỏ , hắn bất chợt đi mắt lên nhìn bầu trời . Khoảng khắc hắn nhìn thấy vòm trời , người hắn tự nhiên run lên một cái . Tại sao hắn lại phản ứng như vậy ? , đơn giản vì bầu trời này , đám mây này , cảnh sắc này quá giống ở thế giới cũ của hắn ! , địa cầu ! .

"Cảm giác thế nào ? ". Một giọng nói âm áp xuất hiện trong đầu hắn

Hắn ngồi bật dậy , nhìn xung quanh thì thấy , bóng đen của một người phụ nữ đang ngồi ở ngay phía sau lưng hắn . Không hiểu sao , hắn có cảm giác , người phụ nữ này rõ ràng đang cười, dù hắn không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt hay hình dáng của người đó .

"Ta cũng chỉ là một ảnh chiếu".

"Những điều cần nói , chồng ta đã nói với con hết rồi!".

"Con trai , tuy con không phải do ta sinh ra nhưng trong người có dòng máu của ta , ta có chú thành tựu về y thuật nên nay ta truyền cho con ba thuật đặc ý nhất của ta !".

Bóng đen vươn tay ra , xoa nhẹ đầu hắn một cái , trong đầu hắn lập tức xuất hiện một lượng lớn thông tin , kỳ lạ là hắn không hề cảm thấy đau đớn đầu óc một chút nào như hắn đã tưởng tượng ... thậm chí hắn còn thấy một chút dễ chịu ! .

Lần này thì hắn có thể " đọc " rõ được ba thuật trong đầu của hắn , có vẻ như nó không bị phong ấn .

Làm xong hết mọi việc , bóng đen người phụ nữ đứng dậy , gạt đầu với hắn một cái rồi cũng xoay người bước đi .

Cảnh vật xung quanh hắn ngay tức thì biến mất , trở về nguyên bản một màu trắng xóa .

Cách hắn không xa , hai bóng đen nhìn hắn một lần cuối rồi chuẩn bị biến mất .

Bất chợt , giọng nói hệ thống lại vang lên : " Độ thức tỉnh huyết mạch đạt 30,01%...".

Thì ra trong lúc ý thức hắn bị kéo vào đây , ở bên ngoài cơ thể hắn vẫn còn đang diễn ra Sinh mệnh trao đổi khế ước . Lúc này luồng ánh sáng màu xanh-nâu đã trở lên rất đậm và to lớn hơn rất nhiều lần so với màu lam , màu lam bây giờ chỉ còn một phần rất nhỏ , chắc là sắp bị cắn nuốt hết rồi .

Hai bóng đen chuẩn bị tan biến , tự nhiên ngưng tụ lại rồi nhìn nhau một cái , sau đó tiến lại chỗ hắn .

Hắn ngạc nhiên không hiểu hai người này quay lại làm gì thì .

"Chúng ta không ngờ ngươi đạt đến trên 30% nhanh như vậy , vậy thì chúng ta sẽ cho ngươi truyền thừa tiếp theo !". Hai người đồng thanh nói

"Nghe cho kỹ , đây là".

....

"Người nên nhớ lời chúng ta căn dặn ! nếu không sau này có việc gì thì chúng ta cũng không thể nào giúp được người nữa ! ".

Hai người nói xong câu đấy rồi cả người dần dần mờ nhạt . Lúc sắp biến mất , hai người nhìn hần một cái rồi nói câu cuối cùng

"Chắc người phân vân chúng ta là ai ? chúng ta là Lạc Long Quân và Âu Cơ ". Nói rồi hai người hoàn toàn biến mất

"Này...". Sự việc diễn ra quá nhanh làm hần không kịp suy xét gì cả mà chỉ còn cách đỡ người ra tiếp thu .

Sau khi mất một chút thời gian định hình được những việc xảy ra trong thời gian ngắn vừa qua , thì hần mới có thể hiểu rõ được một chút.

Vậy là sau khi hần bị Lam Nguyệt đánh bất tỉnh thì đã bắt đầu ký khế ước với quả trứng của Lam Nguyệt. Trong quá trình thực hiện khế ước , huyết mạch long tộc trong người Lam Nguyệt quá mạnh mẽ nên đã định đồng hóa hần !.

Nhưng không thành công , dù sao đó cũng chỉ là một trận pháp chứ không phải là con người ! . Trong lúc điên cuồng , hần đã làm điều ngược lại là cắn nuốt huyết mạch của Lam Nguyệt trong trận pháp mà làm tăng cường huyết mạch cho bản thân ! dẫn đến tình trạng huyết mạch hần vượt quá 10%.

Khi vượt quá 10% , hình như hần đã nhận được truyền thừa từ Lạc Long Quân và Âu Cơ , hai vị thần là tổ tiên của người việt trong truyền thuyết " Trăm trứng nở trăm con " mà hần đã được học từ hồi bé.

Vậy là thật , trong người việt đúng là có huyết mạch của cả rồng và tiên , vậy ông cha ta nói con cháu người việt là con rồng cháu tiên quả là không sai một chút nào !.

Thật kỳ lạ là khi gặp được hai vị tổ tiên của mình , hần không cảm thấy chút kinh ngạc nào , có chăng là chỉ có một chút tò mò . Việc xảy ra với hần trong khoảng thời gian này quá nhiều làm thần kinh của hần bị "trơ" ra rồi , miễn nhiệm với mấy điều đó.

Đùa chứ , đến hần bị kéo đến dị giới là thật đây này , thì việc " Lạc Long Quân và Âu Cơ" có thật thì cũng có gì đặc biệt đâu ~!.

Suy ngẫm lại mọi việc xong, hần xoa xoa thái dương một chút rồi lẩm bầm

"Chắc đến lúc trở lại cơ thể để xem thế nào rồi ! ".

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thất Bại Sao? ...

Khó khăn mở mắt ra , hần không ngờ rằng cơ thể hần hiện tại lại suy yếu đến thế, xem ra việc cắn nuốt huyết mạch khác cũng không hần không có tác dụng phụ.

Hần thở dài , cố gắng ngồi dậy rồi dựa lưng vào bờ đá , đưa mắt đánh giá xung quanh

Không khí rất lạnh , hay đúng hơn là cực kỳ lạnh, có thể nói thể chất của hần bây giờ đã không còn là người bình thường nữa nhưng hần vẫn còn cảm thấy cái lạnh thấu xương này , thậm chí hần cảm giác linh hồn mình cũng bị ảnh hưởng theo !.

Lúc đầu hần tưởng cái động lạnh là do khí lạnh của Lam Nguyệt nhưng xem ra không phải như vậy , chắc chắn có nguyên nhân nào khác .

Cái động khá là lớn , dưới sàn rất bằng phẳng , nhìn qua cái động không giống một cái động được tự nhiên tạo nên một chút nào mà giống như một căn phòng bằng đá hơn .

Trên trần không hiểu sao lại có những hòn đá tỏa ra ánh sáng nhu hòa , kết hợp với sương mù do khí lạnh tạo ra trong động khiến nơi này càng toát lên vẻ thần bí thậm chí xen lẫn chút nguy hiểm .

Ở góc bên trái động , có một vùng nước rất lớn , nhìn khá giống một cái bể nước !?, hần không rõ cái bể đó có sâu hay không , nhưng theo cảm giác của hần thì , khí lạnh từ động là ở chỗ bể nước đó thoát ra !.

Lỡ đang nhìn xung quanh , đến khi mất hần thấy hai chị em vẫn đang ngất xỉu , hần bất giác nhíu mày lại . Từ lúc Lam Nguyệt kích hoạt khế ước đến giờ đã được bao lâu ? , hần không rõ nhưng chắc chắn phải được một thời gian khoảng 4-5 giờ đồng hồ rồi, nhưng tại sao hai chị em này vẫn chưa tỉnh lại ? .

Hy vọng không có chuyện gì xảy ra vì căn bản hiện tại hần cũng không giúp được gì , thân hần còn lo không xong huống chi đến giúp đỡ người khác .

Chỗ đối diện với hân , quả trứng màu lam lúc này đang được bao bọc bởi hai luồng sáng màu xanh-nâu , chập chồn lúc sáng lúc tối . Nhưng bằng mắt thường hân có thể thấy , những vết nứt trên quả trứng đang dần dần khép lại ! , mỗi vết khép lại thì tạo ra một đường vân màu xanh hoặc màu nâu nhìn như mạng nhện trên quả trứng.

Không rảnh nhìn nó nữa , để nó tự sinh tự diệt vậy . Hân lắc đầu rồi cố gắng điều chỉnh thân người .

Hân ngồi khoanh chân , hai bàn tay chụm lại rồi hướng vào nhau ở phần bụng như đang ôm một vật gì đấy .

Hai bàn tay hân lúc này tạo thành một không gian hình tròn , hân nhắm mắt lại , hít thở dần dần trở nên bình lặng .

Đây là động tác đầu tiên cũng như quan trọng nhất mà hân học được từ truyền thừa .

Hân phải ngưng Long châu , tạo Tiên đan ! .

Hân là người đầu tiên trong ngàn năm qua trong số những người việt đạt đến huyết mạch trên 10% thức tỉnh . Hân mang trong người dòng máu của cả Lạc Long Quân và Âu Cơ nên nhận được cách thức tu luyện của cả hai người ! .

Lạc Long Quân thân là long tộc nên bước khởi đầu bắt buộc phải tạo Long châu trong cơ thể , Âu Cơ là tiên tộc cũng giống như Lạc Long Quân , bắt buộc phải tạo tiên đan trước . Long châu và tiên đan giống như là bình chứa và độ đo lường sức mạnh của long tộc và tiên tộc vậy . Ít nhất là ở địa cầu là thế , các dị giới khác thì không rõ .

Mà vì hân là con cháu của cả hai người nên theo lý thuyết có thể tạo ra được cả hai thứ ! . Lý thuyết là một chuyện nhưng thực tế lại là chuyện khác , chính vì vậy nên hân quyết định thử xem hân có thể thành công hay là không!

Đây là phần quan trọng nhất , nếu đến cả phần này mà hân không làm được thì xong , hân khỏi cần học mấy cái khác nữa . Vì Long châu và Tiên đan sẽ thành nơi chứa long khí và tiên khí của hân

Khi hân nhắm mắt lại , trong đầu hân lại hiện rõ mọi thứ trong cơ thể hân ! .

Trong cơ thể hân lúc này đã hoàn toàn trở về trạng thái bình thường , không còn dị động nào nữa , tuy còn hơi suy yếu tí nhưng đã về nguyên dạng rồi .

Việc hân cần làm bây giờ là khuấy đảo nó lên ! một lần nữa kích hoạt huyết mạch của hân khiến hân hoàn thành bước đầu tiên của việc ngưng Long châu và tạo Tiên đan là tách ra long-tiên khí từ chính máu huyết trong cơ thể hân ! .

Hân không lỗ mắng mà làm loạn lên mà rất từ từ kích động từng chút từng chút một cho đến khi cơ thể hân dần dần nóng lên rồi máu của hân có dấu hiệu phát ra một chút ánh sáng màu xanh-nâu.

Kích hoạt thành công , sau khi thấy có chút ánh sáng đó , hân rất cẩn thận từng chút từng chút một kết thủ ấn , miệng khẽ quát : " Tách " .

Chỉ thấy từng luồng khí màu xanh xen lẫn màu nâu từ trong máu của hân dần dần bay ra rồi ngưng tụ lại một chỗ . Nhìn dòng khí hỗn hợp này , hân hơi nhíu mày , đây là trường hợp hân đã dự tính qua nhưng không ngờ hân thực sự gặp phải .

"Phân!". Hân vừa kết ấn vừa khẽ nói

Dòng khí này khẽ chấn động một chút rồi dần dần tách ra thành hai luồng riêng , một màu xanh , một màu nâu .

Theo như hân biết thì màu xanh là Long khí còn màu nâu là Tiên khí.

Hân toát mồ hôi , bây giờ đã đến bước quan trọng nhất , ngưng Long châu và tạo Tiên đan.

Pháp quyết biến đổi , hân cực kỳ cẩn thận nói : " Tự " .

Sau khi hân nói , hai luồng khí nhanh chóng xoay tròn rồi tụ lại một điểm .

Thấy như thế , hân bất giác hơi mừng một chút , nhưng để hân không vui được bao lâu thì đột nhiên có dị biến xảy ra .

Hai luồng khí vốn tụ lại một điểm vô cùng thuận lợi nhưng khi nó càng tụ lại , cơ thể hân càng ngày càng chấn động ! , hân có cảm giác một khi hân thành công tạo thành long châu và tiên đan thì cũng là lúc thân xác hân bị phá tan ra thành nhiều mảnh vậy !.

"Thế này là ... ?". Hân hoảng sợ nhìn sự việc đang diễn ra trong cơ thể mình, trong lúc nước sôi lửa bỏng , hân cắn răng rồi tập trung làm gián đoạn quá trình .

Quá trình đang diễn ra tốt đẹp đột nhiên bị phá hoại dẫn đến phản phệ , làm hân bị học ra một ngụm máu to , cả người đổ sụp xuống đất không nhúc nhích .

Cơ thể hân đã yếu nay còn yếu hơn...!. Nhưng không quan trọng , quan trọng là hân không cam tâm , hân đã sắp thành công rồi cơ mà , nhưng vì một nguyên nhân nào đó khiến hân thất bại làm hân bị đá kích trầm trọng .

Cố gắng nằm suy nghĩ lại tất cả quá trình hấn đã làm , xem xét lại từng động tác , từng ấn quyết , hấn không dám nhận là mình lần đầu tiên làm đã hoàn hảo nhưng chắc chắn không sai . Vậy nguyên nhân tại đâu đây ?.

Đột nhiên , hấn nhớ lại cảm giác lúc hấn sắp thành công , hấn nhớ rõ rằng lúc đó hấn có cảm giác cơ thể hấn như sắp bị xé nát ra vậy.

Vậy chắc chắn nguyên nhân là ở cơ thể hấn ! , cơ thể hấn không thể chịu được quá trình sinh ra của Long châu và Tiên đan !.

Việc này không thể trách hấn , Lạc Long Quân và Âu Cơ lúc sinh ra vốn đã là rồng , là tiên nên có sẵn long thể và tiên thể !. Nên lúc ngưng tụ Long châu cũng như Tiên đan thì hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì cả !.

Nhưng hấn thì khác, dù cơ thể hấn đã qua cải tạo và một lần thoát thai hoá cốt nhưng để so sánh với long thể hoặc tiên thể thì thực sự quá xa rồi . Như là đi xe đạp so với ngồi máy bay vậy !.

Nghĩ ra nguyên nhân thì hấn càng tức giận , vậy là tại cơ thể hấn không chịu nổi áp lực chứ không phải do hấn làm sai. Nghĩ vậy hấn càng không cam tâm , nếu bỏ qua việc này thì hấn không thể nào chấp nhận được. Hấn đã có tính cố chấp từ bé , một khi đã đặt ra mục tiêu cho mình thì không bao giờ từ bỏ !.

Ngẫm nghĩ một lúc lâu , trong đầu hấn chợt phát sinh một ý nghĩ điên cuồng , càng nghĩ hấn càng thấy cách này có khả năng .

Sau cùng hấn nghiêng rằng , mất hấn lộ rõ sự quyết tâm và không buông bỏ thậm chí xen lẫn chút điên rồ . Hấn quyết định đánh cược vào một ý nghĩ này của hấn !

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Xin Lỗi Ta Lỡ Tay!

Theo suy nghĩ của hấn , nếu cơ thể của hấn không thể chịu được khi hấn tạo đan , vậy thì sao hấn không làm chuyện đó ở ngoài cơ thể ?.

Suy nghĩ này chợt xuất hiện ở trong đầu hấn , khiến hấn không thể nào quên đi được , cuối cùng sau một hồi ngẫm nghĩ thiệt hơn , hấn cắn răng quyết định sẽ thử thực hiện cách này xem sao .

Một khi đã xác định làm việc gì là hấn không hề nề để tốn thời gian một chút nào, hấn một lần nữa nhìn con đau nhức của cơ thể mà ngồi dậy.

Hấn hít một hơi , tay kết lại thủ ấn , một lần nữa ngưng tụ lại long-tiên khí trong cơ thể .

Vì lần trước hấn đã thành công ngưng tụ long-tiên khí rồi nên lần này hấn không cần phải tốn nhiều thời gian lắm ở bước này .

Thành công tách hỗn hợp khí ra thành hai luồng khí xanh và nâu , hai tay hấn dừng lại không kết ấn nữa mà đặt lại ở tư thế ban đầu .

Lúc này hấn không muốn ngưng tụ ngay mà muốn dẫn hai khí ra lòng bàn tay, từ đó ép hai khí ra bên ngoài sau đó ngưng tụ lại.

Dựa vào trí nhớ truyền thừa , hấn cẩn thận từng chút một dẫn hai khí ra hai tay của hấn . Chỉ thấy , hai bàn tay của hấn dần dần phát ra ánh hào quang một xanh một nâu , từ nhàn nhạt rồi dần dần trở nên đậm , cuối cùng là cực kỳ chói mắt .

Nhưng đột nhiên , hai mắt hấn đột nhiên mở ra rồi ngưng trọng nhìn về phía lòng bàn tay của mình .

Ở lòng hai lòng bàn tay hấn có khí màu xanh (nâu) thoát ra nhưng rất nhanh tan biến trong không khí .

Thấy tình trạng như vậy , hấn nhíu mày trầm ngâm suy nghĩ , vậy là long-tiên khí không thể thoát ra ngoài cơ thể hấn , hay ít nhất là hiện giờ hấn không thể kiểm soát được chúng khiến chúng tan biến mất . Vậy nên hấn đang suy nghĩ xem có cách gì để giữ chúng lại hay không ? .

Đang suy nghĩ , ánh mắt hấn lơ đãng nhìn vào nơi hấn đang ngồi , bỗng ánh mắt hấn sáng lên , môi nở một nụ cười rồi rất nhanh lấy dao quân dụng ra mà cắt một nhát vào hai cổ tay của mình .

Lúc hấn nhìn vào chỗ hấn ngồi , hấn đột nhiên nhớ đến trận pháp lúc trước của Lam Nguyệt về nên . Trận pháp đó được vẽ nên bằng máu .

Mà máu tươi là nơi chứa huyết mạch thức tỉnh của hấn , cũng là nơi hấn tách ra hai khí long-tiên trong cơ thể . Chứng tỏ nếu hấn lấy máu của hấn làm vật chứa thì có thể giữ lại được long-tiên khí không bị thoát đi mất !.

Máu tươi chảy ra làm bàn tay hấn tỏa ra ánh sáng màu máu nhìn qua cực kỳ yêu dị .

Cả người hấn hiện tại cực kỳ suy yếu nhưng đôi mắt lại sáng như sao , hấn cười nhạt, hấn đột nhiên nhớ lại câu Tử đã nói với hấn khi trước : " Nếu chút

đau đớn này mà người cũng không chịu được thì ta đảm bảo người sẽ chết rất nhanh ... !".

Huyết quang ở hai tay hắn càng ngày càng đậm rồi bao bọc lấy hai ánh sáng màu xanh , nâu .

Thấy hai luồng sáng màu xanh nâu biến mất , mắt hắn chợt lóe rồi lộ ra sự quyết đoán. Thành bại là ở lúc này đây , thử xem hắn có thể thành công giữ lại hai khí này hay không nào .

Mắt hắn nhắm nhắm nhìn vào lòng bàn tay , chỉ thấy một tia khí màu xanh dần dần thoát ra khỏi lòng bàn tay trái rồi lơ lửng trong huyết quang mà không bị tán đi , miệng hắn nở một nụ cười . Vậy là bước đầu hắn đã thành công , bây giờ việc hắn cần làm là ngưng tụ nó lại .

Chẳng bao lâu sau , trên hai tay hắn xuất hiện hai quả cầu máu nhìn cực kỳ quái dị .

Nếu quan sát rõ thì có thể thấy , ở chính giữa quả cầu là một luồng khí đang xoay tròn cực độ mà lúc đang xoay tròn thì lại tỏa ra ánh hào quang cực kỳ rực rỡ nhưng chúng lại bị hai quả cầu máu này che đi .

Hắn đang ở giai đoạn thứ hai là " ngưng " . Một khoảng thời gian trước , hắn sau khi đẩy hết hai khí long-tiên ra ngoài cơ thể thì phát hiện ra một điều , cứ mỗi lượng khí hắn đẩy ra ngoài cơ thể thì hắn lại phải thêm một lượng tinh huyết tương ứng vào , nên mới xảy ra tình trạng quỷ dị như hiện nay.

Nhận thấy đã đẩy hết long-tiên khí ra ngoài cơ thể , hắn nghiêng rằng , hai tay vùng lên hất hai quả cầu lên không trung . Hai tay thủ ấn liên tục biến đổi , tuy có chút gượng gạo nhưng hoàn toàn chính xác .

Mắt hắn lóe sáng nhìn vào hai quả cầu máu đang xoay tròn trên không trung , miệng quát lớn : " Ngưng !" .

Hai quả cầu máu dần dần rung động cực kỳ mạnh rồi đột ngột bé đi rất nhanh . Hắn nheo mắt nhìn kỹ thì thấy hai luồng khí đang hấp thu máu huyết của hắn !.

Bây giờ nhờ như vậy mà nó ổn định , thế nếu nó hấp thu hết thì sao ? , chắc chắn mọi công sức của hắn sẽ đổ xuống sông xuống biển hết .

Hắn cắn răng một cái , rồi quát lên một tiếng : " Đi " .

Sau tiếng quát , máu từ cổ tay hắn càng chảy ra nhanh hơn rồi bay lại chỗ hai quả cầu để bổ sung lại lượng máu đã bị hút đi.

Mất quá nhiều máu làm đầu óc hắn trở nên choáng váng , cũng may là cơ thể hắn hiện tại đã hơn người bình thường nếu không thì hắn tạch lâu rồi. cứ tiếp tục như thế thì hắn chết chắc nhưng dừng lại thì hắn không cam tâm một chút nào.

Hắn cố cắn răng chịu đựng , thậm chí tự cắn vào lưỡi mình để tỉnh táo lại nhưng không có tác dụng lắm , đầu óc hắn dần dần trở nên mơ hồ .

Lúc hắn chuẩn bị không chịu nổi nữa , thì đột nhiên hắn cảm thấy từ giữa trán của hắn có một cảm giác mát lạnh , rồi từ từ cảm giác này lan ra toàn thân khiến hắn cực kỳ dễ chịu . Hắn không biết lúc này ở mi tâm hắn có một ấn ký màu xanh lam tự nhiên xuất hiện.

Cảm giác lạnh lẽo mà dễ chịu dâng lên trong người hắn khiến hắn hoàn toàn tỉnh táo lại . Tuy hắn hiện tại không rõ chuyện gì đang xảy ra nhưng chắc chắn đó là một việc cực kỳ tốt đối với hắn.

Nhìn hai quả cầu máu dần dần bé lại , hắn lầm nhảm cầu trời khẩn phật , cầu tất tần tật những thần linh biết và không biết , cha mẹ phù hộ , tổ tiên anh linh , trời cao có mắt khiến hắn thành công lần này .

Cuối cùng thì trời cao thực sự phù hộ cho hắn , chỉ thấy hai luồng khí màu xanh và màu nâu sau khi hút hết tinh huyết từ hai quả cầu thì tỏa ra ánh sáng cực kỳ chói mắt.

Hai luồng khí dần dần ngưng tụ lại rồi mơ hồ tạo thành hai viên có hình tròn , lúc này hắn chưa thể nhìn rõ nhưng chắc chắn là hắn đã thành công ngưng tụ lại Long châu và Tiên đan!.

Tuy chỉ là hình dạng đầu nhưng cũng coi là sơ bộ hoàn thành rồi.

Lúc thành hình dạng hoàn chỉnh , hai viên cầu đột nhiên phát ra một luồng sóng khí hình tròn rồi lan tỏa ra xung quanh .

Sau đó , hai viên cầu đột ngột phát ra lực hút mãnh liệt , hút lấy toàn bộ máu huyết cùng máu thịt từ cơ thể hắn với tất cả mọi vật chất xung quanh bao gồm không khí , đất đá . Toàn bộ bị hai viên cầu "ăn" hết

Hắn cắn răng chịu đựng mà suy nghĩ xem việc gì đang diễn ra ở đây , người hắn bây giờ nhìn cực kỳ đáng sợ . Người khô quắt lại như chỉ còn có bộ da bọc lên xương cốt vậy .

Nhìn cơ thể mình hắn cười khổ , lúc trước hắn cứ muốn giảm cân , giờ thì " ngon " rồi, chả còn cân mà giảm .

Lục lọi trí nhớ , hắn nhìn thấy một đoạn có nói là : " Thu tinh hoa , hút khí huyết , ngưng châu , tạo đan ...!".

"Này đây sẽ không phải là nguyên nhân dẫn đến tình trạng này xảy ra chứ !" .Hắn kêu khổ

Giờ hắn đã biết lý do lúc đầu hắn không thành công rồi, do cơ thể hắn không thể cung cấp đủ số tinh hoa và khí huyết giúp hoàn thành giai đoạn cuối này nên hắn mới có cảm giác cơ thể như sắp bị xé rách ra.

Bây giờ thì vui nữa, vì hai viên này được tạo ra ở bên ngoài cơ thể hắn, nên nó đã hình thành trạng thái hút tất cả các vật xung quanh, bao gồm cả hắn!

Cứ thế này thì không sớm hay muộn là hắn được đi du lịch ở chỗ bác vương rồi (diêm vương), bây giờ có hối hận thì cũng chả kịp.

Từ lúc này đang phân vân nhìn vào màn hình và ô vuông hình chữ nhật có ghi số 77% bên cạnh. Cuối cùng sau một hồi đấu tranh tư tưởng, từ thờ dài rồi đưa tay chỉ một cái, miệng lầm bầm một số thứ chỉ mình hắn nghe rõ.

Lúc hắn đang chuẩn bị viết di chúc từ già cõi đời này. Tự nhiên hai viên cầu dừng lại, không hút mọi thứ xung quanh nữa.

"Này... cứ thế mà xong rồi hả?" Việc đầu voi đuôi chuột này làm hắn đột ngột không thể nào chấp nhận được. Mọi nguy hiểm cứ thế biến mất? Hắn cứ như vậy mà thành công?

Nhưng để hắn chưa kịp tìm hiểu rõ ngọn ngành ra sao thì hai viên cầu lóe lên, như hai ngôi sao băng lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà đâm sầm vào đầu hắn một cái. Khiến hắn bật mạnh ra đằng sau lưng, đầu đập vào tường đá rồi cả người hắn rơi xuống, hôn mê bất tỉnh trong vũng máu.

Câu cuối cùng hắn nghe thấy được là một giọng nói cực kỳ quen thuộc của tên Từ

"Ặc... xin lỗi ta lỡ tay...!".

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thức Tỉnh

Một cảm giác cực kỳ quen thuộc bao lấy hắn, chẳng bao lâu sau, hắn đã lại xuất hiện ở một không gian màu trắng.

Nhìn không gian một hồi, hắn lên tiếng

"Từ, ngươi ra đây một chút được không?"

Hắn vừa dứt lời, Từ đã xuất hiện ngay ở trước mặt hắn với nụ cười thản nhiên như thường lệ, cất giọng hỏi

"Có việc gì?"

Hắn nhìn Từ một hồi lâu rồi hơi cúi đầu nói

"Cảm ơn".

Ánh mắt Từ lóe lên một tia sáng kì lạ nhưng rất nhanh biến mất, sau đó Từ phát tay một cái đáp

"Không có gì!".

Hắn không muốn hỏi và cũng không muốn biết tại sao Từ lại giúp hắn. Từ giúp đỡ hắn là sự thật, không nói quá thì nếu không có Từ ở phút cuối ra tay giúp hắn, hắn chắc chắn phải chết, ân tình này hắn sẽ ghi nhớ.

Tuy nhiên phải nói đến điều này, hắn có thể nghĩ ra được cách ngưng tụ bên ngoài cơ thể thì tại sao tiền nhân của Lạc Long Tộc lại không tính đến cơ chứ. Trước kia có một số thiên tài của bộ tộc cũng giống như hắn định ngưng Long châu bên ngoài cơ thể nhưng không thể nào tránh được khỏi hai kết cục. Một là cơ thể bị hút hết sinh cơ mà chết. Nếu may mắn vượt qua thì tiếp theo sẽ bị chính Long Châu thôn phệ mất cả thân thể lẫn linh hồn.

Đáng nhẽ quá trình ngưng châu vốn không thể do ngoại nhân can dự vào nên việc này mới trở nên khó khăn như vậy. Nếu trong quá trình có ngoại lực tác động, Long châu sẽ lập tức vỡ nát mà thất bại.

Hắn qua cửa ải đầu tiên là nhờ có lực lượng còn lại Lam Nguyệt lưu lại cho hắn, vì đã dung hợp vào cơ thể hắn nên cũng "tính" là của hắn nên được chấp nhận. Còn cửa ải thứ hai là do Từ hoàn thành, việc này chắc chắn có phần của hệ thống nhưng tay vào nên Từ mới có thể ra tay mà giúp đỡ hắn được.

Hắn quả thực không biết hệ thống này là do một dạng tồn tại ở mức độ nào có thể tạo nên, nhưng qua lần này hắn càng kiêng dè hệ thống này hơn.

Qua suy nghĩ của hắn, nếu Từ đã lợi hại như vậy rồi mà chỉ có thể làm người quản lý của cái hệ thống này. Thì người làm ra cái hệ thống này không biết

còn khủng bố đến mức nào nữa .

Im lặng suy nghĩ một hồi lâu , hần lên tiếng

"Từ từ lúc ta ngắt đi đã xảy ra những việc gì ? ".

Từ không lên tiếng mà đưa tay điểm một cái lên hư không . Một cái ô hình chữ nhật giống một chiếc màn hình tivi hiện ra . Ở đó có những hình ảnh từ lúc hần bị Lam Nguyệt đánh ngã cho đến lúc hần tỉnh dậy.

Nhìn qua hết một lượt , hần trầm mặc mất một lúc , trong ngực hần lúc này có một cỗ cảm giác tung tức , khó chịu ,mất hần hơi hồng lên một chút nhưng rất nhanh hần để nén cảm giác này lại .

Trước kia ở nhà hần , hần hay bị gọi là mau nước mắt , quả thực lúc trước hần hay khóc thật , cứ gặp chuyện gì là sẽ khóc . Cho đến khi , bố của hần thờ dài nói với hần rằng : " Là một người đàn ông thì không nên khóc con ạ ! không nên quá mềm lòng không thì sau này con sẽ không làm được gì đâu ". Từ đó hần thề hần không bao giờ yếu đuối nữa , hần lúc nào cũng phải tự làm cho mình trở nên mạnh mẽ lên , chính nhờ điều đó mà hần còn sống đến bây giờ .

Hít vào sâu một hơi để xua đi cảm giác khó chịu trong lòng , hần cố gắng không nghĩ đến nó nữa .

Từ lặng yên nhìn hần một lúc rồi nói

"Người vào đây sẽ không hần chỉ vì mấy việc này chứ ?".

"Được rồi Từ , ta muốn đổi ngôn ngữ ".

"Loại nào ? ".

"Đọc viết là đủ rồi , không cần đẹp ".

"Đã xong !". Nói hết câu , Từ khẽ vung tay một cái , ở trước mặt hần lại xuất hiện một tấm thẻ bài . Nhìn thấy nó , hần khẽ nhăn mặt

"Này có tác dụng phụ gì không thế ? ".

"Hàng của ta mà người còn nghi ngờ hả ? mà chắc có chút đau đớn thôi ".

"Sao cái gì cũng ta muốn dung hợp cũng có " chút " đau đớn thế ".

"Thông cảm đi nó là luật ".

"....".

15 phút sau , hần ôm đầu từ dưới đất đứng dậy nhìn Từ nói

"Thêm mấy lần nữa chắc chết quá ".

"Thế này đã là gì , chắc người chưa thử cảm giác linh hồn bị xé nát nhĩ ? mà người có muốn thử một chút không ". Từ cười gian nhìn hần nói

"Thôi ta không có bị điên , mà có tác dụng thật không đấy ".

"Thế này giờ người không để ý ta với người đang nói chuyện bằng ngôn ngữ nào hả ".

Nghe Từ nói thế hần mới ngó người ra , hình như từ này đến giờ hần toàn nói chuyện với Từ bằng một thứ tiếng kỳ lạ . Tuy nhiên hần không hề cảm thấy gượng gạo hay mất tự nhiên gì cả mà hần có một cảm giác thông suốt , như hần đã biết thứ ngôn ngữ này từ lúc mới sinh ra vậy .

Gật gật đầu với Từ , sau khi kiểm tra hết một lượt là không có gì xảy ra , hần nói

"Được rồi , ta phải ra ngoài đây ".

"Không tiễn ".

Dứt lời , người hần được bao bọc bằng một luồng sáng rồi biến mất . Từ nhìn chỗ hần biến mất rồi khua tay một cái , một cái bảng hiện ra , ở trên đó có hiện ra dòng chữ : " Quá trình sửa chữa dung mạo đang hoạt động : 88%".

.....

"Anh nhĩ , Anh nhĩ , mau tỉnh lại ". Một giọng nói dịu dàng quen thuộc khiến cô bé mơ màng thức dậy , không hiểu sao cô cảm thấy giọng nói này có chút gấp gáp.

Mở đôi mắt đang ngái ngủ ra, cô bé nhìn xung quanh, đập vào mắt cô bé là một hang động lạnh lẽo, mờ mịt không nhìn rõ phương hướng vì sương mù quá dày đặc. Cô bé hoảng sợ vội vàng bò lùi về phía sau. Song song với việc tỉnh lại là trí nhớ trước khi ngất đi của cô bé cũng dần dần khôi phục. Như nhớ tới cái gì cực kỳ kinh khủng, cô bé khóc thét lên rồi ngồi co cụm lại một chỗ không dám nhúc nhích.

Đột nhiên, một vòng tay ấm áp ôm lấy người cô bé rồi kéo cô vào lòng, một giọng nói có phần dịu dàng như muốn an ủi cô bé vang lên bên cô

"Đừng sợ, đừng sợ, có tỳ ở đây rồi!".

Nói thế thôi chứ thực ra trong lòng nàng lúc này cũng cực kỳ sợ hãi và hỗn loạn, quả thực từ bé đến giờ nàng chưa bao giờ phải trải qua nỗi sợ nào như lần này. Nhưng vì muốn an ủi cô bé nên nàng mới cố tỏ ra mạnh mẽ để làm cô bé yên tâm hơn mà thôi.

Anh nhi vui đầu vào ngực chị của mình mà khóc một lúc lâu sau rồi mới ngáp ngừng một chút rồi lên tiếng

"Tỳ..con.. con.. ma thú kia thế nào rồi".

Anh nhi vẫn còn bé nên không thể nào biết được cái con ma thú mà cô bé gọi là con rồng nhưng chị của cô thì lại biết rất rõ. Tỳ tỳ của Anh nhi thấy thế liền vuốt đầu cô bé rồi đáp

"Không thấy nó đâu nữa.. chắc nó bỏ đi rồi".

Quả thực là bây giờ nàng hoàn toàn không có dũng cảm đi tìm hiểu xung quanh xem con rồng kia đã thực sự đi chưa.

Hai người cứ ngồi như vậy cho đến khi có một biến cố xảy ra, chỉ thấy ở đám sương mù dày đặc lại có một luồng ánh sáng màu xanh xuất hiện, ngay sau đó là màu nâu rồi màu lam cũng đột ngột hiện lên theo. Ba màu này lúc đầu còn dịu dịu về sau càng ngày càng chói mắt rồi tỏa sáng khắp cả động.

Lúc này hai người mới thấy rõ cảnh vật trong động. Nhìn quanh một hồi không thấy con rồng đâu, tỳ tỳ của cô bé mới nhẹ nhàng thở phào một hơi, ít nhất bây giờ các nàng không còn gặp nguy hiểm nữa.

Đối với những thứ mờ mịt, nguy hiểm mà không rõ thì luôn mang lại cho con người cảm giác lo sợ khó hiểu, nhưng một khi đã rõ ràng trắng đen thì con người mới cảm thấy thoải mái hơn, dù thân có thể vẫn đang ở trong hiểm cảnh nhưng đối mặt với thứ mình nhìn thấy được rõ ràng tốt hơn là không thấy gì.

"Á! tỳ... tỳ nhìn kia, tên dã nhân kia...".

Anh nhi vừa nói vừa chỉ lại chỗ tên dã nhân đang nằm, chỉ thấy tên dã nhân này bây giờ gầy khô nhìn qua cực kỳ kinh dị, hắn đang nằm ở trong một vùng máu to, không động đậy gì cả.

"Hắn.. chết chưa?". Cô bé ngáp ngừng hỏi

"Không rõ nữa, nhưng nhìn như thế kia, chắc nhiều khả năng là đã...". Nếu nàng dám lại gần để xác nhận thì sẽ chắc chắn biết rõ tên dã nhân này còn sống hay đã chết nhưng... nàng không dám.

"Ồi..Tỳ tỳ nhìn kia.. viên đá đẹp quá". Anh nhi vừa nói vừa kéo tay tỳ tỳ mình rồi chỉ chỉ lên phía trước.

"Đẹp thật... mà đây là thứ gì vậy?". Chị gái cô bé nhìn kỹ hòn đá rồi phân vân nói

"Này... Anh nhi.. mau quay lại.. đừng động vào nó". Chị gái cô bé hét hoảng kêu lên vì Anh nhi đã nhanh nhẹn chui ra khỏi lòng cô mà chạy đến chỗ hòn đá.

"Á... lạnh quá tỳ ơi..". Anh nhi vừa bê hòn đá lại vừa nói

Tỳ tỳ cô bé đưa tay đỡ lấy hòn đá thì đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh từ nó truyền đến tay của mình rồi lan ra toàn thân. Cô hoảng sợ rồi buông nó xuống đất sau đó vội vàng bế Anh nhi lại sau đó lùi ra đằng sau.

Càng nhìn hòn đá cô càng cảm thấy mê hoặc, cô tự nhận là mình đọc qua rất nhiều sách cổ mà chưa bao giờ thấy hòn đá nào như thế này. Hòn đá này có màu xanh lam, hình dạng thì tròn tròn, thon dài hình quả trứng, nhìn qua cực kỳ nhẫn nhịn, ở trên nó có những nét hoa văn màu xanh lẫn màu nâu đan vào nhau như mạng nhện nhìn cực kỳ yêu dị.

"Không khéo là trứng ma thú?". Một ý nghĩa này bất chợt lóe lên trong đầu cô rồi bị cô bỏ qua, không có ma thú nào bỏ rơi trứng của mình cả, với lại lúc cô vào động thì có nhìn qua, không có vật nào như thế này cả.

Sự hiếu kỳ làm Anh nhi bớt đi nỗi sợ hiện tại, cô bé nhanh chóng thoát khỏi vòng tay chị mình rồi lại tiến đến ôm hòn đá lại ngắm nghía.

Đang ngắm hòn đá thì đột nhiên, Anh nhi thấy tỳ tỳ mình hét lên sợ hãi

"Này.. này.. người đừng qua đây!".

Anh nhi giật mình nhìn qua lại chỗ tỳ tỳ mình hét đến. Đập vào mắt cô là hình ảnh cực kỳ khủng khiếp, tên dã nhân vốn "đã chết" trong vùng máu nay

đột ngột tỉnh dậy và đang bò lại về phía cô ! , cổ họng hần phát ra những âm thanh khủng khiếp cực kỳ đáng sợ , đôi mắt hần đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào cô bé khiến cô chết lặng , mà nhìn tên dã nhân đang dần dần bò tới chỗ mình. (Lời tác giả : nhìn giống 1 con zombie đang bò lại chỗ người còn sống ... nói thế cho dễ tưởng tượng)

.....

Dần dần lấy lại cảm giác của cơ thể , điều đầu tiên hần cảm nhận được là sự đau đớn cùng suy yếu kinh khủng từ thân xác hần mang lại . Hần có cảm giác , nếu cứ như thế này trong ít phút nữa là hần sẽ chết hoàn toàn .

Lúc hần đang cố gắng nghĩ xem nên làm gì tiếp theo thì ở tai hần vang lên giọng nói của Lam Nguyệt !

"Nếu người nghe thấy những lời này của ta thì chắc chắn rằng kế ước đã thành công , việc còn lại của người là dung hợp với con của ta để chờ ngày nó nở ra nữa thôi !. Nhân loại người hay nghe cho kỹ đây , ta hiện tại đã có thể yên tâm để đi chữa thương nên trong khoảng thời gian ta không ở đây , tốt nhất hãy chiều cô con ta cho tốt , nếu không sau này ta sẽ tìm người tính sổ ". Giọng Lam Nguyệt lúc này có chút lạnh lẽo xen lẫn uy hiếp

"Nhưng ta cũng lưu lại trên người người một phần tu vi của ta coi như bù đắp cho người , khi nào người có đủ sức mạnh mở phong ấn thì sẽ dùng được nó . Khi con ta nở ra thì không cần phải cho nó ăn , nó chỉ cần ở cạnh người là được rồi , trong người của người có một phần năng lượng của ta cũng đủ để cho nó sống đến khi đến lục giai! . Hãy nhớ những lời ta nói , nhân loại !". Nói những lời này , giọng Lam Nguyệt có nhẹ đi một chút nhưng nhiều hơn là một loại buồn bã , khổ sở khó có thể thấy

Hần trầm mặc nghe những lời Lam Nguyệt nói , một hồi sau hần thờ dài , Lam Nguyệt còn lừa hần là đã đi chữa thương để uy hiếp hần ? . Quả thực nếu trước khi hần nghe Từ giải thích cận kề về kế ước thì có thể mắc lừa nhưng bây giờ thì không, chắc hẳn đây là lý do Lam Nguyệt không nói cho hần tất cả về kế ước . Nặng sợ hần đối xử tệ bạc với con nàng nên mới uy hiếp hần như vậy. Trong lòng hần không giận Lam Nguyệt mà lại càng thêm tiếc thương cho nàng .

"... ời ..". Hần than thầm rồi lắc đầu không nghĩ nữa

Nằm im mất một lúc để lấy lại sức lực , hần mới cố gắng đưa mắt tìm kiếm quả trứng thì thấy cô bé kia vốn ngất xỉu nay đã tỉnh lại và còn đang ôm quả trứng nhìn chăm chú .

Nhìn quả trứng một hồi lâu , hần bỗng thấy cảm giác huyết mạch tương liên , cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt , như muốn kêu gọi hần vậy , như muốn bảo hần là hãy chạm đến nó thì nó có thể giải quyết nguy cơ trước mắt cho hần .

Cố gắng lết tấm thân tàn tạ của mình đi , hần bây giờ đã không thể đứng dậy nổi nữa mà chỉ có thể bò từng tí từng tí một đến chỗ quả trứng .

Vì đã hiểu ngôn ngữ nên hần cố gắng nói chuyện với cô bé mà không nói được , cổ họng hần bỗng rất khiến hần không thể phát âm rõ ràng được .

Vừa mới bò được một đoạn thì thấy cô gái lớn hơn ngồi đằng xa hét lên bảo hần không lại gần , sau đó cô bé kia cũng quay lại nhìn thấy hần rồi thất thần đơ người ra mà cứ nhìn hần bò tới .

Chỉ thấy cô gái lớn hơn vốn ngồi trong góc lại rất nhanh ngồi dậy , sau đó kéo cô bé nhỏ tuổi hơn lại sâu bên trong động núp . Cô gái nét mặt hoàn toàn sợ hãi nhưng vẫn cố gắng chắn trước người cô bé như muốn bảo vệ cô bé vậy

Hần sốt ruột nhìn cô bé nhỏ tuổi hơn cứ ôm quả trứng mà ngồi ở góc , nhưng lúc này cũng đã sắp hết sức lực mà chuẩn bị lăn ra hôn mê tiếp rồi , nếu hôn mê lúc này thì nhiều khả năng hần sẽ tử vong . May lúc này hần lại có thể thành công phát âm một câu khiến cả hai cô gái ngẩng người ra nhìn hần

.....

Thấy Anh nhi không cử động , tỷ tỷ của cô bé cắn răng rồi chạy nhanh ra ôm cô bé vào lòng sau đó kéo vào góc động tránh xa cái tên kia ra . Vốn cô đang định lấy cái túi màu trắng bên hông ra rồi đợi hần bò lại gần sau đó động thủ thì tự nhiên , cô thấy hần nói một câu , giọng nói khàn khàn nhưng nếu cố gắng thì vẫn có thể nghe được

"... Đur.. Đưa ta quả trứng kia .. "

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Người Tên Là Gì

"Quả trứng ?". Nàng phân vân nhìn xung quanh mình , bất chợt ánh mắt nàng dừng lại ở chỗ hòn đá mà Anh nhi đang ôm trong tay . Lặng yên một lúc , nàng vốn thông minh nên đã đoán ra hòn đá kia chắc chắn là một quả trứng của loại ma thú nào đó và còn nhiều khả năng nữa là trứng của con rồng khi này .

"Có nên đưa cho hắn hay không ? ". Nàng phân vân nghĩ, tên dã nhân trước mắt hết sức kỳ dị, nàng không thể rõ là hắn có ý đồ gì. Nếu không đưa cho hắn thì nhiều khả năng hắn sẽ đến cướp, nhìn tình trạng của hắn lúc này nàng có phần nắm chắc đánh bại hắn !. Còn nếu đưa cho hắn thì ai biết được sẽ có chuyện gì xảy ra đây ? .

Sau một hồi suy nghĩ đầu tranh tư tưởng, cuối cùng nàng thở dài một hơi rồi nhẹ nhàng lấy quả trứng trong tay Anh nhi ra, sau đó ném lại chỗ tên dã nhân đang nằm ở phía xa.

Nàng sau khi ném quả trứng ra thì vẫn theo dõi kỹ xem có chuyện gì xảy ra hay không. Bỗng mặt nàng hiện lên vẻ kỳ lạ xen lẫn ngạc nhiên, vì nàng thấy quả trứng vốn đang bay trên không, tự nhiên dừng lại sau đó lượn vài vòng ở đỉnh đầu của tên dã nhân một chút rồi từ từ chui vào trong đầu hắn !

...

Mắt thấy quả trứng dần dần bay đến, cảm giác huyết mạch tương liên càng ngày càng mãnh liệt. Ấn ký trên trán hắn dần dần hiện lên rồi tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào quả trứng. Quả trứng khẽ run lên một cái rồi dần dần dung nhập vào người hắn.

Khoảnh khắc quả trứng chui vào cơ thể hắn thì trận pháp ở dưới đất vốn đã biến mất lại đột ngột xuất hiện !. Từng luồng huyết quang nồng đậm từ trận pháp biến thành dòng khí đỏ rực rồi từ từ bao quanh người hắn. Cơ thể hắn như trở thành một cái lỗ đen không đáy, ngay lập tức hút hết dòng khí đỏ rực vào bên trong.

Sau khi hút hết dòng khí màu đỏ vào trong cơ thể, trên da của hắn xuất hiện những nét hoa văn màu đỏ đậm nhìn cực kỳ yêu dị. Nhưng nét hoa văn này lúc đầu lan ra khắp cơ thể rồi dần dần tụ tập lại sau đó xoay quanh ấn ký màu xanh lam ở trán hắn rồi tạo thành một đường hoa văn màu đỏ bao quanh ấn ký.

Cùng lúc đó, cơ thể hắn vốn gầy khô lại dần dần khôi phục trở về như ban đầu. Xung quanh người hắn tỏa ra sinh cơ nồng đậm, tất cả các vết thương trên cơ thể hắn đều lành lại rồi biến mất mà không để lại chút sẹo nào. Trong đầu hắn xuất hiện thêm một số thông tin mà hắn không biết, lúc thì rõ ràng, lúc thì mờ nhạt không nắm bắt được khiến hắn có một chút đau đầu.

Khoảng 10 phút sau, khi ấn ký trên trán hắn biến mất, hắn nằm yên lặng một chút rồi dần dần mở hai mắt ra. Cảm nhận sự mạnh mẽ không chút suy yếu như vừa nãy của cơ thể, hắn bất giác nở một nụ cười. Lần kỳ ngộ lần này đối với hắn thực sự quá lớn, theo như suy tính của hắn, lần lần này vớ bẫm. Chưa kể đến hoàn thành tiên đan và long châu, hắn còn được kế thừa thiên phú, khả năng, thậm chí một phần thần thông của băng long tộc nhờ vào sinh mệnh khế ước và còn một phần tu vi cùng lực lượng của Lam Nguyệt nữa.

Từ từ đứng dậy, hắn liếc mắt nhìn hai chị em đang ngồi trong góc động. Chỉ thấy cô em gái thì đang run cầm cập núp sau cô chị mà không dám nhìn hắn, còn cô chị thì mặt đỏ phừng phừng theo dõi hắn như sợ hắn chuẩn bị làm việc gì cảm thú vậy.

Lắc đầu chán nản, hắn quả thực muốn hét thẳng vào mặt mấy cô gái kia rằng: "Mấy cô đầu óc có vấn đề à, tôi cứu các cô đấy !". Nhưng quả thực hắn chả hơi đâu làm thế cả, thà giành thời gian cho việc khác còn hơn.

Đưa mắt cẩn thận quan sát lại cái động một lần nữa, hắn trầm ngâm suy nghĩ. Theo như Lam Nguyệt lúc trước nói cho hắn biết, lúc nàng đến đây thì đã có cái động này rồi vì vậy cái động này không phải do nàng tạo nên. Nàng đến đây chủ yếu để mượn hàn khí trong động mà giúp cho trứng của nàng khỏi bị hỏng, vì vậy hắn không thể nào không suy nghĩ xem, rốt cuộc là cái động này do ai làm ra và có mục đích gì ?.

Lần theo luồng khí lạnh trong động, bước chân hắn dừng lại ở bên miệng giếng. Cảm nhận từng luồng hàn khí đậm đặc từ miệng giếng tỏa ra, hắn ngồi xuống rồi nhìn xuống phía dưới. Bên dưới hoàn toàn tối đen, nhìn không thấy đáy.

"Ừa ? mấy con cá này ? ". Mắt hắn lóe sáng nhìn mấy con cá đang chuyển động dưới mặt nước. Lúc này hắn đột nhiên thấy ở trong giếng có vật chuyển động, mắt một lúc thì hắn mới nhận ra đây là mấy con cá, mà chúng nó giống hệt lũ cá trong cái đầm mà hắn hay ăn đến mấy tháng nay, hắn tuyệt đối không thể nhìn nhầm.

Đầu óc linh động, hắn liền chắc chắn rằng ở cái giếng này có chỗ thông ra bên ngoài, nhưng phải mất một thời gian để tìm hiểu, hắn sẽ không làm bây giờ, ở đây khá an toàn, hắn muốn ở chỗ này thêm một thời gian nữa để thử nghiệm một số thứ.

Sau khi suy xét kỹ, hắn cảm thấy thoải mái hẳn ra, ít nhất hắn sẽ không bị nhốt ở đây mà sẽ có cách ra ngoài được. Vươn vai vài cái, hắn đi đến chỗ mấy cái túi đang nằm ở dưới đất gần cửa động. Lấy ra vài thứ, hắn liền đi lại chỗ tương đối khô ráo mà bắt đầu nhóm lửa, tuy ở đây không khí khá là lạnh nhưng gió không lớn lắm, vẫn có thể nhóm lửa được.

Ánh lửa ấm áp chiếu sáng một góc động mà tạm thời xua bớt đi một phần bóng tối dày đặc. Hướng về ánh sáng là thiên tính của con người, tuy hắn quả thực có thể sống mấy ngày trong động này không cần lửa cũng được, nhưng hắn vẫn thích có ánh sáng và hơi ấm hơn.

Sau khi nhóm lửa, hắn ngồi nhìn ngọn lửa một lúc rồi mới lấy tiếp trong túi ra một miếng thịt khô, rắc lên một chút muối rồi xiên lên một cái gậy đã vót nhọn mà cho lên lửa nướng. Đứng hồi hắn lấy muối ở đâu, hắn tất nhiên phải mua ở chỗ hệ thống với giá cắt cổ. Tuy hắn chả ăn muối cũng chả sao nhưng do ăn gia vị đã lâu nên ăn nhạt hắn không chịu được, cuối cùng vẫn phải cắn răng đi mua với giá cực cao.

Mùi hương thịt chín dần dần tỏa ra, tự nhiên hắn nghe thấy một tiếng "sôi bụng" và "nuốt nước bọt" rất bé, nhưng thính giác hắn cực kỳ nhạy bén nên nghe rất rõ. Sau đó, hắn liền đưa mắt nhìn lại chỗ tiếng động.

Chỉ thấy cô gái bé hơn đang nhìn chằm chằm vào miếng thịt trên tay hắn mà nuốt nước bọt ừng ực, cô chị thì hơi hơi xoa bụng nhưng cũng nhìn hắn chằm chằm. Lúc thấy hắn quay ra nhìn thì cô hơi có vẻ ngượng ngùng mà nhìn ra chỗ khác.

Than nhẹ một cái, hắn nói vọng lại chỗ hai cô gái

"Các người ra đây luôn đi".

Hai cô gái hơi do dự một chút nhưng cũng tiến đến chỗ hắn. Lúc hai cô ngồi xuống cạnh đồng lửa, mặt hai người rõ ràng dần ra một chút và hiện lên một chút thoải mái. Khí lạnh trong động đối với hắn không có vấn đề gì cả nhưng đối với hai cô gái này thì quả thực rất tồi tệ, lúc được ngồi cạnh đồng lửa ấm áp, rõ ràng hai cô dễ chịu hơn không ít.

Hắn im lặng cúi đầu nhìn ngọn lửa, hắn quả thực chẳng biết nói gì cả, với con gái và nhất là mỹ nữ như thế kia, hắn nói thật là không có hứng thú nhiều lắm. Nói đùa chứ chắc là hắn thích 2d hơn?, việc này hắn cũng không rõ lắm nhưng nói thật là nếu bây giờ cho hắn chọn giữa game và mỹ nữ?, trăm phần trăm là hắn ngồi ôm điện tử cả ngày.

Lôi trong bọc mấy bộ da thú mà hắn chưa kịp may lại thành quần áo, hắn đưa lại chỗ hai cô gái để hai cô muốn làm gì thì làm. Chắc chắn nó sẽ giữ ấm khá tốt, hắn không muốn hai cô lăn ra ốm hoặc chết ở đây. Nếu quả thực như thế thì khá phiền phức vì hắn không giỏi xử lý mấy cái đấy.

Thấy thịt đã chín, hắn lấy dao cắt một nửa rồi đưa cho cô chị. Cô chị nhận lấy miếng thịt rồi nhìn nhìn một chút sau đó đưa cả cho cô em dịu dàng nói: "Này, ăn đi, tỳ ăn sau".

Cô em gái nhìn miếng thịt hơi do dự một chút nhưng sau cùng cũng không chống nổi sự hấp dẫn của nó mà bắt đầu thanh toán nó một cách nhanh chóng. Trong chớp mắt, miếng thịt rõ to đã nằm trong bụng cô bé nhưng có vẻ như cô bé vẫn chưa no lắm thì phải. Việc này cũng không thể trách cô bé, cả hai người đã phải trốn chạy mất hơn 1 ngày trời khỏi đàn sói, sau đó lăn ra hôn mê mất không biết bao lâu khiến cho cả hai cô trong khoảng thời gian đó không có gì vào bụng cả, đương nhiên là cả hai đều đang đói gần chết rồi.

Nhìn thấy ánh mắt cô bé vẫn nóng rực mà nhìn chăm chăm vào miếng thịt trên tay mình, hắn cười khở rồi cắt miếng thịt ra làm hai mà đưa cho cả hai người. Sau đó hắn ra phía cái giếng rửa tay, tiện thể múc ít nước uống.

Trước khi đi, hắn không quên lườm cô chị một cái rồi nói: "Người tốt nhất nên ăn vào đi".

Anh nhi không phản đối mà rất nhanh thanh toán xong miếng thịt, cô chị hơi do dự một chút rồi cũng giải quyết rất nhanh. Tất cả những việc đó hắn đều quan sát được cả, vừa đi vừa lắc đầu cười, hắn đã lấy một tảng đá trong động mà làm thành mấy cái bát đơn giản sau đó múc nước mang lại chỗ ngồi.

Làm thành cái giá đơn giản trên đồng lửa, hắn cho mấy cái bát nước lên rồi bắt đầu đun nước. Đợi nước sôi hắn lấy mấy gói trà chanh trong túi rồi đổ vào.

Mùi hương trà dần dần bốc lên, hắn hít một hơi thật sâu rồi chỉ chỉ vào hai cái bát còn lại nói: "Này, uống đi".

Anh nhi có vẻ rất thích uống trà chanh, còn cô chị thì nhấp một ngụm rồi trầm mặc mà đưa mắt nhìn hắn có vẻ như đang suy nghĩ gì đó. Hắn mặc kệ không nói gì cả, lúc uống xong, hắn thở dài một hơi rồi nhìn hai cô nói

"Hai người là chị em?"

"Không phải chị em ruột thịt nhưng còn thân hơn ruột!". Cô chị nhìn cô bé bên cạnh mình nhẹ nhàng nói

"Hai người tên là gì? đến đây làm gì? đây là đâu? xung quanh có người sống hay không?". Hắn liên tiếp hỏi

Cô chị chưa kịp nói thì Anh nhi đã giành trước mà nói liên tục như một cái máy, có vẻ như cô bé này sợ cũng nhanh mà quên cũng nhanh. Thấy hắn có vẻ không phải người xấu liền tỏ ra thân thiện.

"Ta tên Triệu Anh Nhi, còn đây là tỳ tỳ của ta, hừ, người không biết tỳ tỳ của ta hả, ở Thanh Sơn Trấn này không ai là không biết đến tỳ tỳ ta, này để ta nói cho người biết nhé, tỳ tỳ ta tên là Tiểu Y Tiên đây, đã nghe qua chưa?". Cô bé vừa nói vừa tỏ ra cực kỳ sùng bái mà nhìn tỳ tỳ mình, sau đó tự hào nhìn hắn nói

"Khoan đã nói lại xem... chị cô tên gì?". Hắn tưởng mình nghe nhầm liền lập tức hỏi lại

"Hừ.. là Tiểu y tiên".

"Tiểu y tiên???". Hắn mắt lóe lên một tia sáng mà nhìn chăm chăm vào tiểu y tiên, sau đó hắn bất giác nở một nụ cười, sau mấy tháng cuối cùng hắn cũng đã biết là hắn đang ở đâu rồi.

....

"Này Từ, Tiểu Y Tiên đào đâu ra em gái?". Hắn ánh mắt khó hiểu nhìn vào Anh Nhi

"Người phải tự tìm hiểu chứ liên quan gì đến ta?". Từ vô trách nhiệm trả lời

"...". Im lặng mất một lúc lâu, hắn quay sang Tiểu Y Tiên hỏi

"Người đã bao giờ nghe thấy cái tên Tiêu Viêm chưa ? ".

Tiểu Y Tiên mơ màng lắc đầu , nhìn về mặt của cô thì hần đoán cô không nói dối , sau một lúc thì hần mới đưa ra một kết luận . Hần đã gặp Tiểu Y Tiên vào khoảng thời gian trước khi Tiêu Viêm đến ma thú sơn mạch , nghĩa là trong giai đoạn trước khi Tiểu Y Tiên gặp Tiêu Viêm . Mà ở giai đoạn này thì trong tiểu thuyết không có bất kỳ thông tin gì Tiểu Y Tiên cả , chính vì vậy nên hần không đoán được trong thời gian này Tiểu Y Tiên có em gái hay là không .

"Từ ta đang ở Đấu Phá Thương Khung có phải không ". Hần trầm ngâm một lúc rồi hỏi lại

"Người xác nhận ? ". Từ thong thả nói

"Chắc vậy ". Hần đáp

"Chúc mừng chủ thể người chơi đã thành công đoán ra phó bản , thưởng phát hiện phó bản 5000 điểm , và mở ra mục mới trong hệ thống : Không Gian Tập Luyện ". Giọng nói điện tử của Hệ thống lại xuất hiện

"Nhiệm vụ chính : Giúp đỡ Tiêu Viêm thành tựu đấu đế , phi thăng lên đại thế giới , nhiệm vụ hoàn thành thưởng "???", thất bại : Hủy hết điểm thưởng và khả năng đạt được sau đó bắt đầu phó bản khó hơn gấp 5 lần . Nhiệm vụ hiện tại : Thức tỉnh Dược lão trong thời gian 2 năm , bắt đầu đếm ngược sau khi hoàn thành nhiệm vụ rừng rậm , hoàn thành : Thưởng một thể cường hóa ngẫu nhiên và 3000 điểm , vượt quá thời gian quy định : phạt trừ 1000 điểm / 1 ngày , hoàn thành trước thời gian quy định : thưởng 1000 điểm / 1 ngày , thất bại : Lưu đây sang phó bản khác khó hơn gấp 10 lần ! ".

Phải mất một thời gian thì hần mới tiêu hóa hết được đồng thông tin mà hệ thống nói cho hần , tóm lại là hần hiện đang có 5000 điểm thưởng và có "Không Gian Tập Luyện" cùng với hai nhiệm vụ mới.

"Từ , cái phần thưởng "???" là gì vậy ? , với cả thể cường hóa và không gian tập luyện là gì ? ". Hần nghi hoặc hỏi

"Người sẽ biết sau ". Từ vẫn không chịu nói cho hần

".."

Đang cãi nhau với Từ bằng truyền âm , đột nhiên hần nghe thấy Anh Nhi lầm bầm

"Người gì mà hôi thể không biết , chà hiểu mấy tháng rồi không tắm nữa ".

Nghe thấy thể hần ngẩn ngơ , quả thực trước kia hần cũng rất hay tắm rửa nhưng từ hồi sống ở đây hần đã không còn quen đi tắm nữa . Lúc đầu hơi khó chịu nhưng sau cũng quen dần . Căn bản cứ tắm giặt sạch sẽ thì có ma thú mò đến khiến hần lại bẩn như cũ , nhiều lần khiến hần trực tiếp bỏ qua việc đi tắm nên hần mới có bộ dáng như "trường lão cái bang" mà hai cô đang nhìn bây giờ . Với cả lúc vừa rồi hần có qua một lần " Tẩy tủy phạt cốt " nên có một phần căn bản của cơ thể bị đẩy ra ngoài , hòa cùng với mùi máu tươi quả thực không dễ thở chút nào .

Cười khổ một cái , hần liền đứng dậy đi lại ra chỗ cái giếng , trước khi đi hần còn không quên quay lại thêm một câu

"Cắm nhìn trộm , ta đi tắm ".

Khiến cho Tiểu Y Tiên vốn ôn nhu tốt bụng cũng không nhịn được " khinh bỉ " mà nhìn hần một cái.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Thiên Phú Thần Thông

Lặng lặng nhìn xuống cái giếng đang bốc lên từng luồng hàn khí rõ rệt , tuy hần không sợ lạnh lắm nhưng chỉ cần nhìn thôi mà hần cũng tê dại cả da đầu . Hần từng hơn một lần phân vân liệu có nên đổi một cái ấm để đi đun nước tắm hay là không , nhưng đến cuối cùng hần vẫn cắn răng mà từ từ tụt xuống giếng

Cảm nhận dòng nước lạnh lẽo đang bao quanh cơ thể , thật kỳ lạ là hần không cảm thấy một chút khí lạnh nào mà còn thấy ấm áp và thân thiết . Tuy thấy kỳ lạ nhưng hần mặc kệ , hần để cho cảm xúc lấn áp , không chống lại nữa mà để nó tự hành động.

Lúc này cả người hần đã chìm hần xuống dưới nước , những dòng nước như những bàn tay thân thiết đang ôm chặt lấy cơ thể hần , mà bao bọc hần , hần có cảm giác cực kỳ dễ chịu và thoải mái tận sâu trong linh hồn .

"Rắc ...". Hần nghe thấy trong đầu mình có một âm thanh vỡ vụn , sau đó một giọng nói khá quen thuộc trong đầu hần xuất hiện , hình như đây là giọng của Lạc Long Quân thì phải

"Nếu ngươi nghe được những lời này của ta , có nghĩa là ngươi đã thức tỉnh thần phú thần thông cơ bản nhất của Lạc Long tộc ta " Thủy không " , lạc long tộc ta không có truyền thừa pháp thuật , chỉ có truyền thừa thần phú , pháp thuật phải do ngươi tự cảm ngộ mà có , ta không thể giúp gì được ngươi ! . Khi ngươi thức tỉnh " Thủy không " thì cũng có nghĩa ngươi đã có thể sử dụng được long châu mà từ đó cường hóa theo phương pháp luyện thể của tộc ta , lấy nhân thể luyện long thể , từ đó chuyển hóa thành lạc long chân chính . Ta hy vọng ngươi sẽ có ngày đạt đến Hóa Long cảnh , đừng làm ta thất vọng ! " .

Khi giọng nói của Lạc Long Quân kết thúc , trong đầu hắn hiện lên một loạt thông tin khiến hắn hơi đau đầu một chút . Xem xét kỹ lại thì trong đồng thông tin đầy chia làm hai thứ , một là cách sử dụng Thủy không mà luyện long châu , hai là dùng long khí trong long châu mà luyện thân thể .

"Bước thứ nhất : cảm nhận " . Cả người hắn liền thả long mà cảm nhận thể giới xung quanh . Một lát sau , hắn "nhìn" thấy quanh hắn có những dòng khí màu xanh rất bé nhưng dày đặc đang tràn ngập xung quanh . Nhưng lúc hắn muốn không chế nó đi vào cơ thể mình thì đột nhiên những dòng khí đó biến mất , hắn rời khỏi trạng thái Cảm Nhận .

Hơi nhú mày lại , hắn trầm ngâm suy nghĩ , hình như hắn làm sai ở bước nào đó . Leo lên miệng giếng , hắn cứ ngồi ở đó mà nhìn xuống mặt nước suy nghĩ , chợt ánh mắt hắn lóe lên một cái khi thấy những giọt nước từ trên tay của hắn rớt xuống giếng . Hắn cuối cùng cũng biết mình sai ở đâu rồi , không phải là " không chế " mà là " dẫn dắt " mới đúng .

Hít sâu một hơi , hắn một lần nữa trầm mình xuống giếng , một lần nữa chìm đắm vào Cảm nhận một lần nữa . Khi thấy những dòng khí màu xanh bắt đầu xuất hiện , hắn rất nhẹ nhàng " dẫn " từng dòng khí thuận thể mà đưa vào cơ thể hắn .

"Thành công " . Hắn hơi vui mừng một chút nhưng rất nhanh bình tĩnh lại , cẩn thận dẫn dắt dòng khí đó đi trong cơ thể cho đến lúc " nhìn " thấy một viên cầu trong suốt , xung quanh hơi tỏa ra quang mang màu xanh , hắn mới đưa dòng khí đó lại gần viên cầu , ngay lập tức , dòng khí đó bị viên cầu hấp thụ không còn lại chút gì .

"Hình như đây là long châu đi ? " . Hắn mang theo cảm giác kinh ngạc xen lẫn kỳ lạ mà " nhìn " viên Long châu trong cơ thể của mình mất một lúc lâu rồi mới ra ngoài cơ thể .

"Long châu ở đây , thế còn Tiên đan và quả trứng kia đâu ? " . Mở hai mắt ra , hắn không khỏi nghĩ thầm như thế , trong truyền thừa ký ức không có bất kỳ thông tin gì về "chỗ ở " của hai thứ đó cả , hoặc có thể nó đã bị phong ấn nên hắn không biết được cũng nên .

Đang ngồi suy nghĩ miên man , tự nhiên hắn nghe thấy tiếng Anh nhi thì thầm với Tiểu Y Tiên , tuy rất bé nhưng trong động lại yên tĩnh , mà thánh lực của hắn lại phi nhân loại nên nghe rất rõ .

"Tỷ tỷ , hắn làm gì lâu thế , liệu hắn có âm mưu gì không ? " .

"Chắc không có đâu , mà dù hắn có âm mưu gì thì cũng có tỷ ở đây rồi , muội không phải lo " .

"..." .

Nghe thấy những lời đấy , hắn cười khỏ , đùa chứ đi tắm lâu một chút cũng bị nghi là có âm mưu ? . Lắc lắc đầu , hắn chuẩn bị kết thúc quá trình tắm giặt phiền phức này , lúc hắn vừa chui xuống giếng thì đầu hắn lóe lên một ý nghĩ : " Sao mình không dùng Thủy không nhỉ ? chắc sẽ nhanh hơn " . Nghĩ là làm , hắn liền sử dụng dòng nước xung quanh mà tẩy rửa cơ thể hắn .

Chẳng mất bao lâu , hắn đã leo lên trên bờ , ngồi trên mặt đất , hắn miết miết vào cánh tay mình mấy cái rồi gật đầu : " Quả thực còn sạch hơn mình tự tắm " . Đứng dậy , hắn nhú mày nhìn xuống người mình , rồi sau đó mặt hắn biến sắc rồi rất nhanh nhảy xuống giếng . Lúc này , hắn cứ thấy trên người mình thiếu thiếu cái gì , lúc để ý thì phát hiện ra , bộ quần áo da thú đã không cánh mà bay , chắc lúc dùng nước để tẩy rửa thì hắn chẳng may làm rớt bộ quần áo xuống giếng rồi thì phải .

Lám lét nhìn ra phía có ánh lửa , tuy với thị giác của hắn cũng chỉ thấy mờ mờ có ánh sáng , hắn mới nhẹ nhàng thở ra một hơi , cũng may trong động tối om lại nhiều sương mù , nếu không thì không thể nào biết hậu quả gì có thể xảy ra nữa .

Cuối cùng không biết phải làm sao , hắn đành cắn răng mua một bộ quần áo từ hệ thống với giá cắt cổ hòng . Một lần nữa chui lên bờ , hắn rất nhanh mặc bộ quần áo này vào sau đó đứng ngắm nghía .

Bộ quần áo này giống hệt bộ quần áo thể thao màu đen mà hắn hay mặc ở nhà , tuy cơ thể hắn bị nhỏ lại về lúc 11-12 tuổi nhưng hình như bộ quần áo này cũng nhỏ theo thì phải nên hắn mới mặc vừa được .

Nhìn xuống cơ thể đang ướt nhẹp , hắn nhú mày rồi khẽ đưa tay phải lên , chỉ thấy người hắn rất nhanh khô lại như chưa từng bị dính nước vậy , ở tay phải hắn dần dần tụ lại một quả cầu nước . Hắn hất tay ném quả cầu xuống giếng rồi bắt đầu đi lại về chỗ hai Anh nhi và Tiểu Y Tiên .

Vừa đi hắn vừa tìm cách cột lại bộ tóc đã dài gần đến chân của hắn , không hiểu sao có mấy tháng mà tóc hắn đã trở nên dài thế không biết , lúc nó bấn rồi xù lên nhìn không đến nỗi , nhưng bây giờ tắm giặt sạch sẽ rồi thì nó lại trở về như cũ , sau cùng không biết làm thế nào nên hắn bỏ cuộc , mặc kệ nó muốn ra sao thì ra .

Anh nhi và Tiểu Y Tiên vốn đang ngồi nói chuyện thì thấy có người bước đến , khi nhìn rõ dung mạo của người đó thì bất chợt đại ra sau đó trở nên cực kỳ quái dị .

Thấy hai mỹ nữ cứ nhìn mình chằm chằm , hắn bất giác hơi xấu hổ , mặt hơi hồng lên một chút rồi hắng giọng nói : " Khục khục ta biết ta đẹp trai rồi

nên hai người không cần phải thế ".

Về mặt của hai người càng ngày càng trở nên quái dị hơn, Tiểu Y Tiên là người đầu tiên thoát khỏi "con sóc" liền cốc một cái vào đầu Anh Nhi. Anh Nhi bị cốc một cái cũng ôm đầu kêu đau rồi cũng tỉnh lại luôn sau đó quay sang oán trách: "Ai da ..Tỷ, sao lại cốc muội.. đau quá ".

Cười cười một cái, hấn lại gần ngồi về chỗ cũ sau đó lấy mấy cái da thú bên cạnh bắt đầu ngồi may lại một bộ quần áo khác, hấn không thể mặc bộ quần áo thể thao này mãi được.

Vừa ngồi khâu được mấy mũi, hấn cứ thấy cảm giác không được tự nhiên, ngừng đầu lên hấn lại bắt gặp hai người vẫn đang tròn mắt nhìn hấn. Hấn cười khở rồi buông tay xuống nhìn hai người nói

"Rốt cuộc là làm sao ? ".

Tiểu Y Tiên dù sao da mặt cũng mỏng nên không nhìn hấn nữa mà cúi đầu nhìn ngọn lửa hơi

"Người tên là gì ? ".

"Ta tên là Quang ". Hấn lắc đầu cười nói, tuy hấn biết nhìn hấn không giống người ở đây nhưng không đến nỗi như "động vật lạ" thế chứ

"Người ở đây từ bao giờ ? nhà của người đâu ? ".

"Ta ? hiện tại không còn nhà ". Hấn cười cay đắng trả lời

"...Ta xin lỗi ". Tiểu Y Tiên ánh mắt xin lỗi hướng hấn nói

"Không sao ! ".

"Người bao nhiêu tuổi rồi ". Anh Nhi vốn im lặng cũng bắt chuyện với hấn

"Ta hai mươi ". Hấn thuận miệng đáp

"Người nhìn còn bé hơn ta mà kêu hai mươi tuổi ? người nghĩ ta dễ lừa lắm à ". Anh Nhi bữu môi nhìn hấn nói

Nghe thấy thế hấn chỉ có thể cười khở mà ngậm miệng lại, hấn quả thực là hai mươi tuổi hoặc đã từng là như vậy nhưng bây giờ nhìn hấn quả thực nhìn như là 11-12 tuổi, điều này không thể chối cãi được.

Không khí lại trở lên nặng nề, hấn không nói nữa mà tay phải lóe lên một cái đã cầm lấy dao quân dụng, tay kia túm đuôi tóc ở đằng sau chuẩn bị cắt đi cho đỡ phiền phức, hấn không quen để tóc dài.

Lúc hấn đang chuẩn bị cắt thì thấy Anh Nhi bất ngờ hét lên

"Uy Uy ! người làm gì thế ".

"Tiểu muội muội gọi ta hả ? Thì ta cắt tóc ? để tóc dài quá ta không quen, nếu có gương thì ta có thể cạo trọc luôn đi thì càng tốt ".

"Phi, ai là muội muội của người, người rõ ràng ít tuổi hơn ta, gọi ta một tiếng tỷ tỷ đi này này không được, không được, dừng lại đi ".

"Ồ kìa ! tóc của ta, ta thích làm gì thì làm chứ, người hay nhì ".

"Ta nói rồi, người không được làm ". Nói xong, Anh Nhi rõ ràng vẫn hay rụt rè, sợ hãi lúc trước lại có thể nhảy bật lên mà ôm lấy người hấn, để ngăn hấn không thực hiện "ý đồ" của mình vậy.

Khoảng khắc hấn bị một cơ thể mềm mại ôm ở phía sau, lòng hấn hơi run lên một cái, sau đó hấn cười khở, biết vậy hấn chả thèm tẩm nữa cho xong, giữ nguyên bộ dạng lúc trước có khi còn tạo được tác dụng "uy hiếp" hơn, bộ dáng này vô hại quá nên hấn mới bị một tiểu hài tử bắt nạt như thế này.

Tiểu Y Tiên cũng ngồi ở đằng xa mà bất ngờ, nàng biết em gái mình bạo gan nhưng không ngờ lại đến mức như vậy mà cũng không thể trách ai, đến nàng cũng không tránh được xung động muốn lao lên ôm người trước mặt một cái ... thật là quá đáng yêu đi.

Với sức mạnh, tốc độ và phản ứng của hấn rõ ràng có thể dễ dàng tránh được Anh Nhi nhưng ... hấn không làm. Tay hơi khẽ rã ra một cái, hấn đã dễ dàng thoát khỏi tay của Anh Nhi, sau đó hấn lắc đầu cười cười rồi chuẩn bị cắt tóc.

Anh Nhi lại một lần nữa lao vào ôm hấn, lần này còn kinh khủng hơn, cả người cô bé gần như ôm chặt đến hấn, hai chân cô bé quấn vào bụng hấn, miệng cô vồ cầu xin nói

"Không được cắt ... cắt đi phí lắm ... tỷ tỷ ta đây không thể nhìn người hủy hoại một bộ tóc đẹp thế này được ".

Lần kích thích này còn lớn hơn lúc này, hấn xin thề là từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ hấn đâu có trải qua cảm giác này bao giờ đâu, cũng phải thông cảm cho hấn, hấn đã lập kỷ lục Fa đến 20 năm rồi. Hồi trước hấn xem manga với anime thì thấy nam chính bị kích thích quá mà phun máu mũi, hấn lúc đấy

không tin nhưng bây giờ thì hẳn có thể thông cảm một phần cho các anh ấy , với sự kích thích này hẳn có thể học máu chứ đừng nói đến phun máu mũi không .

Cố gắng đàn áp mấy ý nghĩ " vớ vẩn " trong đầu xuống , hẳn cố gắng giữ bình tĩnh nói

"Được rồi ... được rồi ... ta không cắt .. mau đi xuống đi .. ". Quả thực nếu để lâu chút nữa .. hẳn không dám cam đoan là không xảy ra chuyện gì .

Anh Nhi có vẻ không tin , càng ôm hẳn chặt hơn nói

"Tỷ tỷ ta đây không tin ... nguoi thề đi đã ...!".

"Ừc... được rồi...ta hứa ... nguoi xuống giùm ta nhanh nhanh đi ". Hẳn nuốt nước bọt một cái rồi mới nói được thành câu

Anh Nhi lờm lờm nhìn hẳn một cái rồi mới thả nguoi hẳn ra , thậm chí cô bé còn chép miệng một cái ... tò về " nuôi tiếc " . Rất tiếc hẳn không biết điều đây .

Đưa mắt nhìn Anh Nhi , vẻ mặt của cô bé rõ ràng không có gì là ngượng ngùng , e thẹn hay sợ hãi gì cả ... rõ ràng có chút hưng phấn và thỏa mãn đi ... Ác điểm này cực kỳ đáng nghi .

Mắt hẳn chợt lóe một cái rồi lại tiếp tục cầm con dao lên làm như chuẩn bị cắt tóc , Anh Nhi rõ ràng về mặt " hưng phấn " sau đó tiếp tục lao về nguoi hẳn .

"Đùa...". Đối mặt với Anh Nhi lúc này , hẳn còn có cảm giác sợ hãi hơn khi đối mặt với con Lang Vương lúc trước , nhìn cái vẻ mặt như sói đói săn mồi của cô bé , sau lưng hẳn đổ toàn mồ hôi lạnh .

Nhẹ nhàng tránh sang một bên , hẳn mới ra về nghiêm túc nói

"Ta có hứa lúc đó là ta không cắt chứ có phải hứa là bây giờ không cắt đâu.. nguoi đuổi theo ta làm gì ".

"Nguoi...". Anh Nhi giận dữ nhìn hẳn nói

"Trừ khi nguoi .. ". Hẳn ánh mắt gian xảo liếc nhìn Anh Nhi nói

"Làm sao ? ". Anh Nhi cảnh giác nhìn hẳn

"Từ bây giờ trở đi gọi ta là ca ca ".

"Nếu ta làm thế thì nguoi phải hứa không bao giờ được cắt tóc nữa ". Anh Nhi cắn răng nói

"Được ". Hẳn gật đầu xác nhận , hẳn quả thực không có thói quen để một con nhóc tỷ xưng là tỷ tỷ với hẳn

Sự việc cứ thế kết thúc , hẳn lại một lần nữa đến ngồi cạnh đồng lửa , Anh Nhi ngồi cạnh hẳn nhẹ nhàng nói

"Tóc dài làm nguoi khó chịu lắm hay sao ".

"Gọi ta là ca ca ".

"Hừ ... tóc dài làm ca khó chịu lắm sao ? ".

"Ta không quen để tóc dài ".

"Để muội cột tóc cho ca nhé ".

Hẳn không nói gì khẽ gật đầu , Anh Nhi lấy trong ngực ra một cái lược , nhẹ nhàng chải đầu hẳn rồi nói

" Mẹ ta bảo , mái tóc đối với nữ hài tử là quan trọng nhất cho nên tuyệt đối không được tùy ý hủy hoại ".

" Ừm ... có vẻ đúng ... mà việc này có liên quan gì đến ta ".

" Nguoi còn không tự nhận sao ? ".

" Tự nhận cái gì ? ".

" Nguoi là nữ hài tử ".

"..... Nguoi nói lại xem ta không nghe rõ ".

Anh Nhi buông tóc hẳn xuống rồi đến trước mặt hẳn , chỉ tay vào mặt hẳn nói

"Ngươi là nữ hài tử !".

".... Ngươi phát điên rồi hả ? , ta đây là nam nhân ". Hắn giật mình nói

"Hừ.. ngươi tưởng ta mù sao ... làm gì có nam nhân nào xinh đẹp như ngươi .. trên người ngươi rõ ràng chỉ có mùi hương mà nữ hài tử mới có ... ngươi giấu được ai chứ đừng mong giấu ta .. ". Anh Nhi chỉ thẳng vào mặt hắn nói

" Đây .. này ". Hắn sợ hãi đứng bật dậy mà lùi ra phía sau mấy bước .

" Chẳng lẽ thẩm mỹ của dị giới khác với trái đất , nhìn mình như thế này cũng gọi " xinh đẹp " , loạn rồi ... loạn rồi ". Hắn thảm nghĩ

" Sao .. ta đoán đúng rồi chứ gì ". Anh Nhi nhìn về mặt sợ hãi của hắn đắc ý nói

Hít vào sâu một hơi , hắn hỏi : " Ngươi có cái gương nào không ? ".

" Không có ! ". Anh Nhi lắc đầu nói

Hắn quay sang nhìn Tiểu Y Tiên thì cũng thấy nàng nhẹ nhàng lắc đầu , hắn tiếp tục rít gào trong đầu với hệ thống

"Hệ thống ... Tìm kiếm.. gương".

"Đã bắt đầu tìm kiếm. sau đây là kết quả ... gương bé gái ... ".

"Vứt cho ta cái gương to nhất ra đây ". Hắn không kiên nhẫn nói

"Bụp" Một cái gương to chừng cao hơn 2m từ hư không đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn , hắn nhìn vào trong gương thì bất ngờ đến đại người ra , trong gương rõ ràng là một cô bé nhìn cực kỳ xinh đẹp , đáng yêu nhưng không hiểu sao hắn nhìn cô bé này có vẻ quen mắt . Mất một hồi lâu hắn mới nhận ra , đây rõ ràng giống hệt cô gái lúc trước mà Từ đã biến ra cho hắn xem , tuy nhiên nhỏ tuổi hơn một chút ! chỉ khác một chỗ là lúc Từ biến ra thì có tóc tím , mắt tím làm tăng thêm vẻ thần bí , mỹ lệ . Còn cô bé trong gương thì tóc đen , mắt đen thì lại có nét thùy mị , đáng yêu . Cái quan trọng không phải ở chỗ đây , có duy nhất một điều không ổn ở đây là hắn đang nhìn vào một cái gương.

"Từ... tên khốn kiếp". Hắn gào lên thê thảm rồi lăn đùng xuống đất bất tỉnh

Anh Nhi rõ ràng bị hắn dọa cho sợ chết khiếp mà lùi lại phía sau mấy bước , nhưng sau đó thấy hắn ngã ra đất thì lại chạy đến lo lắng hỏi Tiểu Y Tiên

"Tỷ .. lúc này .. nàng nói cái gì vậy ? ".

"Ta không biết ". Tiểu Y Tiên vừa tiến lại vừa lắc đầu nói , tất nhiên các nàng không hiểu vì câu đây là hắn nói bằng tiếng việt

Bất mạch cho hắn một lúc , Tiểu Y Tiên trầm ngâm rồi nói

"Không sao cả ! hình như bị chấn động tâm lý quá mà ngất đi thôi , không bao lâu nữa sẽ tỉnh lại ".

"Muội không nghĩ lại thành như vậy ". Anh Nhi lo lắng nói

"Không sao đâu ! chút nữa là tỉnh lại ngay thôi ".

.....

Hắn không phải là ngất đi như lời Tiểu Y Tiên nói mà là vào trong hệ thống tìm tên Từ tính sổ.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: May Mắn ?

"Từ tên khốn kiếp ... Ta đây liều mạng với ngươi ". Vừa xuất hiện trong không gian hệ thống là hắn liền rít gào mà nhắm mắt nhắm mũi lao về phía Từ

Từ nhìn hắn cười cười không nói gì mà chỉ lách qua một bên tránh hắn . Mất thấy rõ ràng tên Từ này là đầu xỏ gây nên chuyện mà hoàn toàn không có chút hối cải hay giải thích nào , thậm chí còn cười " đều " nhìn mình , hắn hoàn toàn phát điên lên , hắn bây giờ chỉ muốn đập cho mấy cái vào cái bản mặt cực kỳ "bì ổi" kia của tên Từ kia cho hả dạ .

Từ chỉ đơn giản mà né tránh mấy đòn vồ vập như dã thú của hấn mà cười nhẹ , vừa cười Từ vừa nói

"Chẳng phải ngươi bảo ta biến ngươi thành giống ta hết mức còn gì ? ngươi đã mãn nguyện chưa ? ".

"Tên khốn này ... ta có bao ngươi biến ta thành cái dạng này đâu ". Biết đuổi theo là vô nghĩa , hấn cũng dừng lại mà chỉ còn cách hằm hè nhìn Từ , nếu ánh mắt có thể giết người thì chắc Từ phải chết đến hơn chục lần rồi.

"Ai bảo ngươi không nói sớm ta chỉ nhằm có một chút thôi .. thôi kệ ngươi dùng tạm đi ". Từ làm ra vẻ giật mình nói

"Có thay đổi được nữa không ? mà thôi không cần ... biến ta về như cũ đi ". Hấn thở dài rồi nói

"À Thì ta xin lỗi ! cái này không thể được ". Từ làm ra bản mặt xin lỗi nói

"...Ngươi là thần cơ mà .. chả lẽ việc nhỏ này cũng không làm được ". Hấn cố kìm nén cơn xung động muốn xông lên tằm quất tên này rồi nói

"..À thì .. nếu ngươi là người bình thường thì sao cũng được nhưng mà ... ngươi biết đấy .. ngươi là người được chọn ... nên ... không đổi được ".

"Nói đi hết bao nhiêu ". Hấn không kiên nhẫn nói

"Không mua được ! không đổi được ! nó là luật của hệ thống , ta không cách nào làm khác được !". Từ lắc đầu nói

"Ngươi giải thích rõ cái LUẬT này cho ta xem nào ". Hấn vừa nói vừa nhấn mạnh chữ "Luật"

Từ không nói mà điểm nhẹ vào hư không một cái , sau đó một cái bảng hiện lên trước mặt hấn , cái bảng có tiêu đề "Chỉ số ngoại hình" , ở đây có một đồng các thông số mà hấn nhìn vào hoa hết cả mắt , nào là chỉ số độ mềm , mượt , độ dài xương ...v.v .

"Đây là cái gì đây ? ". Hấn quay lại hỏi Từ

"Là chỉ số định hình cơ thể của ngươi , mỗi người hệ thống được chọn chỉ được làm một lần , vì ngươi có mong ước "giống" ta nên ta chọn hệ ngươi luôn rồi ".

"....Hệ thống ..! thay đổi thông tin ".

"Thay đổi thông tin thất bại , đây là quá trình một chiều , một khi đã thực hiện là không thể hoàn lại ". Giọng nói vô tình của hệ thống đã hoàn toàn cắt đứt hy vọng cuối cùng của hấn

"Quá trình thay đổi dung mạo đạt 99%... bước cuối cùng cần thay đổi giới tính... người chơi có xác nhận hay không ".

"Xác nhận cái cm ngươi ấy ! ". Một cơn người điềm tỉnh như hấn đến mức này cũng không thể chịu nổi sự ức chế nữa , hệ thống như chọc đúng nỗi đau của hấn làm hấn phát điên lên

"Xác nhận hoàn thành... bắt đầu thực hiện giai đoạn cuối 99,1%...99,2%..".

"Ặc... dừng... stop... dừng ngay lập tức ". Hấn giật mình nói

"...99,5%... quá trình tạm dừng ... người chơi vẫn có thể tiếp tục quá trình ".

Hấn không biết khi vượt qua 99% , có một tia sáng rất nhỏ xuất hiện ở sau lưng hấn rồi chui thật nhanh vào người hấn mà hấn hoàn toàn không hay biết gì cả .

"Tí nữa thì toi ...". Hấn có cảm giác sau lưng toàn mồ hôi lạnh mà trong khi đó hấn đang ở thể tinh thần . Tí nữa thì hấn tàn đời trai , hệ thống không biết hấn đang chửi nó mà cứ tưởng hấn xác nhận thật , lần này thì hấn không còn dám nói linh tinh nữa.

Sau khi kiểm tra một lượt xác định rõ mình vẫn còn là đàn ông , ít nhất là như thế , hấn liền quay sang nhìn Từ . Từ lúc này đã hoàn toàn mất đi hình tượng mà ôm bụng cười ngặt nghẽo , thỉnh thoảng còn giờ ngon tay cái lên như đang tương thưởng hấn nữa .

"Ngươi cười cái gì ? ".

"Ồ .. sặc .. giọng của mình ... alo 1234.. alo alo .. đùa nhau à ...". Vừa nói được một câu , hấn liền đơ người ra ngay lập tức , gờ thì vui rồi , đến giọng nói hấn cũng thay đổi mà giống hệt giọng nói mà Từ biến ra nói lúc trước.

Từ vốn đang cười sặc sụa đột nhiên dừng lại mà nhìn chăm chăm vào hấn , sau đó ánh mắt Từ xuất hiện nét hoảng hốt vốn không nên có rồi rất nhanh chuyển sang hoài niệm . Bộ dạng của hấn lúc này khá giống hình dạng mà Từ biến ra lúc trước , vì sao chỉ nói là khá giống ? vì hấn lúc này có thêm một nét hoàn toàn khác biệt có mà dường như không có ... sự khác biệt về mặt linh hồn , thứ mà Từ lúc trước biến ra không hề có , làm hấn có một nét tự nhiên mà khác hẳn đi .

Mất thấy tên Từ ánh mắt đột nhiên quái lạ , rồi vừa đi vừa lăm bầm mà bước từng bước về phía mình , hấn hết hồn định lùi ra phía sau mấy bước thì đột nhiên phát hiện ra , toàn thân hấn không thể cử động được , người hấn như bị hãm vào một không gian vô hình nào đó mà không thể nhúc nhích được ,

hắn chỉ còn cách trở mặt nhìn tên Tử càng ngày càng lại gần hắn.

Tử đứng đối diện mặt hắn rồi nhìn hắn một lúc lâu sau đó đưa tay lên định chạm vào đầu hắn, đúng lúc đó "hắn" rất nhanh gạt tay Tử ra rồi lùi về phía sau hai bước. Ánh mắt Tử nhìn về phía khuôn mặt hắn thì đột nhiên chấn động, ánh mắt hiện lên nét khổ sở và hối hận nồng đậm.

"Hắn" lúc này đối diện nhìn Tử, đôi con ngươi màu đen cứ một lúc lại biến thành màu tím tạo nên cho hắn một nét quái dị khó có thể tưởng tượng, như là hắn mà không phải hắn. Đôi mắt vốn bình thản và tức giận lúc này, nay đã hiện lên sự thù hận vô tận, thậm chí hiện lên sự tàn bạo, hận không thể nhào vào mà cắn xé, mà giết chết người đang đứng trước mặt hắn vậy.

"Ta..."

"Cút!". "Hắn" lạnh lùng nói, trong giọng nói ẩn giấu sát khí vô tận

Tử nhìn thấy thế thì lắc đầu thờ dãi rồi diễm nhẹ vào hắn một cái, chỉ thấy "hắn" hú lên một tiếng đau đớn rồi lăn ra đất không nhúc nhích, mất một hồi lâu sau hắn mới tỉnh dậy, mắt có vẻ ngạc nhiên nghĩ: "Lúc này mình bị làm sao thế nhỉ? tự dưng không biết gì nữa? chắc lại là tên Tử rồi".

Như đột nhiên nghĩ đến điều gì đó cực kỳ kinh khủng, hắn liền vùng dậy kiểm tra thật kỹ xem có cảm giác gì khó chịu hay khác lạ không. Tử đứng một bên nhìn hắn cứ hết ngồi xuống rồi lại đứng dậy liền không hiểu hỏi

"Ngươi làm cái gì thế?".

"Này Tử ta cần phải hỏi ngươi một chuyện cực kỳ quan trọng, ngươi phải nói thật cho ta biết". Hắn dừng lại không trả lời mà hỏi ngược lại Tử

"Việc gì?". Tử vẫn thản nhiên cười, làm ra vẻ cái gì cũng biết nói

"Ngươi có bị gay không đấy". Hắn cuối cùng đã hỏi ra điều hắn phân vân từ nãy đến giờ

"...". Nụ cười trên mặt Tử cứng lại trong nháy mắt.

....

Một hồi lâu sau, sau khi đã biết chắc không thể thay đổi được gì nữa cả, hắn đành phải chấp nhận sự thật này. Trầm ngâm một lúc, hắn quay sang Tử hỏi

"Này Tử, có cách nào làm thay đổi giọng nói không, ta không thể nói bằng cái giọng này được".

"Giọng này thì làm sao?". Tử ra vẻ không hiểu nói

"Mợ nó ta là đàn ông! nói cái này để người ta bảo ta là hai phai à?". Hắn cố nén giận nói

"Có thì cũng có, nhưng không thể thay đổi được, chỉ có thể giả giọng". Tử gật đầu

"Đâu?".

"Ngươi biết thủ tục rồi đấy". Tử vẻ mặt thản nhiên

"... Bao nhiêu". Hắn cắn răng nói

"2000 điểm!". Tử hét giá

"Ngươi bị điên à?, mỗi cái này mà 2000 điểm". Lần này thì hắn thực sự phát điên hét lên

"Tóm lại là ngươi có mua không hay thôi đây?". Tử ra vẻ mặt kiên nhẫn nói

"Mua!". Hắn nghiêng răng nói

"Đã xong".

Lúc Tử vừa nói hết câu, trong đầu hắn liền xuất hiện một đoạn thông tin về cách giả giọng nói, cái này cũng không có gì phức tạp, đơn giản là dùng long khí hay tiên khí trong cơ thể hắn để thực hiện, được cái là hắn có thể giả thành bất kỳ giọng nói nào hắn muốn.

"E hèm... alo alo...". Hắn "thử giọng" một chút trước khi nói

"Tử thấy giọng này thế nào". Giọng nói của hắn lúc này hoàn toàn giống hệt của Tử

"Còn cái này thì sao". Một giọng nói lạnh lùng, trầm thấp vang lên

"Ồ thế còn cái này". Lần này thì là một giọng hào sảng, mạnh mẽ

"Thế này thì conan có gọi mình bằng cụ ". Hấn cười vui vẻ nghĩ , hấn quả thực là một người hết sức đơn giản , vui buồn thất thường

Trong lúc hấn đang nghịch các giọng nói , thì Từ đứng một bên nhìn hấn sau đó cười nói

"Được rồi , giờ ta có việc quan trọng cần thông báo ".

"Việc gì ? ". Hấn dùng giọng nói cũ của hấn

"Người đã xác định thành công phó bản nên được một lần chọn số trúng thưởng ".

"Vậy hà ? thế làm đi ". Hấn gật đầu nói

"Người không vui mừng gì hà ". Từ không hiểu nhìn hấn nói

"Chắc đã trúng cái gì mà vui với chả mừng ".

Trước mặt hấn liền xuất hiện cái ô số lần trước , ở trước mặt hấn liền xuất hiện số 2 đại diện cho số lần có thể chọn của hấn .

"Sao được 2 lần ? ". Hấn ngạc nhiên nói

"À thì coi như ta xin lỗi người đi ". Từ cười ra vẻ xin lỗi nói

Hấn gật gù đầu rồi ấn vào số 2 và số 8 , đây là ngày sinh và tháng sinh của hấn , lần trước hấn không quan sát kỹ nhưng lần này thì thấy rất rõ , hai số đấy tự nhiên lớn hấn lên rồi phát ra ánh sáng chói mắt . Khi hết ánh sáng , trước mặt hấn xuất hiện hai hộp quà cực kỳ to .

"Trúng cả 2 lần ? ". Từ lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt không thể tin nhìn vào hai hộp quà nói

"Chuyện ! anh đây ở hiền gặp lành ". Hấn hưng phấn nói rồi chạy đến chỗ hai cái hộp

Ấn vào cái hộp thứ nhất , một lon cô ca xuất hiện ở tay hấn , ở trên lon cô ca có một dòng chữ chú thích : " Côca uống không bao giờ hết , không bao giờ hỏng ".

Trần trối nhìn vào lon côca trên tay , hấn quay sang nhìn Từ hỏi

"Sao ta có cảm giác như hệ thống như là một cái cửa hàng tạp hóa thế ? ".

"Ta không biết , quà tặng là hệ thống chọn , không phải ta ".

"Chắc ! thôi ít nhất không khỏi lo chết khát nữa ". Hấn chép miệng nghĩ

Ấn vào hộp thứ hai , một tờ giấy xuất hiện ở trước mặt hấn , nhìn nhìn vào tờ giấy , hấn lăm lăm đọc : " xin chúc mừng người chơi đã trúng một khóa huấn luyện nấu ăn cùng các đầu bếp chuyên nghiệp , nếu người chơi đồng ý tham gia thì xin hãy nói Có".

Rất tiếc lại như lần trước , hấn chỉ lăm lăm đọc mà cũng tính là nói "Có" , không để hấn kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra , ở trước mặt hấn liền xuất hiện ba người làm hấn giật mình mà ngã ngồi xuống đất .

Người thứ nhất là người trẻ tuổi tóc vàng nhìn cực kỳ đẹp trai , à không hay phải nói là xinh gái nhỉ ? , nhìn vào người đó nếu hấn không thấy cực kỳ đẹp thì chắc đã tưởng người này là một đại mỹ nữ . Người thứ hai là cũng là một người còn trẻ tuổi , cả người to lớn , vạm vỡ , mái tóc màu xanh nước biển nhìn qua khá là đặc biệt . Người còn lại là một người đàn ông trung niên nhìn qua cũng khá anh tuấn nhưng ánh mắt lại có nét tang thương không hợp với độ tuổi , ở hai cổ tay người này có hai vết sẹo rất mờ.

"Xin chào ! ta tên Niệm Băng ". Người Tóc vàng nói

"Ta là Toriko ". Người tóc xanh nói

"Còn ta là Tra Cực ". Người đang ông trung niên tiếp lời

"Bọn ta đến đây là để huấn luyện người trở thành đầu bếp vĩ đại nhất ". Niệm Băng cười cười tiến về phía trước rồi kéo hấn dậy nói

"Đùa hà trời ? ". Hấn cười khổ nghĩ nhưng ngay sau đó hấn run sợ , nếu xét về thủ đoạn dạy dỗ và tính cách của ba người này , hấn không hiểu số phận của hấn sẽ ra sao nữa .

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Phá Giải Phong Ấn ...

"Vị tiểu muội muội này ... ". Niệm Băng nhìn hần nói

"Ta đây là nam ... ". Hần ngắt lời

"Người là nam ? ". Niệm Băng kinh dị nhìn hần , sau đó gật đầu nói : " Ta hiểu ".

"Người hiểu cái gì cơ ? ". Hần không hiểu nhìn Niệm Băng

"Hồi còn nhỏ ta cũng hay bị hiểu nhầm như người ... nhưng nhìn người rất "xinh đẹp" đấy ... rất có tiền đồ ". Niệm Băng nhìn hần đánh giá một lúc rồi cười nói

Hần lúc này không có giận mà cứ nhìn chăm chăm Niệm Băng . Một lúc sau , hần gật gật đầu nghĩ : " Niệm Băng nhìn giống gái thế kia mà còn có vợ , không chỉ một mà là những năm người , à không hay bây nhĩ ?Mà không quan tâm .. Chỉ ít mình lo gì sau này FA .. ít nhất là còn có hy vọng rồi ! ".

Nhìn nhìn Niệm Băng , hần nói : " Băng Hóa Ma Trù , Niệm Băng ? ". Niệm Băng gật đầu

Sau đó hần chỉ vào Tra Cực : " Quý Trù , Tra Cực ? ". Tra Cực cười cười

"Cuối cùng là một trong Tứ đại thiên vương : Toriko ? ". Toriko nghe thấy hần nói thì cũng chỉ cười không nói gì

"Tạch cmnr , sống thế nào được đây , toàn quái vật ". Hần cười khở

....

"Được rồi ! chúng ta phải đi thôi , không có nhiều thời gian lắm , khi về đến nơi thì giới thiệu sau cũng chưa muộn ". Tra Cực ở bên cạnh nói

"Ta cho các người thời gian ba năm ! ". Từ ở đằng xa gật đầu rồi nói vọng lại

"Khoan đã ! ba năm.. thế thân xác của ta sao có thể nằm im không hoạt động trong ba năm ? còn nhiệm vụ của ta nữa ?". Hần vội vàng quay lại hỏi Từ

"Hệ Thống đã chuẩn bị hết rồi ! người không phải lo lắng gì cả , dù sao đây cũng là phần thưởng của hệ thống cho người , chắc chắn sẽ không có sai sót gì đâu ".

"Trong ba năm này , người cứ cố gắng học tập tốt trù nghệ đi , đừng bỏ phí ba năm , tiểu tử , ta nhắc nhở người một câu , có nhiều thứ có thể học thông qua trù nghệ ". Từ đứng ở xa thần bí nói

"Ý người là sao ? ". Hần không hiểu hỏi lại

"Người đi đi ". Từ lắc đầu nói

"Từ.. chúng ta đi đây ". Toriko cuối cùng cũng lên tiếng

"Khoan đã .. Từ .. nói cho ta.. ". Chưa nói dứt lời , một luồng ánh sáng bao quanh hần một lúc rồi cả người hần liền biến mất khỏi không gian hệ thống

....

Mở mắt ra nhìn xung quanh , cảnh vật trước mặt hần đã thay đổi . Hần đang đứng ở một cái sân cực kỳ rộng rãi , xung quanh có rất nhiều cây đào nhìn cực kỳ xinh đẹp , trước mặt hần có mấy căn nhà gỗ nhỏ xinh xắn làm cho nơi này như một chốn thế ngoại đào tiên , thơ mộng mà thanh tao .

"Vào đi ! còn ngần người ở đây làm gì ? ". Niệm Băng vỗ vai hần nói

"Không phải , căn bản ở chỗ ta ở không có cảnh như thế này ". Hần hơi xấu hổ giải thích

"Niệm Băng ! chàng về rồi à ? ". Một tiếng nói từ trong nhà vọng ra

Ngay sau đó , có một số người từ trong căn nhà gỗ đi ra , lúc hần nhìn rõ dung mạo của những người này , tuy hần đã có chuẩn bị là vợ của mấy tên trong dị giới này rất đẹp nhưng cũng không tránh khỏi cảm giác thất thần mà mắt hồn mất vía.

Mỗi người đều hết sức hoàn mỹ nhưng lại có một loại khí chất bất đồng hoàn toàn khác nhau , nếu so sánh với các nàng thì mấy hoa hậu ở trái đất chỉ có mà xách dép.

"Ồ ! vị này là ? ". Phụng Nữ nhìn thấy hần thì ngạc nhiên nói

Hắn lúc này vẫn đang ngơ ngẩn nhìn vào mấy người trước mặt , cái này cũng phải thông cảm cho hắn , từ bé đến lớn ở trên địa cầu , đảo đâu ra người đẹp như thế này để hắn nhìn .

Niem Băng thấy hắn như vậy cũng không để ý mà chỉ cười rồi huých nhẹ vào hắn một cái nói

"Người vẫn chưa giới thiệu tên tuổi cho chúng ta nhỉ ? ".

Hắn lúc này mới tỉnh người lại , biết mình đã thất thố , mặt hắn hơi hồng lên một chút nhưng sau đó hắn cố lấy lại chút bình tĩnh . Một lát sau , khi hắn đã một lần nữa khôi phục lại tâm tĩnh , hắn mới xấu hổ nói

"Xin lỗi , ta tên là Quang ".

"Quang ? Được rồi , mau vào nhà đi ! " . Niem Băng đứng bên cạnh ôn hòa nói

Mấy mỹ nữ thấy Niem Băng tỏ ra " thân mật " với hắn như vậy thì đều có nét " nghi ngờ " mà theo sau ba người vào trong nhà .

Trong nhà bày biện khá đơn giản nhưng lại có nét thanh nhã , dễ chịu . Ngồi xuống một cái ghế bằng gỗ , hắn hơi dựa lưng vào cái ghế mà nhìn lên trần nhà , bất giác hắn hít sâu vào một hơi , một hương nhè nhẹ đã lan tỏa khắp người hắn , khiến hắn vừa rồi có hơi chút bối rối liền bình tĩnh lại .

"Ừa ? khoan đã " . Hắn ngạc nhiên rồi nhắm mắt lại cảm nhận cơ thể mình

"Đây chính xác là cơ thể hiện tại của ta , không phải ở trạng thái tinh thần ? vậy là sao? " .

"Chắc là do hệ thống làm... " . Hắn nghĩ

Khi hắn nhắm mắt lại , cảm giác mệt mỏi mà hắn bấy lâu nay vốn kìm nén trong người lại bộc phát lên , ngay sau đó , một cơn buồn ngủ mãnh liệt ập đến làm hắn không thể chống cự lại , chỉ ít phút sau , hắn đã chìm vào giấc ngủ . Việc này cũng là do từ khi hắn đến khu rừng kia thì tâm trạng lúc nào cũng ở trạng thái khấn trương , đề phòng mọi thứ xung quanh , ngày nào cũng phải sống giữa nguy hiểm cực độ khiến cho tinh thần lúc nào cũng căng lên như dây đàn . Ngay vừa rồi , hắn lại phải trải qua quá trình nguy hiểm là sinh mệnh khế ước và ngưng châu tạo đan khiến hắn càng thêm mệt mỏi . Tuy lúc nào hắn cũng cố gắng đè nén cảm giác này lại nhưng bây giờ hắn lại ở một nơi cực kỳ an toàn , không gian xung quanh cực kỳ dễ chịu khiến hắn trong phút chốc không thể kìm nén nổi mà rơi vào giấc ngủ say .

Nghe thấy tiếng hít thở đều đều của hắn , Niem Băng chỉ nhìn không nói gì cả . Phụng Nữ bên cạnh Niem Băng thì kéo kéo tay áo Niem Băng rồi nói

"Chàng vào trong kia bọn thiếp có chuyện muốn hỏi " .

Niem Băng hơi nghi hoặc nhưng cũng đi theo Phụng Nữ vào trong nhà , Phụng Nữ trước khi đi nhìn hắn một cái để chắc chắn hắn đã ngủ rồi mới kéo Niem Băng vào.

Thực ra lúc này hắn vẫn chưa ngủ say lắm , vẫn ở trạng thái nửa tỉnh nửa mơ , trong mơ hắn nghe thấy một số câu đối thoại mà hắn không hiểu của ai , đại loại như

"Chàng nói thật đi , chàng biến mất mấy ngày là để đi đón đưa con này của chàng về có phải không ? " .

"... Không phải .. các nàng hiểu nhầm rồi " .

".. Thế không phải thì chẳng lẽ chàng chuyển đổi sở thích ? " . Giọng nói có chút nghi ngờ

".. Nàng lại nghĩ linh tinh cái gì đấy ? Hắn là nam đấy " .

"... Thế thì đúng rồi " .

".. Đúng rồi cái gì cơ ? " .

".. Làm gì có nam tử nào lại có gương mặt giống "mỹ nữ" như chàng đâu , cái này chỉ có di truyền từ chàng mà ra thôi ! " .

"..." .

Mùi thức ăn thơm phức làm hắn giật mình tỉnh dậy , ngơ ngác xác định tình hình xung quanh , hắn mới nhớ ra là hắn đang ở nhà của Niem Băng . Lắc lắc đầu vãi cái cho tỉnh ngủ . Nhưng ngay lập tức , mắt hắn mở lớn lên vì ở trước mặt hắn đã có một cái bàn cực kỳ lớn toàn đồ ăn , xung quanh hắn đã có rất nhiều người đang ngồi , gồm tất cả chín nữ tử và bốn nam nhân trong đó có hắn .

"Dậy rồi hả ? " . Toriko ngồi ngay bên cạnh hắn hỏi

"Ừm , mà mọi người nấu ăn lúc nào thế ? " . Hắn phân vân hỏi

"Người giỏi thật ngủ không biết gì nữa hả ? " . Tra Cực đang nói chuyện cực kỳ vui vẻ với người phụ nữ xinh đẹp ngồi kế bên thì thấy hắn thức dậy liền quay sang hỏi , nếu như hắn đoán không lầm thì đây là Băng Khiết vợ của ông

"Ta ngủ bao lâu rồi ? ". Hấn xấu hổ nói , tiếp xúc với nhiều mỹ nữ thế này làm hấn hơi ngại ngùng , nói chuyện cũng hơi có vẻ gò bó

"Người xem , lúc người đến đây là sáng sớm , giờ bên ngoài đã tốiมืด rồi kìa ". Niệm Băng ngồi ở ghế chủ vị cười ôn hòa nhìn hấn nói

"Ặc.. cho ta xin lỗi .. ta không nghĩ lại ngủ quên mất ". Hấn hơi cúi đầu nói

"Không sao ! cứ coi đây là nhà của người ". Long Linh ngồi cạnh Niệm Băng nhìn hấn ôn nhu nói , dù sao nàng cũng đã làm mẹ nên khi thấy hấn thì hơi kích thích bản năng làm mẹ của mình

"Được rồi , vị khách cuối cùng đã " dậy " rồi ! chúng ta bắt đầu dùng bữa thôi nào , hôm nay cả ta và sư phụ cùng với toriko đều xuống bếp đấy ! người thử xem trù nghệ của chúng ta thế nào nhé ". Niệm Băng nhìn hấn cười nói

Mọi người ngay lập tức im lặng nhìn Niệm Băng như chờ đợi cái gì đó , Niệm Băng thấy thế thì bắt đầu hắng giọng nói

"Được rồi , chuẩn bị , 1 .. 2 ... 3 .. bắt đầu ".

Niệm Băng vừa dứt lời một cái thì một cảnh tượng hết sức " khủng khiếp " và " hỗn loạn " diễn ra trước mặt hấn , cách đây ba giây trước thì mọi người đều có hoàn toàn "bình thường" nhưng sau đó thì như "phát điên" hết lên vậy.

Các vị mỹ nữ của chúng ta không còn chút giữ chút phong thái hay khí chất nào nữa mà bắt đầu càn quét đồ ăn trên bàn một cách " tàn bạo " và " nhanh nhất " có thể , những tiếng tranh đoạt và cướp bóc đồ ăn diễn ra khắp nơi . Còn phải nói đến , đóng góp cho sự biến mất nhanh nhất của thức ăn là Toriko , Toriko lúc này hai tay đang cầm hai cái đùi gà to đùng mà không chắc đây có phải đùi gà không nữa thực sự là hấn chưa thấy cái đùi gà nào to như thế , miệng nhai rau rầu rồi còn nhìn hấn nói

"Ồ , sao người không ăn đi , chút nữa không còn gì mà ăn bây giờ , à món kia người có ăn không ? không ăn thì cho ta ".

"Cứ .. cứ tự nhiên ". Hấn lắp bắp nói

"Không khách sao". Toriko lấy ngay bát canh bên cạnh hấn , một hơi húp sạch

"Ngon! ". Toriko chép chép miệng nói

Nhìn thấy những cảnh này , khoe miệng hấn co giật , quả thực là hấn đã không còn chút hứng thú ăn uống nào nữa , lắc đầu cười khổ , hấn lấy trong người ra lon coca trúng thưởng ra mà vừa uống vừa nhìn mọi người ăn cơm .

Chưa đầy nổi 10 phút sau , đồ ăn trên bàn đã hết sạch không còn một mẩu vụn , hấn há mồm nhìn mấy cái đĩa không .

"Đùa ... một đồng thức ăn thế kia mà hết nhanh thế ". Hấn nghĩ thầm

Nghỉ ngơi một lúc , Lạc Nhu cùng Mộc Tinh liền đứng dậy chuẩn bị thu dọn "bãi chiến trường ". Hấn cũng định vào giúp một tay thì Niệm Băng ngăn hấn lại nói : " Người đi nghỉ sớm đi , mai bắt đầu huấn luyện , chúng ta chỉ có ba năm thôi ".

Toriko không biết lấy ở đâu ra một chai rượu rở to , miệng tu ừng ực rồi vỗ vai hấn nói : " Người sang ở tạm với ta ".

Thì ra chỗ ở của Niệm Băng chỉ có một căn nhà gỗ dành cho khách ở , mà Toriko đến đây trước đương nhiên hiện tại đang trú ở đây , mà ở đó cũng khá rộng nên hấn có thể nghỉ ở đó luôn cũng được .

Bước vào căn nhà gỗ nhỏ bên tay trái , trong căn nhà bày biện khá đơn giản , ở giữa chắc là phòng khách vì có một bộ bàn ghế và một cái bàn ở đó , trên cái bàn có một bộ ấm trà , hai bên có hai căn phòng , chắc là phòng ngủ .

"Được rồi ta ở bên trái , còn người ở bên phải , chuẩn bị nghỉ đi , ta đi ngủ đây ". Toriko nốc nốt chai rượu rồi đóng cửa phòng lại , chẳng mất bao lâu , trong phòng đã có tiếng ngáy.

Nhìn Nhìn ở chỗ phòng Toriko , hấn không nói gì nữa mà bước lại , ngồi xuống một cái ghế . Rót ra một chén trà , hấn nhấp từng ngụm một rồi trầm ngâm mà nhìn ra bên ngoài trời , cứ im lặng ngồi ở đó mất một lúc , hấn mới đứng dậy mà đi vào căn phòng mà hấn chuẩn bị ở đó ba năm

Trong phòng đồ đạc không có gì nhiều , có một cái giường , một cái bàn nhỏ cùng một cái ghế giữa bằng gỗ , ở trên cái giường là cửa sổ , ánh trăng từ bên ngoài chiếu vào làm rõ cảnh vật bên trong phòng dù không cần phải thắp đèn.

Hấn quả thực không muốn ngủ nữa , hấn đã ngủ cả ngày rồi , hấn không ngủ nổi nữa. Cho nên hấn liền đóng cửa phòng lại rồi ra bên ngoài .

Từng cơn gió lạnh lạnh mang theo mùi hương của hoa đào làm hấn cực kỳ dễ chịu , hít sâu vào một hơi , hấn rất nhanh đã trào nên một cảnh cây đào to mà ngồi dựa lưng vào gốc cây sau đó ngơ ngẩn nhìn trời đêm

Trong mắt hấn hiện lên vẻ hoảng hốt , hấn như trở về cái đêm đầu tiên hấn ở trong khu rừng , cái cảm giác cô đơn , hiu quạnh , không tương lai , và cả sợ hãi vẫn còn trong hấn. Nhìn bầu trời đêm , hấn bất giác tưởng tượng rằng tất cả chỉ là mơ mà thôi , rằng khi hấn một lần nữa tỉnh dậy , mọi thứ đều biến mất , cuộc sống hấn sẽ trở về như ngày trước vậy.

"Làm sao vậy ? ". Một giọng nói ôn hòa ở sau lưng hắn vọng ra

Hắn không bắt ngờ một chút nào , cứ khi nào ở một mình thì hắn đều ở trạng thái thích khách để phòng ngừa trường hợp xấu xảy ra , lâu dần đã trở thành một thói quen, một loại bản năng của hắn .

"Không sao cả ! chỉ là ta tự nhiên cảm nhận được một chút cảm giác mà ta tưởng như đã quên thôi ". Hắn thở dài nói

"Cảm giác gì ". Niệm Băng đứng ở cạnh cây sau lưng hắn nói

"Hơi ám gia đình ". Hắn trầm ngâm rồi lẩm bầm như chỉ cho một mình hắn nghe

"Chỉ những gì mất đi mới biết quý trọng ! ". Hắn thở dài rồi nói nhỏ

Niệm Băng im lặng không nói gì mà nhìn hắn . Một lúc sau , Niệm Băng cười khổ nói

"Chắc lúc này ngươi chưa ăn gì phải không ? ".

"...". Hắn im lặng không trả lời

"Đi theo ta ". Niệm Băng thấy hắn vẫn lặng lẽ ngồi đó như mất hồn, liền thở dài một cái rồi túm lấy hắn, sau đó nhảy xuống đất rồi kéo vào trong nhà

Niệm Băng đặt hắn ngồi trên một cái ghế rồi bước vào trong nhà , mất một đoạn thời gian , Niệm Băng đã đi ra , trên tay cầm một bát đồ ăn tỏa ra hương thơm nghi ngút rồi đặt trước mặt hắn mỉm cười nói

"Ngươi ăn thử xem ".

Hắn đưa mắt nhìn vào cái bát , thì ra là cháo , cháo hình như rất đặc , sáng bóng mà lấp lánh tỏa ra hương thơm ngào ngạt khiến hắn chỉ muốn ăn ngay . Hắn không nói nhiều nữa mà bắt đầu ăn .

Từng thìa cháo có hương vị ngọt ngào mà hỗn hợp cùng mấy loại rau củ thơm ngát tạo thành một mùi vị hoàn toàn đặc biệt , khiến hắn chỉ muốn ăn mãi không thôi .

Dùng xong , trong người hắn lan tỏa một sự ấm áp mà còn có cả mát mẻ , hai vị tưởng chừng như trái ngược mà hòa hợp cực kỳ tự nhiên . Ngoài ra , khi ăn hắn còn có một loại cảm xúc , cảm xúc này cứ ngày một lớn dần rồi chiếm trọn tâm trí hắn , hắn bây giờ như nhớ lại những lúc cười đùa vui vẻ bên gia đình mà hắn đã từng giấu kín trong tim không muốn nhớ lại , một loại cảm giác thanh thoi mà hạnh phúc . Bất giác trên khóe mắt hắn xuất hiện hai giọt nước mắt , nước mắt của sự hoài niệm , nhớ mong và hạnh phúc.

"Ngươi cảm thấy rồi chứ ? đây là cảm xúc hiện tại của ta ! ". Niệm Băng ngồi đối diện hắn mà nhìn hắn nói

"Cảm giác này là gì ? ". Hắn biết rồi mà còn cố hỏi

"Cảm giác thỏa mãn khi ở bên cạnh những người mình yêu thương ". Niệm Băng ánh mắt dịu dàng nhìn về phía căn phòng ngủ ở sau lưng

"Ta biết ngươi là Tình Tự chi thần , ngươi lấy tình nhập trù , lấy tình cảm làm đỉnh cao trù nghệ có phải hay không ". Hắn nhìn Niệm Băng một lúc rồi nói

"Ngươi hình như rất hiểu ta ? ". Niệm Băng hơi có vẻ ngạc nhiên nhìn hắn nói

"Ta chỉ có đọc về ngươi thôi ! ". Hắn nghĩ thầm trong đầu

Niệm Băng thấy hắn im lặng thì không nói gì nữa . Một hồi sau , Niệm Băng nhìn hắn mà ánh mắt hoài niệm nói

"Ngươi thực ra may mắn hơn ta nhiều ! ".

"Ta hồi đó ít tuổi hơn ngươi , trong lòng ta chỉ toàn thù hận , lúc đó ta là người cô độc nhất trên thế gian này , gia đình không có , chỉ có sư phụ nhưng sau đó ta tưởng người cũng mất nên chỉ còn lại mình ta ".

"Nhưng ngươi thì khác , ta thấy trong mắt ngươi hoàn toàn trong sáng mà còn ẩn chứa sự vui vẻ , chứng tỏ ngươi có quãng thời gian hạnh phúc hơn ta nhiều , nhưng trong mắt ngươi lại có sự đau buồn mà che giấu rất sâu , đừng nghĩ ta không biết , ta biết hết tình cảm trên thế gian này ! ".

"Nếu ngươi muốn tìm lại bình yên và hạnh phúc của mình , hãy mạnh lên ! , ta hy vọng ngươi có thể làm được , vì ta thấy trong ngươi có hình bóng của ta ngày trước, đầy cô độc và đau thương ! ".

Nói xong , Niệm Băng nhìn hắn rồi đứng dậy đi vào trong phòng . Hắn không biết khi Niệm Băng nói xong , xung quanh hắn cũng có thêm mấy tiếng thở dài rất nhỏ.

Hắn ngồi im một lúc lâu sau nữa rồi cũng đứng dậy đi về phòng của mình.

...

Sáng hôm sau , khi hấn đang ngủ say thì chợt thấy ngựa mũi cực độ , hấn đưa tay xoa xoa một chút rồi lăn ra ngủ tiếp

"Này ! Khiết Băng , ta thấy làm vậy không tốt đâu , nghe nói đây là đồ đệ mới của cha ta thì phải ! '.

"Hừ ! đồ đệ thì cũng chẳng phải là sư đệ của ta và ngươi sao ? là sư đệ thì ta thân làm sư tỷ có trêu chọc một chút thì đã sao ? ".

"Sai rồi ! hấn là đồ đệ của cả ba người chúng ta ! ". Khi Khiết Băng vừa nói dứt lời thì ở sau lưng cô bé có tiếng của Niệm Băng

Nếu đến lúc này mà hấn còn chưa thức dậy nữa thì đã không phải là hấn, tính cách giặc của hấn rất cao , thực ra tối hôm qua hấn cũng không ngủ chút nào , đến gần sáng thì chỉ chợp mắt một lúc mà thôi.

"Oáp...ơ mọi người ở đây đông thế ? ". Hấn đứng dậy ngáp ngáp vài cái rồi nói

Trước mặt hấn ngoài ba người Toriko , Tra Cực và Niệm Băng ra còn có thêm hai người nữa , thực ra là hai thiếu niên tầm 17 -18 tuổi . Thiếu nam thì anh tuấn đẹp trai, mái tóc màu lam nhìn cực kỳ đẹp , vàng trán toát lên vẻ thật thà chất phác , hoàn toàn thể hiện phong độ của một chính nhân quân tử . Thiếu nữ thì có vẻ thấp hơn một chút, mái tóc màu lam cũng tối màu hơn , khiến người ta chú ý nhất là một đôi mắt to tinh nghịch đáng yêu , tỏ ra nét tính quái nhí nhảnh và thông minh .

"Đây là con trai ta , Linh Cực , mau ra chào Quang đại ca đi ". Niệm Băng vừa nói vừa đưa tay chỉ vào hấn

"Đại ca !?". Linh Cực ngạc nhiên nói

"Ta 21 tuổi rồi ! ". Hấn cười khỏ nói

"Ngươi rõ ràng nhìn còn bé hơn ta cơ mà ". Khiết Băng đứng bên cạnh không phục nói

"Ta từ nhỏ đã thế này rồi ! ". Hấn đành nói dối đi vậy

"Khiết Băng ! cũng ra bái kiến đại ca đi ! ". Tra Cực ở bên cạnh giả bộ nghiêm túc nói

"Hừ ! con không phục ! lấy gì mà hấn được làm đại ca của con ". Vừa nói Khiết Băng vừa lè lưỡi với hấn rồi chạy ra kéo tay Linh Cực

"Đi Đi.. mặc kệ hấn .. ! ". Khiết Băng vừa kéo Linh Cực vừa nói

Linh Cực nhìn hấn tỏ vẻ xin lỗi, hấn cũng gật đầu ý bảo không sao cả . Đến lúc đó thì Khiết Băng đã kéo Linh Cực đi mất tăm mất tích rồi.

"Hừ ! hai đứa này vừa về đã gây chuyện rồi !". Tra Cực ở bên tỏ vẻ giận dữ nói , nhưng đôi mắt lại tràn ngập tình yêu thương mà nhìn về phía hai bóng người ngày càng xa

"Niệm Băng ! chàng nhớ không , hôm nay cha mẹ sẽ đến thăm chúng ta đấy ! ". Lam Thần ở ngoài cửa bước vào rồi nhìn Niệm Băng nói

"Ừ ! ta biết rồi ! phiền nàng thông báo cho mọi người để chuẩn bị một chút ". Niệm Băng nhìn Lam Thần đáp lại

"Được rồi ! chúng ta ra ngoài đợi ngươi một chút rồi dùng bữa điểm tâm sáng , sau đó chúng ta có việc phải làm !". Niệm Băng cười nhìn hấn nói

....

Rất nhanh đã dùng xong bữa sáng , hôm nay hấn được ăn loại mỳ khá ngon , không hiểu sao mà mỗi lần ăn xong hấn đều có một loại cảm xúc khác nhau , loại cảm xúc lần này là mong đợi một thứ gì đó .

Lúc này hấn đang đứng ở giữa cái sân rất lớn , trước mặt hấn là ba người Niệm Băng, Tra Cực và Toriko

"Được rồi , ba người chúng ta đã thống nhất sẽ dạy cho ngươi ba bộ phận khác nhau của trù nghệ ! ". Niệm Băng nói

"Ta sẽ dạy ngươi về các loại gia vị và điều chế phối hợp món ăn ". Tra Cực tiếp lời

"Còn ta sẽ dạy về sơ chế và chế biến các loại nguyên liệu ". Toriko lấy trong người ra một miếng thuốc lá ... à không cây thuốc là vừa hút vừa nói

"Ta sẽ dạy ngươi về những điều còn lại ". Niệm Băng kết thúc

"Một tuần có bảy ngày , mỗi người trong chúng ta sẽ dạy ngươi hai ngày , và ngày cuối cùng là lúc ngươi phải thực hành những điều chúng ta đã dạy ". Tra Cực đứng một bên nhìn hấn nghiêm khắc nói

"Ta biết ngươi học sẽ rất nhanh , ngươi không phải học theo cách bình thường được ! chính vì vậy , chúng ta sẽ đào tạo ngươi hoàn thành trong vòng một năm cuối cùng ".

"Vậy hai năm đầu tiên thì sao ? ". Hấn phân vân nói

"Người cần học cách sử dụng chính xác sức mạnh của người , trong người người có một luồng sức mạnh và tiềm năng rất lớn , chúng ta cần người có thể vận dụng thành thạo nó , không hẳn là thành thạo nhưng cũng phải nắm giữ được nó ! ".

"Trong cơ thể của người ta thấy một loại phong ấn rất mạnh , nếu có thể bỏ bớt một phần thì người sẽ tiến bộ một cách vượt bậc , được rồi , người có biết về phong ấn đấy chứ ? ". Niệm Băng nhìn hấn hỏi

"Có một vị nhờ ta giúp sức nên đã phong ấn một phần tu vi và sức mạnh của người đó và nói rằng nó sẽ trợ giúp cho ta nếu ta đủ khả năng mở phong ấn đó ra ! ". Hấn gật đầu nói

"Ta hiểu rồi ! nhưng nếu theo suy đoán của ta , theo ý của người đó thì một khi người đủ khả năng phá giải phong ấn thì năng lực của người sẽ tăng lên một cách kinh khủng ! , nhưng điều đó không tốt chút nào , nó sẽ làm căn cơ của người không vững , rất có thể người sẽ không thể nào tiến xa hơn được nữa ! ".

"Bây giờ ta sẽ giúp người thay đổi phong ấn đó một chút , khiến nó sẽ giúp người phát triển theo thời gian , như vậy tuy chậm nhưng sẽ làm người phát triển vững chắc hơn.".

"Tuy nói là chậm nhưng một khi đã thay đổi được phong ấn , thì người cũng sẽ mạnh hơn bây giờ rất nhiều , theo ta dự đoán phải hơn bây giờ gấp 3 lần !".

"Nhưng trong quá trình có nguy hiểm , rất có thể người sẽ bị phong ấn không vững chắc mà xảy ra biến đổi dẫn đến tử vong ! người có muốn thực hiện hay không !".

Ngay sau khi nghe Niệm Băng nói một lượt , hấn cúi đầu suy nghĩ nhưng ngay sau đó hấn cười thầm , cuộc sống của hấn cách đây một năm chỉ toàn là " Liều " , chỉ có liều mới sống được , thế thì sao bây giờ hấn không liều thêm lần nữa . Quyết định xong , ánh mắt hấn hiện lên vẻ quyết tâm , hấn ngừng đầu lên nhìn Niệm Băng nói

"Được rồi ta đồng ý ! ".

"Tập Áo , Lam Thần , Long Linh , phiên các nàng ra đây ta có việc cần sự giúp đỡ của các nàng ! ". Niệm Băng nhìn hấn gật đầu rồi nói về phía ngôi nhà

Ngay khi Niệm Băng dứt lời , từ ở trong nhà ba vị mỹ nữ đang hàn huyên cũng đứng dậy mà đi tới chỗ Niệm Băng . Đến nơi , Tập Áo hỏi

"Chàng cần chúng ta giúp việc gì ? ".

"Tập Áo , phiên nàng đề ý tánh mạng của hấn giúp ta ! ". Niệm Băng chỉ vào hấn nói

"Long Linh và Lam Thần , phiên hai nàng sử dụng băng thuật mạnh nhất mà ta vừa sáng tạo ra lúc trước , " Băng Linh Ngàn Năm " vào hấn ". Niệm Băng tiếp lời

"Sử dụng vào hấn ? vậy thì chẳng lẽ hấn sẽ ... ? ".

"Không sao ! hay tin ta ! ". Niệm Băng nghiêm túc nói

"Người chuẩn bị xong chưa ? ". Niệm Băng nhìn hấn rồi nói

"Được rồi làm đi ! ". Hấn hít một hơi rồi trả lời

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Không Phải Là Con Ta !?

"Băng nguyên tố trong thiên địa hãy nghe lời thỉnh cầu của ta , thuận theo ý ta khiến người trước mặt linh hồn băng giá , phong ấn ngàn năm !.... Hãy xuất hiện đi Băng Linh Ngàn Năm".

Long Linh cùng Lam Thần đồng thanh niệm chú ngữ , tay trái hai người nắm chặt vào nhau ,cánh tay phải thì đồng thời đưa lên rồi chỉ về hướng hấn . Một vòng tròn ánh sáng màu lục lấy Long Linh và Lam Thần làm trung tâm càng ngày càng lớn dần lên , cho đến khi bao quanh hết cả hấn lại. Tròn vốn đang là mùa thu lại có hư ảo của bông tuyết xuất hiện , bông tuyết này nhìn như ảo ảnh nhưng lại đem đến cho người khác cảm giác rét lạnh , cái lạnh đến từ sâu trong linh hồn.

Nếu người ở ngoài không liên quan mà chỉ cần nhìn vào cũng thấy cảm giác ớn lạnh, còn hấn chính là nạn nhân thì sẽ có cảm giác ra sao ? chắc chắn là

không tốt một chút nào rồi . Hắn thấy toàn thân hắn giá lạnh và dần dần mất đi cảm giác , hắn có cảm giác buồn ngủ , buồn ngủ đến độ không thể nào chịu được nữa , hai mắt dần dần nặng trĩu thì hắn nghe thấy giọng nói ôn hòa của Niệm Băng

"Ngủ đi hãy tin tưởng ta ... cứ ngủ đi ".

Cố gắng đưa mắt nhìn Niệm Băng lần cuối , hắn gật đầu một cái rồi bỏ mặc không kháng cự nữa , rất nhanh hắn liền chìm vào rất ngủ sâu và hoàn toàn phó mặc tất cả cho Niệm Băng , đây là sự tín nhiệm tuyệt đối , là điều duy nhất hắn có thể làm lúc này chỉ có vậy.

Vòng tròn màu xanh lục dần dần thu hẹp lại chỗ người hắn , sau đó nó liền biến thành một đường hoa văn màu xanh lục bao quanh ẩn kỹ màu xanh lam ở trên trán hắn. Nhìn thấy như vậy , Niệm Băng mới thở nhẹ ra một cái , mọi việc diễn ra khá tốt đẹp và đúng theo suy tính của Niệm Băng.

"Được rồi , chắc hẳn mọi người đang muốn hỏi tại sao lại dùng cảm chú đối với hắn phải không ? ". Niệm Băng nhìn hắn một lúc rồi nói

"Phong ấn trong cơ thể hắn rất mạnh mẽ vượt quá sức tưởng tượng của ta , đây là một cường giả đã gần đạt đến thần cấp mà trước khi chết toàn lực phong ấn lại , nếu phá bỏ nó thì không nói làm gì , nhưng nếu muốn thay đổi nó thì lại hết sức khó khăn ! ".

"Cũng may là người này vốn phong ấn với mục đích tốt nên ta còn có hy vọng thay đổi được cấu tạo của nó , nếu không thì hầu như không có khả năng "

"Lúc này ta có xem xét qua một chút về phong ấn này , nó có một điểm rất đặc biệt là liên quan trực tiếp đến linh hồn của người bị phong ấn . Hầu như ngoài người này ra thì không ai có thể phá vỡ được nó vậy hoặc nếu người khác muốn đụng chạm vào nó thì phải với điều kiện , không có bất cứ sự phản kháng nào đến từ linh hồn người bị phong ấn . Mà quá trình sửa đổi phong ấn sẽ làm ảnh hưởng đến linh hồn hắn , dù có muốn hay không thì chắc chắn cũng sẽ có chút phản kháng thụ động , vậy thì hỏng bét , nên ta mới dùng Băng Linh Ngân Nắm để tạm thời đông cứng linh hồn hắn lại trong một khoảng thời gian , khiến không có bất kỳ sự phản ứng nào từ linh hồn hắn thì ta mới có thể sửa đổi phong ấn này được ".

Mấy người ở xung quanh Niệm Băng sau khi nghe giải thích thì mới gật gù tỏ vẻ đã hiểu , Niệm Băng đợi thêm một lúc nữa rồi nói

"Được rồi , chúng ta bắt đầu...".

"Niệm Băng chúng ta đến rồi đây ! , Linh Cục ra chào ông bà nội đi nào hahah ". Một giọng nói của một người đàn ông từ bên ngoài vọng đến

"Cha , mẹ ! hai người đến rồi à ? ". Niệm Băng vốn đang định bắt đầu thì cũng phải dừng lại rồi ra ngoài đón Dung Thiên cùng Băng Linh

Từ bên ngoài bước vào hai người một nam một nữ , nam thì dung mạo có bảy tám phần giống Niệm Băng , gương mặt anh tuấn , cương nghị như đao tạc , bên cạnh đó là một người phụ nữ có mái tóc màu lam dài đến tận hông nhìn qua rất trẻ đẹp khoảng hai bảy hai tám tuổi , trên miệng nở một nụ cười hòa ái nhìn về phía Niệm Băng. Hai người này đúng là Dung Thiên và Băng Linh , cha mẹ của Niệm Băng.

"Cha , mẹ ! hai người mau vào trong nhà nghỉ ngơi , con còn có việc rất quan trọng cần giải quyết trước ". Niệm Băng nở nụ cười mang ý xin lỗi về phía bố mẹ mình

"Có việc gì quan trọng hơn bố mẹ mấy chục năm không gặpkia là cái gì ?".

Băng Linh vốn đang có ý hơi trách móc Niệm Băng thì lại nhìn thấy một vòng tròn màu xanh lục ở giữa sân thì ngạc nhiên hỏi lại.

Niệm Băng đang định giải thích thì thần sắc chợt biến đổi , miệng hô lên một tiếng không tốt rồi vội vàng lao về phía hắn.

Chỉ thấy "hắn" vốn đang đứng yên trong vòng tròn màu xanh lục ở giữa sân thì đột ngột mở mắt ra , đôi mắt vốn màu đen nay đột nhiên trở thành màu tím yêu dị , mái tóc dài màu đen cũng đột ngột biến thành màu tím sẫm , hai mắt "hắn" thần quang chớp động , tay kết thủ ấn , miệng thốt lên một tiếng khe khẽ

"Nhiều loạn không gian - Mở ".

Ngay sau đó , ở trước người "hắn" , không gian chợt vặn vẹo rồi mở ra một lỗ đen truyền tống không rõ đi đâu , lúc "hắn" đang chuẩn bị đi vào trong lỗ đen không gian thì Niệm Băng giật dừ từ đang xa lao đến , mở miệng tự trách mình nói

"Không ngờ trong cơ thể hắn còn có một tia linh hồn rất nhỏ khác , nó lợi dụng lúc ta phong ấn linh hồn quang lại mà chiếm lấy cơ thể hắn , thật sự là sơ xảy quá ! ".

"Hừ ! lỗ đen truyền tống ? người rút cuộc là ai ? mau báo tên ? ". Thấy lỗ đen không gian , Niệm Băng hừ lạnh một cái hơi đề phòng nói

"Nếu không nói thì đừng trách ta không khách khí ! ". Niệm Băng nhìn một cái nói , ngay sau đó , một vòng hào quang màu tím bay đến chỗ "hắn" đang đứng

"Hắn" thấy thế nhưng vẻ mặt không thay đổi chút nào , miệng còn thậm chí cười lạnh một cái rồi nhẹ nhàng thốt lên

"Đào điên pháp tắc ".

Một luồng ánh sáng màu tím sậm dần dần khuếch tán lên rồi đón đỡ lấy hào quang màu tím của Niệm Băng . Thấy như vậy , Niệm Băng ngạc nhiên nói

"Là ngươi ? không thể nào ? ngươi đã chết rồi cơ mà ?".

"Ngươi nhận ra ta ? ". Một giọng nói khàn khàn vang lên

"Đào Diên Pháp Tắc ? tuyệt chiêu danh chấn một thời của ngươi chẳng lẽ ta không nhận ra ? ". Niệm Băng cười nhạt nói

"Ngươi đã nhận ra ta mà còn dám ngăn cản ta hả ?". Giọng nói cực kỳ kiêu ngạo xen lẫn uy hiếp vang lên

"Nếu ngươi ở thời kỳ toàn thịnh thì ta còn có chút e ngại, nhưng bây giờ ngươi chỉ có một tia tàn hồn mà muốn uy hiếp ta ? Nằm mơ đi . Lấy danh nghĩa Tinh Tự Chi Thần ta ban cho ngươi giận dữ , phong ấn linh hồn ngươi vạn kiếp bất phục !".

Vừa nói thì luồng ánh sáng tím của Niệm Băng ngày càng tỏa ra quang mang mãnh liệt rồi dần dần xua tan đi đám khí màu tím sậm của "Hắn". "Hắn" miệng thăm thẳm một tiếng rồi tiếp tục bất quyết hết lên

"Điên đảo luật định , đảo điên pháp tắc , nghịch chuyển cho ta nào !".

Màu tím sậm vốn đang dần tan rã thì đột nhiên hút lấy màu tím của Niệm Băng rồi lớn mạnh lên.

Ánh mắt Niệm Băng chột lóe , miệng nở một nụ cười lạnh nói

"Danh tiếng một thời mà giờ chỉ còn như vậy sao ? vậy thì chịu phong ấn đi cho ta , nhân danh Tinh Tự chi thần , phong ấn !".

Hào quang màu tím của Niệm Băng tăng mạnh rồi hoàn toàn xua tan đi đám khí màu tím sậm, sau đó liền bao quanh "hắn" lại. Ánh mắt "hắn" toát lên nét không phục và tức giận mãnh liệt , miệng gào lên : " Ta không phục , chỉ cần cho ta có đủ thần hồn thì ngươi sẽ không phải đối thủ của ta , ta không ph....ục".

Dần dần tiếng nói mất hẳn , mắt "hắn" một lần nữa trở về màu đen , tóc cũng biến về màu đen rồi ngã xuống đất.

Niệm Băng tuy đã thắng nhưng mặt không hiện lên nét vui mừng nào . Đăm chiêu suy nghĩ một lúc lâu , Niệm Băng thờ dài nghỉ

"Thôi trước hết giúp hắn sửa phong ấn đã rồi tính sau vậy".

"Băng ? vừa rồi là sao vậy ? là đoạt xá sao ?". Tạp Áo vốn cũng là thần nên rất rõ chuyện xảy ra , nguyên nhân nàng cũng đã đoán đúng một nửa

"Hắn.... vẫn chưa chết ! ". Niệm Băng gật đầu nghiêm trọng nói

"Không thể nào ? Chính mắt chúng ta đã thấy hắn bị đánh đến hồn phi phách tán mà ? trừ khi ... ? ". Tạp Áo lần đầu tiên lộ ra nét hoảng sợ nói

"Việc này tính sau vậy ... Tính mạng của hắn thế nào rồi ?". Niệm Băng vừa nói vừa chỉ vào hắn

"Vẫn rất ổn định , không có dấu hiệu nào cả".

"Được rồi, nhờ nàng quan sát tiếp giúp ta , nếu có gì không tốt hay báo ngay cho ta".

Vừa dứt lời, Niệm Băng vừa chỉ vào luồng sáng màu tím một cái, luồng sáng liền bao quanh lấy hắn rồi dung nhập vào trán hắn, chỗ có ấn ký màu lam. Chỉ một lúc sau, ấn ký màu lam vốn thuần một màu lam lại có thêm một nét hoa văn màu tím ở chính giữa khiến cho ấn ký càng có thêm nét quý dị và ấn tượng sâu sắc.

"Bây giờ là giai đoạn quan trọng, chỉ có thể nhờ vào hắn thôi, nếu hắn thất bại thì ...ta vẫn có thể cứu được. Nhưng ta hy vọng hắn có thể thành công hơn".

"Băng Linh Ngàn Năm.... Mở".

.....

Hắn vốn đang ngủ thì đột nhiên tỉnh dậy. Nhưng hắn lại mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ, hắn không nhớ rõ giấc mơ đó như thế nào nhưng hắn lại có cảm giác cực kỳ hồi hộp và lo lắng không hiểu do đâu. Trong mơ hắn hình như chiến đấu với ai đó và hắn đã thua, sau đó hắn tức giận và rồi hắn một lần nữa thức dậy và lấy lại ý thức.

Lúc hắn vừa thức tỉnh thì ngay lập tức, hắn nghe thấy lời của Niệm Băng

"Quang, nghe cho rõ đây, bây giờ mọi việc sẽ do ngươi quyết định, thành tựu sau này của ngươi như thế nào hoàn toàn là nhờ một bước này. Ta muốn ngươi hấp thu lấy một phần sức mạnh phong ấn để tạo ra một khe hở, chỉ cần thế là đủ rồi, việc này chỉ mình ngươi có thể làm được. Về bản chất thì năng lượng phong ấn và năng lượng bị phong ấn là giống nhau nên hấp thu nó cũng không gây ra nguy hại gì. Hãy cố gắng lên, tất cả trông chờ vào ngươi!".

"Hấp thu thế nào đây ? ". Hắn vội vàng hỏi lại

"...". Không có tiếng trả lời hần, liên lạc giữa hần và Niệm Băng đã bị cắt đứt

"Làm thế nào bây giờ ? ". Hần trầm ngâm suy nghĩ

"Hấp thu ? ... Hấp thu ...? chẳng phải là muốn ta cường hóa thể chất sao ? tốt vậy đơn giản ". Hần gật đầu nghĩ

"Chỉ cần vận dụng theo Lạc long luyện thân quyết là được rồi nhĩ ? thôi đã tham thì tham cho chót ... ta cũng cần phải học y thuật của Âu Cơ mà .. ".

Nghĩ là làm, hần gan to mặt lớn liền ngay lập tức vận chuyển vùng năng lượng phong ấn của hần theo lộ tuyến của Lạc Long quyết và Âu cơ thuật, cũng may cho hần là hai loại này hoàn toàn khác nhau nên không hề xung đột lẫn nhau, Lạc long quyết là luyện thân còn Âu cơ thuật là luyện hồn, hai cái hoàn toàn khác nhau nên hần mới không xảy ra tình trạng toàn thân đảo lộn mà tạch. Tất nhiên hần là người mù không sợ ô tô nên hoàn toàn không hay biết gì cả.

Long Châu và Tiên Đan trong cơ thể hần kịch liệt xoay tròn mà hấp thu lấy luồng năng lượng màu xanh lam của phong ấn. Dần dần vốn hai cái hoàn toàn trong suốt lại có thêm một số nét hoa văn màu lam rất nhạt, nếu không để ý thì không thể thấy được. Trong Long Châu mơ hồ có hình dạng một con rồng đang bay lượn. Còn trong Tiên đan thì có hình dáng của một người đang ngồi khoanh chân, nhưng hình dáng của hai cái còn rất mơ hồ, lúc ẩn lúc hiện.

Cơ thể hần dần dần trở nên lạnh lẽo, mái tóc dài màu đen của hần cũng dần chuyển sang màu xanh lam, ấn ký màu lam trên trán hần ngày càng sáng dần lên. Rồi cả người hần bị khí lạnh bao phủ và hình thành đá lạnh, lúc này trông hần không khác gì đang ở trong một quả trứng bằng đá lạnh màu xanh to đùng cả.

Quang mang màu xanh tán đi, xuất hiện trước mặt mọi người là một viên đá cỡ 5-6 mét, ở trong viên đá thỉnh thoảng lại có những luồng ánh sáng màu xanh lục chớp lên.

...

"Băng ? thế nào rồi ? ". Lam Thần đứng bên cạnh không nhịn được quay sang hỏi

"Chúng ta đã đứng đây một tuần không nói gì rồi đó, ít nhất chàng có thể giải thích cho mọi người hiểu được không ? ".

Sự việc đã diễn ra được một tuần từ khi hần bị bao phủ bởi lớp băng đá đó, mọi người vẫn cứ đứng đó mà không nói chuyện gì cả. Đối với khả năng của mọi người bây giờ thì có mà đứng đến hơn một tháng cũng chả sao nhưng mọi người lại thấy hết sức nặng nề vì Niệm Băng. Đúng vậy, Niệm Băng từ lúc đó đến giờ về mặt lúc nào cũng hiện lên nét nghiêm trọng mà mấy năm qua đã ít khi gặp phải. Với cấp độ của Niệm Băng bây giờ mà còn thấy vấn đề khó giải quyết, thử hỏi xem có khi là sắp có chuyện động trời gì xảy ra nữa rồi cũng nên.

Chính vì vậy mà tất cả mọi người đều im lặng không nói một tiếng nào mà nhìn hòn đá to màu xanh ở trước mặt mình.

"Crắc ... ". Một tiếng động rất nhỏ từ chỗ hòn đá phát ra làm tinh thần mọi người lập tức khẩn trương lên rất nhiều

Riêng Niệm Băng lúc này thì lại nở ra nụ cười rất nhẹ, Niệm Băng biết, hần đã thành công rồi !.

"Bùm!...". Hòn đá đột nhiên nổ tung, sương mù dày đặc tỏa ra khắp nơi, nếu ai để ý thì có thể thấy, sương mù này cực kỳ lạnh giá.

Ngay sau đó một thân ảnh từ từ bước ra khỏi làn sương mù. Lúc nhìn vào thì tất cả mọi người đều không nhịn được mà ngạc nhiên nhìn vào người đó.

Chỉ thấy người này khoảng 15-16 tuổi, cao khoảng 1m65, một đầu tóc dài màu lam đến thắt lưng, khuôn mặt xinh đẹp mà tuyệt mỹ đến cực điểm, làn da trắng muốt mơ hồ tỏa ra sương khói mờ nhạt như tiên khí, đôi mắt màu lục lấp lánh có hồn, nếu nhìn kỹ thì có thể thấy trong đó có nét băng lãnh và hàn khí đến cực điểm. Nổi bật nhất giữa trán người này có ấn ký màu xanh lam rất đẹp, ở giữa có nổi một nét hoa văn màu tím càng làm cho khuôn mặt người này vốn cực kỳ hoàn mỹ lại có thêm nét yêu dị mà độc đáo. Nổi bật nhất là không ngờ sau lưng người này lại có một đôi cánh màu lam rất đẹp, tựa như băng giá lúc sáng sớm mà toát lên vẻ đẹp thuần khiết xen lẫn rực rỡ sáng ngời.

Mất trí giác khoảng một thời gian, dù sao mọi người cũng hay nhìn thấy người có dung mạo hoàn mỹ hằng ngày nên cũng rất nhanh lấy lại tâm thần.

Người đầu tiên lên tiếng không ngờ là mẹ Niệm Băng, bà tùm tùm đến rồi nắm tay Lam Thần nói

"Con đây ..có hài tử lúc nào sao lại không báo cho mẹ một tiếng ... thật là ..".

Lam Thần chưa kịp bắt ngờ mà phản ứng lại thì bà lại nói tiếp

"Con xem, đứa bé này toàn thân bằng lực nồng đậm đến cực điểm, nếu ta không nhầm thì đây chính là băng thể trong truyền thuyết ! ... Con có thể cho nó theo ta mấy năm hay không ? ... Nó chính là nhân tuyển làm Băng tuyết nữ thần tế tự tốt nhất ! ".

Vừa nói rồi bà vừa đến gần người hần vừa xem xét, một lúc sau bà gật đầu nói : "Tướng mạo, khí chất, thân thể đều nhất lưu ... xem ra cháu thừa hưởng được di truyền của bố mẹ rất tốt đấy ".

Ngay sau đó bà nắm tay hần rồi kéo ra một góc nói : " Ra đây hai bà cháu ta tâm sự một chút ".

Mọi người tiếp tục đờ ra nhìn Băng Linh tự biên tự diễn , tự nói tự làm một mình từ đầu đến cuối mãi đến khi bà kéo hắn đi một đoạn khá xa mới kịp phản ứng lại.

Lam Thần là người đầu tiên kịp tỉnh lại liền vội vàng nói

"Không... không ... đây không phải là con của con ?".

Niệm Băng cũng Long Linh và Tập Áo cũng vội vàng nói

"Đúng rồi mẹ ơi .. không phải đâu ? ".

Băng Linh vốn đi được một đoạn liền quay lại nói

"Thật sự không phải ? ".

Niệm Băng vội vàng nói

"Đúng vậy mẹ ơi , không phải con của con đâu ! ".

"Đôi mắt màu lục , tóc màu lam ? và cả đôi cánh này nữa ? nhìn nó giống y hệt con Lam Thần à ".

Đến lúc này mọi người mới chú ý , đúng thật nhìn hắn bây giờ hoàn toàn giống hệt Lam Thần cả về khí chất lẫn một phần dung mạo. Thực ra mọi người không biết , lúc này trông hắn giống Băng Long - Lam Nguyệt mới đúng , cả hình dạng lẫn khí tức đều giống .

"Người thật sự không phải là cháu ta ? ". Băng Linh nuốt tức quay lại nhìn hắn nói

"Thật .. thật sự ". Hắn liền mạng gật đầu nói

"Mà không sao ... hài tử... cha mẹ người đâu ? tại sao người ở đây ? ". Băng Linh dịu dàng nhìn hắn nói

"Nhà.. nhà sao ..? nhà của cháu ở nơi rất xa , hiện tại cháu đang ở nhờ chỗ Niệm Băng mấy năm". Nói xong hắn đột nhiên muốn tự vả vào mồm mình mấy cái, lúc này hắn do chưa hoàn toàn tỉnh táo sau cơn biến đổi nên quên dùng thuật giả giọng .. hắn nói hoàn toàn bằng giọng hiện tại của hắn , mà hắn biết giọng hiện tại của hắn là như thế nào rồi , chắc chắn sẽ gây ra hiểu lầm hết sức tai hại

"Giọng nói dễ nghe như vậy ". Băng Linh gật gật đầu rồi nói tiếp

"Hài Tử , có muốn gia nhập vào băng thần tháp của ta không ? có muốn nhận ta làm sư phụ không ?". Băng Linh tiếp tục dụ dỗ , bà không thể nào bỏ qua người có tố chất băng hệ hiếm thấy thế này được

Niệm Băng đứng đằng xa nghe hắn nói cũng giật mình , Niệm Băng không ngờ rằng sau khi biến đổi lại làm hắn thành như thế , đến giọng nói cũng bị thay đổi , không biết giới tính thì sao ? . Vừa nghĩ Niệm Băng vừa nhìn vào cổ hắn ... thôi xong rồi .. không thấy hầu kết đâu cả .. lần này thì

Hắn nghe thấy thế thì ngần ngừ ra , ngay sau đó xua tay nói : " Cháu không gia nhập được , cho cháu xin lỗi ".

"Tại sao ? cháu e ngại Niệm Băng ? để ta bảo nó ? một tiểu cô nương đáng thương như cháu thì nên theo ta sẽ tốt nhất ". Vừa nói Băng Linh vừa quay lại định đi tìm Niệm Băng tính sổ

"Ặc ... bà dừng lại đã .. mà đình chính lại cháu đây chuẩn men 100% .. à quên cháu là nam ". Hắn vội vàng phân bua

"Hà ? ". Băng Linh nhìn hắn ngạc nhiên nói

"Đúng vậy , hắn là nam đấy mẹ ạ ". Niệm Băng đứng ở xa bắt đầu dĩ lên tiếng

"...". Băng Linh ngay lập tức đờ người ra nhìn hắn

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Trò Chuyện

"Con chắc chắn hả Niệm Băng ? ". Băng Linh quay ra hỏi lại

"Con.. chắc thế .. không hiểu sao thần thức của con không nhìn được hấn ". Niệm Băng ho nhẹ một cái rồi nói nhanh

"Vậy sao ! ? ". Băng Linh ánh mắt lóe sáng nhìn vào hấn

"Ặc.... khổ quá đi mất.. ta phải nói thế nào thì mọi người mới tin đây hả ". Hấn cười khổ nói

"Mà kẻ cũng lạ thật , với thần thức của ta cũng không thể nhìn thấu được ngươi ?". Niệm Băng nhìn hấn nói

"Ta không biết ". Hấn nhún vai nói

"Giọng của cháu bị làm sao vậy ? ". Băng Linh nhìn hấn nghi hoặc nói

"À thì đây mới là giọng thật của cháu , lúc nãy là cháu bị ... lạc giọng .. khục khục.. bà thấy đấy .. cháu ở trong băng lâu quá nên .. chắc bị cảm ". Hấn nhìn lên trời nói

"Ừ ! ai chả có việc của mình nhi ". Băng Linh nhìn hấn gật đầu tỏ vẻ hiểu ý hấn

"...". Hấn trực tiếp im lặng , giờ giải thích nữa chắc cũng thế, mà có khi còn gây thêm hiểu lầm tai hại nữa

"E Hèm ... Niệm Băng .. chẳng lẽ con định cho ta và mẹ con đứng ngoài mãi thế này à ?". Dung Thiên hắng giọng một cái nói

"Ách ... Con xin lỗi ... cha , mẹ .. mau mau vào nhà nào .. Linh Cục mời ông bà vào nhà đi nhanh nào". Niệm Băng tỏ vẻ xin lỗi nói

Linh Cục vốn đang đứng gật gù nghe mọi người nói chuyện thì bỗng giật mình một cái mà đứng đơ ra nhìn mọi người , Khiết Băng đứng cạnh hấn liền véo cho hấn một cái vào hông . Linh Cục la thảm một tiếng rồi tỉnh lại , sau đó ngại ngùng đi ra mời hai người Dung Thiên và Băng Khiết vào nhà.

"Quang .. vào nhà đi .. chúng ta cũng có việc cần nói ". Niệm Băng nghiêm túc nhìn hấn nói

Thấy Niệm Băng nghiêm trọng nói , hấn cũng vứt bỏ mấy suy nghĩ vớ vẩn đi mà bước theo chân mọi người vào nhà.

Hấn bất đắc dĩ hết nhìn vào cái ghế rồi lại nhìn vào đôi cánh bằng băng sau lưng mình, to thế này thì ngồi kiểu gì đây ? . Hấn đầu đầu nghĩ cách giải quyết xem nên làm thế nào cho phải. Niệm Băng vốn lúc nào cũng quan sát hấn nên ngay lập tức nhận ra sự bối rối của hấn liền mỉm cười nhắc nhở hấn

"Đây là hình dạng thật sự của ngươi hay sao ? ".

"Phải rồi ! ". Hấn vỗ đầu mình một cái , nhiều chuyện quá làm hấn quên mất đến cả điều cơ bản này cũng không nhớ ra.

Nhắm mắt lại một lúc , miệng hấn thốt nhẹ : " Giải trừ ". Chỉ thấy người hấn bằng mắt thường, liền thay đổi khác nhau một trời một vực , cảm giác lạnh lẽo biến mất hết , người hấn thấp dần xuống , một đầu tóc lam liền biến thành màu đen . Hấn mở mắt ra, một đôi mắt đen láy sáng như sao lấp lánh mà có hồn khiến người ta có một cảm giác nhiếp hồn choáng váng . Trông hấn lúc này giống mà không giống lúc trước , hấn có một cảm giác thay đổi rất nhỏ bé nào đó mà không thể nhận biết được. Tuy nhiên nếu phải nhận xét thì nhìn hấn lúc này cực kỳ thân thiện và dễ gần gũi hơn khi ở dạng băng long , hai loại khí chất hoàn toàn trái ngược nhau.

Mắt Băng Linh lại một lần nữa phát sáng nhìn chằm chằm vào hấn ,rất trùng hợp là hấn cũng vừa mở mắt ra thì nhìn thấy Băng Linh đầu tiên. Thấy ánh mắt như sói bà bà ăn đêm gặp môi ngon , hấn liền rùng mình một cái.

"Vẫn không cao lên được tí nào ". Hấn vừa nhìn người mình vừa lẩm bảm nói

"Được rồi ! Quang ... có hai tin , một xấu một tốt , ngươi muốn nghe tin nào trước ".

"Tốt đi .. ".

"Tin tốt là bây giờ phong ấn của ngươi đã bị ta thay đổi , ngươi càng ở trạng thái lúc này thì tốc độ phát triển của ngươi càng nhanh vì năng lượng ngươi hấp thu được là từ phong ấn , ngươi càng hấp thu nhanh thì càng có lợi với ngươi , vì vậy nên ta có ý kiến là ngươi nên giữ ở trạng thái đấy càng lâu càng tốt . Với cả nữa, sức mạnh của ngươi bây giờ đã gấp trước rất nhiều lần ! ta chắc ngươi đã cảm nhận được rồi ".

"Đúng vậy .. ta cảm thấy rất mạnh ". Hấn gật đầu nói

"Ngươi biết không , khi ta thành thần không bao lâu thì có tham gia một lần truy bắt một tên đại ma đầu cực kỳ đáng sợ . Thần linh chết trên tay hấn đếm không xuể,ta cùng Tạt Áo và Thiên Hương cùng liên thủ với nhau mà cũng chỉ cầm chân hấn được một lúc mà thôi ! . Điều đặc biệt là hấn có một pháp tắc rất đáng sợ , pháp tắc này có thể đảo lộn mọi thứ tồn tại trên trời đất này , biến những thứ tấn công hấn thành trợ giúp hấn , biến tốt thành xấu , biến thiện thành ác ! ". Niệm Băng hít sâu một hơi nói

"Cuối cùng hấn bị chúng ta cùng tổ tiên của ngươi Lạc Long Quân và Âu Cơ liên thủ với các thần tiên và thần linh khác đánh cho hình thần câu diệt mà biến mất khỏi nhân gian , chấm dứt mối tai kiếp cho nhân gian này ! ".

"Nói cũng xấu hổ , vốn tất cả chúng ta chỉ có thể đánh hấn trọng thương chứ không thể hoàn toàn giết được hấn. Nhưng cuối cùng đã có sự trợ giúp của một người cực kỳ khủng bố khác , chính người này đã tự tay đánh cho tên đại ma đầu kia hồn phi phách tán ... Người thử đoán xem đây là ai ? .. người cũng quen đây ".

"Này.. đừng bảo là tên đó nhé .. hấn lợi hại vậy sao ? ". Hấn giật mình nói

"Từ... rất đáng sợ ... ta chỉ có thể nói với người như vậy ! ". Niệm Băng nhìn hấn nói

"Ta không thể nào quên được loại ánh mắt của hấn khi ra tay .. hoàn toàn không có một tia cảm tình nào cả ... hấn trông rỗng ! ta cảm nhận được như vậy ! ". Niệm Băng thở dài nói

"Người kể cho ta những việc này để làm gì ? ". Hấn cảm giác có điều không hay

"Người cần phải bình tĩnh .. ". Niệm Băng nhìn hấn thật sâu nói

"Trong người người có một tia tàn hồn của tên đại ma đầu đó ".

"Cái gì ? sao có thể như vậy được ? ". Hấn thất thanh la lên

"Bình tĩnh lại đã nào ". Lời nói của Niệm Băng như có ma thuật làm tâm trạng vốn bất ổn không yên của hấn liền dịu lại được một chút

"Ta đã phong ấn nó lại rồi ! ".

"Sao người không xóa bỏ nó luôn ? ". Hấn hít vào hơi rồi nói

"Ta không thể ! ta rất xin lỗi ! ". Niệm Băng lắc đầu nói

"Tại sao ? ". Hấn nghi hoặc nói

"Linh hồn của tên này rất đặc biệt , đến nay ngoài Từ ra thì không ai có thể giải quyết được nó cả ... nhưng cơ thể của người có vấn đề ! ". Niệm Băng nói

"Ý người là sao ! ". Hấn không hiểu hỏi lại

"Tên đại ma đầu này chỉ đoạt xá người nào có độ phù hợp linh hồn với hấn ở mức tối đa ! nghĩa là thân xác của người hoàn toàn giống hệt thân xác cũ của hấn ! điều này vốn không thể nào xảy ra được! , linh hồn và thân xác của mỗi người đều cực kỳ khác biệt... nhưng người là ngoại lệ ...nếu để hấn đoạt xá người thành công ... ta không dám tưởng tượng nổi chuyện gì sẽ xảy ra nữa!".

"Vậy người định làm gì ! ". Hấn run run hỏi

"Người định giết ta ?".

"Nếu ta muốn giết người thì còn nói chuyện với người làm gì nữa ? cứ đập người một cái là xong có phải nhanh hơn không ? ".

"Vậy tóm lại là bây giờ làm sao ? ". Nghĩ đến trong người hấn có một con quái vật lúc nào cũng nhăm nhe chiếm đoạt cơ thể hấn , hấn không thể nào bình tĩnh nổi nữa

"Kệ đi thôi ! ". Niệm Băng nói

"Kệ đi ? ". Hấn trợn mắt hỏi lại

"Phải ... nếu không có gì đặc biệt xảy ra thì tia tàn hồn đấy không có khả năng phá giải phong ấn của ta nữa đâu ". Niệm Băng gật đầu nói

"Thế người kể cho ta những việc này làm gì ? ta không biết có khi còn dễ chịu hơn !". Hấn cười khổ nói

"Ta muốn người cẩn thận thôi ! ". Niệm Băng nói

"Cẩn thận có ích gì ? đến các người còn khó đối phó chứ nói gì đến ta ! ". Hấn lắc đầu nói

"Người quá coi thường sức mạnh của ý chí ! ". Niệm Băng lắc đầu thở dài nói nhẹ

...

Im Lặng một lúc lâu sau , Niệm Băng nhìn ra ngoài trời rồi nói

"Phiền các nàng chăm sóc cha mẹ giúp ta một lúc ! Quang , Linh Cực , Khiết Băng , ba người các người đi theo ta ! ".

Nghe nói vậy , hấn không ý kiến mà đứng dậy đi theo Niệm Băng . Linh Cực thì kéo Khiết Băng đang giận hờn ra ngoài mà bước theo bước cha .

Ra giữa sân , Niệm Băng đứng nhìn trời mất một lúc rồi nói

"Được rồi ! ta muốn từ bây giờ các ngươi ngày nào cũng phải luận bàn với nhau cả ngày ! không được nghỉ ngơi một phút nào cả ! ".

"Ta muốn các ngươi dùng hết tất cả khả năng của mình ! không được nương tay ! nếu không sẽ bị phạt ".

"Được dùng hết tất cả khả năng phải không? ". Khiết Băng gian xảo nói

"Phải ! ". Niệm Băng gật đầu nói

"Vậy được rồi ! ". Khiết Băng liếm môi nhìn hấn nói

"Ặc...sao mình thấy có mùi vị nguy hiểm nhĩ ...! ". Hấn khò sở nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Người Nói Cái Gì ? ...

"Hừ ! tên vô dụng ! ". Khiết Băng vẻ mặt "thỏa mãn" xoa xoa tay một cái , rồi kéo Linh Cực đang lo lắng nhìn một cái hồ cực kỳ sâu mà đi vào trong nhà. Linh Cực dưới sự lôi kéo không ngừng của Khiết Băng cũng đành phải nói nhỏ một tiếng xin lỗi rồi đi theo nàng.

Mãi một thời gian sau , có một cánh tay đầy bụi đất run rẩy từ dưới hồ giờ lên và rồi có một thân ảnh cực kỳ chật vật cũng từ trong đáy gian nan bò ra . Hấn lúc này toàn thân quần áo rách nát , đầu tóc bù xù , người toàn đất đá nhìn thoát qua hấn như đã trở lại chức vụ trưởng lão cái bang khi trước . Hấn nằm vật ra đất thờ hồng học , mắt nhìn lên bầu trời mà lòng kinh hãi , nếu lúc trước hấn không chạy nhanh thì đã bị một đồng băng đá rớt vào đầu rồi , chưa kể đến có một con trâu khổng lồ ở đoạn cuối tí nữa thì đè hấn bẹp ruột, may mà hấn né kịp nhưng cũng bị nó đè cho lệt lệt

Niệm Băng đứng bên cạnh lắc đầu nhìn hấn cười , nhưng rất nhanh liền nghiêm túc nhìn hấn nói

"Có biết tại sao ngươi thua không ? ".

"Ta yếu hơn chăng ? ". Hấn cười khổ nói

"Ngươi còn không phát huy nổi một phần sức mạnh của ngươi ". Niệm Băng lắc đầu thờ dài nói

"Vậy là sao ? ". Hấn hỏi lại

"...". Niệm Băng không nói nữa mà quay lưng lại đi vào trong nhà , hấn cũng không phải là người hỏi dai nên cũng không làm phiền Niệm Băng nữa mà tiếp tục nằm nhìn trời .

"Ừa !?". Hấn đang nằm nghỉ thì đột nhiên cảm thấy một luồng khí âm đột ngột xuất hiện trong cơ thể hấn , luồng khí này từ khi xuất hiện liền lan ra khắp toàn thân hấn rồi dần dần dung nhập vào xương cốt ,máu thịt hấn khiến mức độ cơ thể hấn được đề cao lên một chút. Dù chỉ là một chút nhưng thật sự đề cao , hấn mừng như điên lên nhưng sau đó hấn liền ngưng thần, bình tĩnh lại mà tìm hiểu xem luồng khí này từ đâu xuất hiện.

Hấn "nhìn" thấy được từ bên ngoài có những tia sáng màu xanh rất nhỏ đang từ từ bị hút lại cơ thể hấn rồi chui vào trong người hấn , những tia sáng này sau khi đi vào liền bị Long châu trong cơ thể hấn hấp thu lấy , khi Long châu đã hấp thu đến mức độ nào đó thì tỏa ra những luồng khí xanh bao bọc lấy bên ngoài Long châu , một phần của luồng khí xanh sau khi được tích tụ vừa phải thì được đưa ra cơ thể để tầm bổ và cường hóa cơ thể hấn .

Mở mắt ra , hấn ngồi trầm ngâm suy nghĩ , theo như ký ức truyền thừa của hấn thì đây là quá trình Long châu tự động hấp thu lấy thủy lực bên ngoài rồi cho ra Long khí để cường hóa cơ thể , đây là khả năng cực kỳ hy hữu và hiếm có khi luyện Lạc Long thuật .

Chỉ có ba loại lạc long thể có khả năng này, loại thứ nhất xảy ra ở hạ đẳng lạc long thể cùng trung đẳng lạc long thể , muốn có khả năng đó thì cần phải có ba điều kiện cực kỳ quan trọng. Một là môi trường xung quanh phải có cực kỳ nhiều thủy lực , hay nói cách khác là thủy lực bên ngoài phải hơn bình thường gấp hai đến ba chục lần trở lên. Hai là cơ thể phải phải bị kích thích bởi thủy lực cực kỳ nghiêm trọng , và thứ ba không kém quan trọng là vận khí . Dù đã tập hợp đủ cả hai điều kiện trên nhưng nếu không có may mắn thì cũng không thể nào gặp phải trường hợp này được.

Hai loại còn lại lần lượt là thượng đẳng lạc long thể và siêu cấp lạc long thể . Thượng đẳng lạc long thể cực kỳ hiếm gặp và gần với bản thể của Lạc Long vương nhất , nghe nói trong lạc long tộc , người sở hữu loại thân thể này không quá ba người . Còn lại là siêu cấp Lạc long thể lại là chưa bao giờ xuất hiện , người duy nhất có loại thân thể này chính là người lập ra Lạc Long tộc và là người mang danh hiệu Lạc Long Vương.

Theo như trí nhớ của hắn thì một trong ba người có thượng đẳng lạc long thể là tổ tiên của hắn , người hiện tại mang danh hiệu Lạc Long Quân.

Điều hắn cực kỳ nghi vấn ở đây là , thân thể hiện tại của hắn hoàn toàn chưa thể coi là lạc long thể mà đã xuất hiện khả năng này , điều đó là sao ? . Nếu hắn cứ tu luyện Lạc Long luyện thân quyết thì cùng lắm cũng chỉ có thể trở thành hạ đẳng Lạc Long thể mà thôi , hoặc hi hữu lắm thì lên đến trung đẳng , thượng đẳng thì không thể mở tưởng tới còn siêu đẳng thì thôi khỏi nghĩ đi .

Nghĩ hoài không ra đáp án , hắn liền vứt điều này ra khỏi đầu , khả năng lớn nhất là hắn rớt vào trường hợp đầu tiên , nhưng đó cũng là chuyện tốt , từ bây giờ hắn không cần phải phí công ngồi tu luyện để hấp thu thủy lực nữa , cơ thể hắn bây giờ lúc nào cũng trong tình trạng tự động tu luyện rồi , kể cả khi hắn ngủ và nghỉ ngơi. Điều này làm hắn sẽ có thêm thời gian luyện tập các thứ khác hơn là ở lý một chỗ mà hấp thu thủy lực. Chưa kể đến tự động tu luyện sẽ nhanh hơn hắn tự thân tu luyện đến hai hoặc ba lần .

Ngần ngor một lúc mà trời cũng đã tối , riêng phần hắn bị hành cũng đã mất cả buổi sáng , cộng thêm khoảng thời gian hắn nhìn trời cũng toi cả buổi chiều nên bây giờ trời đã tối mịt .

Hắn lững thững bò dậy rồi đi vào trong nhà , hắn bây giờ khỏe như chưa bao giờ bị đập , thậm chí sau khi bị ăn đòn hắn còn khỏe thêm không ít .="" .

Thấy hắn bộ dạng tàn tạ không chịu nổi , mọi người tuy đã nhìn thấy ở xa nhưng bây giờ tận mắt thấy cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh , Khiết Băng đứng là ra tay không kiêng nể gì cả . Mà không hiểu sao hắn còn có sức mà đi vào trong nhà được nhỉ ? , đây là điều mọi người phân vân nghĩ .

Long Linh nhìn hắn thì cũng có vài phần thương xót liền chạy đến xem xét hắn một lượt , nhưng vừa mới nhìn qua thương thế của hắn thì nàng kinh ngạc . Cả người hắn nhìn qua cực độ chật vật nhưng toàn thân không hề có một vết thương , thậm chí nhìn ánh mắt cũng lấp lánh hữu thần , không giống một người bị thương nặng mà mất tinh thần gì cả . Tuy ngạc nhiên nhưng nàng cũng không hỏi nhiều , mỗi người có bí mật riêng của mình nên nàng chỉ nói

"Ta đưa ngươi đi tắm rửa qua một chút sau đó dùng cơm " .

Nói rồi nàng kéo tay hắn đi về phía phòng tắm . Hầu như mọi người ở đây đều không cần tắm giặt nữa , đến trình độ của mọi người bây giờ thì toàn thân hầu như không còn chất bẩn nữa nên không cần tắm . Nhưng dù sao thói quen cũng không thể bỏ , nhiều khi hứng lên mọi người cũng thường vào tắm rửa một chút .

Khiết Băng thấy mẹ mình như vậy thì cũng chỉ hừ lạnh một cái không nói gì nữa, hình như nàng đang ghen đi ? .

Hắn tưởng rằng ở dị giới thì khoa học hiện đại sẽ không phát triển nhưng hắn đã lầm , chỉ thấy cái phòng tắm này nhìn qua không khác gì ở thế giới hiện tại hắn đang sống, chỉ khác là mọi thứ ở đây được làm bằng gỗ và có liên quan một chút đến ma pháp.

Sau khi được Long Linh hướng dẫn qua một chút , hắn liền gạt đầu rồi chuẩn bị đi tắm, hắn thật ra cũng là con người không thích bẩn một tí nào , chỉ do một số hoàn cảnh bất buộc nên hắn mới không đi tắm mà thôi . Long Linh nhìn sơ qua quần áo hắn một cái rồi nói

"Quần áo này không thể mặc được nữa rồi , để ta đi lấy cho ngươi bộ khác".

"Ừm... được rồi .. cảm ơn nhiều !" . Hắn lúc đầu cũng ngần ngại e ngại một chút nhưng cũng gạt đầu đáp ứng

Đóng cửa lại , hắn cởi đồ rồi nhảy vào trong cái thùng , lấy ra một cái đồ vật hình dạng một tờ giấy có khắc một số đồ án kỳ lạ , hắn lẩm nhẩm niệm chú , chỉ thấy một quả cầu nước dần dần lớn lên rồi đổ ập vào cái thùng của hắn .

"Có vẻ hơi lạnh !" . Hắn hơi rung mình một cái rồi tiếp tục với tay lấy thêm một tờ giấy nữa , sau một hồi niệm chú tiếp , hắn liền dán tờ giấy vào thành của cái thùng, nước trong thùng liền ấm lên trong nháy mắt .

Nhắm mắt lại hưởng thụ hơi nước nóng , hắn cực kỳ dễ chịu . Quả thực đã rất lâu rồi hắn chưa tắm nước nóng thế này , đối với hắn tắm nước nóng hay lạnh cũng như nhau cả nhưng dù sao , nước nóng vẫn luôn làm cho người ta thoải mái hơn , nhất là những khi vừa hoạt động nặng xong . Đừng quên hắn có một phần thuộc tính của Băng long tộc , kể cả bây giờ có cho nước lạnh hơn nữa hắn vẫn chịu được chứ đừng nói nước như vừa rồi.

Nhìn lại chỗ bộ quần áo tả tơi của mình , hắn cười khổ , tốn một đồng điểm thường mua quần áo cuối cùng công cốc . Nhưng thôi kệ , sau này mặc tạm đồ ở đây cũng được , đỡ mất công tự may đồ mặc , nếu không lại phải mua từ hệ thống.

.....

Long Linh vào nói qua cho Niệm Băng một số câu rồi gạt đầu đi vào trong phòng , Băng Linh thấy thế cũng tiến lại hỏi chuyện. Sau khi nghe Long Linh nói qua một lượt thấy hắn không có thương thế gì nặng thì mới gạt đầu yên tâm, "Nha đầu kia quả thực ra tay không chừng mực gì cả !" . Bà than thầm . Khi nghe thấy Long Linh nói rằng đi lấy quần áo cho hắn thì bà liền ngăn lại nói

"Không cần , để ta đi lấy cho".

"Nhưng.. mẹ .. hay là mẹ cứ nghỉ ngơi đi .. ai lại để mẹ làm những việc đấy".

"Không sao cả , cứ để đấy mẹ lo !" . Băng Linh cương quyết nói

"... Thôi được rồi .. hắn đang ở phòng tắm thứ hai phía đằng sau nhà mẹ ạ .. " . Long Linh cuối cùng cũng phải chịu thua nói

Băng Linh gạt đầu rồi quay lại bước đi . Trở lại chỗ nhân vật chính , hần lúc này hai mắt lim dim sắp ngủ đến nơi thì nghe thấy tiếng gọi

"Tắm xong chưa ? ta mang quần áo đến đây ".

"Xin lỗi nhưng ai đấy !" . Hần nghe ra đây không phải giọng của Long Linh

"Là ta đây ". Băng Linh đứng ngoài nói

"Là bà ạ ! ". Hần nhận ra đây là giọng của Băng Linh

"Đây cháu tắm xong rồi !" . Hần vội vàng đứng dậy rồi dùng Thủy Khống để tẩy sạch hết cơ thể , chưa mất đến 5s sau , người hần đã sạch sẽ như cũ và thậm chí không bị ướt một chút nào

"Quần áo đây ! ".

"Vâng ! ". Hần đưa tay đón lấy bộ quần áo từ bên ngoài

Khi nhìn thấy bộ quần áo này hần trực tiếp tắt tiếng . " Quần áo ở dị giới lằng nhằng thế này sao ? ". Hần than thở nghĩ . Trước mặt hần đúng là quần áo thật nhưng đây dợ linh tinh hết chỗ nói , hần đứng ngơ ra nhìn bộ quần áo mất một lúc lâu mới cười khổ nói

".... Bà oi ! mặc thế nào đây ? ".

".....Cháu không biết thật hay giả vờ ? ". Băng Linh giọng nghi hoặc nói

"... Cháu thề là từ bé đến giờ cháu chưa thấy bộ quần áo nào lằng nhằng như thế này ".

"... Được rồi làm theo lời ta nào ". Băng Linh im lặng một lúc rồi nói

....

Mặc được phân nửa , hần nhìn mảnh vải trắng trong tay nghi hoặc không biết cái này để làm gì ? mảnh vải này khá dài và rộng cùng cực kỳ mềm mại êm tay.

Sau cùng chịu thua , hần lại phải cầu cứu Băng Linh

"... Bà ơi .. có một mảnh vải trắng để làm gì đây ạ ? ".

Băng Linh khi nghe thấy từ " mảnh vải trắng " thì khẽ giật mình một cái , lòng kêu thầm hồng hét vì đưa nhầm cho hần cái đấy. Cuối cùng dưới cái khó ló cái khôn , Băng Linh ho khan một tiếng nói

"Khục.. cái đấy giống như một loại ... áo trong .. dùng để giữ nhiệt độ cơ thể cho ấm áy mà ! ... cháu cứ quần tạm lên người là được !".

Nghe vậy , hần gạt đầu , cái này khá giống hần mặc áo ba lỗ ở trong áo dài tay vào mùa đông cho ấm Nghĩ vậy nên hần liền quần bừa lên người , quần xong hần gạt đầu nghĩ : " Không ngờ lại thoải mái như vậy , sau này phải kiếm vài cái nữa mới được ! ". Quả thực đối với người suốt ngày mặc đồ da thú với vài vóc đều như hần thì bộ đồ này khá thoải mái . Bộ đồ này chỉ có duy nhất một điểm trừ là thực sự có quá nhiều chi tiết không nên có , hình như là để trang trí thì phải .

Đẩy cửa đi ra ngoài , hần đứng vờn vai hít thở một ít khí trời mát mẻ . Băng Linh thấy hần bước ra thì hai mắt tỏa sáng nhưng rất nhanh kiềm chế được . Bà đi đến chỗ hần nói

"Tóc dài quá ! có cần ta làm cho gọn bớt đi hay không ? ".

"Ủm .. cháu cũng thấy nó quá dài nên định cắt bớt đi .. nhưng cháu đã hứa với một người là sẽ không cắt tóc rồi ! nếu bà làm nó gọn lại được thì cháu xin cảm ơn ". Hần gạt đầu nói

....

"Bà ơi .. cái này là cái gì ? ". Hần vừa nói vừa chỉ vào một cái đồ vật dài dài màu bạc trắng trên tay Băng Linh

"... Một loại để kẹp tóc áy mà .. cháu không cần đề ý ".

"..Sao cháu không thấy Niệm Băng dùng ?". Hần phân vân nói

".. Tóc của Băng không dài như cháu ". Băng Linh đáp

"...". Nghe Băng Linh nói vậy nên hần không còn ý kiến nữa

"... Cái dây chuyền này lạ nhỉ ". Băng Linh vừa nhìn thấy sợi dây trên cổ hần vừa nói

"Tất nhiên là lạ rồi .. nó làm gì có ở đây ". Đầu nghễ thế nhưng hấn lại nói " Cái này.. là mẹ cháu tự làm tặng cháu vào năm cháu tròn 16 tuổi ! ".

"Cháu sống ở đâu ? nếu trong phạm vi thì ta sẽ có thể tìm được nhà cháu rồi đưa cháu về nhà ! ". Băng Linh dò hỏi

"Cháu .. hiện tại không còn nhà ! ". Hấn cười thâm nói , quả thực hấn bây giờ không còn nhà nữa , tất cả tư liệu về hấn ở trái đất đều bị hệ thống tạm thời xóa bỏ , giờ chắc không còn ai có thể nhận ra hấn nữa , nên hấn không còn có nhà.

"Một hài tử thật đáng thương ! ". Băng Linh xoa đầu hấn nói

"Xong rồi này ! đi thôi , đi vào nhà dùng cơm nào ". Băng Linh cười ôn hòa nhìn hấn nói

....

Trong phòng ăn của nhà Niệm Băng , Khiết Băng nhìn về bàn thức ăn hờn giận nói

"Sao nhà mình phải đợi tên vô dụng đó chứ ! con đói rồi , con muốn ăn cơm ".

Tra Cự không vui nói : " Khiết khiết ! không được quậy nữa ! ".

"Nhưng con muốn ăn cơm ! ". Khiết Băng không phục nói , không hiểu sao nhưng nàng luôn nhìn tên gia hỏa mới đến không vừa mắt tí nào !

"Chúng ta xong rồi đây ! ". Băng Linh cười cười bước vào

Mọi người theo phản xạ nhìn ra ngoài cửa thì biểu tình trong nháy mắt liền ngốc trệ , bước theo lưng Băng Linh là một mỹ nữ cực kỳ xinh đẹp , nàng nước da trắng muốt dưới làn da còn có một tầng quang mang mờ hồ lưu chuyển , mắt tựa như ngọc , mắt tựa ánh sao , dưới cái mũi thanh tú là đôi môi anh đào đỏ mọng , mái tóc đen dài được vấn lên kỹ càng , trên đầu là một cái châm bằng bạc rất đẹp , kết hợp cùng bộ quần áo màu trắng cùng với tiên khí lúc ẩn lúc hiện khiến nàng toát lên khí chất phiêu dật xuất trần mà lại dịu dàng dễ mến.

Mọi người đều biểu tình kinh sợ nhìn người trước mặt , không hiểu sao Khiết Băng thấy người trước mặt cực kỳ quen mắt , lúc nhìn thấy bộ quần áo thì cũng thấy cảm giác quen thuộc luôn , mất một lúc lâu sau , nàng thất thanh la lên

"... Đây .. là quần áo lúc nhỏ của ta mà ? ".

....

Lúc hấn bước vào nhà , nhìn thấy vẻ mặt quái dị của mọi người thì đã thâm cảm thấy không ổn , cho đến khi thấy Khiết Băng la lên thì hấn mới vỡ lẽ , hấn đang mặc quần áo của cô thì phải

Hấn đưa mắt nghi hoặc nhìn Băng Linh , Băng Linh cười cười đang định nói thì Khiết Băng ở phía xa giận dữ hét lên

"Cởi ra ngay .. trả lại ta đây tên bóng ! ... không không cần trả ? đốt nó đi cũng được ! ta không ngờ ngươi không chỉ là một kẻ vô dụng còn là một tên bóng ! ".

Băng Linh mặt biến sắc đang định giải thích thì hấn lên tiếng : " Ta không biết ! ta không biết đây là đồ của cô ! cho ta xin lỗi ! ta sẽ trả lại ngay ! ".

"Ta không cần biết ! ngươi là tên vô dụng đáng chết ! tên bóng khốn kiếp ! ngươi là tên bóng , cả nhà ngươi đều bóng ! ".

Hấn ngay từ đầu nghe Khiết Băng nói mặt đã hơi biến sắc , cho đến khi nàng nói lên câu thứ hai thì hấn đã phát điên lên rồi , đàn ông có danh dự của đàn ông , nàng bảo hấn là vô dụng , hấn tuy khó chịu nhưng hấn thua thật nên hấn nhịn , nàng bảo hấn bóng ! , hấn mặc đồ của nàng nên hấn nhẫn ! , còn nàng bảo cả nhà hấn bóng thì con mẹ nó hấn không nhẫn nữa , mức chịu đựng của đàn ông có giới hạn , tuy tính tình hấn hiền lành thật nhưng nàng đã động chạm quá sâu vào lòng tự tôn của hấn và trên hết là đã xúc phạm vào gia đình hấn , ở đây , có thể nói hấn đã mất tất cả , ký ức về gia đình tổ ấm của hấn là trên hết , thế mà nàng dám động vào ! mẹ nó chứ .

Người ta thường nói , những người hiền lành khi tức giận thường rất đáng sợ , điều này cực kỳ chính xác đối với hấn lúc này . Mặt hấn âm trầm , ánh mắt lạnh lẽo nhìn Khiết Băng , cả người hấn đột ngột lớn lên một vòng , mái tóc màu đen một lần nữa biến thành màu lam , đôi mắt lại biến thành màu lục , trên trán hấn hấn , ấn ký màu lam sáng lên mãnh liệt , cả người hấn tỏa ra một luồng khí lạnh lẽo đến tận tâm can , thậm chí sự lạnh lẽo này còn có cả sát khí , sát khí tích tụ khi hấn vật lộn giữa sự sống và cái chết trong khu rừng ở đầu phá thương khung .

Tóc của hấn bung ra hết , không gió tự bay , cái châm bằng bạc rớt xuống đất một cái , hấn không nói gì mà cả người liền biến mất rồi xuất hiện trước mặt Khiết Băng , ánh mắt hấn băng hàn nhìn Khiết Băng khiến nàng tê dại cả da đầu , khí thế của hấn ép nàng khó thở , một người chưa từng sống giữa lần ranh cái chết như nàng thì đầu thế chịu đựng nổi khí thế đó cơ chứ . Giọng hấn lạnh giá như từ cửu u địa ngục vang lên

"Ngươi vừa nói cái gì ! ".

"Ta.. ta... ta.. ". Khiết Băng lắp bắp nói

"Ngươi nói lại xem ". Hấn gần giọng

"Ta...hu hu ". Khiết Băng sợ quá bật khóc

"Xin lỗi mau ! ". Hấn lạnh lùng nhìn Khiết Băng bộ dáng sợ hãi gần từng tiếng nói

"....Ta..ta...". Khiết Băng sợ nấc lên nói

"..Ta.. xin .. lỗi ! ". Mãi thì nàng mới nói được một câu

"...Ta hy vọng không có lần sau , mức chịu đựng của ta có giới hạn ! ". Hấn lạnh lùng nói

Khiết Băng không nói nữa mà liều mạng gật đầu , lần này nàng bị dọa cho sợ rồi , đến cha mẹ nàng còn chưa làm nàng sợ như lần này nữa .

Hấn không nói nhiều mà nhìn mọi người trong phòng , cuối cùng mắt hấn dừng ở Niệm Băng , hấn cúi đầu nói

"Cho ta xin lỗi !".

sau đó hấn lại tiếp tục cúi đầu trước Tra Cực nói : " Ta xin lỗi ! ".

Làm xong tất cả , hấn đưa tay , gạt bộ quần áo trên người xuống mà lộ ra tấm thân trần , hấn nhìn mọi người rồi nói

"Nhìn kỹ một lần nữa , ta là nam ! ".

Nói xong , hấn quay người đi ra bên ngoài , trước khi đi hấn không quên nói một câu

"Ta không đói , mọi người cứ ăn trước đi !"

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Thông Tin

Niệm Băng nhìn hấn ra ngoài thì thở dài một cái không nói gì , mọi người thấy Niệm Băng không phản ứng gì thì cũng không có ý kiến nào nữa. Trong phòng không khí trầm lắng , chỉ còn lại tiếng khóc rất nhỏ của Khiết Băng . Cuối cùng Khiết Băng cũng đứng dậy rồi chạy về phòng của mình . Linh Cực do dự một chút nhưng cũng không đuổi theo mà đứng dậy đi ra ngoài sân.

Mọi người không còn hứng thú dùng cơm nữa , sau Linh Cực thì Niệm Băng cũng đứng dậy rồi đi vào trong nhà nốt , mọi người ngồi nhìn nhau một lúc cũng dọn dẹp sau đó về phòng.

Hấn lúc này đang đứng trong phòng của mình trầm ngâm không hành động gì cả , tự nhiên trên tay hấn xuất hiện một bộ quần áo màu đen , mắt hấn nhìn một cái rồi mặc vào sau đó đi ra bên ngoài.

Hấn lấy áo khoác dài mặc lên người , lấy mũ trùm đầu trùm kín cả khuôn mặt , hấn nhảy lên cành cây đào rồi ngồi xuống , con giận tan đi , trong lòng hấn bây giờ hoàn toàn không có bất kỳ sự vui vẻ hay thỏa mãn khi được trút giận nào cả , thay vào đó là cái buồn man mác và hơi có một chút chán nản, nhưng nếu để hấn làm lại , hấn vẫn sẽ làm như thế .

....

"Người muốn trả thù giúp Khiết Băng ? ". Hấn nhìn Linh Cực đứng ở dưới nói

Linh Cực nhìn hấn một lúc lâu rồi cúi đầu xuống nói

"Ta thay mặt Khiết Băng xin lỗi người , nàng không cố ý đâu ! xin người đừng để tâm ".

Hấn nhảy xuống dưới đứng đối mặt với Linh Cực , Linh Cực này thoát nhìn cái gì cũng nghe theo Khiết Băng nhưng thực ra lại rất thông minh , lúc nào cũng tỏ ra ngu ngơ nhưng thực ra là đại trí giả ngu đích thực . Hấn biết Khiết Băng cũng khá tốt , nếu không nàng đã không đứng quan sát hấn hơn một tuần khi hấn trong viên đá băng, nhưng nàng bị nhiễm tính khí tiểu thư quá nặng , có người thân cường đại làm nàng hầu như không ngại cái gì nữa . Với cả từ lúc bé đến bây giờ , nàng lúc nào cũng là tâm điểm của mọi người trong nhà , lúc nào cũng được mọi người quan tâm chăm sóc cho đến khi hấn xuất hiện đã vô tình làm nàng có cảm giác bị " ra rìa " . Nên nàng mới có một chút ác cảm với hấn như vậy.

Hấn lắc đầu rồi vỗ vai Linh Cực nói

"Ta không để ý đâu ! người chỉ cần quần nàng cho tốt là được ! ".

Mắt Linh Cực chợt lóe lên nhưng rất nhanh lại trở về bộ dạng trung thực như trước rồi gật đầu nói

"Được !".

Hắn cười rồi lấy lon coca ra ném cho Linh Cực nói

"Uống không ? ".

"Đây là ? ". Linh Cực nhìn lon coca nghi hoặc nói

"Nước ngọt ! ". Hắn cười nói

Tuy nghi hoặc nhưng Linh Cực cũng uống thử vài ngụm , uống xong Linh Cực về mặt quái lạ nói

"Uống có vị lạ lạ , nhưng cũng khá được ".

"Người thích uống không ta cho người một chút ".

"Đề ta đem về uống thử xem ? ". Linh Cực nói

"Đây cho vào đây này ! ". Linh Cực vừa nói vừa lấy trong người ra một cái chai cỡ khoảng một cái chai lavi hồi trước hắn từng thấy

"Bé quá ! đây cho vào đây đi ! ". Vừa nói hắn vừa chỉ vào một cái chậu to đùng ở đằng xa

"Khục! ... cái đây có vẻ hơi lớn ! ".

"Không sao cả ! ". Hắn vừa nói vừa đổ nước vào trong cái chậu

Chẳng mấy chốc cái chậu to đùng đấy mà cũng đầy cả nước ngọt , Linh Cực ngạc nhiên nhìn lon nước ngọt trong tay hắn nói

"Không ngờ trong đây lại có một trận pháp không gian , xem mức độ chắc hẳn là cao cấp đi ? ".

"Cứ cho là vậy đi ! ". Hắn cười cười nói

Tạm biệt Linh Cực xong , hắn lại treo lên cành cây ngồi tĩnh tâm , hắn cần vào không gian hệ thống để làm một số việc.

....

"Alo .. ? Từ người còn ở đây không thể ? ".

"Ê này ? người chết chỗ nào rồi đây ? ".

"Mợ nó chứ lúc không cần thì lúc nào cũng tòi cái mặt ra , còn lúc cần thì mất tăm mất tích ... ".

Hắn đã kêu gào vô ích ở đây khá lâu rồi mà đến cái bóng của tên Từ hắn vẫn chả thấy đâu , hắn quả thực muốn gặp Từ để hỏi một số chuyện quan trọng , cái quan trọng nhất là cần phải hỏi xem Từ có thể diệt trừ được tia linh hồn nguy hiểm ở trong cơ thể hắn hay không ? , theo như Niệm Băng đã nói thì người duy nhất có thể làm được điều này chỉ có Từ . Nhưng tất cả sẽ vô nghĩa nếu tên Từ cứ biến mất tăm mất tích thế này .

Lắc đầu chán nản , đã không tìm được Từ thì hắn đành phải đi làm việc khác vậy , trước đây hắn có nghe hệ thống nói là mở được một chức năng mới là Không gian luyện tập , nên hắn định vào thử một chút để xem nó có gì đặc biệt hay không

"Hệ thống , khởi động Không gian luyện tập ".

"Khởi động hoàn tất , chuẩn bị tiến vào không gian luyện tập trong 5 , 4 , 3 , 2 , 1 , 0 !".

Một vòng ánh sáng xuất hiện trên đầu rồi quét khắp người hắn , sau khi quét xong , một thẻ bài xuất hiện trước mặt hắn. Trên đó có ghi các chỉ số thông tin về hắn

Tên : Trương Duy Quang

Loại : Người

Thiên phú : Thủy không - khả năng khống chế hệ thủy

Sức mạnh : 125 - đánh giá gấp 3 lần người bình thường trên địa cầu

Tốc độ : 100 - đánh giá gấp 2 lần người bình thường trên địa cầu

Phản ứng : 150 - đánh giá trọng tâm - gấp 4 lần người bình thường trên địa cầu

Kỹ thuật : 65 - đánh giá hơn người bình thường

Kinh nghiệm chiến đấu : 70 - đánh giá hơn người bình thường

Trạng thái đặc biệt :

- Nhân vật thích khách

- Băng Long tộc

Trạng thái chiến đấu : Chưa có

Kỹ năng đặc biệt : Chưa có

Nhận xét hệ thống : - Tất cả các chỉ số dựa theo số liệu người bình thường sống trên địa cầu , không phải là người đã từng được huấn luyện qua

- Đánh giá người dùng ở mức độ : E - trung bình yếu

- Hệ thống không thể đánh giá một số trạng thái đặc thù khác ! mức độ đánh giá hệ thống chính xác khoảng 85% !

Cầm tấm thẻ bài trong tay , hắn đọc qua một lượt rồi nhìn vào một dụng cụ hình chữ nhật ở trước mặt hắn , trên dụng cụ đấy có dòng chữ : " Xin bỏ thẻ bài vào đây để tiếp tục "

Tuy nghi hoặc nhưng hắn vẫn bỏ thẻ bài vào trong dụng cụ hình chữ nhật đó , hắn quả thực tò mò xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

"Tinh! - đang nhập dữ liệu - sao chép dữ liệu - bắt đầu nhiệm vụ ẩn "

"Bản đồ : Ngẫu nhiên khu bể bơi ! , trạng thái thời tiết : ngẫu nhiên ... nắng , thời gian : vô hạn .. Nguyên tố khác : Nhiệm vụ sẽ bắt đầu trong 5 , 4 , 3 , 2 , 1 , 0 .. bắt đầu ! ".

Tiếp theo đó cảnh vật xung quanh hắn lập tức bị thay đổi , không gian vốn có một màu trắng kéo dài đến vô hạn thì đã bắt đầu xuất hiện cảnh vật , ở trước mặt hắn xuất hiện một bể bơi rất to và rộng rãi , xung quanh thì có thêm nhiều tòa nhà nhỏ như là phòng để thay quần áo , hai bên hồ bơi thì hiện ra mấy cái ghế nằm và có thêm mấy cái ô để che nắng , ánh nắng chói chang khiến hắn bất giác hơi nhíu hai mắt lại.

Chưa hết , ngay đối diện trước hắn dần dần hiện ra một bóng người , người này giống hệt hắn chỉ khác là trên mặt người này hoàn toàn không có một chút biểu hiện cảm xúc nào .

"Nhiệm vụ ẩn : Đánh bại chính mình , số lần thực hiện : vô hạn , nhiệm vụ thành công: được sử dụng không gian luyện tập và ..??? , nếu nhiệm vụ thất bại phải chờ sau 24 giờ nữa mới được thực hiện lại ! ".

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lại Một Tên Nữa

Chưa để hắn kịp định hình xem có chuyện gì xảy ra thì nhân bản của hắn đã động! . Nhân bản nhìn hắn một cái rồi ngay lập tức biến mất khỏi tầm nhìn của hắn , cảm giác nguy hiểm mãnh liệt xuất hiện sau lưng hắn , hắn không kịp suy nghĩ liền quay nhanh lại mà đá vòng ra sau một cái .

Nhân bản đứng thật là đã xuất hiện ở sau lưng hắn nhưng lại một lần nữa biến mất và ngay sau đó đã hiện ra ở bên trái hắn rồi dùng dao quân dụng đâm thẳng vào cổ hắn .

"Mợ nó bo-bup có thể dùng hai lần ? " . Hắn giật mình nhưng cũng làm ra phản ứng thích hợp , nhân bản của hắn biết bo-bup chẳng lẽ hắn không biết ? .

Dùng bo-bup hắn liền vòng lại bên phải nhân bản rồi dùng dao quân dụng chém mạnh vào vai nó .

Nhân bản liền né sang một bên rồi xoay người đá vào tay của hắn , hắn rút tay lại rồi lùi ra đằng sau mấy bước , vừa thở vừa nhìn về hướng nhân bản

đứng

Tuy giao thủ rất ngắn nhưng hắn đã hoàn toàn ở thế bị động và bị ép đến phải lùi lại phía sau , đây là nhân bản của hắn nhưng không hiểu sao hắn luôn có cảm giác cực kỳ đáng sợ , cảm giác này hoàn toàn vượt qua khi đấu với Linh Cực và Khiết Băng .

Hắn có cảm giác nếu chỉ cần hắn làm ra hành động chậm hơn một chút thôi thì sẽ chết ngay lập tức ! .

Đọc nhiều tiểu thuyết , hắn thừa biết đạo lý ra tay trước sẽ chiếm được thiên cơ , nghĩ vậy nên lần này hắn chủ động tấn công . Thân hình hắn chợt động đã hiện ra ở trước mặt nhân bản , một quyền nặng nề đánh lên ngực nó . Cả người nhân bản đột nhiên trở lên nhanh nhẹn rõ rệt , nó đưa tay nhẹ nhàng gạt tay hắn ra , chân phải đá lên bụng dưới của hắn .

Hắn thấy thế liền thuận theo cánh tay xoay người 180 độ ra bên cạnh nhân bản sau đó đâm thẳng vào đầu nó . Nhân bản cúi người xuống né tránh rồi đá thật nhanh vào khớp xương bánh chè bên chân phải của hắn .

Hắn nở một nụ cười nhạt , hắn chờ đợi chính là giây phút này , chân phải hắn bước lùi ra sau một cái làm trụ rồi xoay người tông thẳng đầu gối chân trái vào mặt nhân bản , theo lý mà nói thì lúc này nhân bản đang cúi người thật nhanh thì sẽ không tài nào né tránh được chiêu này của hắn .

Nhưng hắn đã lầm , chỉ thấy đầu gối hắn đập vào một thứ cực kỳ mềm mại chứ không cứng rắn như hắn đã tưởng tượng. Hắn cảm thấy một cảm giác mát lạnh và ướt ướt ở đầu gối , đưa mắt nhìn xuống , hắn thấy một đám nước tròn đang lơ lửng ở trước mặt nhân bản mà đón lấy một đòn vừa rồi của hắn.

"Thủy không ? ". Để hắn chưa kịp giật mình thì đám nước đang bao quanh đầu gối hắn đột ngột đóng băng lại làm hắn chả kịp phản ứng gì cả .

Nhân bản của hắn đã rất nhanh biến sang trạng thái Băng long , một giọng nói máy móc không cảm tính phát ra

"Nổ ! ".

"Bùm !". Một tiếng nổ lớn , cả người hắn liền văng lên không trung hơn ba mét rồi rớt xuống đất , đoạn chân trái từ đầu gối trở xuống của hắn đã hoàn toàn biến mất ! . Một cơn đau đớn kinh khủng làm hắn bất giác mất đi phương hướng tầm ba giây , nhưng ba giây đấy đã là quá đủ để kết thúc cuộc chiến rồi .

Đến khi hắn tỉnh lại thì đã thấy nhân bản xuất hiện trước mặt hắn , con dao quân dụng, nhanh như chớp đâm thẳng vào đầu hắn , hắn đã không còn kịp né tránh nữa.

"Phập ! ". Một cảm giác mát lạnh mà đau đớn cùng với khuôn mặt lạnh lùng không chút tình cảm của nhân bản là tất cả những điều cuối cùng mà hắn cảm nhận được.

....

Giật mình mở mắt ra , hắn phát hiện sau lưng hắn đã đổ đầy mồ hôi , cảm giác sợ hãi kinh khủng vừa nãy vẫn choáng ngợp linh hồn hắn , hắn .. vừa chết một lần.

"Nhiệm vụ thất bại , có thể làm lại nhiệm vụ sau 24 giờ tới !".

Phải mất một lúc lâu hắn mới có thể bình tĩnh trở lại , loại trải nghiệm vừa rồi làm hắn cực kỳ kinh sợ , nếu cuộc chiến vừa rồi thực sự xảy ra thì hắn đã chết ! nhưng quả thực là chết dưới chính tay của mình thì thật là buồn cười.

Suy nghĩ lại cả một quá trình đấu với nhân bản , hắn cần nghĩ xem tại sao hắn lại thua , càng nghĩ hắn càng cảm thấy kỳ lạ , hắn vẫn nhớ rõ như in cái cảm giác áp bách mà đáng sợ cùng với tràn ngập nguy hiểm khi đấu với nhân bản , chính cái cảm giác này làm hắn ngột ngạt và phản ứng luôn chậm hơn khi bình thường .

Cuối cùng sau một hồi tổng kết , hắn đoán ra một số nguyên nhân làm hắn phải thua cuộc . Theo lý mà nói thì nhân bản này hoàn toàn giống hệt hắn ! , không lý nào hắn lại có thể thua được , cùng lắm là đánh hòa ! nhưng sự thật không thể chối cãi , hắn đã thua , không những thế còn là chết rất thảm .

Thứ nhất chính là khí thế , khí thế của nhân bản luôn luôn áp chế hắn , khiến hắn không thể nào phát huy được hết khả năng của mình , khiến hắn luôn phản ứng chậm hơn một nhịp so với nhân bản.

Thứ hai là cả quá trình chiến đấu và tính toán , có thể nói là nhân bản đã tính hết cả quá trình khi chiến đấu với hắn , từ lúc ban đầu bất ngờ đột kích hắn khiến hắn hoảng loạn mà tấn công lại , cho đến lúc giả vờ lộ ra sơ hở rồi dùng Thủy không làm bước ngoặt khiến hắn bị thua ! . Cả quá trình dường như nhân bản đã tính toán hết từ trước rồi ! .

Thứ ba là nhân tính , hắn quả thực bị chính nhân tính của mình làm hại , trong thế kỷ 21 nơi hắn sống , nhất là một tên luôn tự kỷ Fa như hắn thì việc giết một con người là việc không thể nào làm được .

Chính điều này đã trở thành một chuẩn mực đạo đức ăn sâu vào tâm lý hắn , khiến hắn không thể nào ra tay tàn độc đối với nhân bản được , dù sao hình dạng của nhân bản vẫn là người .

Còn nhân bản thì khác , nó hoàn toàn không có cảm tình mà chỉ có một mục đích duy nhất là dồn hắn vào chỗ chết , chính điều đó làm nên sự khác biệt

giữa nó và hắn . Một bên luôn muốn giết đối phương , một bên không muốn hay có thể nói không thể ra tay giết người kia , không phải nói cũng biết kết quả .

Dù sao điều này cũng chứng tỏ hắn hoàn toàn bình thường , nếu bảo hắn nhẫn tâm ra tay giết nhân bản thì hắn không làm được, chắc chỉ có mấy tên biến thái thích giết người hàng loạt mới có thể ra tay thôi .

Thứ tư là độ hiểu biết và vận dụng sức mạnh , như chính Niệm Băng đã nhắc nhở hắn lúc trước , hắn hoàn toàn không rõ sức mạnh hiện tại của mình ở mức nào chứ đừng nói đến vận dụng . Nếu như vừa rồi hắn có thể hoàn toàn thành thạo " Thủy không " thì đã không đến mức bị đóng băng rồi nổ nát chân như vậy .

Sau một hồi tổng kết kinh nghiệm , hắn mới gạt đầu hài lòng rồi chuẩn bị nhảy xuống đất đi ngủ . Lúc sắp sửa nhảy xuống thì ở bên tai hắn có một giọng nói khàn khàn xen lẫn cười nhạo vang lên

"Nhóc con ! thua dưới chính tay nhân bản của mình thì cảm thấy thế nào ? , nhục nhả ? xấu hổ ? hay tức giận ? khực khực .. nếu ngươi nghe theo ta thì ta sẽ có cách giúp ngươi ngay lập tức sau 24 giờ nữa giết chết nó ? ngươi thấy sao ? " .

Hắn giật mình mà bước hụt một cái , cả người tiếp xúc thân mật với đất mẹ thân yêu một cái đau điếng . Hắn giận dữ quát bằng tiếng việt

"Mợ nó tên chết bầm nào nửa đêm nửa hôm cười đùa thế ? muốn dọa chết ông hà ? ngon ra đây xem !" .

"Đừng tưởng ta nghe không hiểu ngươi nói gì ! ngươi chửi ai thế hả ? " .

"Chửi cái tên điên vừa làm ta ngã ! " .

"Ngươi ...ngươi ..."

"Ngươi ngươi cái gì ? ngươi không thấy giờ tối ôm mù mịt mọi người ngủ hết rồi hay sao mà cười như ma thế làm ta giật cả mình ! " .

"Ngươi có biết ta là ai không hả ? tên nhãi con như ngươi cũng dám chửi ta ? mấy tên như ngươi thì trước kia ta chỉ cần dí một ngón tay là ngươi cũng chết ! " .

"Này trước khác bây giờ khác nhé ! nghe câu đấy bây giờ chưa ? ngươi ngon thì lôi cái móng ra đây xem , có bản lĩnh thì dẫu mặt làm gì ? " .

"....Khực.. ta hiện tại không ra được !" .

"Ta biết ngay mà ? ngươi chỉ giỏi cái miệng ! " .

"Ngươi ... " .

"Lại ngươi ...ngươi cái gì ? tóm lại là ngươi đang ở đâu ? " .

".... Ta ở trong đầu của ngươi " . Sau một hồi tranh luận thì giọng nói này cũng chịu thua đáp

"..... Mợ nó lại ở trong đầu ta ? thế đầu ta là cái nhà nghỉ rồi hả ? ai muốn đến thì đến muốn đi thì đi ? trước đã có một tên Từ rồi lại lôi ra tên này nữa ? Nếu cứ thế này thì chắc xây được cả thành phố trong đầu của ta mất " .

"...Ta không phải là tên khôn kiếp đấy " . Người kia giận dữ âm trầm nói

"...Ồ ngươi có thù với Từ ? có thù thì tại sao lại ở chung với hắn " . Hắn ngạc nhiên nói

"... Ta là bị hắn phong ấn ! " .

"...Hóa ra cũng chả có bản lĩnh bị Từ phong ấn mà còn dám to mồm , này ta nói cho ngươi biết nhé , hồi có ta ở đây tên Từ kia cũng chẳng dám nói to với ta một tiếng chứ đừng nói quát lên như ngươi , khi gặp ta lúc nào cũng phải cúi người nói một tiếng Quang đại ca đấy nhé !" .

"Có thật như vậy không ? " . Một giọng nói hòa ái quen thuộc xuất hiện trong đầu hắn

"Khực ... Từ đấy à .. ngươi vừa đi đâu về thế " .

"Ta vừa đi giải quyết một số công chuyện về thì nghe được những lời vừa rồi của ngươi , có phải không Quang ĐẠI CA ? " . Từ vừa nói vừa nhấn mạnh chữ đại ca

"...Đầu đấy là vừa rồi ta đang nói chuyện với một tên khác ấy mà ? mà hắn đâu rồi nhỉ ? " .

"..Ngoài ta ở đây ra thì làm gì còn ai khác ? " .

"..Có một người nữa thật mà ? hắn bảo hắn bị ngươi phong ấn " .

"..Người nghe nhầm rồi!". Từ chắc chắn đáp

"..Ta đâu có bị điên đâu? Ờ này tên kia, lúc nãy người bảo có điều cần nói cơ mà? ra đây đi?".

"...". Không có ai đáp lại hắn, chủ nhân giọng nói vừa dọa ma hắn vừa rồi đã biến mất không còn tung tích gì cả

"Người đầu óc có vấn đề! Ta biết người lúc trước cần gặp ta có một số chuyện cần hỏi? sao? nói đi". Từ cười nhạt nói

"Lúc khác đi, ta vừa ra khỏi không gian hệ thống xong! để mai ta sẽ vào lại rồi nói với người". Hắn lắc đầu nói

"..Ta hiện tại sẽ có lúc vướng bận một chút chuyện nên không thể ở đây mãi được, có chuyện gì thì đợi lúc ta trở về rồi nói sau". Từ ngừng một lúc rồi nói

"Được! ta cũng đi nghỉ đã rồi tính sau". Hắn gật đầu nói dù không rõ Từ có nhìn thấy hay không

Chủ nhân giọng nói kia không muốn ra mặt gặp hắn chứng tỏ là rất ngại Từ, vậy hắn cũng không ép buộc, chắc chắn tên lạ mặt kia sẽ còn quay lại, hắn không cần phải vội vàng gì cả, cứ chờ tên kia đến rồi giải quyết!.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Ba Năm ...

"Ca ca ..? ca đâu rồi!?".

"Ca ca ...? hu..hu.. ca ở đâu rồi!? mọi người không đùa nữa đâu, ca ra đây đi mà!".

Hắn giật mình tỉnh dậy, cảm thấy sau lưng áo đã ướt sũng mồ hôi, hắn không thể nào bình tĩnh ngay được, không hiểu sao nhưng dạo này hắn thường mơ thấy những giấc mơ như vậy. Trong mơ hắn thường nghe thấy giọng nói của một cô bé đi tìm anh trai mình, nhưng lần nào giấc mơ cũng bị ngắt quãng nên không biết kết quả ra sao, khiến mỗi khi hắn tỉnh dậy thì lại cảm thấy sợ hãi và lo lắng khó hiểu.

"... Mối thế mà đã sắp hết ba năm rồi!". Hắn than nhẹ

Trong ba năm thì cuộc sống sinh hoạt của hắn đã vào một nếp rất đều đặn, trong hai năm đầu thì chỉ đơn giản là cả ngày ra ăn đón của Linh Cực và Khiết Băng, tối đến thì vào solo với nhân bản. Còn trong năm cuối cùng thì có thêm một tiết mục là bị hành hạ bởi ba ông thầy đầu bếp suốt buổi chiều cho đến khi trời tối.

Lúc trước Niệm Băng đã nói với hắn rằng hắn sẽ học rất nhanh và sự thật đúng là như vậy, căn bản không phải do hắn có thiên tư xuất sắc về trù nghệ hay là có trí nhớ siêu phàm các kiểu mà là nhờ hệ thống.

Tất cả những thứ hắn "thấy" và "biết" đều được hệ thống ghi nhớ và có trong cửa hàng, những việc hắn cần làm chỉ là dùng điểm thưởng đổi lấy những kiến thức về trù nghệ mà hắn biết được từ ba người là xong, rất đơn giản và hiệu quả. Nhưng cũng phải nói rằng lượng kiến thức mà ba người truyền thụ cho hắn cực kỳ khổng lồ, việc của hắn chỉ là "nghe" và "đổi" thôi mà cũng mất gần một năm thì mới hoàn thành.

Bây giờ thì hắn không cần nghe giảng nữa mà đã thành đầu bếp nấu cơm cho cả nhà Niệm Băng hơn hai tháng nay. Tuy nhiên hắn lại ăn rất ít, chủ yếu chỉ để ghi nhớ mùi vị mà thôi, theo suy nghĩ của hắn thì nếu hắn ăn quen mấy đồ này thì xác định từ nay về sau khỏi ăn cơm bình thường. Đầu phải lúc nào cũng có điều kiện mang đồ ra mà nấu nướng cơ chứ.

Bắt đầu một ngày mới, như thường lệ hắn bước ra ngoài sân đợi hai người Linh Cực và Khiết Băng, nếu không có gì đặc biệt thì hắn sẽ làm bịch bông cho hai người đánh tới chiều rồi sẽ vào đập nhau với nhân bản.

Khiết Băng kể từ khi bị hắn dọa cho một trận thì càng nghiêng răng nghiêng lợi đánh hắn nhiều hơn, hình như nàng muốn trả thù hắn thì phải. Nhưng hắn không quan tâm, nàng càng như thế thì càng được lợi cho hắn, hắn cầu còn chả được chứ đừng nói đến ngăn cản nàng.

Mà kể cũng lạ, hắn càng bị đánh thì thân thể hắn càng được cải thiện, cái này phải kể đến công lao to lớn của Khiết Băng và Linh Cực, hai người đều là Băng hệ ma pháp sư, mỗi khi sử dụng băng hệ ma pháp thì sẽ tụ tập rất nhiều thủy lực, chính vì thế mà tiến cảnh của hắn khi bị đánh còn nhanh hơn lúc bình thường.

Nghe thấy tiếng bước chân, hắn theo phản xạ quay đầu lại nhìn hướng tiếng động phát ra, có ba người đang tiến lại chỗ hắn, hắn ngạc nhiên khi thấy cả Niệm Băng cũng tới.

"Băng đại ca ? có việc gì không ? ". Ba năm thân thiết cũng làm thay đổi cách xưng hô của hắn với Niệm Băng

"Hôm nay là lần giao thủ cuối cùng, bốn ngày nữa là hết ba năm rồi ! , ta hy vọng trong mấy ngày cuối cùng đệ có thể được nghỉ ngơi một chút ! ". Niệm Băng cười nói

"... Được rồi ! ". Hắn gật đầu nói

Tạm thời đè nén một số cảm xúc vừa xuất hiện , hắn nghiêng đầu nhìn hai người Linh Cực và Khiết Băng , sau đó hắn nở một nụ cười làm hai người hết sức khó hiểu.

Niệm Băng thấy nụ cười của hắn thì cũng gật đầu cười lại , Niệm Băng hiểu ý của hắn, sau đó Niệm Băng quay sang nói với Khiết Băng cùng Linh Cực

"Lần này thay đổi một chút , các con để lại triệu hồi bảo thạch : Bạo Nãi Kim Ngu cùng một số ngoại vật khác , dùng chính thực lực của các con để đấu với hắn !".

"Nhưng mà ... ". Khiết Băng kháng nghị

"Không nhưng gì hết ! ". Niệm Băng nghiêm khắc nói

Linh Cực đứng một bên vẻ mặt vẫn bình thường nhưng hai mắt lại ánh lên tia sáng khác lạ , ho khan một cái , Linh Cực nói nhỏ với Khiết Băng

"Cẩn thận .. hắn đánh thật đấy ! ".

"Ý huynh là sao .. ? ".

Chưa để Khiết Băng kịp hỏi Linh Cực xem có chuyện gì thì Niệm Băng đứng đằng xa đã hô lên

"Chuẩn bị xong chưa ? bắt đầu đi ! ".

Nghe thấy tiếng bắt đầu , nụ cười trên mặt hắn trong nháy mắt liền mất đi , thay vào đó là một bộ mặt lạnh lẽo và hoàn toàn không có chút tình cảm nào cả .

Chỉ mất chưa đến một cái chớp mắt , hắn đã xuất hiện trước mặt Khiết Băng , con dao quân dụng nhanh như chớp kề vào cổ nàng . Cùng lúc đó , một giọng nói trầm thấp đầy tính đe dọa vang lên bên tai Khiết Băng

"Đừng bao giờ ! coi thường ta ! ".

Hắn cười nhạt rồi bỏ dao xuống nói

"Làm lại ! ".

Khiết Băng chết lặng , nàng hoàn toàn chết lặng , được rồi cứ cho rằng lúc này nàng không để ý đi , nhưng tốc độ của hắn vẫn là quá nhanh , dường như chỉ trong một cái nháy mắt , nàng đã cảm thấy một con dao lạnh lẽo kề ở cổ mình , chưa kể đến một luồng khí thể lạnh lẽo mà vô tình , cùng với giọng nói đầy đe dọa làm nàng bần rùn cả chân tay , trong cái chớp mắt đấy , nàng như trở lại buổi tối đầu tiên hắn tức giận với nàng , một cảm giác đầy sợ hãi và áp bức.

Linh Cực thì mặt lộ vẻ trầm trọng , biểu tình này khá hiếm thấy ở Linh Cực ,lúc này Linh Cực đã rất cảnh giác rồi nhưng không ngờ hắn lại lợi hại đến vậy . Điều quan trọng nhất là tinh thần lực của Linh Cực hoàn toàn không thể xác định được hắn ở đâu ! , cái này cực kỳ lạ lùng nhưng lại gây ra bất lợi rất lớn đối với Linh Cực . Mất Linh Cực ánh lên nét tức giận , Linh Cực đã từng thề với lòng mình là luôn bảo vệ Khiết Băng , nhưng trong cái chớp mắt đấy , Linh Cực lại không làm được .

"Khiết Băng ! đứng đằng sau huynh ! ". Linh Cực nghiêm túc nói

Khiết Băng vẫn đứng im bất động , gương mặt ngơ ngác mất hồn , Linh Cực phải nhắc mấy lần thì nàng mới tỉnh lại . Lặng lẽ chạy ra sau lưng Linh Cực , Khiết Băng mới hít sâu một hơi rồi tự nhủ với lòng mình : " Do lúc này ta không để ý thôi ! người đừng đặc ý quá sớm ! ".

Hắn biểu tình không thay đổi đứng nhìn mọi chuyện diễn ra , sau khi thấy Khiết Băng đã ra đằng sau lưng Linh Cực . Hắn nhếch miệng cười nói

"Lần thứ 2 ! bắt đầu ! ".

Nghe thấy hai tiếng " Bắt đầu ! ", Linh Cực lộ vẻ nghiêm túc , miệng niệm chú ngữ

"Băng nguyên tố nhiệt tình a , thỉnh cầu các người tạo thành băng nguyên lạnh giá , mang lại vô tận băng hàn cho thế gian ! ".

Ngay tức thì , một quả cầu băng bằng to bùng xuất hiện trước mặt Linh Cực , Linh Cực chỉ tay về hướng Quang, quả cầu băng ấy liền nhanh như chớp bay về hướng hắn.

Trong lúc Linh Cực đang niệm chú ngữ thì Khiết Băng cũng không nhàn rỗi , nàng cũng cất giọng đọc chú ngữ , cùng lúc với quả cầu băng của Linh Cực

bay đến chỗ hấn , từ trên đầu hấn liền xuất hiện những bông tuyết rơi xuống .

Trung cấp băng hệ ma pháp - Băng Vũ , làm giảm tốc độ di chuyển của đối phương , trong thời gian ngắn có tốc độ cầm cố đối phương lại , kết hợp với trung cấp băng hệ ma pháp - Đại băng cầu của Linh Cực , quả thực là một sự kết hợp cực kỳ chuẩn xác , điều đó chứng tỏ rằng , hai người Linh Cực cùng Khiết Băng đã tập phối hợp với nhau rất hoàn mỹ .

Nhưng điều này có làm khó được hấn hay không !? , nếu là trước kia thì có nhưng bây giờ thì câu trả lời sẽ là không ! . Chỉ thấy hấn cười nhạt rồi nhẹ nhàng lách qua những con mưa băng của Khiết Băng , hai tay đưa lên đón đỡ lấy quả cầu băng của Linh Cực , miệng nhẹ nhàng nói

"Thủy không thuật ! , Thủy hóa ! " .

Linh Cực mặt biến sắc , Linh Cực vừa mất đi hoàn toàn liên hệ với ma pháp của mình , cứ như nó chưa từng tồn tại vậy . Sau đó Linh Cực hoảng sợ phát hiện , quả cầu băng của mình trong tay Quang đang dần dần tan ra rồi biến thành một quả cầu nước cực kỳ to lớn , thậm chí nó còn càng ngày càng to hơn nhờ hấp thụ hết Băng Vũ của Khiết Băng nữa .

Sau khi hút hết ma pháp của hai người , quả cầu nước trong tay hấn đã đạt đến mức độ khủng bố , hấn đưa tay tùy ý hất quả cầu về hướng Linh Cực .

Linh Cực thấy thế liền vội vàng kéo Khiết Băng tránh đi , khổ nỗi quả cầu nhìn to thế mà bay lại cực nhanh , trong con nguy cấp , Linh Cực đành phải đưa tay đón đỡ lấy quả cầu nước .

Thấy Linh Cực sắp chạm tay vào quả cầu nước , hấn lại tiếp tục cười , nụ cười càng ngày càng lạnh lẽo hơn , ấn ký màu xanh lục xuất hiện trên trán hấn . Hấn cười nhạt nói

"Có cố gắng nhưng chưa đủ ! Băng không thuật ! Băng hóa ! " .

Quả cầu nước trong chớp mắt đầy liền đóng băng lại trở thành một quả cầu băng khiến Linh Cực hoảng sợ , khả năng khống chế băng hệ đã hoàn toàn vượt xa Linh Cực . Thấy vậy Linh Cực liền đẩy Khiết Băng ra đằng sau một đoạn xa rồi nghiêng người nhảy lên ấn vào quả cầu băng , lúc này nếu là quả cầu nước thì Linh Cực không biết đón đỡ chứ bây giờ nó hóa băng thì Linh Cực còn cơ hội để đảo ngược tình thế hiện tại .

Tuy nhiên khi hấn hóa băng quả cầu không phải dễ không , hấn có mục đích của hấn , nhủ thầm lại , hấn liền lắc đầu rồi vung tay một cái , quả cầu băng liền bay ra xa Linh Cực một chút , sau đó hấn liếc mắt nhìn quả cầu băng , miệng nói

"Băng bạo ! " .

"Uỳnh ! " . Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra , lấy quả cầu băng làm trung tâm , khi nó bạo phát , một làn sóng không khí từ nó tỏa ra rồi lan dần sang không gian xung quanh , cùng lúc đó là một làn sương mù cực kỳ dày đặc bao trùm lấy không gian nơi ba người đang đấu

Linh Cực tuy đã cảnh giác nhưng không ngờ quả cầu băng lại đột ngột phát nổ như vậy , chính điều đó đã làm cho Linh Cực trở tay không kịp . Lúc xác định được tình hình hiện tại thì đã quá muộn , Linh Cực và Khiết Băng đã vì vụ nổ mà cách nhau khá xa , còn hấn thì Linh Cực hoàn toàn không thể cảm nhận được ! .

Khiết Băng bị sương mù dày đặc khiến không nhìn thấy gì xung quanh , cũng may nhờ tinh thần lực mà nàng có thể xác định được vị trí của Linh Cực nên nàng liền cẩn thận tiến từng bước đến chỗ Linh Cực .

Đến nơi nàng thấy một cảnh tượng làm nàng hoảng sợ , Linh Cực đang phân vân đứng im nhìn xung quanh còn hấn thì như u linh đã lên ra sau lưng Linh Cực sau đó đâm một nhát vào đầu Linh Cực .

Khiết Băng hoảng sợ vội vàng hét lên

"Linh Cực ! cẩn thận sau lưng huynh ! " .

Sau đó nàng liền phóng một ma pháp băng tiễn về hướng hấn . Mũi tên băng bay rất nhanh , chỉ chưa đến 3 giây đã đâm vào lưng hấn . Nhưng không thấy cảnh máu me hiện ra như nàng tưởng tượng mà là một cảnh rất kỳ dị , từ chỗ mũi tên cắm vào xuất hiện những khe nứt như mạng nhện . Chỉ ít giây sau thì khung cảnh trước mặt nàng sụp đổ ! , lúc nàng định thần nhìn kỹ lại thì không ngờ đây lại là một tầng băng cực lớn ! .

"Băng kính đã phát huy tác dụng ! " . Hấn cười nhạt lắm bầm , cánh tay vẫn nhanh như chớp đâm vào gáy Linh Cực

Linh Cực nghe thấy giọng của Khiết Băng liền vội vàng quay người lại và thấy cảnh hấn đang đâm dao về hướng mình . Mắt thấy như vậy , Linh Cực liền vội vàng lách qua một bên rất nhanh rồi rút trong người ra một con dao khác mà chém về hướng hấn .

"Không ngờ Linh Cực cũng biết thể thuật ! " . Hấn ánh mắt ngạc nhiên đánh giá Linh Cực , quả thực là Linh Cực ẩn giấu cực sâu , lúc nguy hiểm thì mới bộc lộ ra sức mạnh của mình

Con dao của Linh Cực rất nhanh liền chém ngang qua người hấn rồi cắt hấn ra làm hai nửa khác nhau . Thấy cảnh như vậy , lòng Linh Cực thầm kêu hồng phúc rồi vội vàng quay người lại nhưng đã muộn , một lưỡi dao lạnh lẽo đã kề trên cổ Linh Cực , cùng lúc đó người mà Linh Cực chém cũng đổ sụp xuống mà hóa thành một vũng nước rất lớn ! .

"Ngươi thua rồi ! " . Hấn cười nhẹ nói

"Ta thua ! ". Linh Cục cũng than nhẹ một tiếng nói

Sương mù tan đi , ba người liền tiến lại chỗ Niệm Băng , Niệm Băng ánh mắt vẫn bình thường chỉ nhìn hấn một chút rồi hỏi

"Kết quả ra sao ! ".

"Chúng con thua ! ". Linh Cục đáp

"Hấn quả thực rất mạnh ! nếu hấn mạnh như vậy thì con vẫn không hiểu sao trong thời gian qua hấn lại không phản kháng chúng con một chút nào ! ".

"Hấn chưa sử dụng tới một phần sức mạnh của hấn ! ". Niệm Băng nhìn Hấn rồi nói nhẹ

Hấn nghe thấy thế thì cười cười không nói gì , câu nói này khá giống câu nói mà Niệm Băng lúc trước đã nói với hấn , chỉ khác là ý nghĩa khác nhau.

Linh Cục thì ánh mắt chấn động rồi rất nhanh bình thường lại , Niệm Băng ánh mắt tán thưởng nhìn Linh Cục rồi hỏi

"Con nhận thấy gì sau cuộc tỷ thí này ?".

Trầm ngâm một chút , Linh Cục hít sâu một hơi nói

"Con cảm thấy tất cả là một âm mưu ! ".

"Ồ ! nói tiếp đi ! ". Niệm Băng gật đầu nói

"Âm mưu này chia làm 3 phần , phần thứ nhất là hấn dẫn dụ chúng con tấn công bằng cách tấn công chúng con trước ! , lấy công dụ công khiến chúng con lọt vào bẫy mà toàn lực phát huy ma pháp mạnh nhất để tấn công hấn ! . Tiếp theo hấn liền lấy công làm thủ , tạo bất ngờ bằng cách sử dụng ma pháp của chính chúng con để đánh lại chúng con làm bọn con không kịp ứng biến . Cuối cùng là chia rẽ chúng con ra khiến bọn con không thể kết hợp với nhau để đối phó với hấn , điều này tạo tâm lý hoảng loạn sau đó dụ chúng con vào cái bẫy cuối cùng khiến chúng con dẫn đến bại trận."

Hít tiếp một hơi , Linh Cục nói tiếp

"Nếu con đoán không lầm , đầu tiên hấn tạo ra một tấm kính bằng băng ngăn cách giữa con và Khiết Băng , tấm kính này có tác dụng phản chiếu những hình ảnh ở phía trước và ngăn cản đòn tấn công của Khiết Băng . Sau đó hấn lợi dụng khi Khiết Băng nhắc nhở con liền tạo thêm một màng nước sau lưng con , tiếp tục phản chiếu lại sự tấn công của hấn khiến con tưởng lầm rằng hấn ở phía sau con thật . Trong trường hợp này , khi nghe thấy giọng nói của Khiết Băng , mười phần con sẽ tin đến chín phần mà tấn công màng nước đấy . Kính lộng ảnh , ảnh lộng ảnh ! thật không thể tưởng tượng ! . Việc còn lại thì đơn giản rồi , hấn chỉ cần đằng hoàng dí dao vào cổ con và thế là xong ! ".

Gật gật đầu , Hấn tán thưởng nhìn Linh Cục , không ngờ chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà Linh Cục đã có thể hoàn toàn phân tích toàn bộ kế hoạch của hấn ! . Chứng tỏ Linh Cục là một người cực kỳ thông minh và trầm ổn , chỉ vì chú ý quá nhiều đến Khiết Băng mà rơi vào hoảng loạn nên hấn mới thắng được , nếu bình thường thì chưa chắc mèo chết về tay ai ! .

"Còn chưa hết ! ". Linh Cục nhìn hấn rồi nói tiếp

"Con cảm giác hấn có ba cơ hội làm chúng con chết hoặc trọng thương ! ".

"Thứ nhất , khi quả cầu nước hóa băng , nếu hấn làm đúng lúc con trạm tay vào thì xung lực chắc chắn sẽ làm con bị trọng thương , nhẹ thì gãy tay , nặng thì ảnh hưởng đến lực phủ ngũ tạng ! . Thứ hai , lúc hấn phát nổ quả cầu băng ! nếu hấn làm gần bọn con thì chắc bọn con đã không còn có cơ hội thứ ba rồi . Thứ ba , trong làn sương mù ấy , bọn con không thể xác định được vị trí của hấn , nếu hấn muốn giết bọn con thì quá dễ dàng ... ! ".

Ánh mắt Hấn nhìn Linh Cục đã cực kỳ chấn động , không ngờ đến cả chi tiết như vậy Linh Cục cũng nhìn ra . Linh Cục quả thực là một người cực kỳ đáng sợ ! .

Tại sao trong thời gian ba năm lại làm hấn thay đổi đến vậy , trong ba năm đấy , điều hấn học được khi đấu với nhân bản là khí thế và bố cục . Chỉ cần nắm được khí thế thì đã hơn kẻ thù rồi , nếu còn nắm được cả bố cục thì càng chắc chắn sẽ thắng . Lạnh lùng , tàn nhẫn , từng bước tính toán dồn kẻ thù vào chỗ chết chính là điều hấn học được từ nhân bản ! .

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Trở Về

"Thôi được rồi, việc kết thúc ở đây, các con được tự do hoạt động trở lại, đi đâu thì đi nhớ ba ngày sau về nhà!". Niệm Băng ho khan một tiếng rồi nói

"Còn đệ thì mấy ngày hôm nay đừng làm gì nữa, cứ thư giãn thôi, ngày cuối cùng nhớ nấu cho bọn ta một bữa cơm là được!". Niệm Băng nhìn hắn có vẻ tùy ý nói

"Theo đệ thấy ngày hôm đó là buổi sát hạch cuối cùng thì đúng hơn". Hắn cười cười nhìn Niệm Băng nói

Niệm Băng thấy hắn nói thế thì chỉ nháy mắt một cái ra hiệu rồi đi vào trong nhà, trước khi đi còn để lại một câu

"Ta biết thời gian đầu chúng ta có lỗi vì đã làm đệ tự ti về dụng mạo của mình, chỉ hy vọng mấy ngày này đệ thực sự có thể sống vui vẻ với chúng ta!".

Hắn trầm mặc không nói gì, quả thực là trong mấy năm gần đây hắn hầu như không còn giao tiếp với người trong nhà Niệm Băng nữa, không phải hắn ghét hay gì cả, căn bản là hắn ngại không muốn nói chuyện, cứ như thế, hắn âm thầm sống qua ba năm ở đây mà không có gì đặc biệt xảy ra cả.

Bỏ qua mấy cái ý nghĩ tiêu cực, bình thường bận rộn cả ngày nên bây giờ hắn cảm thấy nhàn rồi không quen, cứ thấy ngứa ngáy khó chịu. Ngẫm nghĩ một chút, hắn quyết định vào hệ thống xem nên chuẩn bị cho cái buổi nấu ăn cuối cùng ra sao, dù sao hắn cũng thừa thời gian.

Điểm thưởng đối với hắn lúc này khá dư giả, chắc là hơn 3000 điểm, nguyên nhân là do cách đây hơn một năm, tự nhiên hệ thống muốn trao đổi một lượng lớn thức ăn và nguyên liệu nấu nướng của Niệm Băng. Sau vài ngày cầu xin và đeo bám dưới mọi hình thức, cuối cùng Niệm Băng đành phải làm một lượng lớn thức ăn cho hắn, kết quả là hắn đổi được hơn 2000 điểm, cứ như vậy mấy lượt thì số điểm thưởng của hắn đã lên đến con số hơn 6000 điểm. Nhưng cũng từ đó hệ thống không trao đổi với hắn nữa, mà hắn cũng bắt đầu học trù nghệ nên đi đổi linh tinh mà hết hơn 3000 điểm. Số còn lại là hắn giữ cho đến bây giờ.

Tên Tử thì mấy năm nay tung tích thần bí, cứ như thần long thấy đầu không thấy đuôi, thỉnh thoảng xuất hiện rồi lại biến mất không còn tung tích gì nữa khiến hắn cũng thấy tò mò không thôi. Còn cái chủ nhân giọng nói thần bí kia thì từ lúc đấy đến giờ không còn xuất hiện nữa, nhưng hắn biết cái tên đó vẫn còn trong cơ thể hắn, căn bản chỉ đợi thời cơ xuất hiện mà thôi.

Nhìn qua một loạt danh sách của hệ thống, hắn nhíu mày, mọi lý thuyết thì hắn cũng học rồi, thực hành cũng làm qua rồi, nhưng sắp tới là một bữa ăn cuối cùng, hắn muốn tạo ra một thứ gì đó đặc biệt, thứ mà chỉ mình hắn có, mình hắn mới làm được, như vậy thì mới để lại được ấn tượng cho người ăn, chỉ như vậy thì hắn mới có thể coi là đã xuất sư.

....

"Người còn định ngồi đó đến bao giờ? không định đi vào không gian luyện tập hả?". Một giọng nói già nua có phần tang thương đã cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn

"Từ hà!?".

"Ta không phải là tên khốn đấy".

"Thì ra là ngươi, ta còn tưởng ngươi không còn dám lộ mặt ra nữa rồi chứ!". Hắn cười nói

"Hừ! ta chỉ là có chút ngại mà thôi!". Người kia hừ lạnh một tiếng đáp

"Ngươi có dám ra gặp ta không?". Hắn không để ý đến tên kia đang bắt mồm nói

"... Được, nhưng chắc ngươi không thể thấy ta được đâu!". Sau một phút im lặng, thì tên kia cuối cùng cũng đồng ý đáp

Tên kia vừa dứt lời thì trước mặt hắn cảnh quan có chút thay đổi, một ma pháp trận màu tím hiện ra, ma pháp trận tỏa ra từng luồng hào quang màu tím tạo thành một cái lồng ánh sáng khổng lồ bao vây lấy một túm khói màu tím đậm rất nhỏ. Nhìn thấy cái lồng hiện ra, hắn tò mò lại gần rồi nhìn chăm chú vào làn khói màu tím đậm đấy. Hắn đang quan sát giữa chừng thì một giọng nói giận dữ truyền ra

"Ngươi nhìn cái gì? nhìn đủ chưa?".

Hắn từ bộ dáng ngạc nhiên liền chuyển sang quái dị rồi cuối cùng là ôm bụng cười sặc sụa. Người kia giọng nói có vẻ tức giận, gầm lên với hắn

"Ngươi cười cái gì?".

"Khục... ta còn tưởng ngươi bá đạo thế nào? ai ngờ chỉ là một túm khói bé tí... thế mà còn dám kêu gào linh tinh.... haha". Hắn cố nín cười nói

"... Đây chỉ là một tia linh hồn của ta thôi, đợi ta chỉ cần thu lại đủ linh hồn thì ngươi sẽ biết thế nào là lợi hại, nhớ đến năm đó.. ta chỉ cần vung tay một cái thì...".

".. Thôi.. stop.. ta không cần nghe và cũng không muốn nghe xem năm đó ngươi lợi hại thế nào, nói đi, rốt cục ngươi gặp ta có chuyện gì!". Hắn vội vàng ngắt lời tên này nói, theo như kinh nghiệm lâu năm của hắn, đối với những người nào sắp sửa hoài niệm quá khứ như thế này, mười phần thì có đến chín là sẽ thao thao bất tuyệt không biết bao giờ sẽ ngừng, hắn cứ phải đề phòng trước cho nó chắc ăn.

"... Ngươi có hứng thú giao dịch không !? ". Ngươi kia có vẻ mất hứng một chút nhưng rất nhanh liền chuyển sang trạng thái dụ dỗ nói

"... Nói thử xem...? ". Hắn nheo mắt cảnh giác nói

"..Giúp ta phá bỏ phong ấn này , ta sẽ cho ngươi tất cả , tiền bạc , danh vọng , địa vị , sức mạnh , mỹ nữ ... ngươi muốn có gì cũng được ! ".

"Ồ ... có vẻ hấp dẫn nhỉ ". Hắn cười cười nói

"Đúng vậy ! ngươi muốn gì cũng được , chỉ cần ngươi phá bỏ phong ấn này thôi ! ". Người kia giọng gấp gáp nói

"Bị Niệm Băng phong ấn ngươi có khó chịu không ? ". Hắn lơ đãng nói một câu

"Hừ ! nếu không phải ta chỉ có một tia linh hồn thì đâu để hắn phong ấn chứ ! .. Á .. ngươi .. ".

"Thì ra là ngươi ! ". Mắt hắn lóe sáng nói

"Ngươi nhận ra ta thì đã làm sao ? chỉ cần ngươi giúp ta thì cái gì ta cũng có thể cho ngươi được ! ". Tên kia rất ngoan cố không chịu buông tha cho hắn

"Hừ ! chỉ sợ lúc ta vừa tháo phong ấn thì ngươi đã nhắm nhe đoạt xá ta rồi ! ". Hắn hừ lạnh nói

"Nói đi ! tại sao ngươi lại ở trong cơ thể ta được ! ". Hắn nghi hoặc nói

"Ta cần gì phải nói cho ngươi ! ".

"Vậy ngươi tiếp tục ở đó mà kêu gào đi ! ". Hắn lắc đầu rồi xua tay một cái , phong ấn cùng tên thần bí kia liền biến mất ngay lập tức

Nói chuyện với cái tên ma đầu kia xong , hắn cuối cùng cũng có thể yên tâm một chút. Theo như hắn đoán thì tên này hoàn toàn không có khả năng gỡ bỏ phong ấn do Niệm Băng và Tử để lại , chính vì vậy nên mới tìm cách dụ dỗ hắn mở phong ấn , điều này chứng tỏ rằng hắn sẽ được an toàn trong một thời gian sắp tới , nhưng tên này cũng cực kỳ nguy hiểm , hắn cần phải tìm cách trừ khử ngay khi có cơ hội mới được , tên này như một quả bom nổ chậm trong cơ thể hắn , ai mà biết được đến khi nào nó sẽ nổ . Tự nhiên vào một ngày đẹp trời nào đấy , tên này phá được phong ấn chui ra , lúc đó không phải là hắn cảm thấy một vẻ đi thăm tổ tiên hay sao ? .

Suy nghĩ linh tinh một chút , cuối cùng hắn cũng tập trung lại vào việc trước mắt , sau một thời gian đắn đo tính toán , hắn đã đổi một số nguyên liệu cùng kỹ thuật nấu ăn mới . Xong đâu đó , hắn ra bên ngoài cơ thể để chuẩn bị cho thực đơn sắp tới .

....

Ba ngày thời gian trôi qua trong chớp mắt , rất nhanh đã đến buổi tối ngày cuối cùng, Niệm Băng thấy hắn tắt bật chạy lăng xăng mấy ngày hôm nay thì cười nói

"Sao rồi ! chuẩn bị tốt chứ ? để chúng ta thưởng thức được chưa nào ? bọn ta đã chờ cả ngày hôm nay rồi đấy ! ".

"Được rồi đợi đi thay quần áo một chút ! .. ". Hắn gật đầu nói

"À phải rồi , đại ca có thể chuyển cái bàn ăn ra ngoài sân được không , hôm nay đệ muốn nấu ngay tại ngoài này ". Hắn nhìn xung quanh một chút rồi nói

"Được ! đợi cứ đi đi , việc còn lại để ta lo ! ". Niệm Băng đáp

Lúc hắn đang chuẩn bị đi thấy Băng Linh đi qua hắn , ngẫm nghĩ một chút , hắn thở dài rồi tiến lại chỗ Băng Linh nói

"Bà ơi , bà có thể ra giúp cháu một chút được không ? ".

Băng Linh thấy hắn nói với mình thì ngạc nhiên nhưng cũng gật đầu đáp ứng rồi đi theo hắn . Theo bà nghĩ thì từ ngày đó đến giờ hắn vẫn luôn ghét bà vì đã lừa hắn mặc đồ của Khiết Băng , không ngờ hôm nay hắn lại chủ động tìm đến bà để nói chuyện .

Tắm xong , hắn yên lặng nhìn bộ quần áo treo trên móc một chút , nhưng rồi hắn cũng lắc đầu rồi mặc vào . Đây là một bộ quần áo màu trắng của dị giới mà Niệm Băng đã cho hắn ngày trước , nhưng kể từ lúc đó đến giờ hắn vẫn chưa từng đụng vào mà chỉ mặc bộ quần áo thể thao màu đen thôi .

Nhìn mình trong gương , hắn cười khở , đây hoàn toàn không phải là phong cách của hắn , hắn không thích màu trắng nhưng dù sao đây cũng là ngày cuối cùng rồi , mặc một lần cũng chả có chết ai .

"Được rồi , bà vào giải quyết giúp cháu bộ tóc với ". Hắn cười khở nói

Băng Linh từ bên ngoài cũng bước vào trong phòng của hắn , thấy hắn đang đứng trước gương cố buộc lại bộ tóc dài sau lưng thì khẽ cười nhẹ rồi nhẹ nhàng cầm lấy tóc hắn , Băng Linh nhìn một lúc rồi cũng chỉ đơn giản buộc lại , sau đó cười nói

"Xong rồi này , con xem được chưa ? ".

Nhìn trái nhìn phải một lúc , hấn gật đầu nói

"Gọn rồi bà ạ , ít nhất không bị vướng mặt của cháu nữa ".

"Con có ghét ta không ? ". Chần chừ một lúc Băng Linh nhẹ nhàng hỏi

"Cháu cần gì phải làm thế ? ". Hấn lắc đầu nói

Trò chuyện với Băng Linh mất một thời gian , Băng Linh cuối cùng cũng nói chuyện bình thường lại với hấn , hấn cũng cảm thấy thoải mái hơn , dù sao để trong lòng quá nhiều chuyện thì không dễ chịu tí nào .

Bình tĩnh bước ra ngoài sân , hấn dù đã có chuẩn bị thì cũng phải ngạc nhiên . Bên ngoài sân được trang trí lại khá là đẹp , ở giữa là một cái bàn rất lớn bằng gỗ đào , xung quanh bàn là những ngọn lửa màu xanh và màu đỏ đang lơ lửng trên không khiến cả một vùng sân đều có những tia sáng ấm áp mờ ảo nhìn qua cực kỳ xinh đẹp.

Mọi người lúc này đều đã yên vị ở xung quanh bàn mà nhìn hấn tiến lại , hấn tuy nhìn về ngoài bình tĩnh nhưng bên trong cũng cực kỳ hồi hộp , dù sao đây cũng là lần đầu tiên hấn thể hiện trù nghệ trước nhiều người như vậy , không lo lắng mới là lạ.

Hấn đi ra đầu bàn rồi đứng tại đó mất mấy giây để ổn định tinh thần lại , cuối cùng hấn mới lên tiếng

"Như mọi người đã biết , hôm nay là ngày cuối cùng ta còn có thể nấu ăn cho mọi người , chính vì vậy nên bây giờ ta muốn giới thiệu qua cách ăn uống và ẩm thực của dân tộc nơi ta sống ! ".

"Vì vậy cho nên bữa ăn lần này có hơi khác một chút , mọi người thông cảm nhé ! ". Hấn hít vào một hơi rồi nói

Thấy mọi người gật đầu im lặng nhìn mình , hấn nở một nụ cười tự tin rồi bắt đầu nấu nướng .

Đây là một phương pháp nấu ăn mới do hấn phát minh ra , có hiệu quả hay không thì chưa biết được , việc hấn làm bây giờ chỉ đơn giản là cầu trời đất phù hộ là nó xảy ra theo đúng như những gì hấn dự tính .

Lấy ra mấy ma pháp quyền trục : Đại thủy cầu , hấn kích hoạt rồi khồng chế thủy cầu trên bàn tay . Tay hấn khẽ chạm vào Thủy cầu , thủy cầu dần dần thay đổi hình dạng rồi đóng băng lại , chẳng mấy trốc trên tay hấn đã có một đồng dụng cụ nấu ăn bằng băng được tạo ra , nhìn qua nó xanh biếc giống như lục ngọc vậy .

Lấy ra một đồng nguyên liệu , hấn thả tất cả vào trong thủy cầu , thủy cầu chứa nguyên liệu cứ lơ lửng trước mặt hấn mà không rớt xuống đất , hấn tách từ thủy cầu to chứa nguyên liệu ra một thủy cầu khác . Mọi người tò mò nhìn vào trong thủy cầu nhưng lại không thấy được gì cả , tất cả đều bị một luồng khí màu trắng trong thủy cầu bao bọc nên hoàn toàn không thể nhận biết được đây là thứ gì .

Hấn tiếp tục phân tất cả thủy cầu to chứa nguyên liệu thành những thủy cầu nhỏ khác nhau , sau đó hấn cười khẽ một tiếng ... hấn bắt đầu trở tài .

Chỉ thấy người hấn vốn đứng im thì đột nhiên chuyển động , tay trái cứ như một con rắn không xương mà tóm vào một thủy cầu , tay phải thì lại cực kỳ ôn hòa mà nhẹ nhàng vờn quanh một thủy cầu khác . Hai tay hấn cứ lần lượt thay đổi , lúc thì tay trái nhẹ nhàng tay phải mềm mại không xương , lúc thì tay trái không xương tay phải nhẹ nhàng . Hấn cứ chuyển động liên tục cả hai tay như vậy rồi dần dần cuốn từ thủy cầu một vốn trôi nổi xung quanh hấn vào trong bàn tay .

Hai cánh tay hấn chuyển động càng lúc càng nhanh , cuối cùng thì cả thân hấn cũng chuyển động , mọi người có cảm giác được xem một bài diễn võ cực kỳ hoa lệ chứ không phải đang xem một đầu bếp đang nấu ăn .

"Nếu ta không nhầm thì hấn đang dùng là Phân Cân Thác Cốt Như Y Thủ ? nhưng không phải , loại chuyển động tay mềm mại mà cân đối kia là gì ? sao ta lại nhìn rất quen mắt ? chẳng lẽ là .. ". Tra Cực lẩm bẩm nói

"Âm dương điều hòa thái cực thủ ! ". Niệm Băng tiếp lời

"Không ngờ hấn cùng một lúc sử dụng cả hai loại thủ pháp ! cái này thật không hiểu sao hấn có thể làm được ! ". Niệm Băng cười nói

Cả người hấn lúc này đang xoay tròn trên mặt đất , hấn vung tay lên , tất cả các thủy cầu đều bay lên trên không trung . Sau đó hấn lấy trong người ra mấy ma pháp quyền trục nữa . Từng ngọn lửa bay lên rồi chui vào trong thủy cầu , không ngờ ngọn lửa sau khi chui vào trong thủy cầu lại không tắt , nó vẫn tiếp tục cháy bên trong thủy cầu , khiến thủy cầu tỏa ra từng luồng ánh sáng cực kỳ mờ ảo và đẹp mắt .

"Khả năng khống chế thủy hệ thật thuần thực ! ". Niệm Băng cũng gật đầu nói

Nhìn mấy thủy cầu đang phát sáng trên không trung , hấn cười nhạt rồi tiếp tục hất mấy cái nồi bằng băng đã biến ra lúc trước lên chỗ mấy quả cầu nước . Mấy quả cầu nước rất ngoan ngoãn chui vào trong nồi bằng , sau đó mấy cái nồi bằng liền rớt xuống đất đến gần người hấn thì lơ lửng trên không .

Nhìn vào một thủy cầu còn lại , hấn khẽ định hình một chút , rồi đóng băng lại , một đồng các loại bát , đĩa , dao xuất hiện , hấn liền bắt lấy rồi để vào trước mặt mỗi người .

Đợi khoảng hơn hai phút thì cái nồi bằng bằng bỗng rung lên từng đợt mãnh liệt , hấn liền bắt lấy từng cái nồi rồi hất lên không trung . Mỗi cái nồi trên

không trung thì thay đổi hình dạng thành những bát tô và đĩa sau đó chuẩn xác rót xuống cái bàn ăn rất to ở phía dưới .

Hơi nước bốc lên , một mùi hương đậm đã tỏa ra làm mọi người bất giác nuốt vài ngụm nước bọt . Trước mặt mọi người xuất hiện một bát canh, một đĩa rau luộc , một món mặn , một nồi com rất to cùng với một bát nước chấm . Nhìn hấn làm tưởng rằng hoa lệ lại biến ra những món ăn nhìn cực kỳ bình thường như vậy .

Hắn nhìn một chút rồi giải thích

"Một bữa ăn gia đình ở chỗ ta sống thường rất đơn giản , chủ yếu gồm mấy thứ chính là một món mặn được làm từ thịt động vật như gà hoặc bò ... , một món thanh và mát như rau luộc , một món canh cùng một bát nước chấm cuối cùng là một nồi com ! ."

"Mọi người ăn thử xem thế nào ! " . Hắn cười nói

Thấy mọi người bắt đầu ăn , hấn mới cười nói : " Nhớ ăn phối hợp nhiều món nhé ! , đừng chỉ ăn riêng một món " .

"Dân tộc ta chủ yếu ăn com là thường thức mỗi loại một chút chứ không quan trọng từng món , mỗi thứ đều phối hợp với nhau để tạo thành một món ăn ngon . Nước ta có thứ rất lạ mà mọi người thấy chính là nước chấm ! , thấy món nào nhạt thì mọi người cứ chấm vào đó rồi thưởng thức ! " .

"Ta chọn ra năm món ăn chủ yếu phù hợp với nguyên tắc chế biến và phối chế của dân tộc ta , đó là Âm dương phối triển và Ngũ hành tương sinh . Chính vì thế nên ta mới chọn thực đơn là : Com, thịt vịt , rau muống luộc , rau trộn và đồ uống ! . "

"Ồ đây có năm vị là Chua , cay , mặn , ngọt , đắng để phù hợp với ngũ hành tương sinh ! , có nóng , lạnh để phù hợp với âm dương phối triển ! " .

Sau khi hấn hưng phấn giải thích , hấn liền nhìn lại chỗ bàn ăn thì biết mình đã quá muộn , tất cả các món ăn trên bàn đã không cánh mà bay dù hấn chỉ mới dọn lên chưa đầy năm phút . Sau đó hấn liền đổ mồ hôi lạnh , chỗ thức ăn đó hấn làm đủ cho hơn hai mươi người ăn chứ đừng nói một ít người như thế này , thế mà mọi thứ vẫn hết sạch .

"Ta có cảm giác các món ăn của ngươi không chỉ đơn giản như vẻ bề ngoài ! , nó còn ẩn chứa một thứ gì đó có phải không ? " . Toriko vừa chép miệng vừa nói

"Mọi người có cảm thấy gì không ? " . Hắn cười thần bí nói

"Ồ !? ta thấy toàn thân đều thoải mái dễ chịu như chưa từng mệt mỏi vậy ! " . Linh Cục nói

"Nó có tác dụng chữa lành vết thương cả thể chất lẫn linh hồn ! " . Niệm Băng nói thẳng ra

"Thật vậy hả cha ? " . Linh Cục ngạc nhiên nói

Niệm Băng gật gù đầu rồi nhìn hấn , hấn cười xin lỗi nói

"Bí mật ! ta không nói được ! " .

Niệm Băng như cười mà không cười nhìn hấn nói

"Ta thấy đám sương mù màu trắng bên trong thủy cầu lúc này khá kỳ lạ ! " .

"Khục ... có gì đâu mà ! " . Hắn ngạc nhiên rồi gãi đầu nói

Thấy hấn không muốn nói thì Niệm Băng cũng không ép , dù sao đây cũng là bí mật của hấn , nhìn quanh một chút Niệm Băng nói

"Vậy là xong rồi đúng không ?" .

Hắn đang suy nghĩ thì giật mình nói

"Chưa ! còn một món trắng miệng ! " .

"Vẫn còn à ! " . Toriko hai mắt lóe sáng nhìn hấn

"Ừm ! món này rất đặc biệt ! " . Hắn cười nói

Sau đó, hấn không biết lấy từ đâu ra một cái hộp hình vuông bằng băng cực lớn rồi đặt lên trên bàn .

Mọi người đều nghi hoặc nhìn vào cái hộp này , rồi tò mò không hiểu bên trong có thứ gì ! .

Hắn hai mắt liền biến thành màu xanh lục , cả người chuyển sang trạng thái băng long , hấn ôm lấy cái hộp hình vuông rồi lao lên trên không trung .

Nhờ có đôi cánh sau lưng nên hấn có thể phi hành được , sau khi ôm cái hộp lên , hấn phun ra một luồng sương màu lam bao quanh cái hộp , sau đó hấn ấn một tay lên cái hộp , đôi mắt hơi nhắm lại như cố nhớ lại một cái gì đó , cuối cùng hấn nhắm hai mắt lại . Một lát sau , hấn mở mắt ra , một đôi mắt đã

rõ ràng biết mình cần phải làm gì !.

"Ta chính là rồng thì căn bản còn đi đâu tìm nữa ! ". Hấn cười nhạt lắm lắm

Tay hấn chớp động rồi đánh lên cái hộp , cái hộp xoay tròn kịch liệt rồi rung lên , từng mảnh băng lớn vỡ ra rồi hóa thành một luồng khí màu lam tiếp tục bao quanh cái hộp.

"Àm!" Một tiếng nổ to lớn phát ra , cái hộp băng vỡ tan , một vật thể hình tròn phát ra ánh sáng màu lam cực đẹp từ trên không trung dần dần hạ xuống rồi yên vị ở giữa bàn.

"Trúng rồng ! ". Niệm Băng nhìn một lúc rồi kinh ngạc thốt lên

"Không phải ! đây là giả ! ". Niệm Băng nhìn kỹ một lần nữa rồi lên tiếng

Đúng lúc Niệm Băng vừa nói xong thì ở trên "Quả trứng" xuất hiện những vết nứt nhỏ như mạng nhện , những tiếng tí tách nhỏ cứ vang lên khiến mọi người nín thở .

"Gào !.....! ". Một tiếng gầm kinh tâm động phách khiến mọi người giật mình rồi lùi ra phía sau mấy bước , tiếp theo đó , một luồng long khí mãnh mẽ trào ra bên ngoài , xen lẫn trong đó còn có những tia tiên khí màu trắng rất nhỏ

Niệm Băng mặt hơi đổi sắc nghĩ : " Chẳng lẽ hấn thực sự đem trứng rồng ra để ăn ! ".

Thấy mọi người phản ứng như vậy , hấn gạt đầu hài lòng , điều đó chứng tỏ cho món ăn của hấn đã hoàn toàn lừa được mọi người .

Mỉm cười tiến lại , hấn lấy tay gõ nhẹ lên trên "quả trứng" , lớp vỏ quả trứng vỡ hết , ở bên trong xuất hiện một con rồng màu lam rất to , con rồng này toàn thân long lân màu lục nhìn rất xinh đẹp , chưa hết toàn thân nó còn tỏa ra một cỗ long tức rất chân thực khiến người sợ hãi . Người khác nhìn vào chỉ sợ là sẽ bỏ chạy chứ đừng nói dám ăn nó .

Niệm Băng lại gần đánh giá món ăn của hấn rồi lên tiếng hỏi

"Món ăn này tên là gì ? ".

"Lam Nguyệt ". Hấn thờ dãi nói

"Đề kỷ niệm cho một vị bằng hữu của ta ! ". Hấn lắc đầu nói tiếp

Niệm Băng ý vị thâm trường nhìn hấn một lúc rồi nói

"Ta hiểu ! ".

Sau khi mọi người biết đây là món ăn được đều hết sức hiếu kì tiến lại dùng thử , chưa đầy một phút sau , cả con rồng đã biến mất , đến cả vỏ trứng cũng không còn . Như chưa thỏa mãn cái dạ dày , mọi người đều hai mắt tỏa sáng nhìn hấn chếp miệng .

Thực ra việc tạo ra món ăn này cũng không khó đối với hấn , cái quan trọng là hấn phải có thời gian chuẩn bị trước , đầu tiên thì hấn dồn long khí và tiên khí vào trong một cái hộp bằng băng như mọi người thấy lúc trước , tiếp theo hấn dùng trạng thái băng long rồi đơn giản " tạc " lại hình ảnh dạng rồng của Lam Nguyệt trong trí nhớ của hấn bằng Long khí và Tiên khí , đừng nói tại sao hai khí này đều ăn được , hấn đã phải nhét vào trong một đồng thứ như đường , sữa , socola các kiểu ... thì mới có thể dễ dàng tạo hình được .

Còn tiếng gầm cùng long tức đều là hiệu ứng mà hấn làm được nhờ sự thoát ra của khí trong quả trứng theo từng kẽ nứt xuất hiện , hoàn toàn không có gì đặc biệt .

Tuy nói không có gì đặc biệt nhưng chỉ sợ rằng , trên thế gian này chỉ có duy nhất một mình hấn mới có thể tạo ra được món tráng miệng này .

Vỗ vai hấn , Niệm Băng gạt đầu cười nói

"Đệ xuất sư được rồi đấy ! ".

Hấn mỉm cười không nói gì , vì hấn biết sau khi xong bữa cơm này , cũng là lúc hấn phải trở về rồi , cuộc sống an nhàn này cuối cùng cũng phải kết thúc !

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Lối Ra

"Tỷ tỷ ơi , đã ba ngày rồi sao hấn vẫn chưa tỉnh lại ? ". Anh nhi vừa lấy khăn tay ướt lau mặt cho hấn vừa lo lắng hỏi Tiểu Y Tiên

"Tỷ cũng không rõ nữa , hô hấp đều đặn , gương mặt hồng hào , mạch đập hoàn toàn bình thường , theo lý mà nói thì hấn phải rất nhanh tỉnh lại mới đúng chứ ? đằng này lại ... ! ". Tiểu Y Tiên nhìn hấn thờ dài nói

"Tỷ xem có cách nào làm hấn tỉnh lại được không ? ". Anh Nhi vẫn không bỏ qua nói

"Tỷ đã làm đủ mọi cách rồi ! ở đây mà có chút thảo dược thì tốt quá , chỉ cần có một chút Mãn thảo hoặc Lạc Tâm quả thì tốt rồi ! tỷ sẽ có cách cứu hấn tỉnh lại ! ". Tiểu Y Tiên nhìn hấn lắc đầu nói

"Thôi khỏi cần ! ta dậy rồi ! ". Hấn vốn đang nằm im đột nhiên mở mắt dậy nói

Anh Nhi và Tiểu Y Tiên vốn lúc nào cũng chú ý đến hấn thì chợt giật mình một cái rồi theo bản năng lùi lại ra đằng sau một bước . Hấn ngồi dậy rồi nhìn xung quanh một lượt sau đó hỏi

"Ta ngất đi bao lâu rồi ? ".

"Ba ngày ". Anh Nhi lấp bắp nói , nàng vẫn chưa hết giật mình vì hấn đột ngột tỉnh lại

"Ba ngày ? ". Hấn hơi có vẻ ngạc nhiên rồi gật đầu , sau đó nói

"Trong ba ngày này , thật cảm ơn hai người ! ".

"Không có gì ! ". Tiểu Y Tiên khôi phục lại rồi mỉm cười thân thiện nói

"Ọc ọc ọc ". Một loạt tiếng sôi bụng vang lên , hấn đưa mắt nhìn về phía Anh Nhi , chỉ thấy Anh Nhi hơi đỏ mặt rồi trừng mắt nhìn hấn nói

"Ngươi nhìn cái gì ? ta chỉ là mấy ngày rồi chưa được ăn gì thôi ! hừ ! cũng phải vì bận chăm sóc cho ngươi nên ta mới thành ra như vậy đó !".

"Bận chăm lo cho ta hay là không kiếm được gì ăn ? ". Hấn cười như không cười nói

"Mà ngươi lại quên cách xưng hô rồi !". Hấn nghiêm túc nói

"Xưng hô ? ". Anh Nhi không hiểu hỏi lại hấn

"Ngươi đã quên rồi sao ? ngươi đã hứa là từ nay về sau sẽ gọi ta là ca ca mà ? ". Hấn cười nói

Trong mấy ngày gần đây , quả thực Anh Nhi đã quên bằng mất lời hứa đấy thật , nay được hấn nhắc lại thì nàng cũng đã nhớ ra , nhưng mà nàng chỉ hừ lạnh không đáp , có ai muốn gọi một người nhìn còn bé hơn mình làm ca ca không ? , tất nhiên là không rồi ! .

Thấy Anh Nhi như vậy thì hấn cũng chỉ cười nhẹ , nàng có nói hay không cũng chẳng ảnh hưởng đến hấn . Nhưng dù sao hai nàng cũng đã có tâm chăm sóc hấn , đúng hơn là đã chăm sóc thể thân của hấn ở đây , thì lòng tốt này , hấn vẫn sẽ ghi nhớ và báo đáp.

Thấy cái bụng của Anh Nhi tiếp tục kháng nghị ồ ồ , hấn cười cười rồi ra hiệu cho hai người đến cạnh đồng lửa . Hai người Tiểu Y Tiên và Anh Nhi cũng có một thoáng do dự nhưng cũng ngồi xuống , hai người có thể chăm sóc hấn lúc hấn bất tỉnh là một chuyện , thể nhưng bây giờ hấn đã tỉnh lại thì lại là chuyện khác , chút e ngại có thể xảy ra là không thể tránh khỏi .

Lấy trong cái nhẵn màu đen trên tay ra một miếng thịt cùng một đồng gia vị khác , hấn chuẩn bị đem chế biến đơn giản một chút . Cái nhẵn này nhờ được Niệm Băng nói qua mà hấn biết đây còn là một không gian giới chỉ . Không gian chứa được của nó siêu lớn , cỡ bằng một cái sân bóng đá ở Việt Nam hồi trước , đây là hấn còn chưa mở hết được không gian bên trong , không hiểu được trong cái nhẵn này còn có cái gì nữa , hóa thành đao quân dụng chỉ là một chức năng của nó mà thôi ! .

Đơn giản chế biến qua món thịt một chút , hấn không có thời gian nhiều để nấu nướng, hấn còn có quá nhiều việc cần phải làm . Nhưng với trình độ của hấn bây giờ thì dù chỉ cần đơn giản thôi cũng là quá đủ rồi . Rất nhanh chóng , một mùi hương thơm phức tỏa ra khiến Anh Nhi không nhịn được mà nuốt nước bọt ừng ực , Tiểu Y Tiên thì đỡ hơn một chút nhưng ánh mắt cũng tràn ngập mong chờ nhìn hướng hấn.

"Màu sắc : vàng thơm ... Ok , mùi hương : ok , độ mềm ok , đánh giá thành công". Hấn nhìn miếng thịt một chút rồi lẩm bẩm nói

Tuy chỉ là tùy ý làm nhưng hấn vẫn hoàn toàn có trách nhiệm về món ăn của mình, một trong những điều hấn học được về Niệm Băng là trước khi nấu một món , phải có giác ngộ của một đầu bếp , đó chính là tận tâm và tận tình .

Đưa miếng thịt cho Tiểu Y Tiên , hấn không để ý nữa mà suy tư nhìn ngọn lửa, nhiệm vụ chính của hấn là giúp cho Tiêu Viêm trở thành đầu đề thì hấn mới có thể rời khỏi phụ bản này . Nhưng quá trình đó quả thực rất dài và nhiều nguy hiểm, hấn đọc tiểu thuyết này rồi nên hấn biết , chỉ hy vọng là mọi việc sẽ diễn ra đúng theo như tiểu thuyết để hấn còn biết đường mà làm việc , nếu không thì nhiệm vụ này quả thực hết sức khó khăn .

Lắm bầm tính toán một lúc , hắn còn khoảng gần hai tuần nữa là kết thúc tám tháng nhiệm vụ ở trong khu rừng này , hắn dự định sẽ tìm cách ra ngoài bên ngoài trước sau đó thì nghỉ ngơi một vài ngày trong cái động này, dù sao trong động cũng khá an toàn nhưng hắn luôn có một cảm giác bất an không rõ do đâu .

Ngồi nghỉ mất một thời gian , hắn đứng dậy chuẩn bị tiến lại chỗ cái giếng nước để tìm lối ra thì bị Anh Nhi ở đằng sau nói vọng lại

"Nè ! người đi đâu thế ? ".

"Ta đi tìm chỗ để thoát khỏi đây ! người muốn sống tại đây cả đời hả ? ". Hắn quay lại nhìn Anh Nhi nói

"Người có thể sống đến già ở đây cũng được nhưng ta còn có nhiều việc khác để làm !".

"Có ta ở đây sống cùng người thì đã làm sao ? ". Anh Nhi hơi chau miệng lên nói

"Ta đây không thích loli ". Hắn nói một câu khiến Anh Nhi không rõ đầu cua tai nheo rồi xoay người đi mất

....

Nhìn dòng nước đen ngòm dưới giếng , hắn hít sâu một hơi rồi nhún người nhảy xuống.

Không một tiếng động phát ra , xung quanh người hắn không hề có một giọt nước nào ngăn cản , hắn cứ như thế mà điều khiển dòng nước sau đó thân hình thuận theo đó mà tiến lên , thế này hắn lo thiếu oxy khi ở dưới nước .

Nhưng khổ nỗi xung quanh lại tối đen như mực khiến hắn không thể xác định nổi phương hướng , chứ đừng nói đến việc tìm được đường thoát khỏi ra khỏi đây. Đứng yên một chỗ , hắn suy nghĩ tìm nhiều giải pháp khác nhau mà không thành công, theo hắn thì thả đứng yên một chỗ tìm cách còn hơn là chạy loạn lung tung mà không giải quyết được vấn đề gì , cái hắn cần lúc này là một manh mối .

Đang chú tâm suy nghĩ thì bỗng hắn hơi nhíu mày một cái rồi cảnh giác đưa mắt nhìn về phía trước , lúc này hắn vừa thấy có gì đó chuyển động trong làn nước .

"Là cá ? ". Hắn nhìn mất một lúc thì mới phát hiện ra thứ đang chuyển động trước mắt hắn là mấy con cá rất to , cùng loại cá mà hắn thường ăn khi mới đầu ở trong khu rừng này .

Đầu óc chợt nảy ra một ý tưởng , hắn liền âm thầm đi theo mấy con cá đấy , không biết mất bao lâu thời gian , hắn thấy trên đỉnh đầu hắn cách hắn không xa có tia sáng mờ mờ xuất hiện . Lòng mừng thầm, hắn nhanh chóng tiến lại chỗ có ánh sáng đấy.

Đầu hắn nhô ra khỏi mặt nước , ánh sáng mặt trời gay gắt chiếu thẳng vào mặt hắn khiến hắn bất giác hơi nhíu mày lại một chút , sau một lúc đã quen với ánh sáng bên ngoài , hắn đưa mắt nhìn xung quanh , đúng như hắn dự đoán , chỗ này đúng là cái đầm lúc trước hắn ở .

Tiến về chỗ thác nước , cửa động đã đá lớn bịt kín lại không thể dịch chuyển được nữa , còn nếu hắn dùng sức mà phá ra thì chắc cái động trong hang cũng sập xuống luôn , vậy không được rồi , thế nên chỉ còn một đường duy nhất có thể ra khỏi hang động là đường nước ngầm dưới cái giếng .

Đang trầm tư suy nghĩ , lỡ tai hắn hơi giật giật một chút , hắn ngửi thấy mùi vị nguy hiểm . Theo bản năng thân thể , hắn liền khẽ đưa tay , một cái thủy ngân được dựng lên ngay lập tức sau lưng hắn .

"Bụp ! ". Một âm thanh rất nhẹ vang lên , vừa khi này , có một luồng ánh sáng màu trắng bay lại chỗ hắn thì bị màng nước sau lưng hắn cản lại , luồng ánh sáng này cắt màng nước khoảng sáu , bảy centimet rồi mới biến mất .

Hắn quay lưng lại nhìn hướng ánh sáng trắng bay đến , chỉ thấy ở trên bờ có một con sói màu trắng cực kỳ to lớn , con này là Lang Vương khi trước đã đuổi hắn chạy trốn chết phải tránh vào hang động .

Lang Vương này quả thực cực kỳ cổ chấp , nó đã đợi ở đây liên tục ba ngày , tuy nó không có thù oán gì với nhân loại trước mắt nhưng mà tên này lại có liên quan đến hai tên nhân loại đáng ghét khác đã ăn trộm đồ của nó , mà đồ vật này thực sự rất cần thiết đối với nó , khiến nó không thể bỏ qua .

"Lại là người ? ". Hắn hơi kinh ngạc nói

"Lần này người cũng không làm gì được ta đâu ! ". Hắn lắc đầu nói rồi nhảy xuống cái đầm rồi lặn đi mất tăm

Lang Vương ánh mắt hơi lóe lên tia sáng trí tuệ , sau đó nó lại tiếp tục nằm xuống chờ đợi , nó không tin nhân loại này sẽ không tiếp tục xuất hiện nữa , việc của nó chỉ cần nằm đợi ở đây thì chắc chắn sẽ gặp lại mấy tên nhân loại này .

....

Hắn sau khi lặn xuống đầm thì hơi đi về hướng hang động , nhờ sự nhạy cảm với nguyên tố nước nên hắn có thể nhớ khá rõ quãng đường mà hắn đi lúc trước , chẳng tốn bao lâu thời gian , hắn đã tới được miệng giếng rồi khẽ chuyển động một cái là đã lên đến mặt đất . Nhìn xuống cái giếng một lúc lâu , hắn âm thầm tính toán thời gian sau đó tiến lại chỗ Tiểu Y Tiên và Anh Nhi . Hắn cần phải tìm hiểu một chút thông tin về thế giới này , dù sao những điều hắn biết đa phần chỉ là đọc trong tiểu thuyết mà cuộc sống trong thế giới thực có khi lại khác xa hoàn toàn , hắn cần phải biết rõ những chi tiết mà trong tiểu thuyết không đề cập tới , có thể những điều này sẽ giúp ích cho hắn sau này.

Tiến về chỗ hai người , hấn vốn đang định hỏi chuyện ngay thì nhận thấy Anh Nhĩ đang ngủ , còn Tiểu Y Tiên thì nhắm mắt lại nghỉ ngơi , chắc là còn đang canh gác , dù sao hang động này cũng quá bí hiểm đối với hai người.

Nhệ Nhànng ngồi xuống cạnh đồng lửa , hấn khẽ giọng nói

"Tiểu Y Tiên cô nương ... cho ta hỏi chút chuyện ! ". Hấn hơi ngạc ngừ nói , dù sao cách xưng hô thể này hấn không quen một chút nào , cứ có cảm giác kiếm hiệp cổ trang hay sao ấy ! .

Tiểu Y Tiên vốn không ngủ liền khẽ mở mắt ra rồi gật đầu nói

"Có việc gì ngươì cứ hỏi đi ! ".

"Xung quanh nơi này có người sống không ? ". Hấn hỏi ngay vấn đề quan trọng

"Cách đây khoảng ba trăm dặm về phía tây là phía ngoài rìa của ma thú sơn mạch , gần đó có Thanh Sơn trấn , tại nơi đó có khá nhiều người đang sống ".

"Vậy nơi này là bên trong hay phía bên ngoài của ma thú sơn mạch ? ".

"Nếu ta không lầm thì vùng này là vùng gần trung tâm của ma thú sơn mạch !" .

"Vùng gần trung tâm ? ". Hấn hít vào một ngụm lớn không khí rồi hỏi lại

"Phải ! ".

"Thế chẳng phải gần đây sẽ có cao cấp ma thú hay sao ? ". Hấn lo lắng nói

"Cũng không hẳn , tại đây khá đặc biệt ! ". Tiểu Y Tiên lắc đầu nói

"Đặc biệt ? ".

"Cách đây mấy năm , không hiểu do đâu mà tất cả ma thú từ tam cấp trở nên xung quanh bán kính khu vực này đều điên cuồng chạy trốn ra bên ngoài , nghe đồn ở trong này có một con ma thú cực kỳ khủng khiếp chiếm giữ địa bàn mà đuổi các ma thú khác đi ra ! Về sau người ta đã gọi khu vực này là Cấm khu ".

"Vậy tại sao những con dưới tam cấp không chạy trốn ? ".

"Cũng không rõ nữa , nghe nói là những con ma thú đó đều thành thức ăn cho nó rồi , nên nó mới không cường bách đuổi đi ! ".

"Ngoài ra còn có một tin đồn khác ! ". Tiểu Y Tiên ngập ngừng một chút rồi nói

"Ở đây có dị bảo xuất thế , khí tức của nó đã làm tất cả những ma thú có sơ thành trí tuệ chạy mất , yêu thú dưới tam cấp căn bản trí tuệ cũng khá thấp nên đã không chạy trốn ! ".

"Nói như vậy chẳng phải sẽ có rất nhiều người đến đây hay sao ? sao ta không gặp bất kỳ một ai ngoài hai người vậy ? ". Hấn ngạc nhiên nói

"Đúng là có rất nhiều người đã từng đến đây tìm hiểu nhưng đều không phát hiện ra được thứ gì cả ! , dần dần mọi người đều nghiêng về giả thuyết thứ nhất hơn , chính vì không muốn chọc giận con ma thú cường đại đó nên đã không đến đây nữa ! ".

"Được rồi từ nãy đến giờ ngươì cũng đã hỏi ta khá nhiều rồi , giờ đến lượt ta hỏi ngươì một câu ! ". Tiểu Y Tiên nhìn hấn nói

Hấn hơi ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu đáp ứng

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Dưới Đáy Hồ

Một mùi hương thơm phức làm Anh Nhi tỉnh lại , mỹ nhân lúc mới ngủ dậy thường rất đẹp , tuy Anh Nhi mới chỉ là thiếu nữ nhưng cũng đã có phong phạm của một tiểu mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành , đoán chắc rằng về sau sẽ làm điên đảo tâm hồn rất nhiều chàng trai mới lớn.

Ngáp dài rồi đưa tay lên dụi mắt cho tỉnh ngủ, Anh Nhi vốn vẫn còn hơi buồn ngủ thì hai mắt liền trợn tròn, nàng thấy một cảnh tượng cực kỳ buồn cười.

Chỉ thấy Tiểu Y Tiên nhân thần nghiêm túc lắng nghe Quang vừa nấu ăn vừa giảng giải cách thức nấu nướng, thảnh thơi còn gặt đầu tỏ vẻ đại ngộ. Còn Quang thì càng giảng càng hưng phấn, thậm chí còn khoa chân múa tay đến nỗi quên cả việc mình đang làm.

Quang đang nói đến mức cực kỳ hưng phấn, càng nói Quang càng cảm thấy hiểu sâu hơn về trù nghệ, thậm chí có khi đang nói với Tiểu Y Tiên thì Quang lại cảm ngộ ra một cái mới từ cái cũ, quả thực là làm ít mà công nhiều, một công mà đôi việc.

Anh Nhi vốn cũng kiên trì ngồi nghe được một lúc nhưng khổ nỗi cái bụng lại bắt đầu kháng nghị, cuối cùng không thể nào chịu nổi nữa, nàng mới khẽ ho lên một tiếng.

Hai người một nghe một nói đang tập trung cao độ thì khẽ giạt mình một cái rồi quay lại chỗ Anh Nhi. Thấy nàng đã tỉnh, Quang liền gặt đầu rồi nhanh chóng hoàn thành nốt công việc của mình, Tiểu Y Tiên thì cười nhẹ rồi đi đến chỗ Anh Nhi nói

- Muội tỉnh rồi à, sao không nghỉ ngơi thêm một chút nữa ?

- Có ai đó nói to quá làm muỗi không ngủ được

Anh Nhi nhìn nhìn Tiểu Y Tiên hờn dỗi nói

Quang nghe thấy vậy thì bất đắc dĩ cười khổ nói

- Ta cùng Y Tiên tỷ tỷ nói chuyện một chút về trù nghệ thôi mà

- Đúng vậy, tỷ cùng Quang đệ đệ chỉ trò chuyện một chút thôi, vậy mà làm muỗi tỉnh dậy, cho tỷ xin lỗi nhé !

- Y Tiên tỷ tỷ ...? Quang đệ đệ ... ? hai người xưng hô thân mật thế từ bao giờ ?

Anh Nhi nghi ngờ hỏi

- Khục.. chúng ta vừa gặp đã như quen biết từ lâu, nói chuyện ăn ý liền kết bái làm tỷ đệ rồi ... ! phải không Y Tiên tỷ tỷ !

Quang từ xa khẽ ho nhẹ một tiếng nói

Những lời trên đương nhiên là nói láo, tuy nhiên Tiểu Y Tiên cũng thực sự có cảm tình với hấn nên cũng không nỡ nói ra sự thật, cuối cùng nàng đành gặt đầu nói

- Đúng là như vậy, Anh Nhi muội có thêm một ca ca nữa cũng là tốt phải không ?

- Ca ca ? hấn làm ca ca của muội ?

Anh Nhi chỉ vào Quang hét lớn

- Không biết có người nào đã từng hứa cả đời gọi ta là ca ca rồi nhĩ, định nuốt lời à ?

Quang quay lại cười gian nói

- Cái đó không tính , không tính

Anh Nhi vội vàng nói

- Không tính là không tính thế nào, một lời đã hứa vạn lần không thể thay đổi được !

Quang nghiêm túc nói

- Cái này .. cái này

Anh Nhi gấp đến độ sắp phát khóc ra rồi

- Muội đã hứa với người ta rồi thì nên thực hiện, nên biết lời hứa là rất quan trọng, một khi đã hứa thì phải làm, nhất quyết không được nuốt lời

Tiểu Y Tiên vừa vỗ nhẹ vào lưng Anh Nhi nói, tuy nhiên Quang thì lại có cảm giác những lời này là dành cho hấn.

Quang vừa lấy thức ăn đặt vào tay Tiểu Y Tiên , miệng nói nhẹ

- Những điều đệ đã hứa, chắc chắn sẽ thực hiện

Tiêu Y Tiên khẽ gật đầu rồi quay lại nói chuyện với Anh Nhi

Sau khi lo xong hết bữa sáng, hắn bắt đầu thực hiện kế hoạch hoạt động đã đặt ra từ trước của mình, theo như hắn tính toán, hắn còn khoảng mười ngày nữa là kết thúc nhiệm vụ ở đây, đến lúc đó thì phải rời đi khỏi chỗ này để đến Tiêu Gia, một khi đến đó thì mới có thể tiếp tục nhiệm vụ tiếp của hắn là giúp cho Dược lão thức tỉnh.

Tuy nhiên trong mười ngày này, hắn không phải ngồi chơi xơi nước mà sẽ bắt đầu rèn luyện thân thể, mà địa điểm thực hiện thì hắn cũng đã xác định được rồi.

Lặng lẽ đi đến bên bờ giếng, hắn nhìn một chút sau đó cởi bỏ quần áo bên ngoài ra, chỉ mặc đúng một cái quần cộc rồi tung người nhảy xuống bên dưới.

Không sử dụng thủy không, không biến thành trạng thái Băng Long, không dùng bất kỳ sự trợ giúp nào cả, hắn dùng một thân máu thịt, lấy sức chịu đựng của bản thân mà dần dần chìm xuống dưới.

Mới đầu thì không sao, nhưng về sau càng xuống sâu dưới nước thì áp lực xung quanh càng mạnh, cũng may tuy hắn không dùng Thủy không nhưng cảm ngộ và sự liên thông đối với hệ thủy cũng khá tương đối nên không lo bị thiếu không khí.

Tuy nhiên áp lực càng ngày càng mạnh cũng mang đến cho Quang cảm giác hít thở ngày càng khó khăn, cơ thể cũng càng ngày càng nặng như bị đeo vào quả tạ sắt.

Áp lực của nước từ bốn phương tám hướng ép lại làm Quang không thở nổi, các chỗ mềm yếu của cơ thể như hai mắt, hai lỗ tai, các đầu và khớp ngón tay, khớp xương, lồng ngực, hạ bộ đều bị ép đến mức đau nhức khó chịu. Tuy nhiên Quang vẫn cố gắng chịu đựng mà tiếp tục lặn sâu xuống. Với mức độ này không đủ làm cơ thể của hắn tiến bộ mà chỉ có tác dụng củng cố mà thôi, cái hắn cần là một áp lực đủ để thân thể hắn chịu đựng và rèn luyện tiến cấp.

- Chỗ này được rồi

Quang miệng lẩm bẩm rồi dừng lại, cả người lơ lửng trong làn nước, chỗ này đã là cực hạn thân thể hắn có thể chịu đựng, xuống sâu hơn nữa chỉ tổ làm hắn bị thương chứ không có ích lợi gì. Dừng lại điều chỉnh hơi thở một lát, hắn bắt đầu cử động, tuy rất chậm nhưng đúng là hắn đang cố gắng kiểm soát cơ thể của mình.

Hai tay Quang chậm chậm vẽ nên một vòng tròn thái cực, cả người cứ từ từ luyện Âm Dương Điều Hòa Thái Cực Thủ, khi học thủ pháp này, hắn đã sớm biết rằng đây không chỉ là một bộ thủ pháp dùng trong trù nghệ mà còn là một môn võ thuật chính tông, người sáng tạo ra thủ pháp này dùng võ nhập trù, từ đó có thể liên hệ được Âm Dương Điều Hòa Thái Cực Thủ có thể dùng trong chiến đấu.

Hắn từ trước đến nay chưa từng học qua bất kỳ một môn võ thuật nào, khi chiến đấu chủ yếu là dùng theo bản năng và phản xạ của cơ thể là chính. Lúc bình thường thì không sao nhưng một khi gặp phải cao thủ thực sự thì chắc chắn sẽ bị đập cho tơi bời hoa lá. Mà võ thuật thì hắn không có điều kiện học, chọn tùy ý bất kỳ một môn nào trong hệ thống cũng đã có cái giá trên trời rồi. Suy đi tính lại thì chỉ có thái cực thủ là hắn có thể sử dụng được, coi như một công đôi việc.

Hắn cũng từng có suy nghĩ qua xem Phân Cân Thác Cốt Như Ý Thủ có công dụng nào khác hay không, sau nhiều ngày tìm hiểu thì hắn cũng nhận ra rằng, đây còn là một môn cảm nã thủ khá là hiếm có. Tuy nhiên, Phân cân thủ hắn không thể luyện ở đây được, muốn luyện thì phải luyện ở hoàn cảnh khác mới thích hợp.

Quang nhắm hai mắt lại, điều chỉnh hơi thở một mực ổn định không tán loạn, hai tay đánh ra hình thái của thái cực thủ. Ở đây không gian xung quanh một mực tối om, hai mắt đã không còn tác dụng, hai tai bị nước áp lực vào cũng không nghe thấy gì, đối với hắn lúc này đã không còn ngoại lực quấy nhiễu, toàn tâm toàn ý tu luyện.

Càng luyện Quang càng mừng, Thủy lực ở đây mười phần nồng đậm đến mức khó tin khiến tiến cảnh của hắn trong Lạc Long Quyết tiến bộ rất nhanh, cơ hồ sắp chạm đến đoạn thứ hai của Xương Cốt Cảnh.

Xương Cốt Cảnh là cảnh giới xương cốt nhập khí, cảnh giới này chia làm ba đoạn là Dẫn Khí, Nhập Khí và Cốt Long. Ba năm trước hắn đã bước vào Dẫn Khí Cảnh và hiện tại thì đã đạt đến Dẫn Khí đại thành thậm chí có xu hướng tiến lên Dẫn Khí viên mãn. Cái này cũng là nhờ cơ thể hắn có trạng thái đặc biệt là tự động hấp thu và dẫn Thủy Lực từ bên ngoài vào cơ thể, khiến cho hắn ngày tiến ngàn dặm, chỉ dùng ba năm thời gian từ Dẫn khí sơ kỳ tiến đến đại thành. Cái này cũng đã có thể gọi là thiên tài được rồi.

Trên Xương Cốt Cảnh còn có Huyết Nhục Cảnh - Huyết nhục hóa long, Kỳ Kinh Lục Phủ Cảnh, Long Hồn Cảnh - Linh hồn long hóa và cuối cùng là Hóa Long Cảnh - Chân Chính Lạc Long. Theo như Lạc Long luyện thân quyết đã nói, thứ nhất luyện xương cốt, thứ nhì luyện huyết nhục, thứ ba luyện kinh mạch và lục phủ ngũ tạng, thứ tư là luyện linh hồn và thứ năm là tổng hợp lại chân chính long hóa trở thành Lạc Long chính thống. Đây là năm cảnh giới giúp người thường có thể tu luyện hóa rồng, một điều đặc biệt chỉ có Lạc Long tộc mới có.

Nhưng muốn đạt đến Hóa Long Cảnh thì độ khó cực cao, mỗi cảnh giới muốn tiến bộ đều cực kỳ khó khăn, chỉ riêng nói đến Long Hồn Cảnh thì từ xưa đến nay người đạt đến chỉ đếm trên đầu ngón tay, còn Hóa Long Cảnh thì hình như chưa thấy.

Lúc trước Lạc Long Quân có nói với Quang rằng hắn là người đầu tiên đạt đến độ thức tỉnh huyết mạch vượt quá mười phần trăm, cái này đúng đối với Lạc Long Quân mà thôi vì trong dòng của Lạc Long Quân thì hắn là người đầu tiên đạt đến độ hợp cách thật. Tuy nhiên Lạc Long Tộc vốn cực kỳ to lớn, cũng có người giống như Lạc Long Quân đi phối ngẫu tạo nên dân tộc của mình và tất nhiên sẽ có hậu nhân đạt đến hợp cách và được tâm pháp tu

luyện Lạc Long Luyện Thân Quyết giống như hần.

Ngoài tu luyện thân thể ra, hần còn tu luyện một cái nữa chính là linh hồn lực. Âu Cơ vốn là người của Địa Tiên tộc, am hiểu về Linh hồn nên đương nhiên là hần cũng sẽ phải rèn luyện thêm về mặt này rồi.

Phân tâm nhị dụng, một mặt hần tiếp tục đánh Thái Cực Thủ, một mặt hần từ từ học cách nắm bắt và sử dụng Linh Hồn Lực. Chẳng mất bao lâu, hần đã có thể sơ bộ nắm giữ cách điều khiển Linh Hồn Lực.

Linh Hồn Lực từ cơ thể hần tỏa ra, lấy hần làm trung tâm đã nhanh chóng bao trùm phạm vi hơn năm mươi centimet và có xu hướng tiếp tục lan rộng ra nữa. Trong phạm vi linh hồn lực tác động, khung cảnh xung quanh được vẽ nên rõ nét trong đầu hần, thậm chí từng chi tiết nhỏ đều không bị bỏ qua, quả thực còn tốt hơn dùng mắt thường để nhìn.

Vốn Linh hồn lực của hần vẫn còn tiếp tục tỏa ra xung quanh càng ngày càng rộng, thì đột nhiên, có một tia chớp màu trắng rất nhỏ từ bên dưới bay lên đánh thẳng vào Linh Hồn Lực của hần.

Hần bỗng cảm thấy cảm giác xung quanh sụp đổ, thân hình đang đều đặn đánh Thái Cực Thủ thì chợt ngừng lại rồi bất ngờ học ra một ngụm máu tươi. Vừa lúc này, hần có cảm giác Linh Hồn tán loạn suýt chút nữa dẫn đến tan tác, nếu linh hồn của hần mà tan biến thì đồng nghĩa hần sẽ trở thành người thực vật, như vậy thì sống không bằng chết, quả thực là cực kỳ nguy hiểm.

Dừng lại nghe ngóng một lúc lâu xem có nguy hiểm gì xảy ra hay không, Quang vẫn một mực cảnh giác nhưng hoàn toàn không thấy điều gì bất thường xảy ra nữa. Linh Hồn lực vừa mới ngưng tụ, lại một lần nữa liêu lỉnh tỏa ra xung quanh, hần muốn tìm đường trở lại hang động, ở chỗ này cực kỳ cổ quái nên hần muốn tìm hiểu kỹ rồi mới tiếp tục ở lại rèn luyện.

Không ngờ lúc linh hồn lực của hần vừa tỏa ra thì có những tia sáng rất nhỏ màu trắng từ xung quanh tụ tập lại sau đó dung nhập vào linh hồn hần. Khiến linh hồn lực của Quang đang không ổn định, một lần nữa ngưng thực lại và còn cường đại và vững chắc hơn trước nữa.

Hần lòng mừng thầm nhưng tâm không vội, đối với hần dưới cái giếng này có rất nhiều điều cổ quái, cuối cùng hần cũng chứng kiến được một điều, không ngờ ở đây lại có tác dụng tu luyện Linh Hồn lực, Linh hồn lực vốn không thể nào tu luyện được, chỉ có thể dần dần theo thời gian và cảnh giới được nâng cao hoặc là nhờ được lực tác động mà thôi. Việc rèn luyện linh hồn lực vốn không có, nhưng ai có thể ngờ rằng ở một nơi như thế này lại có tác dụng nghịch thiên đấy.

Có tác dụng tương đương với có nguy hiểm, cái giếng này hần đã cảm thấy không ổn nay càng thấy nó huyền bí. Nếu có cơ hội chắc chắn hần sẽ phải xuống đến tận cùng phía dưới để xem đến cuối cùng là có bí mật gì. Nhưng không phải là bây giờ, hiện tại thực lực hần không đủ, nếu cố tình đi xuống thì e rằng sẽ gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, mà hần thì chưa bao giờ lấy mạng mình ra đùa cả.

....

Quá trình cứ như vậy tiếp tục trong nhiều ngày, thời gian hơn mười bốn ngày nếu nói nhanh thì nhanh mà lâu cũng chẳng lâu, chẳng mấy chốc cũng sắp đến lúc hần phải rời khỏi đây. Trong thời gian luyện tập, linh hồn lực của hần cứ ngưng tụ rồi bị đánh nát, sau đó một lần nữa ngưng thực lại. Cứ như vậy tuần hoàn, linh hồn lực của hần dần dần được đề cao và phát triển với tốc độ kinh khủng.

Chưa hết, nhờ có dòng thủy lưu và áp lực của nước đè nặng lên cơ thể hần, cũng làm cho tổ chất thân thể hần càng ngày càng được đề cao và khai thác hết tiềm năng của cơ thể. Hần hiện tại đã có thể dùng thân thể bình thường mà chống lại áp lực của nước để tiến sâu xuống bên dưới đến độ sâu không thể tưởng tượng.

- Thành công rồi !

Quang mừng rỡ nghĩ thầm, khi này bàn chân của hần cuối cùng cũng chạm đến một tầng đất bằng, chắc chắn đây là nơi sâu tận cùng của cái giếng, dưới đáy giếng rồi.

Tuy nhiên, không biết có nên gọi đây là cái giếng không nữa, đây chắc chắn là một hồ nước ngầm mà miệng giếng lại là cửa vào của cái hồ đấy.

Dù sao hôm nay cũng là ngày cuối cùng hần ở lại đây, nên hần quyết định sẽ đi dò xét một lượt dưới đáy hồ. Suốt hơn hai tuần qua, càng ở đây lâu thì hần càng có cảm giác dưới này có một bí ẩn nào đó cực kỳ to lớn, khiến hần hết sức muốn khám phá.

Nhưng nếu có nguy hiểm xảy ra thì hần sẽ không ngần ngại bỏ chạy, hần còn yêu đời lắm. Nghĩ vậy, nên hần từng bước cẩn thận tiến lên phía trước, linh hồn lực một mực tỏa ra cảnh giác quan sát xung quanh, tuy hoàn cảnh ở đây tối tăm, đối với người khác có thể có khó khăn, nhưng đối với hần thì không sao cả, hần có linh hồn lực nên chẳng sợ mù đường.

Mới tiến lên được mấy bước, hần đột nhiên ngừng lại, mặt cắt không còn hột máu, toàn thân không dám động đậy nữa mà nín thở quan sát cảnh tượng trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Quái Dị ...

"Minh thế, từ trước đến nay mình ăn ở đâu đến nổi nào mà sao cứ hờ ra một cái là gặp mấy thứ như thế này nhỉ!" Hấn vừa than thở vừa nhìn cảnh tượng trước mặt. Tại sao lại nói là hấn đang "nhìn"?

Đơn giản là vừa khi này, lúc hấn tiến lên có mấy bước thì cảnh vật trước mặt hấn đã thay đổi hoàn toàn, vừa mới một giây trước thì còn tối đen như mực thì một giây trước đã tràn ngập ánh sáng. Trước mắt hấn hiện lên một khung cảnh cực kỳ ngoài sức tưởng tượng, một cái sân cực kỳ rộng lớn nhìn không thấy điểm cuối. Thấp thoáng trong làn sương mù phía xa xa là một thứ gì đó rất lớn, nhìn thoáng qua thì giống một công trình khổng lồ hoặc một ngọn núi to, nói chung là không thể xác định rõ được.

Chưa hết, trên cái sân rộng lớn này có một cảnh tượng còn kỳ dị hơn, những bộ xương tủa ra đủ loại hào quang kỳ lạ nằm rải rác, la liệt khắp cả sân, cùng với đó là đủ các loại binh khí, đồ vật. Nhìn qua chỉ thấy đây giống như là một bãi chiến trường vậy.

Nhưng càng lăm thì mấy hình ảnh trên cũng chỉ khiến hấn ngạc nhiên mà thôi, thứ khiến hấn cực độ hoảng sợ đến hết hồn là một con quái vật nhìn giống con rùa đang nằm ở ngay bên trái cạnh hấn. Con quái vật này đầu như cá sấu, thân giống rùa, bốn chân cực độ to lớn mà còn có vẩy xanh bóng loáng nhìn khá kỳ dị. Cả người con quái này toát lên một khí thế khủng bố và đáng sợ khiến hấn hít thở không được tự nhiên. Con quái vật này hình như đang trong giấc ngủ say, đôi mắt nhắm nghiền, mỗi lần nó hít thở thì vùng không gian xung quanh như chấn động.

Hấn nuốt nước bọt quan sát con quái vật này, thấy nó vẫn đang ngủ thì từ từ thở dài ra một hơi. Đảo mắt nhìn qua đủ loại bảo bối, trang sức cùng nhẫn trứ vật trên mặt đất, hấn tuy thích thật nhưng cũng chẳng dám tự tiện lao vào nhặt. Khẽ lùi về phía sau mấy bước, hấn quyết định rời đi nơi cổ quái này, dù sao cái mạng vẫn quan trọng tiền tài. Nhưng cuộc đời thường không theo ý người, hấn vừa bước lùi được hai bước thì lưng đụng phải một thứ gì đó mềm mềm, khiến hấn không thể tiếp tục lùi lại nữa.

Quay lưng lại nhìn về phía sau, hấn nhìn thấy một tầng ánh sáng vàng nhạt ngăn cách hấn với không gian bên ngoài khiến hấn không thể nào rời khỏi đây được.

"Đã không thể quay lại thì chỉ còn nước tiến lên ! ". Hấn thở dài một cái rồi cẩn thận tiến lên phía trước

Càng đi hấn càng nhũn mảy lại, hấn có cảm giác không ổn một chút nào, đây là một loại trực giác đến từ bản năng. Hấn dự cảm rằng chắc chắn sẽ có chuyện gì đó sắp xảy ra, cho nên hấn lúc nào cũng nâng cao cảnh giác mà quan sát mọi động tĩnh trước mặt.

Khi hấn tiến đến bộ xương thứ nhất thì loại cảm giác nguy hiểm đây càng mãnh liệt, bộ xương này tỏa ra ánh sáng màu lục nhạt, nhìn cực kỳ cứng rắn, vậy mà phần chân từ đùi trở xuống và phần ngực lại bị lõm và ép nát vụn khiến hấn về mặt hấn càng thêm nghiêm trọng.

Hấn dừng lại nhìn bộ xương một chút rồi đưa chân phải lên, bước một bước đến chỗ bộ xương màu lục này. Khi bàn chân vừa đặt xuống đất, hấn như bị điện giật, ngay lập tức vội vàng rút ngay bàn chân phải về, cả người nhanh chóng lùi lại ra phía sau năm bước.

"Crắc... cạch... cạch". Tiếng xương bị nghiền nát vụn vang lên khiến hấn lạnh toát cả sống lưng

Thầm kêu may mắn một tiếng, hấn vội vàng quan sát tình hình trước mặt. Bộ xương kém may mắn trước mặt hấn đã bị nghiền thành bột phấn, tất cả những đồ vật cách mặt đất năm mươi centimet đều đã trở thành dĩ vãng. Trong lúc mơ hồ, hấn có thể nhìn thấy không gian ở đó nơi chấn động một chút rồi trở về bình thường, nhưng một chút chấn động đó cũng đã đủ hủy hoại tất cả những thứ đó, bao gồm vũ khí, bảo bối, cùng đủ loại đồ vật khác nhau.

Lấy trong người ta một số đồ vật, hấn liền ném về phía trước rồi tiếp tục quan sát động tĩnh. Chờ mãi một thời gian sau mà chả thấy có gì xảy ra cả, hấn khẽ thở dài rồi tiếp tục tiến về phía trước.

"Không lừa được nó như thế, thế thì đành phải làm thế này vậy". Hấn cười khổ rồi nhanh chóng rút chân lại

"Crac....bụp". Bộ xương khốn khổ tiếp tục bị nghiền nát từ ngực trở xuống, lần này hấn vẫn tiếp tục quan sát kỹ những thứ diễn ra trước mắt, càng xem hấn càng nhũn mảy lại, một lúc sau hấn lâm bầm : " Đây không phải là không gian biến động... mà là.... "

Tiếp tục lấy thân ra nhử rồi quan sát mấy lần, hai mắt hấn tỏa sáng rồi không kìm được ngạc nhiên nói: " Thì ra... đây lại là nước?"

Nhưng ngay lập tức, hấn lại lắc đầu lâm bầm: " Không hấn là nước, không chỉ có thế, còn một cái khác nữa... "

Tất cả những thứ liên quan đến nước đối với hấn đều hết sức quen thuộc, quen đến độ chỉ cần một cái liếc mắt cũng khiến hấn nhận ra thứ mà nhiều người khác không thấy. Thứ nghiền nát bộ xương không phải do chấn động không gian tạo ra mà là nước, nhưng không hấn chỉ có nước, mà còn có một thứ gì đó khác nữa.

Hóa thành trạng thái băng long, một đôi cánh bằng băng tuyết mịn dần dần tụ lại sau lưng hấn, hấn nghiêng răng một cái rồi cả người như một tia chớp màu xanh, nhanh chóng bay về phía trước, hấn muốn thử xem, nếu dùng tốc độ thì có thể tránh khỏi thứ đó hay không.

Tiến đến chỗ bộ xương thứ nhất, cả người hấn đang bay thẳng liền đột ngột chuyển hướng mà bay vút lên cao, ngay khi hấn vọt người lên trên, tiếng xương bị nghiền vụn đã phát ra ở ngay chỗ hấn vừa bay thẳng đến. Đang bay lên cao, hấn ngay lập tức dừng lại rồi nghiêng người lách lên phía trước,

chéo hướng bốn mươi lăm độ, giống y như lần trước, chỗ hấn vừa dừng lại cũng có tiếng đồ vật bị nghiền phát ra. Chưa được ba giây, hấn tiếp tục chuyển hướng, thân như điện vọt vàng lù ra phía sau, ngay trước mặt hấn, cách đỉnh mũi hấn chỉ có mười centimet, hấn "thấy" không gian ở đó như bị một bàn tay vô hình bóp méo, kéo theo những tiếng "tạch tạch" liên tục vang lên.

Vừa lù ra sau chưa nổi một phần tư giây, hấn một lần nữa thay đổi phương hướng, cả người xoay vòng tròn bay ngược ra sau, thân như một con lốc bay theo hình vòng cung sau đó vững vàng trở về vị trí ban đầu.

Chân chạm đất, hấn không nhìn được mà phải chống tay vào đầu gối thờ hồng hộc, vừa rồi quả thực hấn đã có quá ba lần cơ hội được xuống dưới chỗ bác vương du lịch rồi, sơ xảy một tí là được bác diêm vương hỏi thăm sức khỏe ngay.

Giải trừ trạng thái băng long, hấn phát hiện ra một điều, càng sử dụng thiên phú băng hệ thì hấn càng mệt, nếu chỉ hóa hình không thì không sao cả, nhưng cứ sử dụng một cái là y như rằng. Có thể là cơ thể hấn vẫn chưa thích ứng được với tu vi khủng bố mà Lam Nguyệt lưu lại, cũng có thể là do hấn chưa hoàn toàn kiểm soát được sức mạnh của mình nên mới xảy ra tình trạng hiện tại.

Nếu tính sơ qua, trong một ngày nếu sử dụng liên tục thì hấn chỉ có thể sử dụng trạng thái đó trong ba giờ đồng hồ, tu vi càng cao thì thời gian càng ngắn. Còn nếu chỉ hóa hình thì thoải mái, đề cả ngày cũng không ảnh hưởng, thậm chí nếu hóa hình cả ngày thì thời gian sử dụng còn tăng lên là đáng khác. Thế nhưng hấn lại không thích, đó mới là vấn đề.

Hấn không biết lúc hấn đang ngồi thờ dốc quan sát cảnh tượng trước mắt, một con mắt của con quái vật khê mở ra một chút rồi ngay lập tức nhắm lại, vì hấn không đề ý nên không biết.

Khi này lúc hấn dùng tốc độ cực hạn định vượt qua chỗ này thì phát hiện ra không thể nào thực hiện được. Khả năng cảm nhận của hấn với hệ thủy đã đạt đến cực hạn của mức độ thứ nhất là Dụng Tâm Không Chế và sắp có xu hướng chuyển sang giai đoạn thứ hai là Tâm Tùy Ý Động. Có thể nói là hấn chỉ cần bước thêm một bước nhỏ nữa thôi là có thể sang giai đoạn hai, nhưng một bước nhỏ này thực sự quá khó khăn, suốt thời gian qua hấn vẫn không thể nào làm được, vậy nên bây giờ vẫn chỉ mãi quanh quẩn ở cửa ải thứ nhất của Thủy Không.

Vì hấn đã nắm rõ một điều, cảnh tượng quỷ dị trước mắt có liên quan đến nước, vì thế nên trong thời gian hấn bay, cứ chỗ nào có một chút thủy lực là hấn ngay lập tức tránh thật xa. Và hấn đã đúng, chỗ có thủy lực đó dù rất mỏng manh như lại cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần lơ là một chút thì hấn tách ngay không cần nói nhiều. Cũng may, tốc độ của hấn đủ nhanh để có thể trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc mà vẫn an toàn chạy thoát. Khổ nỗi, hấn vẫn chưa thể rõ được, ngoài nước ra thì vẫn còn một yếu tố nào đó cần tham gia, chỉ khi nào biết được yếu tố này thì hấn mới có cơ hội thoát ra khỏi đây.

"Không tốt". Hấn kêu thầm một tiếng, vọt vàng tiến vào trạng thái thích khách, hấn không dám vào băng long nữa, trạng thái băng long tốn quá nhiều sức lực của hấn rồi

Khi này hấn vừa cảm nhận được, không ngờ ngay chỗ hấn đang đứng này cũng xuất hiện Thủy Lực!

Vừa vào trạng thái thích khách, con người bên trái của hấn mơ hồ hiện ra một vòng tròn nhỏ màu đen huyền, đây chính là rada của thích khách.

"Ồ, không ngờ còn có tác dụng này!" Hấn mừng rỡ sau đó vọt vàng cúi xuống rồi lăn dưới đất một vòng, lăn xong cả người liền bật dậy rồi cắm đầu chạy.

Hấn thật không thể ngờ, rada của hấn có thể dò ra cả các nguy hiểm ở đây, có rada phối hợp cùng với cảm nhận nhạy cảm về hệ thủy của hấn, hấn sẽ có một cơ hội thoát ra khỏi nơi này!

Thế rồi, hấn liên tục di chuyển một cách quỷ dị, lúc nhanh lúc chậm, lúc dừng lại, lúc tiến lên rồi lại lách chéo, có khi lại xoay vòng vòng trên không, có lúc nằm bò ra đất.

Cả người hấn thực hiện những động tác quái dị với những góc độ không thể tưởng tượng nổi, cứ như thế, hấn cứ từ từ từng chút từng chút mà tiến về phía trước, tuy di chuyển liên tục mà cũng không tiến được bao xa nhưng ít nhất là hấn cũng có thể tiến lên được.

Liên tục vật lộn như thế không rõ bao nhiêu thời gian, cho đến khi hấn cảm giác toàn thân đau đớn không chịu nổi nữa thì hấn nhìn thấy ở trước mặt hấn cách hấn tầm một mét có một khoảng đất khá kỳ lạ. Ở đó không có đồ vật nào bị tổn thương cả !, hấn nhìn chỗ đó một chút rồi dùng tốc độ nhanh nhất của mình mà lao về phía đấy.

Tiến lại chỗ đấy, qua rada hấn thấy rõ ràng một cảnh tượng hết sức quái lạ, không gian trước mặt hấn, sau lưng hấn đầy báo hiệu nguy hiểm, còn ở đây thì hết sức bình thường, cứ như là một chỗ nghỉ ngơi sau khi vượt qua chặng đường thứ nhất vậy.

Nhìn những bộ xương với đủ tư thế la liệt dưới mặt đất, hấn ngay lập tức thu lại cái ý nghĩ coi đây là một chỗ bình thường, chắc chắn ở đây còn ẩn chứa một nguy hiểm nào đó mà hấn không biết.

Như ông cha ta đã từng nói, muốn cái gì thì nó không thêm đến, còn cái gì mình không muốn thì nó cứ lao vào.

Trên đầu hấn bỗng xuất hiện một quả cầu màu trắng cực kỳ to lớn, bên trong nó có những luồng khói đang di chuyển cực nhanh theo hình xoắn ốc, thỉnh thoảng còn phát ra những tiếng động khe khẽ.

Hấn bỗng có một dự cảm không tốt. Và thật đúng là như vậy, không đề hấn phải đợi chờ lâu, quả cầu màu trắng liền bắn ra một loạt các tia chớp nhỏ, gồm khoảng năm tia, tất cả đều nhắm vào hấn mà lao đến.

Hắn cảm thấy những tia chớp này rất quen thuộc, hắn chợt vỗ đầu một cái rồi cười khổ lắm lắm: "Thôi xong, cái này chẳng phải là..." "

Một tia chớp màu trắng nhanh chóng nhập vào người hắn, hắn cảm thấy toàn thân chấn động, đầu óc choáng váng khiến thân hình hơi lao đảo suýt nữa ngã ra đất. Cũng may là linh hồn của hắn bây giờ phải mạnh hơn hai tuần trước ít nhất gấp đôi nên mới không bị tia chớp đánh cho choáng váng.

Đương nhiên, một cái thì có thể không vấn đề gì, nhưng năm cái liên tục thì lại là chuyện khác. Mắt thấy mấy tia chớp còn lại chuẩn bị đánh vào người mình, hắn nghiêng răng chờ đợi.

Không một tiếng động, cả bốn tia chớp đã chui vào trong người hắn, gương mặt hắn chợt căng cứng lại, hai mắt trợn ngược rồi lăn xuống đất co giật một lúc lâu. Sau đó, người hắn đột ngột dừng co giật rồi nằm yên bất động.

Không biết qua bao lâu hắn mới lồm cồm bò dậy, đưa tay lên lau mồ hôi lạnh trên mặt, nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi, rất nhanh hắn lại cảm thấy hưng phấn.

"Không ngờ cái này lại có chỗ tốt như vậy!" Hắn cười nhặt nhìn vào quả cầu màu trắng lơ lửng trên đầu mình

"Nếu lấy được nó thì..." Hắn lắm bả nói nhưng sau đó lại lắc đầu: "Mình suy nghĩ quá viễn vông rồi!"

Sau khi bị năm tia chớp chui vào người, hắn cảm thấy linh hồn lực của hắn phải mạnh hơn trước đến ba phần. Tuy nhiên, để được như vậy cũng không dễ dàng, nguy hiểm trong đó khó có thể lường hết, không nói đến khả năng linh hồn tan vỡ, chỉ tính đến việc thân thể bị tổn thương là không mấy ai có thể chịu được rồi.

Khoảng khắc tia chớp thứ năm lao vào người, hắn hoàn toàn không kịp phản xạ do cảm giác đau đớn khủng khiếp bất ngờ ập đến, hắn không ngờ tia chớp này còn có thể công kích đến cơ thể.

Mà đó cũng không hẳn không phải là chuyện tốt, cơ thể hắn sau khi bị tia chớp kia đập vào thì cũng được cường hóa thêm chút ít. Dù chỉ cường hóa một chút thôi hắn cũng thấy hài lòng, muối nhỏ cũng là thịt, tích tiểu thành đại là phương châm của hắn.

Đứng dậy phui bụi bám trên quần áo, hắn quan sát một chút chỗ của hắn đang đứng, lúc trước có quá nhiều nguy hiểm nên hắn không kịp nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

Cẩn thận đánh giá qua một lượt, hắn tiến đến một bộ xương gần nhất. Bộ xương này nằm dài ra đất, toàn thân không bị tổn hại, bộ quần áo vẫn lành lặn như thường. Dù bộ quần áo này qua năm tháng dài lâu đã bị hư tổn ít nhiều nhưng nhìn qua chất liệu cũng có thể đoán được là hàng cao cấp.

Hắn cầm lấy một thanh đao đã gỉ sét một phần bên cạnh bộ xương, nơi chưa bị hư hại thì có màu trắng như tuyết, không ngờ khi hơi đụng vào lại có một luồng khí lạnh lạnh chui vào tay hắn, chắc hẳn trước kia cũng từng là một thanh bảo đao.

Lẳng thanh đao qua một bên, hắn tiếp tục mò tìm xem có gì dùng được hay không, vừa lục lọi hắn vừa thầm niệm: "Người chết rồi thì yên nghỉ đi, đồ không mang theo được thì để lại cho người khác dùng..." "

Tìm hoài mà không được gì, hắn hơi nhíu mày lại rồi đi đến chỗ khác tìm kiếm, mất công cả buổi mà chả có thu hoạch gì, hắn tức điên lên rồi dẫm chân xuống đất chửi ầm lên. Hơi bình tĩnh lại một chút, hắn suy nghĩ đến một khả năng, cái này ít có khả năng xảy ra nhưng không phải không có, đó là đã có một người nào khác đi đến nơi này trước hắn và cuỗm đi hết đồ ở đây rồi. Chứ nếu không thì tại sao hắn tìm cả ngày mà không thấy nổi bất cứ một cái gì có giá trị? Đối với người ở thế giới này thì mỗi người ít nhất phải có cái không gian giới chỉ chứ, mà ở đây hắn chẳng tìm thấy một cái nào cả.

Lắc lắc đầu, mừng hụt một lần khiến hắn mất hứng, cứ tưởng lần này giàu to rồi, ai ngờ, đúng là đời không như mơ, hắn vừa đi vừa nghĩ.

"Thôi chết! Mãi nghĩ quá mà quên mất..."! Hắn vừa bước được mấy bước thì sắc mặt hơi biến đổi, kêu thảm một tiếng không tốt rồi nhanh nhẹn tránh qua một bên.

"Tạch.. Tạch". Không gian ngay chỗ hắn vừa đứng bỗng nhiên vụn vỡ, một lúc sau thì trở lại bình thường. Hắn lau mồ hôi lạnh rồi ổn định tinh thần chuẩn bị né tránh tiếp.

Sau khi trải qua mấy lần như vậy, hắn luôn có một cảm giác, trước hắn đã có một người nào đó nào đó xuất hiện, tất cả các chỗ nghỉ chân, những nơi hắn bị công kích linh hồn đều bị người khác lột đến không còn một mảnh khiến hắn hậm hực không thôi. Nhưng suy đi cũng phải tính lại, cái lợi hắn nhận được khi vào đây cũng không ít, chưa kể đến linh hồn ngày một mạnh mẽ mà cường độ thân thể của hắn cũng được cải thiện rõ rệt.

Liên tục quan sát xung quanh, hắn có một loại cảm ngộ như có như không mà không thể nắm bắt được, điều này rất khó để nói rõ, hắn cảm thấy đây như là một loại thân pháp di chuyển và hắn bị ép phải học vậy. Tất cả đều có một quy luật nhất định mà hắn vẫn đang cố tìm hiểu, dù không hiểu rõ được về nó nhưng mà khả năng di chuyển và năng lực phản ứng của hắn đều được nâng cao, các động tác dư thừa dần giảm xuống.

Một đường xông tới, độ khó càng ngày càng tăng lên, các bộ xương cũng ngày một ít đi. Mỗi khi cảm thấy ít nguy hiểm, hắn đều lục lọi xem có còn gì ở đó hay không, nhưng tất cả những chỗ hắn tìm kiếm đều được người khác lột sạch sẽ đến không thể sạch hơn, khiến hắn ức chế không thôi.

Lại một thời gian nữa trôi qua, tại đây hắn hầu như không còn khái niệm thời gian, xung quanh dù ngày hay đêm đều vậy không thể phân biệt được. Những hành động mà hắn thực hiện bây giờ đã trở thành phản xạ, hắn hầu như không cần xác định rõ xem có thủy lực ở vị trí nào đó hay không nữa, tất cả những điều hắn làm đều đã quá quen thuộc đến mức hắn chẳng cần suy nghĩ.

Xung quanh hắn bây giờ không còn bất cứ thứ gì, hiếm lắm mới gặp được một đến hai bộ xương khô, nhưng tất cả đều bị kiểm tra qua, không còn gì cả. Hắn từng hơn một lần phân vân, có phải đã có người đi trước hắn và thoát khỏi đây rồi hay không, nếu đúng như vậy thì hắn không còn bao nhiêu hy vọng.

Đang suy nghĩ linh tinh thì hắn bỗng giật mình, chỗ này có điểm kỳ lạ, theo như hắn tính thì tại đây phải là nơi có thủy lực tồn tại mới đúng chứ, sao lại không có gì nhỉ?

Đưa mắt xem xét một hồi, cơ thể hắn hơi cứng lại, đôi mắt ngạc nhiên xen lẫn cảnh giác nhìn lên phía trước. Tại đây, hắn thấy một bóng người đang ngồi!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Tiêu Thanh Y...

Lặng lẽ bước từng bước một đến người đang ngồi phía trước, đây là lần đầu tiên trong thời gian qua hắn gặp một người còn sống nguyên vẹn tại chỗ này. Nói đi cũng phải nói lại, bây giờ hắn cảm thấy hồi hộp nhiều hơn là sợ hãi.

Một giọng nói có phần lạnh lùng liền cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn:

"Dừng lại!"

Hắn không bắt ngờ, người có khả năng đến tận đây chắc chắn không phải là những người dễ trêu vào, hắn đang định mở miệng lên tiếng thì người đó lại nói tiếp:

"Có phải ngươi hiện tại đang cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy dọc từ bàn chân bên phải đến cánh tay bên trái hay không?!"

Hắn giật mình, hiện tại hắn đúng là đang cảm thấy như thế, chưa để hắn hết ngạc nhiên thì người đó tiếp tục nói:

"Đốt sống lưng thứ ba bắt đầu có hiện tượng đau nhức rồi lan ra toàn thân từ bắp đùi trở lên, ngay sau đó ngươi sẽ thấy đau đầu, cùng cảm giác chóng mặt và buồn ngủ."

"Ngươi.. tại sao ngươi biết?"

"Thông báo cho ngươi biết, ngươi sắp chết trong ít phút tới, đáng tiếc thay, ngươi đã phạm phải quy tắc không nên phạm ở đây!"

"Cái thế nào mà... ?"

"Ngươi chuẩn bị tử vong trong ba giây nữa... ngay bây giờ... chết!"

Yên tĩnh.

Hắn nuốt một ngụm nước miếng rồi quan sát cơ thể mình, chưa có gì xảy ra cả.

Một phút sau, hắn vẫn sống...

Hai phút sau, hắn vẫn khỏe mạnh...

Ba phút, hắn vẫn sống nhăn răng...

Đợi mãi không có hiện tượng gì xảy ra, hắn nhìn xuống người mình, ngoại trừ có chút đau đầu ra thì không có việc gì. Hắn đang chuẩn bị nói thì người kia lại cất ngang.

"Ngươi chưa chết? Nếu ngươi chưa chết thì chúc mừng ngươi đã qua thử thách đầu tiên. Mà xin tự giới thiệu, ta là người đã chết, xin nói lại là... ta đã chết rồi đấy!"

"Hà...? Cái gì?"

"Chắc hẳn ngươi đang rất ngạc nhiên? Ha ha, đúng vậy, thật sự là ta đã chết rồi, ta chỉ lưu lại một số lời nói ở đây mà thôi."

"Chết rồi thì yên nghỉ đi, dọa cái gì làm giật cả mình." Hắn lầu bầu nói.

"Đến bây giờ thì ngươi đang chờ ta phải không? Nay ta có việc nên mới phải lưu lại ở đây nhé, nếu không ta còn làm việc thừa hơi này làm gì!"

"Ai mà biết được, ặc... mình tự nhiên đi nói chuyện với một cái xác làm gì nhỉ?" Hắc lắc đầu nói.

"Ồ đừng chỉ coi ta là cái xác chết, thực ra ta đã đoán trước là sẽ có người đến đây rồi, nếu ngươi còn sống mà nghe thấy lời này của ta thì ta đã đoán đúng!"

"Lại nói phét rồi..."

"Này ta không nói điều đầu đấy, ngươi đừng làm nhảm vô ích."

"... Ta bắt đầu sợ rồi đấy..." Hắc cười khổ nói.

"Nếu những câu ta nói phù hợp với lời nói của ngươi, thì chắc rằng ngươi là người ta đã tính ra. Vậy nên đừng sợ, đó chính là số mệnh, và ta cũng chỉ thuận theo mà thôi!"

"Được rồi ngươi lại đây!" Người kia thở dài nói.

Hắc hơi nhú mảy lại nhưng cũng làm theo lời người lạ mặt nói. Đi đến trước mặt người kia, chỉ thấy người này cũng không cao lắm, thân hình cũng nhỏ gầy có phần giống hắc, toàn thân mặc một bộ đồ đen, trên mặt cũng đeo một chiếc mặt nạ. Chiếc mặt nạ này khá đặc biệt, thuần một màu đen đặc và hơi chéo sang một chút, hắc có cảm giác, tất cả ánh sáng chiếu vào chiếc mặt nạ này đều bị hút đi một cách kỳ dị, khiến người đeo nó càng thêm vẻ kỳ bí. Chiếc mặt nạ này không có miệng, mũi, chỉ có hai hốc mắt màu đen, cứ như hai cái vực sâu hun hút không thấy đáy khiến hắc không dám nhìn lâu vào nó.

"Ta không còn nhiều thời gian nữa, ta có thể cảm giác sự sống đang ngày một trôi đi. Ta sẽ không giải thích nhiều, tóm lại là thế này, ngươi có đồng ý làm truyền nhân thứ ba của Dự Thiên phải không ?".

"Hả?" Hắc ngơ ra hỏi.

"Được rồi ngươi im lặng tức là đồng ý! Đây là Dự châu, một đặc trưng của phái chúng ta, tất cả những điều ngươi cần biết đều ở trong đấy!"

Vừa dứt lời, từ trong ngực áo của người này bay ra một quả cầu đỏ rực bằng quả bóng bàn, quả cầu này bay lên rồi lơ lửng trước mặt hắc. Trên quả cầu này hắc thấy một ký tự lạ màu vàng đậm, theo hắc đoán thì chắc đây là chữ Dự.

Lúc hắc đang quan sát Dự châu thì người kia lại tiếp tục nói.

"Tất cả đều đã được số phận định sẵn, tất cả những điều ta cần làm chỉ là chỉ dự đoán mà thôi, dù đúng hay sai thì ngươi cũng là truyền nhân thứ ba của Dự Thiên phái. Nhiệm vụ của ngươi là tìm được Thiên châu còn thất lạc để hoàn thành Dự Thiên châu, phục hưng Dự Thiên phái!"

"Ha ha ha! Thời gian của ta đã hết, trong Dự châu còn có đôi lời của ta để lại, lão tam, chúc ngươi may mắn!" Người kia cười to một tiếng, giọng nói cảm thán có phần hào hùng nhưng xen lẫn chút bi thương.

Hắc ngẩn ra, hết nhìn cái xác trước mặt rồi nhìn vào Dự châu, hắc vẫn chưa xác định rõ xem chuyện gì đang xảy ra ở đây. Tóm lại là hắc có chút mơ hồ, tự nhiên bỗng dưng trở thành truyền nhân của phái Dự Thiên gì gì đấy. Lắc lắc đầu, hắc đưa tay lên chạm vào Dự châu.

Một cảm giác hoàn toàn trái ngược truyền vào tay hắc, hắc cứ tưởng nhìn nó đỏ rực như vậy thì phải nóng hay âm ảm, hóa ra nó lạnh ngắt. Xem xét qua một lượt, không thì gì đặc biệt, hắc ngẫm nghĩ một chút rồi vỗ đầu mình một cái. Hắc đọc đến hơn chục bộ tiểu thuyết không phải để không, chắc cái này phải "trích huyết nhận chủ" thì mới có tác dụng.

Nhỏ một giọt máu tươi vào Dự châu, giọt máu sau khi tiếp xúc với Dự châu liền biến mất không còn tung tích. Từ Dự châu tỏa ra một ánh sáng màu đỏ như máu sau đó liền chui vào trong bàn tay hắc.

Từng luồng tin tức khó hiểu hiện ra trong đầu hắc, mất một thời gian để sắp xếp hết những tin tức đó. Sau đó hắc liền theo bản năng nhận thức một đoạn tin tức trong Dự Châu.

"Ta tên là Tiêu Thanh Y, thuộc Tiêu gia ở Ô thần thành, tư chất cũng có thể coi là trung đẳng, mười một tuổi đạt lục đoạn đầu khí. Lúc đó bị người khác hãm hại, toàn thân kinh mạch bị tổn thương nghiêm trọng, dung mạo bị hủy hoại, sợ rằng cả đời này cũng không thể tiến lên được. Cha ta chỉ là một tam giai võ giả bình thường, một thân một mình vào ma thú sơn mạch tìm thảo dược trị thương cho ta, từ đó cũng biệt tích.

Em gái ta, Tiêu Thanh Nguyệt luôn luôn nhớ cha và đổ lỗi cho ta rằng vì ta nên cha mới đi mất. Cuối cùng trong cơn giận dữ, ta tiếp tục học theo cha. Vào năm mười bốn tuổi, bỏ lại em gái mới mười ba tuổi mà dấn thân vào ma thú sơn mạch tìm cha.

Năm mười hai tuổi, nhờ một cơ duyên mà trở thành truyền nhân thứ hai của Dự Thiên phái.

Cứ tưởng cuộc đời ta từ đó sẽ thay đổi, một bước lên trời, ai ngờ trong lúc ngẫu nhiên lại rơi vào chỗ này, tại đây ta dùng năng lực dự đoán của Dự châu mà đến được một bước cuối cùng này, nhưng chung quy không thể nào thoát ra khỏi đây, nó vẫn còn thiếu một thứ gì đó. Liên tục sống tại đây hơn hai mươi năm nữa, ta chuyển sang nghiên cứu Dự Thiên thuật. Vào lúc cuối cùng, dùng cấm thuật ta tính được, điều ta thiếu là một chữ "ngộ", nhưng lúc ta tính ra thì cũng là lúc ta phải chết.

Thật mực cười, lão Tam, cuộc đời ta như thế đấy. Ta chỉ có một thỉnh cầu cuối cùng, người làm hay không cũng được, xin hãy chăm sóc em gái giúp ta, mà không cần, chỉ cần người giúp nó một chút là được. Ta thân làm anh mà không thể giúp gì cho em gái, đây cũng là điều ta nuối tiếc nhất trong cuộc đời này. Nếu người đồng ý, ta sẽ cho người ký ức sống gần năm mươi năm của ta. Tuy ta không có cái gì gọi là thần thông cái thế, nhưng đối với Dự Thiên thuật cũng có chút thành tựu, ta chỉ cần một lời hứa thôi, lão Tam.

Tiêu Thanh Y di nguyện!"

Hắn trầm mặc một lúc lâu, qua cuộc đời của Tiêu Thanh Y, hắn chỉ thấy một chữ, là chữ "khổ". Cả đời khổ sở, thực sự là cả cuộc đời của Tiêu Thanh Y hoàn toàn không có chút ký ức vui vẻ nào.

Nhìn Tiêu Thanh Y, một cảm giác buồn buồn lan tỏa trong lòng hắn, hít sâu một hơi, hắn hơi cúi người trước thi thể của Tiêu Thanh Y rồi trầm giọng nói:

"Người đã gọi ta là lão Tam thì ta cũng gọi người là lão Nhị. Lão Nhị, ta hiện tại sẽ mượn tạm thân phận của người. Đối với Tiêu gia ta không có ác ý, ta chắc chắn sẽ tìm và chăm sóc em gái giúp người, nếu cô ấy còn sống, nếu người trên trời có linh thiêng thì hay phù hộ cho ta. Ta... Trương Duy Quang xin thề!"

"Răng rắc" Một chuỗi âm thanh vang lên ở thi thể Tiêu Thanh Y.

Cùng lúc đó, cả thi thể Tiêu Thanh Y liền biến thành bột phấn. Chiếc mặt nạ màu đen rơi xuống dưới đất rồi tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Một hoa văn màu trắng hình chữ "Y" xuất hiện ở giữa trán mặt nạ, hoa văn này chỉ hiện lên một lúc sau đó nhạt dần rồi biến mất.

Nhặt chiếc mặt nạ lên, hắn nhìn một chút rồi đeo vào mặt. Khoảnh khắc da mặt hắn chạm vào mặt nạ, một chuỗi các hình ảnh hiện lên trong đầu hắn. Hắn như xem một thước phim, một thước phim dài bốn mươi lăm năm, tại đó hắn là Tiêu Thanh Y và một mình trải qua tất cả các sự kiện trong suốt những năm tháng đấy.

Tiếp nhận xong ký ức của Tiêu Thanh Y, hắn lắc đầu, so với những gì hắn nghĩ thì cuộc đời của Tiêu Thanh Y còn khổ sở hơn gấp vạn lần.

Tháo chiếc mặt nạ ra, hắn tiện tay lấy trong đồng bột phấn từ thi thể Tiêu Thanh Y ra một cái nhẫn trữ vật, thì ra người lấy đi tất cả tài sản ở đây cũng là Tiêu Thanh Y. Từ trong nhẫn lấy ra một cái bình, hắn đem tro cốt của Tiêu Thanh Y đựng vào rồi cất đi.

Thông qua ký ức của Tiêu Thanh Y, hắn đã hiểu tại sao Thanh Y không thể qua được cửa ải này, chẳng qua cũng chỉ vì chữ "ngộ". Chữ "ngộ" ở đây là "ngộ" trong lúc di chuyển, Tiêu Thanh Y không phải tự mình tìm hiểu mà là nhờ Dự Thiên thuật nên mới đến được chỗ này, chính vì vậy nên Tiêu Thanh Y mới thất bại. Muốn rời khỏi đây, chỉ còn một cách là triệt đề ngộ ra, cái sân này tốt cùng là muốn truyền đạt cho người ta điều gì?!

Nếu có thời gian thì chắc hắn cũng sẽ ngồi lại để tìm hiểu một chút, thế nhưng hắn không còn thời gian nữa. Nếu cứ bị mắc ở đây thì hắn chỉ có nước bị ép sang phó bản khó hơn gấp ba lần, lúc đó thì xác định tạch.

Tinh thần tập trung một cách cao độ, cả cơ thể cứng lại, hắn lao nhanh về phía trước, bây giờ hắn chỉ còn cách liều. Thực ra hắn liều thế này rất nhiều lần rồi, nhưng lần nào hắn cũng may mắn sống sót, giờ chỉ còn hy vọng lần này cũng như vậy.

"Trái ba bước, trên đầu bốn mươi lăm độ, phía bên phải hai mươi độ..." Hắn vừa đi vừa lầm nhảm.

Tốc độ và phản xạ của cơ thể hắn đã được đẩy đến cực hạn, cũng may cơ thể hắn cũng được coi là cường hãn vì đã trải qua mấy lần tẩy tủy phạt cốt.

"Đến lúc rồi!" Hắn đưa mắt nhìn về phía trước.

Theo trí nhớ để lại thì Tiêu Thanh Y đã thất bại dưới một bước này. Hắn đưa mắt nhìn vào một không gian màu xanh dày đặc trước mặt, có thể nói nó là một không gian được tạo ra bằng thủy lực, và việc hắn phải làm là vượt qua nó thì mới tính hợp cách và thoát ra khỏi đây.

Tiếp tục tăng tốc, hắn bỏ lại đoạn thủy lực ở phía sau một khoảng cách khá xa, cả người lao nhanh về phía trước, nắm tay nhanh như điện dồn sức tung một quyền vào màn thủy lực.

Một màn quỷ dị xuất hiện trước mặt hắn, chỗ hắn đâm vào liền lõm lại chứ không bị đứt hay vỡ gì cả, một phản lực cực lớn đánh bật hắn đi. Do sơ suất không đề ý nên hắn bị ngã lộn mấy vòng trên không mới ổn định lại được thân hình. Hai chân đáp được xuống đất, không dừng lại lâu, hắn tiếp tục lao về màn thủy lực. Nếu để cho thủy lực ở phía sau hắn áp sát thì hắn chỉ còn đường chết, hắn cần phải trong thời gian nhanh nhất vượt qua được chỗ này.

Một lần... Hai lần... Ba lần...

Hắn như con thiêu thân dùng đủ mọi cách để vượt qua màn thủy lực nhưng vô hiệu. Chỗ đó như một pháo đài bất khả xâm phạm, dù hắn cố cách nào cũng không thể vượt qua. Chẳng lẽ hắn thực sự phải ngộ ra thứ gì đó ở đây thì mới có thể thành công?

Rada báo hiệu cho hắn biết thủy lực đã tiếp cận hắn rất gần. Nếu lần này hắn còn không vượt qua được thì tất cả sẽ chấm dứt, bây giờ lùi lại cũng đã là quá muộn, hắn không còn lựa chọn nào khác nữa rồi.

Không ngoài dự đoán của hắn, như bao lần khác hắn đều bị phản lực đẩy ra bên ngoài. Đón chờ hắn ở phía sau là cả một vùng không gian đang vặn vẹo bởi thủy lực, rơi vào đó thì hắn chỉ còn con đường chết!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Diên Cuồng ! Cánh Tay Phải Hoàn Toàn Long Hóa !

...

"Ài! Lại một người nữa chết ở đây... " Một tiếng thở dài mang chút cổ lão tang thương bỗng nhiên xuất hiện như có như không.

Mắt thấy thân thể mình sắp sửa va trạm vào vùng thủy lực ở phía sau, một cảm giác tuyệt vọng và không cam lòng dâng lên trong lòng hắn. Hắn cứ như vậy mà chết đi sao? Hắn không cam tâm!

Đôi mắt của hắn lúc này đầy rẫy những tia máu đỏ nhìn cực kỳ dữ tợn, thân hình hắn quay tròn trên không trung rồi vững vàng đáp xuống giữa vòng thủy lực.

Cảm nhận hơi thở tràn ngập tử vong cùng nguy hiểm nhưng lại chứa thủy lực nồng đậm, hắn nhếch miệng cười, mắt nhìn chăm chăm vào vùng không gian đang vặn vẹo, sau đó tiến nhanh vào vùng không gian đó.

"Bọn mi chung quy vẫn là từ thủy lực tạo thành, vậy thì hãy để ta hấp thu đi!" Mắt hắn lóe lên tia sáng điên cuồng, miệng thét lớn rồi nhảy vào trong vùng không gian đang kịch liệt vặn vẹo.

"Lạc Long Luyện Thân Quyết, hấp thu cho ta!"

"Tên này... hắn bị điên rồi!" Giọng nói già nua có vẻ giật mình kêu lên.

"Vậy mà cũng được? Không, việc này vốn không thể nào làm được, quy tắc của thế giới này không thể nào làm được như thế. Trừ khi... trừ khi hắn không phải người ở không gian này! Không được ta phải ngăn chuyện này lại"

"Người đoán đúng rồi đó!" Một giọng nói khác vang lên.

"A, người là ai?" Giọng nói kia lộ vẻ sợ hãi lên tiếng.

"Dừng tay lại! Nếu không đừng trách ta!"

"Người muốn ta làm gì?"

"Để yên cho hắn làm gì thì làm, nếu không... Hừ!"

"... Được, ta sẽ không nhúng tay vào!"

Từng tia từng tia sáng màu xanh bắt đầu từ bốn phương tám hướng tụ tập lại quanh cơ thể hắn, sau đó dung hợp lại với nhau. Từng luồng ánh sáng ngày càng đậm và dài, cuối cùng tạo thành một quả cầu ánh sáng cực kỳ khổng lồ, bao bọc lấy hắn.

Cùng lúc đó, cơ thể hắn liên tục xảy ra những biến hóa kinh người, cảnh giới của thân thể hắn liên tục đột phá, từ Dẫn Khí hậu kỳ liền tiến lên Nhập Khí sơ kỳ... trung kỳ... hậu kỳ... sau đó trực tiếp đạt đến Cốt Long sơ kỳ. Chưa dừng lại tại đây, dường như vẫn còn có dấu hiệu tiếp tục đột phá!

Trong khi cơ thể hắn biến đổi, trong đầu hắn cũng lần lượt xuất hiện một số câu chữ thừa thớt không đầy đủ, nhưng qua thời gian số lượng chữ ngày càng nhiều rồi hợp thành một loại pháp quyết mới. Hắn luôn có cảm giác, pháp quyết này mình đã học rồi, giờ chỉ cần là có thể thi triển ngay lập tức.

Quy tắc của phiên không gian này là bắt buộc người tham gia phải hiểu ra thứ mà không gian này che giấu, thế nhưng hắn lại khác. Hắn vốn không phải là người của thế giới này nên có khả năng phá vỡ quy tắc tại đây, dùng vũ lực trực tiếp cướp đoạt lấy thứ mà không gian này che giấu. Suy nghĩ tưởng như điên rồ mà lại là cách đơn giản và dễ dàng nhất để hoàn thành việc này, giúp hắn có khả năng thoát khỏi đây.

"Đã điên thì điên luôn đi!" Hắn gầm lên một tiếng, thân hình như đạn pháo lao nhanh vào trong bức tường nước.

"Àm!" "Àm!" "Àm!" "Àm!"...

Liên tiếp những tiếng động khủng bố phát ra khi hắn nện từng quyền vào màng thủy lực

"Phân tán lực lượng nên không ăn thua? Vậy thì tập trung vào một điểm!" Mắt hắn lóe sáng, cánh tay co lại rồi tung ra liên tiếp năm quyền.

Hắn bây giờ đang ở một trạng thái hết sức kỳ lạ, có thể gọi là thăng hoa, tất cả khả năng hiện tại của hắn đều được nâng cao một cách kinh khủng. Trong trạng thái đó, hắn cảm giác sức mạnh bây giờ phải được nâng lên đến hơn trăm ngàn lần, còn hữu hiệu hơn cả thuốc kích thích.

Dưới tác động của năm quyền như sấm sét của hắn, màng thủy lực bị lõm vào một phần hình vòng cung rộng khoảng ba mươi mét. Nhân cơ hội có, hắn liền lao nhanh về phía trước. Không cho hắn thời gian chờ đợi, thủy lực ở xung quanh hắn, rất nhanh đã bắt đầu có hiện tượng rục rịch đóng lại. Bên trong luồng năng lượng dày đặc của màn thủy lực, một vật nhỏ cỡ bàn tay, đang tỏa ra từng tia sáng màu vàng rực rỡ. Hắn nheo mắt lại nhìn kỹ thì nhận ra, đây là một lệnh bài nhỏ màu vàng, bên trên có khắc một đồ án kỳ lạ màu đỏ.

Quang đưa cánh tay phải lên vận lực đâm xuyên qua màn nước. Năng lượng của thủy lực liền chết chững lại, cố hết sức ngăn cản cánh tay phải của hắn nhưng không được. Cánh tay của hắn vẫn chậm chạp từng chút từng chút một tiến lại gần chỗ lệnh bài nhỏ màu vàng.

Cảm nhận được sự nguy hiểm đến từ nhân loại này, thủy lực tại đây như có ý thức, liền tập hợp lại một chỗ tạo thành màn rào chắn, ngăn cản cánh tay phải của hắn tiến lại chỗ lệnh bài, định đập tắt ý đồ mà hắn muốn thực hiện. Dòng thủy lực dần tích tụ lại, bao quanh cánh tay của hắn như muốn triệt để hủy diệt nó vậy. Mắt hắn khẽ nhủ lại rồi nhếch miệng cười.

Cánh giới long thể hắn dần dần ổn định lại ở Huyết Nhục cảnh sơ kỳ mà không tiến thêm nữa. Cánh tay phải của hắn phát ra một sức hút mạnh liệt, mạnh mẽ hấp thụ hết những năng lượng đang ngăn cản hắn vào trong cơ thể.

Cánh tay của hắn vang lên những tiếng răng rắc đáng sợ, cảm tưởng như cánh tay này lúc nào cũng có khả năng hóa thành bột phấn vậy. Hắn cắn chặt răng, tay phải của hắn truyền lại liên tục truyền đến cảm giác đau đớn kinh khủng nhưng hắn vẫn cố chịu đựng. Hắn biết nếu bây giờ hắn buông bỏ, điều chờ đợi hắn chính là cái chết.

Long châu trong cơ thể hắn kịch liệt xoay tròn để chống lại sự hủy diệt đến từ thủy lực mang lại. Ấn ký trên trán hắn cũng sáng lên, tỏa ra sự ám áp nhu hòa làm cơ thể hắn bớt đau đớn. Đôi mắt của hắn dần dần biến thành màu lục, tóc cũng dần thành màu lam. Hắn đã tự động chuyển sang trạng thái băng long mà không hề hay biết.

"Độ thức tinh huyết mạnh đạt 30,1% ...30,2% ..." Giọng nói điện tử tiếp tục vang lên trong đầu hắn, nhưng hắn không còn thời gian để ý đến nó nữa.

Hắn hiện tại đã dùng tất cả những khả năng có thể, dốc tất cả những gì hắn có để cuộc vào một ván này. Cánh tay phải của hắn sáng lên, kinh mạch, xương cốt và máu thịt thay đổi nhanh chóng, từ Huyết Nhục cảnh sơ kỳ như hỏa tiễn liền thăng lên trung kỳ rồi hậu kỳ cuối cùng tiến nhập đến cảnh giới hoàn mỹ trong truyền thuyết!

Chưa dừng tại đó, linh hồn của hắn cũng một mực biến đổi, cánh tay phải vốn mờ nhạt trong suốt, dần dần trở nên ngưng thực. Khi cánh tay phải trong linh hồn hắn hoàn toàn ngưng tụ lại biến thành thực thể, một sức mạnh kinh khủng từ cánh tay hắn bộc phát ra. Hắn ngửa mặt lên trời hú dài, hắn đang muốn long hóa cánh tay phải của hắn. Những lớp long lân xanh biếc dần dần xuất hiện, cánh tay hắn hoàn toàn biến dị, đầu ngón tay có năm vuốt sắc nhọn. Trên cánh tay, những lớp vảy rồng xếp xen kẽ với nhau tạo thành một lớp bảo vệ hầu như không thể phá vỡ.

"Tên ngu ngốc này!" Từ bất ngờ hét lên.

Chưa kịp hỏi Từ có chuyện gì xảy ra thì sắc mặt hắn chợt biến đổi, hắn bỗng nhiên cảm thấy nguy hiểm rình rập. Từ trong hư vô sâu thẳm, một tia sét đột nhiên xuất hiện rồi đánh thẳng vào cánh tay đang long hóa của hắn. Không để hắn kịp cảm thấy đau đớn, cánh tay của hắn bắt đầu từ đầu ngón tay, dần dần hóa thành bột phấn!

"Aaaa..." Hắn hét lên thống khổ, cảm giác này kinh khủng đến mức suýt chút nữa làm hắn bất tỉnh tại chỗ, chỉ vì cảnh giới linh hồn của hắn quá cao nên hắn mới không lăn ra bất tỉnh đấy thôi. Mắt hắn hiện lên sự không cam lòng rõ rệt, hắn cứ như vậy mà thất bại hay sao.

"Àm" Một tia sét nữa đánh thẳng vào người hắn, lần này thì hắn không chịu nổi nữa, trực tiếp ngã xuống đất ngất xỉu.

Tia sét thứ ba xuất hiện, muốn ý đồ đập nát cơ thể của hắn ra. "Hắn" vốn đã bất tỉnh tự nhiên ngồi dậy rồi đưa cánh tay phải chỉ còn một đoạn lên trời, miệng lạnh lùng nói một tiếng:

"Ngịch!"

Ngay sau đó một cảnh tượng cực kỳ kỳ dị xảy ra, cánh tay phải của hắn vốn đã hóa thành bột phấn liền dần dần ngưng tụ trở lại. Chẳng mất bao lâu, cánh tay hắn đã lành lặn như cũ, như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy. Cánh tay này của hắn đón đỡ lấy tia sét thứ ba, không ngờ tia sét này như hoảng sợ, chưa kịp đụng vào tay hắn đã biến mất không còn tung tích.

"Hắn" mở mắt ra, tuy mái tóc vẫn còn màu lam nhưng đôi con ngươi đã biến thành màu tím tã dị xen lẫn một tia tà ác hiếm thấy. "Hắn" nhìn xung quanh một lúc rồi mở miệng nói, tiếng nói khác hẳn ngày thường:

"Sao tự nhiên ngươi lại mở phong ấn, nói đi ngươi có ý gì?"

Trầm mặc một lúc, một giọng nói khác đáp lại:

"Vậy tại sao ngươi lại giúp hắn?" Đây là giọng của Từ.

"Ta thích thể! ngươi quản được ta?" "Hắn" cười lạnh đáp.

"Người định chiếm cơ thể của hán luôn? Với tình trạng hiện nay, nếu người muốn thì sẽ có thể làm được!" Tử cười nhạt nói.

"Hán" ngẫm nghĩ một lúc rồi nhếch miệng cười.

"Đừng có mơ làm trò quỷ ở đây, với cả hiện tại chưa đến lúc. Còn nữa, việc xảy ra hôm nay người tốt nhất đừng nói với hán."

"Tại sao? đại ma đầu như người tự nhiên đại phát từ bi làm việc tốt, giờ hỏi hận à?" Tử cười đáp.

"Đừng khiêu khích ta, dù chỉ còn một là một chút tàn hồn, ta vẫn có thể liều mạng với người."

"Đừng để cho hán biết!"

Sau khi dứt lời "hán" "lại" tiếp tục ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Ra Ngoài! ...

"Tại.. tại sao? nói đi tại sao?"

"AAAa...aaaa."

Giấc mơ kỳ lạ làm hán giật mình tỉnh lại, trong lòng hán bây giờ tràn ngập cảm giác sợ hãi khó hiểu, như một điều kinh khủng gì đó vừa xảy ra.

"Người tỉnh rồi à? cảm giác thế nào?" Tiểu Y Tiên quan tâm hỏi.

Quang lác đầu, tâm trí hán tràn ngập cảm giác mơ hồ, không định vị được chuyện gì đang xảy ra.

Phải mất một lúc lâu, hán mới dần dần thanh tỉnh được, một loạt ký ức dần dần trở lại trong đầu hán.

"Đây là?" Hán ngạc nhiên nhìn về phía cánh tay phải lạnh lặn như cũ của mình, trong đầu hán đầy cảm giác khó hiểu, nếu hán nhớ không nhầm thì cánh tay này đã ...

"Tiểu tử, người có biết là vừa rồi người vừa làm một việc cực kỳ ngu ngốc không?" Giọng nói tức giận của Tử vang lên trong đầu hán.

Thấy hán vẻ mặt mờ mịt không hiểu, Tử thờ dãi nói :

"Người quá liều lĩnh! ta biết là để đạt đến một bước ngày hôm nay, hầu hết người toàn phải dựa vào liều mạng và yếu tố may mắn nhưng không phải lúc nào cũng có thể đem mạng nhỏ của mình ra cược như thế được! ta chỉ nhắc nhở người duy nhất một lần này thôi! hãy suy nghĩ trước khi hành động".

Hán suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Tử nói không sai, mạng nhỏ của mình là quan trọng nhất, không thể nào cũng mang ra đùa như thế được.

"Người muốn hỏi rất nhiều thứ đúng không?" Tử trầm ngâm một lúc rồi nói.

Hán gật đầu, chuyện Tử có thể đọc được ý nghĩ của hán đã không còn lạ nữa, đúng là hiện nay hán có một đồng câu hỏi muốn hỏi Tử.

"Là ta đưa người về đây" Tử chậm rãi nói.

"Người bị sấm sét đánh là do người thực hiện long hóa! sấm sét đến từ đâu và tại sao người lại bị đánh thì sau này người sẽ rõ!".

"Vậy thì cánh tay này của ta?" Hán không kìm được hỏi lại.

"...Là do hệ thống giúp người, đây là một chức năng của hệ thống, chỉ được dùng một lần ".

"Ra vậy " Hán gật gù đáp.

Giải tỏa được một chút thắc mắc, hán liền nhắm mắt lại, cảm thụ cơ thể của mình.

"Ừa?" Hán giật mình.

"Sao lại thế này?" Hấn bật ngay dậy hét lên.

"Àm!" Cả người hấn với tốc độ như máy bay phản lực, đâm thẳng đầu vào trần động rồi rớt xuống đến "Uỳnh" một cái.

"Gì thế này?" Hấn lồm cồm dưới đất bò dậy.

"Sụt!" Cánh tay phải hấn khê dùng lực mà xuyên qua cả tầng đá cực kỳ cứng rắn.

"....." Hấn lần này quyết định nằm yên một chỗ cho nó lành.

"Không làm quen được với sức mạnh mới phải không?" Tử có vẻ vui sướng khi người khác gặp họa nói.

"Tại sao lại như vậy?" Hấn cười khỏ.

"E rằng ngươi bây giờ phải mạnh hơn trước ít nhất là mười lần, không thể tính được!".

"Giờ phải làm sao đây" Hấn hết cách, mạnh lên quá cũng khổ, giờ đến đi lại cũng khó khăn, đừng nói đến việc rời khỏi đây.

"Giải quyết thì dễ thôi, nhưng mà... he he!" Hấn có thể tưởng tượng được vẻ mặt gian thương của Tử lúc này thế nào.

"....Hết bao nhiêu?" Hấn nhủ mày bóp bóp trán nói.

"..Thôi khỏi nói! Trực tiếp trừ đi".

"Vậy được! Ta sẽ tạm thời phong ấn sức mạnh của ngươi lại!".

"Lại phong ấn? đùa nhau à? một cái phong ấn dính trên người ta chưa đủ sao? giờ lại thêm cái nữa...!"

"Chỉ là tạm thời thôi! Đến khi nào ngươi thực sự làm chủ được cơ thể thì ta sẽ giải phong ấn!" Tử chậm rãi đáp.

"Làm theo cách của ngươi đi" Hấn lắc đầu chán nản nói.

"Xong!" Chưa đến một phần tư giây, Tử đã lên tiếng xác nhận hoàn thành nhiệm vụ.

"Nhanh vậy?"

"Ngươi nghĩ ta là ai? Nhớ lại hồi trước..." Tử hừ lạnh đáp.

"Thôi thôi, tha cho ta, lúc khác nói đi!" Hấn vội vàng ngắt lời Tử, nếu để tên này làm nhảm thì chắc hấn phát điên mất.

Trầm ngâm một chút, hấn mở miệng hỏi: "Tử, tại sao cơ thể ta....".

"Không khác gì người thường?" Tử tiếp lời.

"Phải!"

Hấn xác nhận, đúng là lúc này hấn xem xét qua cơ thể mình, nếu hấn nhớ không lầm thì cơ thể hấn phải đạt đến huyết nhục cảnh sơ kỳ rồi mới đúng chứ, tại sao lại không có gì thay đổi cả? Cơ thể hấn lúc này giống y như lúc hấn chưa tu luyện, cơ thể của một người bình thường tại địa cầu!.

"Có vậy mà ngươi cũng không biết?" Tử nhàn nhạt nói.

"Tại sao?"

"Ta không nói!" Tử nói chắc như đinh đóng cột.

"Ặc...Thật sự không nói?" Hấn bất ngờ hỏi lại.

"Phải!" Tử chắc giọng đáp.

"...."

.....

"Tỷ tỷ này! Hấn bị sao vậy?" Triệu Anh Nhi nhẹ giọng nói.

"Ta cũng không biết!" Tiểu Y Tiên lắc đầu đáp.

Nhìn một đồng hành động kỳ lạ mà Quang thực hiện, hai người hoàn toàn lâm vào trạng thái mơ hồ, Tiểu Y Tiên còn trầm nghĩ, không biết hấn có bị ảnh

hướng đến thần kinh dẫn đến phát điên rồi hay không nữa!.

Lúc hai người đang suy đoán xem rốt cuộc hấn gặp chuyện gì dưới kia mà dẫn đến thần trí "không bình thường" như vậy. Thì hấn mở miệng nói một câu khiến hai người bất ngờ đến tròn tròn hai mắt.

"Này...Hai người có muốn ra ngoài không?".

"Tất nhiên là có rồi!" Triệu Anh Nhi mừng rỡ nói.

"Ngươi có cách hả? Có nguy hiểm không?" Tiểu Y Tiên nhìn hấn một lúc rồi e ngại nói, nàng tưởng hấn bị thể này do tìm đường ra.

"Quên! cho ta hỏi cái này đã! ta đi bao lâu rồi?"

"Chưa đến một ngày mà?" Triệu Anh Nhi rất nhanh chóng đáp.

"Hả?" Hấn giật mình.

Nếu hấn nhớ không lầm thì hấn bị kẹt ở phiên không gian thần bí đó rất lâu mới đứng chứ?. Tại sao lại chỉ chưa đến một ngày, hấn đang phân vân thì Từ lên tiếng:

"Tại đó là không gian và thời gian hoàn toàn độc lập với bên ngoài, nên có sự cách biệt về thời gian!"

"Nếu ta mà được tu luyện ở đó thì!" Hấn bắt đầu mơ mộng.

"Nếu ngươi muốn thì ta có cách khiến ngươi mãi mãi ở đó tu luyện" Từ cười lạnh đáp.

"Ặc.. hay thôi đi!"

"Được rồi! đến lúc thoát khỏi nơi này rồi!" Hấn đứng dậy nói

Thử hoạt động vài cái, thấy không có gì bất thường, hấn vừa ý gật đầu rồi quay qua chỗ Tiểu Y Tiên và Triệu Anh Nhi nói :

"Chuẩn bị đi! khi nào xong thì bảo ta!".

"Không cần chuẩn bị gì cả! chúng ta xuất phát luôn đi!" Triệu Anh Nhi vội vàng nói, nàng quả thực chán ở cái nơi này rồi.

"Ừ" Tiểu Y Tiên cũng gật gật đầu.

"Vậy chúng ta xuất phát!" Hấn cũng gật đầu xác nhận nói.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Không Phải Phải Không? ...

Ba người tiến đến chỗ giếng nước, từ miệng giếng bốc lên đợt đợt khí lạnh trắng xóa. Tiểu Y Tiên và Triệu Anh Nhi trần trối nhìn hấn. Thấy vậy, khoe miệng hấn khẽ co giật, giờ muốn hai mẹ trẻ này nhảy xuống thì chỉ e rằng tuyệt đối là việc bất khả thi.

Hấn khẽ thở dài một cái, tâm niệm vừa động, tức thì từ dưới giếng nước bay lên một thủy cầu cực kỳ lớn. Hấn ra hiệu cho hai người rồi bước vào bên trong, quả cầu rỗng không, đủ chỗ cho ba người đứng.

Ba người lấy hấn làm đầu, từ từ chìm xuống dưới giếng, trước khi chìm hấn xuống, hấn quay người lại nhìn nơi này thêm một lần nữa, trong tương lai chắc chắn hấn phải về lại chỗ này, hấn có cảm giác rằng tại đây đang che dấu một bí mật cực kỳ to lớn.

"Tối như vậy thì ngươi nhìn đường thế nào?" Triệu Anh Nhi hiếu kỳ hỏi.

"Hỏi thế cũng hỏi, đương nhiên là nhìn bằng mắt rồi!" Hấn nhún vai nói

"Nhưng mà...."

"Ngao nào Anh Nhi đừng nghịch nữa" Tiểu Y Tiên cuối cùng đã lên tiếng giải thoát cho hấn.

"Hừ! Muội đâu còn bé đâu mà nói vậy! Này nguoi thấy có đúng không?" Triệu Anh Nhi hừ nhẹ một cái, bất mãn nói với hắn.

"Rồi rồi, khổ quá tha cho ta đi" Hắn ôm đầu bất lực nói.

Dưới giếng nước tối om, nhưng với thị lực biến thái của hắn thì chả là cái đinh gì cả.

Mất hắn vẫn làm việc với hiệu suất cao như ban ngày, hắn vừa đi vừa cảnh giác nhìn xung quanh, nếu có gì bất ngờ xảy ra thì hắn còn ứng phó kịp.

Cũng may là vận khí của hắn tốt, suốt cả quãng đường đi không gặp vấn đề nào nghiêm trọng cả, trừ việc là hắn sắp bị Triệu Anh Nhi hành đến chết ra thì không có gì đáng để quan tâm nữa.

Ba người cứ bình bình như vậy mà đi đến ngoài đầm nước ở cửa hang động, khi hắn thò đầu ra khỏi mặt nước để nhìn ra bên ngoài, mặt hắn hơi thay đổi, hắn lầm bầm: "Có chút rắc rối rồi đây".

"Nghe ta, cứ bình tĩnh, mọi việc đã có ta giải quyết" Thấy sắc mặt của hai người trở nên tái nhợt, hắn từ từ nói.

Ở xung quanh đầm nước có ít nhất trăm con phong ảnh lang, con nào con đấy to lớn dữ tợn, hai mắt đỏ ngầu như chỉ chờ hắn bước lên là đón vậy.

Ba người chậm rãi bước lên mặt đất, Triệu Anh Nhi mặt trắng bệch núp sau lưng Tiểu Y Tiên, còn Tiểu Y Tiên thì khăn trương nhìn hắn, xem hắn có khả năng ngăn con sóng dữ này hay không.

Nếu là hắn trước kia thì chắc chắn không khác gì hai nàng là mấy, nhưng bây giờ đã khác, mấy con sói này không có khả năng tạo ra uy hiếp với hắn! Thậm chí nếu hắn muốn, hắn có thể đơn phương đồ sát hết đàn sói này!.

"Cút!".

Hắn lạnh lùng nói ra một tiếng, theo âm hưởng từ giọng nói hắn, một luồng khí tức kỳ dị, bạo phát ra khiến đàn sói hoảng sợ mà vội vàng lùi lại ra sau. Tuy đàn sói không rõ tại sao mình lại sợ hãi, nhưng bọn chúng thấy một mối nguy hiểm mãnh liệt, cảm giác lo sợ tận sâu trong linh hồn.

Linh hồn trấn nhiếp! Cảnh giới linh hồn của hắn cực cao, tuy hắn đã phong ấn lại sức mạnh nhưng đó chỉ là nhục thể, linh hồn của hắn vẫn bình thường như cũ. Đừng quên hắn đã hoàn toàn long hóa được cánh tay phải, trong linh hồn của hắn mang lại một tia long uy thuần khiết. Dù chỉ một tia này thôi cũng đã đủ để cho đàn sói sợ đến mất mật rồi!.

"Ra đây đi!" Hắn nhìn về phía rừng cây, nhàn nhạt nói.

Từ trong rừng cây phía xa, một bóng đen to lớn từ từ tiến lại, đây là một con Phong Ảnh Lang cực kỳ khủng bố. Một thời gian qua đi không biết vì lý do gì mà nó càng trở nên to lớn. Từ Lang Vương phát ra một luồng khí thể đầy máu tanh và hoang dã nhắm thẳng về phía hắn, như muốn làm hắn phải sợ hãi vậy.

Hắn cười nhạt, đến long uy của Lam Nguyệt hắn còn không sợ, nói gì đến chút khí tức này. Hắn thản nhiên để cho khí thể của Lang Vương ập vào người mình, đôi mắt hắn đầy thanh tĩnh, không có vẻ gì là bị ảnh hưởng bởi khí thể mà Lang Vương mang lại.

"Xong chưa? Giờ đến ta!".

Hắn thản nhiên cười rồi tiến lên một bước, khí thể quanh thân tăng lên. Oai nghiêm của rồng, xuất trần và thần thánh của tiên, sát khí và máu tanh từ chém giết, ba luồng khí tức hợp lại, ập thẳng vào Lang Vương.

Lang Vương lần đầu tiên hiện ra nét sợ hãi, nó vội vàng lùi về phía sau mấy mét, hai mắt đầy e ngại nhìn về phía hắn, nó không ngờ chỉ sau một thời gian không gặp, nhân loại này lại có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất đến như vậy.

Lang Vương tuy sợ hãi nhưng hai mắt vẫn hiện rõ sự thèm muốn và đấu tranh mãnh liệt, nó thực sự rất cần vật đấy. Nhưng nếu muốn đạt được vật này thì phải đánh thắng nhân loại trước mặt, khổ nỗi là nó không chắc rằng có thể xử lý gọn tên nhân loại khó nhằn này hay không.

Thấy ánh mắt của Lang Vương, hắn khẽ nhún mày rồi quay lại nói với Triệu Anh Nhi:

"Có muốn sống mà ra khỏi đây không?".

"Đương nhiên rồi! Nguoi hỏi kiểu gì vậy" Triệu Anh Nhi trừng mắt nhìn hắn đáp

"Tốt! Vậy đưa đây cho ta".

"Đưa cái gì cơ?".

"...Cái mà nguoi lấy của Lang Vương ấy" Hắn bắt đầu đi đáp.

Khi hắn ở trong động, đã từng thông qua trò chuyện với Tiểu Y Tiên mà biết lý do tại sao mà hai nàng bị đàn sói này đuổi.

Số là hai nàng vào rừng kiếm thảo dược, ai ngờ Triệu Anh Nhi nhanh tay lẹ mắt, không hiểu bằng cách nào mà thỏ được một gốc thảo dược mà Lang Vương canh giữ, đã thế vận khí còn nghịch thiên, chạy thoát khỏi tay nó mà trốn đi được.

Hắn lắc đầu thờ dài, không hiểu kiếp trước hắn làm gì nên tội mà kiếp này lại khổ đến vậy, liên tục gặp xui xẻo, tự nhiên tự lành lại đi đâm đầu vào, đến giờ lại phải đứng ra giải quyết việc này.

"Đây này!" Triệu Anh Nhi lấy ra một cái cây nhỏ bốn lá, mỗi lá có hình người nhìn khá là kỳ lạ.

Tiếp lấy ngọn thảo dược kỳ lạ này, hắn khẽ lầm nhảm: "Hệ thống! Phân tích".

"Sơ lược đánh giá: Hóa hình thảo, đánh giá ba trăm năm thảo dược, thảo dược sơ đẳng đệ ngũ cấp, có khả năng khiến linh thú hóa hình, chỉ thích hợp với linh thú dưới ngũ cấp, cao hơn không có tác dụng. Phân tích chuyên sâu: Thảo dược có cánh lá..."

Nhai hết đồng thông tin mà hệ thống mang lại, hắn khẽ cười rồi hiểu ra mọi chuyện, lý do tại sao mà Lang Vương lại muốn có Hóa Hình Thảo đến như vậy. Bình thường thì ma thú, hay linh thú các loại, tu luyện đến mức nào đó thường sẽ hóa hình thành con người rồi tiếp tục phát triển lên. Nhưng con số đó rất ít, muốn tu đến thất giai ma thú không phải dễ, nếu mà có một ngọn hóa hình thảo này thì có thể ngay lập tức lột bỏ xác thú mà hóa hình người, có được linh trí và cơ thể của con người để tu luyện, dù hoặc này không phải con ma thú nào cũng cưỡng lại được.

Tung tung ngọn hóa hình thảo trên tay, hắn cười mà không cười nhìn Lang Vương nói:

"Muốn đánh cược không?"

Lang Vương ánh mắt hiện lên sự bất ngờ, ý muốn hắn nói tiếp xem. Hắn im lặng một chút rồi cười nói:

"Thế này nhé, ta bây giờ chạy thì ngươi cũng không đuổi được! Mà ta cũng ngại việc bị cả đàn sói thù dai như đĩa của ngươi đuổi khắp nơi. Vậy thì bây giờ chúng ta đánh cược, ta với ngươi một đầu một, nếu ngươi thắng ta sẽ đưa cho ngươi ngọn thảo dược này, nếu ngươi thua phải để chúng ta đi mà không được đuổi theo nữa. Sao? Cược không hả Lang Vương!"

Ánh mắt của Lang Vương hiện rõ sự đấu tranh, sau một hồi đánh giá thiệt hơn, nó gạt mạnh cái đầu to tướng rồi hú dài một tiếng. Tức thì, hơn trăm con sói liền tản ra rồi đi về phía sau nó, để lại một vùng không gian to lớn.

Ném lại ngọn Hóa hình thảo cho Triệu Anh Nhi, hắn hắng giọng một tiếng rồi nói với hai nàng, vốn đang ngây ngốc ra nhìn hắn chằm chằm, một tiếng:

"Đi về phía cửa hang động, đợi ta".

"Đệ điện à mà muốn một đầu một với nó, nó ít nhất là tứ giai ma thú gần ngũ giai, thực lực tiếp cận đầu vương cường giả đấy" Tiểu Y Tiên tức giận, lo lắng nói

"Cứ tin ở đệ, nó CHƯA ĐỦ TƯ CÁCH!" Hắn vừa nói vừa nhìn Lang Vương, nhấn mạnh nói

Lang Vương hú dài một tiếng, ánh mắt tức giận nhìn hắn chằm chằm, như chỉ chực xé xác hắn ra từng mảnh một, nhân loại này vậy mà dám coi thường nó.

Sau khi thấy hai nàng chạy lại chỗ an toàn rồi, hắn và Lang Vương bước đến chỗ bãi đất trống chỗ bờ đầm. Cả hai cứ đứng như vậy nhìn nhau, quan sát mọi cử động của nhau, cả hai đang chờ đợi một cơ hội tấn công tốt nhất.

Bỗng! Lang Vương đột ngột biến mất, nó vốn là vương giả của tộc Phong Ảnh Lang cho nên tốc độ tuyệt đối là mạnh nhất của nó. Sau khi biến mất, mắt chưa đến một cái nháy mắt, nó đã xuất hiện phía bên phải của Quang. Một trào khiến không khí chấn động mãnh liệt, nhanh như chớp đánh về phía hắn. Nó định dùng một trào bắt ngờ này chém nhân loại hỗn xược trước mặt ra thành trăm mảnh, vì dám bắt kính với nó.

Mắt thấy lang trào sắp đánh về phía mình, vậy mà hắn chỉ chậm rãi đưa cánh tay phải lên để đón đỡ, quả thực nhìn hắn lúc này, chả có tí khăn trương nào khi gặp đại địch cả, nhìn hắn giống như là đang đi chơi chứ không phải đi đánh nhau.

"Cẩn thận!" Tiểu Y Tiên và Triệu Anh Nhi đồng thanh nói, sau đó cả hai nàng đều nhắm mắt lại, không nỡ nhìn cảnh tượng kinh hoàng sắp xảy ra.

"Àm!"

Một tiếng nổ kinh tâm động phách phát ra, cả hai nàng mở to mắt sau đó ngay lập tức ngây dại nhìn hình ảnh xảy ra trước mắt.

Cánh tay phải của hắn vậy mà đỡ được một trào toàn lực của Lang Vương, thậm chí không chút xây xát! Hắn rốt cuộc có còn là người không vậy. Một trào toàn lực của tứ giai ma thú có thực lực tiếp cận ngũ cấp, vậy mà không thể làm tổn thương lớp ngoài da của một con người. Nếu kể cho người khác nghe thì đảm bảo người đó sẽ khinh bỉ các nàng đến chết, đây hoàn toàn là chuyện không thể nào tin được. Nhưng sự thật sờ sờ ra trước mắt khiến các nàng bắt buộc phải chấp nhận sự thật này.

Hắn nhếch mép cười, nói gì chứ nếu con Lang Vương này tấn công chỗ khác hắn còn sợ, chứ nếu đánh lên cánh tay phải của hắn thì đúng là "Muối đốt iốt". Cánh tay của hắn đã hoàn toàn long hóa được, đã có khả năng phân tranh cao thấp với một long tộc chân chính. Cánh tay phải của hắn đã là cánh tay của rồng! Muốn đả thương một con rồng mà chỉ nhờ có vậy sao? Nằm mơ đi!

Cơ thể của Lang Vương lúc này đang dừng ở trên không trung, hần chả phí cơ hội, người hần khẽ lách một cái đã nhảy lên khá cao, tay trái chống lên đầu Lang Vương.

Hần nở một nụ cười lạnh, tay phải co lại thành quyền, đâm thẳng vào gáy nó.

"Àm!".

Tiếng nổ kinh khủng lần thứ hai phát ra, Lang Vương bị ăn một quyền của hần, miệng nó khạc ra một đồng máu.

Cả người nó rơi xuống đất, nhưng không để cho cơ thể nó được tiếp đất an lành. Quang đã xuất hiện ở phía dưới, trước khi nó kịp chạm đất, chân phải nhanh như điện, đá một phát vào bụng nó, khiến Lang Vương như một quả bóng, tiếp tục bị đá lên không trung.

Sau đó một cảnh tượng cực kỳ kinh khủng, đối với bảy sói, và cực kỳ khó tin, đối với hai nàng diễn ra. Lang Vương cứ như một quả bóng bị đá qua đám lá, bay vèo vèo trên không. Hần như tách ra thành hai người, đầu này tung một quyền ra tiếp, đầu kia tung một cước ra đỡ. Tốc độ của hần đã đạt đến mức độ cực kỳ khủng khiếp!.

Cho đến khi Lang Vương bị hành đến mức không còn hình người, à quên không còn hình "sói" thì hần mới đưa chân đạp một cái, khiến nó "nhẹ nhàng" tiếp đất.

"Uỳnh!".

Cơ thể to lớn của Lang Vương ngập sâu trong hồ toàn bùn đất, nó khó khăn bò lên rồi thở từng tiếng khùng khục nhìn hần, đôi mắt của nó đỏ ngầu, chưa bao giờ nó tức giận như lúc này. Theo như nó nghĩ, nhân loại này chỉ có tốc độ và sức mạnh hơn nó thôi, chứ để nó dùng đến một chiêu cuối này, thì nhân loại này chắc chắn sẽ chết!.

"Không phục?" Hần nhìn Lang Vương rồi nhẹ nhàng cười hỏi.

"Tốt! Vậy dùng khả năng lớn nhất của ngươi tấn công ta xem nào!" Hần tự tin nói.

Lang Vương hai mắt đỏ rực nhìn hần. Nó há miệng, từ trước miệng nó, một quả cầu ánh sáng màu xanh dần dần thành hình. Quả cầu này ngày một dài ra biến thành một phong nhận chân chính. Phong nhận này ngày càng dài và đậm, cuối cùng gần như biến thành thực thể, hần có thể cảm nhận được từng luồng khí lạnh và ánh sáng phản chiếu đến từ phong nhận này.

Sau khi phong nhận này dài ra cỡ hai mét, như cảm nhận thấy còn chưa đủ, Lang Vương liền phun một ngụm máu vào phong nhận này. Phong nhận này liền biến đổi, nó nhỏ lại cỡ một mét, nó vốn màu xanh lá cây nhạt dần dần trở thành màu đỏ, một luồng khí tức đầy máu tanh và khủng bố từ nó phát ra. Lang Vương có vẻ hải lòng, hai mắt tức giận nhìn hần, đầu khẽ lắc một cái. Huyết nhận lấy tốc độ cực kỳ kinh khủng, lao nhanh về phía hần.

Hần khẽ nhíu mày rồi nói với Tử: "Mau giải phong ấn cho ta!".

"Sao? Ngươi lúc đầu tự tin thể cơ mà? " Tử giọng có vẻ hả hê nói.

"Mau giải phong ấn đi!".

"Được!".

"Mau tránh đi! Nhanh lên" Triệu Anh Nhi cùng Tiểu Y Tiên đồng thanh gào to lên.

"A! Sao không tránh? Tên ngốc này!" Triệu Anh Nhi ôm mặt nói.

Huyết Nhận lao nhanh về phía hần, với khí thế lôi đình vạn quân, không gì cản nổi, ngay lập tức va chạm vào lòng bàn tay phải của hần. Nhưng ngay sau đó, một hình ảnh cực kỳ khó tin diễn ra, huyết nhận kinh khủng đó, huyết nhận mà Lang Vương bỏ ra tinh huyết của mình, một chiêu mạnh nhất của nó, cứ như vậy biến mất! Không một tiếng động, không một phản ứng, cứ vậy mà biến mất không còn tung tích.

Chúng ta có thể giải thích thế này, nếu một cơn gió bình thường, thổi nhẹ một cái vào bức tường. Thử hỏi có chuyện gì xảy ra hay không? Đảm bảo là không! Hiện tượng ở đây cũng như vậy. Huyết nhận nhìn qua cực kỳ kinh khủng đó, đối với cánh tay này của hần, chỉ như một cơn gió nhẹ thổi qua, hoàn toàn không có chút uy hiếp nào cả.

Lang Vương lần đầu tiên lộ ra nét hoảng sợ, nhân loại trước mắt này quá kinh khủng rồi, nhưng ngay lập tức nó hiện lên vẻ không cam lòng, nhánh thảo được kia vốn là của nó, tại sao nó phải chịu thực hiện cái vụ đánh cược ngu ngốc này nhỉ, nó đang tính toán xem có nên gọi cả đàn con của nó ra quần áo với tên này hay không.

Nhìn thấy sự giảo hoạt trong mắt của Lang Vương, hần nổi giận. Hần đã rất nhẫn nhịn con sói già này rồi, vậy mà nó vẫn chưa chịu phục? Vậy được! Hần sẽ làm cho nó phục thì thôi!.

Đôi mắt đen của hần dần trở thành màu lục, mái tóc cũng trở thành màu lam, đôi cánh sau lưng hần dần dần ngưng tụ lại. Từ trên cơ thể hần, một luồng long uy và khí tức lạnh lẽo, như hàn băng vạn năm, hoàn toàn bao phủ ra bốn phương tám hướng. Hần bay lơ lửng trên trời cao, ánh mắt không chút cảm tình, lạnh lùng liếc xéo lang vương một cái.

"Đầu khí hóa cánh! Đầu vương cường giả!" Tiểu Y Tiên lấp bắp nói.

Cùng với lúc hấn bạo phát khí thế và long uy của Lam Nguyệt, cường giả khắp nơi trên đất nước đều giật mình, mắt hướng về phía sâm lâm đằng xa. Bọn họ đều lộ ra nét sợ hãi và khó hiểu. Họ đều cảm nhận được một khí tức kinh khủng nơi đó, nhưng khí tức này nửa giống người nửa giống ma thú khiến họ phân vân không thôi.

Tại một đỉnh núi cao, cách sâm lâm hàng ngàn hàng vạn cây số.

"Vân Vân, khi nào rảnh rồi hãy đến Tinh Đầu Đại Sâm Lâm một chuyến, tại đó có chuyện thú vị!".

"Vâng sư phụ, ba năm nữa sau khi kết thúc bế quan, con sẽ đến đó!".

....

Hắn nhìn Lang Vương một cái, nhàn nhạt nói:

"Có phục hay không?".

Lang Vương đáng thương lúc này đã bị khí thế hấn đè bẹp dưới đất, nào còn tia phản kháng nào nữa, đôi mắt nó lộ lên vẻ sợ hãi, liều mạng gật cái đầu to tướng, đáng thương nhìn hấn.

Con cái của nó còn thảm hơn, đại tiểu tiện lung tung beng hết cả, con thì trực tiếp ngắt xi, con thì lăn ra đất nồm xùi bọt mép, rầy đánh đập như cá tươi.

"Tốt! Vậy mau cút đi trước khi ta đổi ý".

Lang Vương như được đại xá, hú dài một tiếng, dẫn theo đàn con của nó cắm đầu cắm cổ chạy trốn chết.

Thấy đàn sói đi hấn, hấn mỉm cười rồi quay lại nhìn hai nàng, thấy hai nàng đang tròn mắt ra nhìn hấn, hấn cười khỏ, biết giải thích thế nào bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chia Tay!...

Thấy khí thế cường đại liên tục tỏa ra từ cơ thể mình, hấn cười khỏ không thôi, căn bản khí tức này không phải của hấn, hấn chỉ "mượn" tạm mà thôi. "Cáo mượn oai hùm" là tình trạng của hấn hiện nay. Hấn chỉ có thể đem đi đe dọa người thì được, chứ để hấn đánh luôn thì bó tay.

Hấn từ từ hạ xuống đất, ánh nắng vàng chiếu xuyên qua từng lớp, từng lớp lông vũ do băng ngưng tụ thành, tạo ra từng đọt ánh sáng xanh biếc, đẹp đến mà huyền ảo.

Triệu Anh Nhi hai mắt mở to, miệng há hốc nhìn hấn đang dần dần đáp xuống đất, mắt một lúc nàng mới lấp bắp được một câu: "Đẹp..Đẹp quá!".

Hấn quay lưng lại, bày ra một bộ mặt tươi cười nói: "Ta biết ta đẹp trai rồi, không cần phải khen thế!".

"Cho ta ... sờ thử chút!" Triệu Anh Nhi hai mắt khát khao nhìn đôi cánh băng sau lưng hấn nói.

Tiểu Y Tiên khần trương nhìn hấn, mỗi đầu vương cường giả đều có uy nghiêm của mình, đâu dễ dàng để người khác tiếp cận được, nhất là đụng vào trực tiếp như thế, tuy nàng và hấn cũng coi như quen thuộc, nhưng nàng vẫn không thể chắc chắn rằng hấn có nổi giận hay không.

Hấn nhún vai một cái rồi gật đầu, việc này cũng không có gì to tát cả.

Triệu Anh Nhi như một con mèo nhỏ, nhẹ nhàng mon men ra gần hấn rồi đưa tay lên chạm vào mặt ngoài của cánh.

"Oa! Mát quá, mềm quá....".

Hấn hơi nhú mày, hấn vậy mà có cảm giác? Vậy là sao nhỉ? Đôi cánh này do băng nguyên tố tạo thành? Đáng nhẽ hấn phải không có cảm giác mới đúng chứ? Đằng này lại...

Một cảm giác tê dần dần lẫn buồn cười từ đôi cánh chuyển lại khiến cả người hấn run rẩy đứng không vững, miệng hấn run run nói:

"Được.. Được chưa? Bỏ ra đi".

"Chưa! Oa! Càng ngày càng dễ chịu, ta không kìm nổi nữa rồi!" Triệu Anh Nhi dụi hắt cả đầu vào đôi cánh của hắt, dụi lấy dụi để.

"Dừng.. Dừng ngay lại" Mặt hắt đỏ rực, cả người ngã quỵ xuống đất nói.

"Cảm giác không tệ chứ tiểu tử" Giọng Từ có phần hả hê nói

"Ngươi..Tên khốn kiếp..Ngươi đã làm gì..." Hắt gào lên trong đầu để chất vấn Từ.

"Tại ta? Cái này là do ngươi chứ đâu phải tại ta!" Từ vô trách nhiệm nói.

"Chết tiệt... Y Tiên tỷ tỷ cứu đệ!" Hắt lấy hết sức còn lại, lướt nhanh đến sau lưng Tiểu Y Tiên tỏ vẻ đáng thương nói.

Vừa nói hắt vừa lăm bầm bằng tiếng việt: "Anh đây là đàn ông con trai, cứng rắn được thì cũng nhún nhường được.....Không có gì xấu hổ cả...".

"...." Tiểu Y Tiên mở to mắt nhìn hắt.

"...." Hắt im lặng nhìn lại Tiểu Y Tiên

"...." Triệu Anh Nhi mở to mắt nhìn hai người, hai chân nhích dần nhích dần về phía hắt.

Tiểu Y Tiên nở một nụ cười rất đẹp, không hiểu sao hắt nhìn nụ cười này lại có cảm giác không ổn. Bỗng! Tiểu Y Tiên như phát điên, một tay đưa lên sờ mặt của hắt, một tay sờ đôi cánh của hắt, sờ lấy sờ để, miệng nói:

"Tỷ đã cố nhịn rồi mà không được, oa! mềm quá, này đệ có thực sự là con trai không thể?".

Lúc này Tiểu Y Tiên nào quản hắt đầu vương đầu viếc gì, sức mạnh gì nữa, cứ ôm rồi tính tiếp...

Triệu Anh Nhi thấy vậy, tiềm năng như bạo phát, hai mắt như sói già săn mồi, nhảy vào ôm bên cánh còn lại của hắt, vừa ôm vừa nấn nói:

"Muội đã bảo mà! Này tỷ nhìn xem, hắt làm gì có hầu kết?".

"...Các ngươi..Các ngươi..." Hắt chính thức xụi lơ nằm ra đất, bó tay không còn sức để chạy nữa, sức mạnh nhục thể cường đại như biến mất, long khí và tiên khí thất tung vô ảnh, giờ hắt như cá nằm trên thớt mặc người ta xử lý.

"..Tỷ nhìn này, tay hắt cũng đẹp.... ơ... chân cũng đẹp luôn..." Một giọng nữ đầy ngạc nhiên xen lẫn hưng phấn chườn ra.

"Muội phải sờ thử tóc đây này, hơn tỷ muội chúng ta nhiều..." Giọng nữ khác có vẻ không cam tâm đáp lại.

"Ai làm ơn làm phúc cứu tôi với..." Một giọng "nữ" khác hữu khí vô lực đầy vẻ sợ hãi cất lên.

"Ừa giọng của hắt?" Giọng nữ kia ngạc nhiên.

"Muội đã bảo mà!"

"Cứu tôi với..".

"Ngươi cứ gào đi, gào to lên, ở đây chả có ma nào đến cứu ngươi đâu".

"...".

Một thời gian "dài" sau, Tiểu Y Tiên và Triệu Anh Nhi về mặt đầy vẻ "thỏa mãn" ngồi xuống một gốc cây hít thở không khí trong lành. Ở phía xa xa, có một người tóc tai rũ rượi, quần áo rách từng mảng lớn, hai mắt "vô thần" nhìn vào khoảng không vô định.

"Này..Chúng ta có làm quá không nhỉ?" Tiểu Y Tiên lo ngại nói.

Triệu Anh Nhi nhìn nhìn hắt một lúc rồi nói: "Nếu nàng không muốn nhận thì thôi, chúng ta cũng đừng ép...".

Tại sao lại nói hai mắt hắt "vô thần"? , căn bản lúc này thần hồn của hắt đang đăng nhập vào hệ thống để liều mạng với Từ.

"Từ...Ta cần một câu giải thích...Nói đi rồi cuộc là ngươi đã giở trò quỷ gì ở đây hả" Hắt tung tung con dao quân dụng, mặt một bộ hung thần ác sát nhìn Từ, nói gần từng tiếng một.

"Không phải tại ta.." Từ nhún vai nói.

"Thế rốt cuộc là vì sao?"

"Nếu ngươi để ý thì, đôi cánh của ngươi bây giờ đã khác trước..." Từ chỉ chỉ đằng sau lưng hắn nói.

Hắn im lặng một chút rồi nói: "Ta cảm nhận được.....ủa? Không thể nào đây là mạch máu? Lực lượng này... là của lạc long luyện thân quyết!"

"Như ngươi đã biết, huyết mạch trong cơ thể ngươi thức tỉnh là vì đã nuốt hết huyết mạch lực băng long tộc của Lam Nguyệt, trong ngươi cũng có thiên phú của băng long tộc, biểu hiện là khả năng Băng hóa. Khi trước thân thể ngươi đã trải qua một số biến hóa không nhỏ, chính điều này đã....làm cho băng long tộc thiên phú trong cơ thể ngươi bị biến dị, hiện tại nó đã dần dung hợp với lạc long tộc thiên phú của ngươi" Từ trầm ngâm một chút rồi đáp.

"Việc này chả biết là tốt hay xấu" Hắn chán nản nói.

"Sao cuộc đời ta không dễ ăn hơn một chút nhỉ, ba đến năm ngày là có rắc rối".

"Có tốt cũng có xấu" Từ nhìn hắn nói.

"Cho ta nghe tốt trước đi".

"Thì từ bây giờ đôi cánh của ngươi sẽ dần dần biến thành thật, nó sẽ tăng độ linh hoạt, dẻo dai, khả năng ngưng tụ băng lực,....., nói chung là tốt. Ngoài ra băng long tộc thiên phú của ngươi biến dị ta thấy là theo chiều hướng không phải xấu! Còn tốt ở đâu thì sau này ngươi tự tìm hiểu" Từ chậm rãi nói.

"Thế còn xấu?"

"Ngươi biết cừu vĩ hồ tộc không?" Từ không trả lời mà hỏi hắn.

"Đuôi của họ có độ nhạy cảm cực cao...Còn nhạy cảm hơn một số chỗ "nhạy cảm" khác".

"Ý ngươi là sao?" Hắn có một dự cảm không tốt.

"Khỏi cần hỏi dò, đầu ngươi nghĩ gì thì đúng như vậy đấy, ta đọc được suy nghĩ của ngươi mà" Từ cười cười đáp.

"Cái cảm giác bị tóm vào thế nào?" Từ vẫn tươi cười nói.

"Ngươi.." Hắn cứng họng.

"Đáng tiếc, đáng tiếc" Từ nhìn hắn một lúc rồi lắc đầu nói.

"Tiếc cái gì?"

"Nếu ngươi là nữ thì có nhiều cái hay để xem rồi!" Từ thờ dãi, về mặt tiếc hận.

".....Ta đây liều mạng với ngươi".

Mất một đồng thời gian mà chả động vào nổi vạt áo của tên Từ này, hắn chán nản ngồi xuống, lắc đầu nói: "Xui xẻo thế không biết, làm sao bây giờ đây?"

"Ngươi là ngu có đào tạo hay là ngu do thiên phú thế? " Từ đứng ở đằng xa nói.

"Ngươi nói cái gì? " Hắn tức giận đáp.

"Chả hiểu ngươi có một đồng khả năng để làm gì?" Từ lắc đầu thờ dãi nói.

"Nếu ngươi không chủ động cho người khác chạm vào thì ngươi nghĩ có người động được vào cánh của ngươi mà không thương tổn hả, dù gì thì nó cũng là do băng lực tạo thành, giờ lại có thêm khí huyết và lực lượng của Lạc Long Luyện Thân Quyết nữa nên hầu như nó không thể nào bị xâm phạm. Chả biết ngươi may mắn thế nào mà sống được đến tận ngày hôm nay mà không chết, đầu óc ngốc không tả nổi".

"Ừ nhỉ!" Hắn vỗ đầu đáp.

Từ chán nản nhìn hắn, tên ngốc này là hy vọng cuối cùng của mình hay sao, chắc mình hết hy vọng rồi.

"Này tiểu tử, ngươi đừng lãng phí thời gian nữa, nhiệm vụ mới đã bắt đầu tính giờ rồi!" Thấy hắn đã bình tĩnh lại, Từ mới nhẹ nhàng nói.

"Ặc...Ta quên mất, hệ thống! Nhiệm vụ".

"Nhiệm vụ: Thức tỉnh được lão, thời gian hoàn thành còn: 2 năm, 11 tháng, 28 ngày..."

"Tốt lắm, đã đến lúc mình phải rời khỏi khu rừng này rồi!" Mắt hắn lóe ra một tia sáng kỳ lạ, miệng cười cười lắm bả nói.

Hắn thực sự rất tò mò, không biết xã hội của dị giới này sẽ như thế nào đây.

"Ủa? Y Tiên tỷ tỷ, sao tỷ có cái nhẫn lạ thế?" Triệu Anh Nhi đang chán không có việc gì làm, nằm tựa đầu lên chân Tiểu Y Tiên thì thấy một chiếc nhẫn kỳ lạ, thế nên nàng mới hỏi.

"Cái này nhìn quen quen?" Triệu Anh Nhi kéo bàn tay Tiểu Y Tiên lại quan sát.

"Chiếc nhẫn này không phải là của nàng ấy sao? Sao tỷ lại có?" Triệu Anh Nhi đã xác định giới tính "chân thật" của hắn nên đổi luôn cả cách xưng hô, tò mò hỏi Tiểu Y Tiên.

"Là nàng tặng cho ta" Tiểu Y Tiên mặt không đổi sắc nói.

"Oa! Không được, không thể bắt công như vậy được" Triệu Anh Nhi giận dỗi nói.

"Khi nào tỷ tặng cho muội một cái là được mà, được chứ!" Tiểu Y Tiên nở một nụ cười ôn nhu nói.

"Muội không....".

"Muội không thích hả, vậy thôi tỷ không tặng nữa!" Tiểu Y Tiên làm bộ tức giận nói

"A! Đừng đừng, muội thích mà" Triệu Anh Nhi ôm ngang lưng Tiểu Y Tiên làm nũng.

Tiểu Y Tiên không nói gì, nở một nụ cười dịu dàng rồi vuốt đầu Triệu Anh Nhi.

Vốn hắn đang "thiếu hồn lạc phách" liền ngay lập tức đứng dậy, đưa mắt nhìn phía xa. Trong đôi mắt này đã không còn hoang mang lúc trước, mà đầy tò mò cũng nhiệt huyết đang sôi sục, hắn cực kỳ mong đợi ở cuộc sống sắp tới.

Hắn khôi phục thái độ thản nhiên, quay người lại mỉm cười hỏi hai người: "Giờ hai người tính sao, định làm gì tiếp theo".

Từ ở trong đầu hắn thét gào: "Làm tốt lắm tiểu tử, có phong phạm của ta rồi đấy".

"Chúng ta còn định tìm kiếm thảo dược, còn một số loại chưa kiểm tra, vậy còn đề?" Tiểu Y Tiên im lặng một chút rồi nói.

"Đề sẽ về thanh sơn trấn trước rồi tính sau!" Hắn im lặng như suy nghĩ một lúc rồi mới đáp.

"Vậy chúng ta chia tay ở đây đi, sau này sẽ còn gặp lại, đề cứ theo hướng này đi khoảng... thì sẽ thấy thanh sơn trấn!" Tiểu Y Tiên cũng trầm lại một chút mới đáp.

Không khí lúc chia tay trở nên trầm mặc, dù quen biết không lâu nhưng giữa ba người cũng coi như là bạn bè cùng vào sinh ra tử, lúc chia tay không tránh khỏi có những cảm xúc buồn bã.

"Này! Ngươi không thể thiên vị như vậy" Triệu Anh Nhi tỏ vẻ giận dữ, chỉ về phía hắn nói.

"Hình như mình đâu có động gì vào mẹ trẻ này?" Hắn đầu nghĩ vậy nhưng miệng thì lại đáp: "Ta thiên vị cái gì".

"Đây này" Triệu Anh Nhi nắm bàn tay Tiểu Y Tiên đưa lên, chỉ vào cái nhẫn nói.

"Quà của ta đâu?" Triệu Anh Nhi mặt thản nhiên, đưa tay ra nói.

"...." Hắn trầm mặc, trình độ mặt dày của mẹ trẻ này đã luyện đến mức so với vạn lý trường thành, đòi quà mà mặt không thềm biến sắc lấy một cái.

Hắn ngẫm nghĩ một chút rồi đưa tay lên tháo dây chuyền trên cổ của hắn xuống, nhìn nó một lúc lâu rồi ném về phía Triệu Anh Nhi.

Ném xong, hắn liền quay lưng đi luôn, không ngoảnh lại, hắn không thích cảm giác lúc chia tay này tí nào cả.

"Cho ngươi, của mẹ ta làm đấy, giữ cho thật tốt" Tiếng nói của hắn vang vọng lại từ phía đằng xa.

"Ngốc quá...." Triệu Anh Nhi nắm chặt sợi dây chuyền, miệng lắm bả.

Tiểu Y Tiên không nói gì mà nhìn theo bóng lưng của hắn xa dần, chả hiểu sao nàng luôn có cảm giác, lần sau tới nàng gặp hắn sẽ có chuyện không may xảy ra, đây là một loại trực giác của nàng, không thể nào giải thích nổi.

"Lại lạc rồi...Minh đúng là mù đường bẩm sinh mà" Hấn nhìn mặt trời một lần nữa sắp biến mất nơi chân trời xa, khổ sở nghĩ.

Đã ba ngày nay, hấn tiếp tục đi theo hướng mà Tiểu Y Tiên chỉ, theo tính toán của hấn thì với tốc độ của hấn hiện nay, đi bộ cùng lắm thì ba ngày sẽ đến nơi vậy mà bây giờ trước mặt hấn lại là một ngọn núi to đùng, toàn cây với cỏ, trả thấy bóng dáng của Thanh Sơn Trấn đâu cả.

"Có người? Lại là hai người?" Hấn ngạc nhiên nhìn vào rada thích khách thốt lên.

Ngẫm nghĩ một chút, hấn rút kinh nghiệm từ vụ Tiểu Y Tiên, lần này hấn không trực tiếp lao lên nữa. Nghĩ như vậy nên hấn mới vào trạng thái ẩn thân, nhanh chóng lẩn về phía hai người đang tới.

"Hai người này định làm cái gì vậy?" Thấy hai người này cứ đông mấy bước, tây mấy bước, loằng ngoằng ngoắt ngoéo, xiên ngang trọ dọc hết đường này tới đường khác, hấn bắt mẫn nghĩ.

Cuối cùng hai người này đến một bãi đất trống hơi nhỏ, xung quanh toàn cây cối bao bọc nhìn không rõ cảnh vật thì mới dừng lại.

Hấn tò mò dừng lại ở trên một cành cây to, cả người như biến mất, hai mắt nhìn chăm chăm vào hai người trước mặt.

"Một nam một nữ" Hấn chỉ mắt mấy giây để xác định.

Nữ thì có chút tư sắc, dung mạo thuộc thượng đẳng, thân hình lồi lõm dụ hoặc, nói chung là diện nước đầy đủ không chê vào đâu được. Nam thì cao lớn, mặt cũng có chút anh tuấn, mỗi tội đôi mắt lại như đục xà, không có vẻ chính đại quang minh gì cho lắm.

"Aaaaaa...muội chịu hết nổi rồi đến đây nào, mộc ca" Một tiếng rên rỉ đầy lẳng lơ vang lên.

"Tiểu muội tử, ta cũng chờ rất lâu rồi, ta đến đây!" Tiếng nói khác đầy kích động đáp lại.

"....." Hấn triệt để im lặng, mọ nó chứ, hai người này ăn no dùng mỡ hay sao mà đi vòng vèo cả ngày trời, để đến chỗ này "đánh dã chiến"?

Tiếp theo đó thì khỏi nói, hai người kia liên tục quấn quít với nhau, rồi những hình ảnh, âm thanh khiến người ta phải đỏ mặt liên tục phát ra, cũng may là nơi đây cách âm khá tốt, lại kín đáo nên hầu như bên ngoài vào, dù có đứng gần hai mét cũng sẽ không phát hiện ra điều gì cả.

Phải nói là hai người này cực kỳ xui xẻo, lần cả ngày trời để mò vào đây hứ hí thì gặp một tên như hấn, với thị lực, thính lực cực kỳ biến thái cùng khả năng bám theo mục tiêu siêu khủng. Hấn thực sự chà cần phải tiếp cận vẫn có thể nhìn rõ, nghe rõ hai người đang làm gì.

Im lặng một chút, không biết hấn lấy đâu ra một túi bông ngô, vừa ngồi ăn vừa xem..

Mất thời gian khá lâu, hấn bấm giờ, chắc khoảng hai ba tiếng thì "cuộc chiến" mới kết thúc, hấn cười lạnh, lâu như vậy vì tên đàn ông kia liên tục tổng thuốc vào mồm, không lâu mới là lạ.

"Mộc ca....Sau này phải lấy muội đó" Nữ tử kia vuốt ve lồng ngực nam tử, giọng đầy khiêu gợi nói.

"Bảo bối, tất nhiên ta sẽ lấy muội rồi" Nam tử tranh thủ làm một số động tác mờ ám trên thân thể nữ tử kia, vỗ ngực nói.

"Nếu lần này thành công, chúng ta sẽ giàu to, đủ để sống sung sướng cả đời" Nữ tử kia kiêu ngạo nói.

"Ta đã tính toán kỹ lắm rồi, con Lang Vương kia đã trọng thương, bây giờ muội cứ để bọn họ liều chết giết nó, ta sẽ ngư ông đắc lợi giải quyết cả hai, xong xuôi thì chúng ta sẽ sống cả đời trong phú quý" Nam Tử kia cười lạnh nói.

"Nghe nói Lang Vương kia sắp đến ngũ cấp, là cả một núi tiền đấy, nhất là tinh hạch của nó, phải đến chục vạn kim tệ" Nữ tử nhảm tính nói.

"Yên tâm đi, sau này sẽ là của chúng ta hết".

"Mà đáng tiếc thật, phải giết đi tiểu mỹ nhân kia cũng thật là tiếc" Nam Tử kia như suy nghĩ đến người nào đấy, ánh mắt dần dần chuyển sang dâm tà nói.

"Có muội không đủ sao, mà còn nghĩ đến nó" Nữ tử kia hừ dỗi một cái.

"Cho ta thử một lần cũng đã sao, dù gì mà nó chả phải chết!" Nam Tử kia cười lạnh.

"Muội không muốn chỉ mình huynh thử, muội muốn nó liên tục bị chà đạp, muội muốn huynh phế đấu khí, bán nó vào nơi nào càng xấu càng tốt, tốt nhất là nông thôn, để nó luôn luôn bị cả lũ đàn ông ngày ngày hành hạ, hừ! để xem nó còn tỏ vẻ thanh cao với ai!" Nữ tử kia cay độc nói.

"Như ý muội mong muốn" Nam Tử kia cười nhạt nói.

"Chúng ta tiếp tục đi, muội lại muốn..." Nữ tử kia trườn tấm thân lên người nam tử, miệng thờ dục nói.

"Được, bao nhiêu huynh cũng chiều được" Cuộc chiến đấu lại bắt đầu.

"Lang Vương gặp nguy hiểm?" Hấn nghe hết toàn bộ câu chuyện rồi nở một nụ cười hiếm thấy.

"Có trò vui để xem rồi đây!" Hấn ngẫm nghĩ một chút rồi lẩn mất, hấn đang ... đi tìm Lang Vương.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Gia Gia Của Ta Lợi Hại Lắm! ...

"Thiên ca, bên trái!" Trúc Ngọc dứt lời, trường kiếm đã tung bay tạo thành một đường cầu vồng chém về phía bên trái Lăng Thiên. Máu huyết bắn ra, một con nhát cấp Phong Ảnh Lang cứ như vậy chết đi mà không kịp kêu lên một tiếng.

"Tiểu Bạch, sắp đến nơi chưa?" Lăng Thiên vừa nói vừa tung ra một quyền, đầu khí màu nâu nhạt toát ra, đánh thẳng vào đầu một con Phong Ảnh Lang khác khiến nó bị bay ra xa mấy mét.

Thiếu niên có khuôn mặt tuấn tú giống con gái, dáng người mảnh khảnh hơi nhũn nhặn có vẻ bất mãn vì bị gọi bằng cái tên đấy nhưng cũng mở miệng đáp: "Sắp đến rồi lang đại ca, nhìn theo cấp độ và mật độ của lũ Phong Ảnh Lang này thì chúng ta cách Lang Vương không còn xa đâu".

Một người đàn ông trung niên, vẻ mặt khô ngô, đậm nét phong sương từng trải, trên mặt có một vết sẹo đáng sợ, sau khi nghe thấy thiếu niên tuấn tú trả lời xong liền nói:

"Mọi người chú ý không được chủ quan, lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo khi nó sắp chết chắc chắn sẽ đánh ra một chiêu cuối cực kỳ đáng sợ, chúng ta phải đề phòng cẩn thận".

"Vâng Thiên ca" Trúc Ngọc ít lời, chỉ mở miệng nói một câu rồi im lặng.

"Được rồi đại ca cứ yên tâm" Thiếu niên tuấn tú cũng gật đầu đồng ý.

Sau khi nhanh chóng giải quyết năm con Phong Ảnh Lang nhát cấp đã trọng thương, ba người đơn giản ngồi xuống nghỉ ngơi để hồi phục đầu khí.

"Ai?" Trúc Ngọc đang nhắm mắt liền ngay lập tức đứng dậy, rút trường kiếm chỉ về hướng bụi cây trước mặt.

"Ấy ấy, Trúc Ngọc tiểu muội, là tỷ đây haha, đừng vội vàng nóng giận thế, sẽ bớt xinh đẹp đó" Tiếng một người phụ nữ có phần là loi từ đằng xa vọng lại, Trúc Ngọc nghe thấy lời này, đôi mắt khẽ ánh lên một tia chán ghét rồi trực tiếp mặc kệ, tiếp tục ngồi xuống tu luyện.

"Thị Lam, cô lại vừa đi đâu" Lăng Thiên ánh mắt sắc lẹm, liếc Thị Lam một cái khiến nàng ta hơi rùng mình, nhưng ngay sau đó, nàng ta lại tươi cười tiến lên nói:

"Thiên ca...ca.. người ta đi là có việc mà".

Lăng Thiên vẻ mặt không thay đổi, nếu có thì chỉ càng thêm âm trầm, liền không để ý đến nàng ta nữa, tiếp tục nhắm mắt để khôi phục đầu khí.

Thị Lam cười nhạt lắm bả: "Phế vật mà cũng làm kiêu". Rồi quay lưng ra đằng xa ngồi xuống chờ đợi ba người hồi phục.

Thiếu niên tuấn tú bên cạnh sau khi nghe Thị Lam nói vậy liền nổi giận đứng dậy, rút kiếm chỉ vào ả nói: "Câm miệng! nếu không phải ca ca ta bị trọng thương thì cái loại ngu tình đầu giả như ngươi, không có nước lên mặt ở đây!".

"Tiểu Bạch! ngồi xuống" Lăng Thiên lạnh nhạt nói.

"Ca! nhưng.." Lăng Bạch vẫn còn tức giận.

"Ngồi xuống!".

Lăng Bạch tức giận nhìn Thị Lam một cái rồi hậm hực ngồi xuống. Thị Lam như biết trước mọi chuyện sẽ xảy ra như vậy liền tiếp tục cười nhạt lắm bả: "Phế vật mãi chỉ là phế vật!".

"Nếu Lam tỷ có hứng thú thì chúng ta có thể luận bàn một phen!" Trúc Ngọc lạnh lạnh lên tiếng.

"Hahaha... Ngọc muội là thất tình đầu giả, ngu tình như tỷ đây đầu giả vuốt râu hùm" Thị Lam biến chuyển sắc mặt một trăm tám mươi độ, tươi cười nói với Trúc Ngọc.

"Cảm ơn Ngọc tỷ!" Lăng Bạch thờ dãi nói.

Trúc Ngọc lúc đầu không nói gì, Lăng Bạch thấy thế thì vẻ mặt càng thêm u sầu nói:

"Nếu Thiên ca không bị trọng thương, loại nhãi nhép như ả kia..."

Lăng Bạch lúc đầu không nói tiếp mà chỉ nắm chặt bàn tay lại, Lăng Bạch quyết tâm tu luyện, sẽ tu luyện để bóp chết hết những tên dám nhục mạ đại ca của Lăng Bạch.

Ca ca Lăng Thiên của Lăng Bạch... đã từng là Đại Đấu Sư! Nhưng một lần vì Lăng Bạch mà bị trọng thương khiến cảnh giới đại giảm, thực lực bây giờ chỉ còn là tam tinh đấu giả mà thôi.

Bốn người bọn họ là tổ đội dong binh tự phát chứ không theo một tổ chức gì cả, Lăng Thiên và Lăng Bạch là hai anh em ruột. Trúc Ngọc cực kỳ xinh đẹp mà cũng coi như là thiên tài, còn ít tuổi mà thực lực đã đạt đến thất tinh đấu giả, sau này có hy vọng đạt đến đại đấu sư, thậm chí đấu linh cường giả, lúc Lăng Bạch hỏi tại sao Trúc Ngọc lại đi theo bọn họ thì nàng chỉ nói là nàng nợ Lăng Thiên.

Thị Lam thì đã hợp tác với Lăng Bạch và Lăng Thiên khá lâu, trước khi Lăng Thiên trọng thương, nhưng từ khi Lăng Thiên trọng thương thì thái độ ả ta thay đổi chóng mặt, trở nên đáng ghét như bây giờ.

Thị Lam liếc nhìn Trúc Ngọc, ánh mắt lóe lên một tia cay độc nghĩ: "Tiện nhân, đợi xem đến lúc Mộc ca xử lý ngươi thì ngươi sẽ thế nào! Xem ngươi đắc ý được bao lâu".

"Tiểu Bạch, đệ có bao nhiêu phần nắm chắc là Lang Vương trọng thương không thể chiến đấu?" Lăng Thiên sau khi khôi phục đấu khí xong liền mở mắt ra nhìn Lăng Bạch nói.

Lăng Bạch không trả lời ngay mà suy nghĩ một lúc rồi mới nói:

"Tám phần!"

"Lang Vương bị trọng thương có nhiều nguyên nhân bởi luồng khí tức đáng sợ kia... mà không chỉ có Lang Vương bị trọng thương, mà là cả đàn đều bị..." Lăng Thiên gật đầu.

"Mà kể ra chúng ta cũng khá may mắn, khi vô tình phát hiện ra chuyện này" Tiểu Bạch hưng phấn nói.

Lăng Bạch vốn là một chuyên gia trong lĩnh vực ma thú cũng như truy tìm dấu vết, lần trước trong một lần đi ngang qua một khu đất thì đã phát hiện ra việc Lang Vương bị thương, điều này cũng cực kỳ hy hữu, thường thì ma thú cường đại sẽ không bao giờ để lộ ra chuyện nguy hiểm này, trừ khi là nó có việc gì đó quá gấp gáp, gấp đến mức không thể nào xóa dấu vết được.

Thấy Trúc Ngọc đã đứng dậy, Lăng Thiên liền mở miệng nói:

"Tốt lắm! Chúng ta đi".

"Đại ca! Nhìn kia".

"Ta biết rồi, Trúc Ngọc muội bên trái, Thị Lam bên phải, ta và Lăng Bạch ở giữa, mau xuất phát" Lăng Thiên quan sát địa hình một chút rồi nói.

Đây là một hang động rất lớn, ăn sâu vào núi, bên ngoài hang động tập hợp rất nhiều con Phong Ảnh Lang với đủ loại kích cỡ to nhỏ, hung hãn tàn độc khác nhau. Chúng nó đang bao quanh một con Phong Ảnh Lang khác cực kỳ to lớn đang nằm trong vũng máu không biết sống chết. Con Phong Ảnh Lang to lớn kia hẳn là Lang Vương mà bọn họ đang truy tìm mấy hôm nay.

Lăng Thiên dẫn đầu lao xuống, tuy thực lực bị hạ thấp đến không bằng một phần mười khi trước, nhưng dù sao cũng từng là Đại Đấu Sư nên có chiến lực vượt xa ngũ tinh đấu giả bình thường, mà mặc dù thực lực hiện tại của Lăng Thiên chỉ là tam tinh.

Thổ hệ đấu khí toát ra, mạnh mẽ giao tranh với một con nhĩ giai phong ảnh lang bị trọng thương khác mở đầu cho cuộc tấn công đầy máu tanh này.

Bốn người cứ thế tiến công, quyền ảnh kiếm khí tung hoành khắp nơi, một đường tàn sát hết cả đàn Phong Ảnh Lang, từ từ tiến lại chỗ Lang Vương đang nằm.

"Àm!" Một con Phong Ảnh Lang tam giai cuối cùng của hàng phòng ngự bị đánh tan, Lăng Thiên vội vàng quát lên: "Mau dùng chiêu mạnh nhất tấn công nó, huyền giai sơ cấp đấu kỹ: Phiên Sơn Quyền".

"Hoàng giai cao cấp đấu kỹ, lang xà kiếm" Thị Lam múa kiếm một vòng, mộc hệ đấu khí thoát ra, trường kiếm như hư ảo biến thành một con rắn khổng lồ, đánh về phía Lang Vương.

"Huyền giai sơ cấp đấu kỹ, thủy linh kiếm" Trúc Ngọc xoay người, từ lòng bàn tay nàng đấu khí tụ lại, thành một thanh trường kiếm hư ảo xanh biếc, mạnh mẽ hòa nhập vào đòn tấn công tổng lực.

"Hoàng giai trung cấp đầu kỹ, Thiên hòa quyền" Quyền đầu của Lăng Bạch bốc lên từng luồng đầu khí hỏa hệ nóng rực, nhanh chóng oanh kích về Lang Vương đằng xa.

Lang Vương vốn đang nhắm mắt nằm im liền mở mắt ra, mắt nó lộ ra một tia không cam lòng và tàn độc, nó há miệng phun ra một đồng máu, nó chuẩn bị thi triển chiêu đẩy một lần nữa, dù chiêu này có thể lấy mạng nó, nhưng dù nó sẽ chết, cũng sẽ không để cho mấy tên nhân loại này giết.

Đúng lúc nước sôi lửa bỏng, đúng cái lúc ngàn cân treo sợi tóc, đúng lúc mọi người đang cực độ khẩn trương này, một tiếng nói cực kỳ phá vỡ "mỹ cảnh" cất lên, hoàn toàn phá hỏng nền không khí này.

"A! Dừng tay không được làm hại Tiểu Bạch".

Dứt lời, một bé gái cực kỳ xinh xắn đáng yêu, không biết từ đâu chui ra, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai liền nhảy vào cản giữa hai luồng sức mạnh chuẩn bị giao nhau.

Bốn người thấy vậy vội vàng thu lại sát chiêu rồi nhảy lùi ra xa mấy bước, đối với bọn họ bây giờ thì Lang Vương như cá nằm trên thớt, không chạy đi đâu được, việc tự nhiên có một bé gái xuất hiện lúc này làm họ tò mò hơn.

Lăng Thiên, Trúc Ngọc, Thị Lam đều ngăn người rồi không kìm được liếc nhìn Lăng Bạch một cái. Lăng Bạch thấy vậy khoe miệng khẽ co giật nhưng lại im lặng không nói gì.

Thị Lam ánh mắt hơi biến đổi, liền mỉm cười tiến lại chỗ bé gái, vừa đi vừa nói:

"À tiểu muội muội, Tiểu Bạch mà muội nói, là ai vậy?".

"Tiểu Bạch đây này, mọi người không thấy sao, ta tìm nó rất lâu rồi!" Cô bé tỏ ra cực độ thương tâm khiến người ta phải thương xót, nhảy vào ôm lấy đầu Lang Vương nói.

Lang Vương cũng ngăn người, nó làm gì phải là Tiểu Bạch nào cơ chứ, nếu là tiểu bạch thì đúng là có một con, nhưng là con trai cháu con nhà sói bác, thuộc chi thứ, dòng họ thứ ba mươi lăm,... của nó mà thôi.

Nhưng khi Lang Vương nhìn rõ khuôn mặt người ngày thì ánh mắt nó tỏ ra cực kỳ sợ hãi, cái khuôn mặt đáng sợ này, chắc cả đời nó không bao giờ quên được, và thế là nó ho he không dám nhúc nhích, để mặc người này muốn ôm thì ôm, muốn túm tai dứt lông thì dứt.

"A! Tiểu Bạch, ai làm ngươi bị thương thế này, ta sẽ gọi gia gia ta ra đánh người đó cho ngươi!" Cô bé xoa đầu Lang Vương xuýt xoa nói.

Ánh mắt lang vương hiện lên nét khinh bỉ, người đánh nó bị thương không phải là tên đang hét mồm kêu gào trước mặt hay sao, còn giả bộ làm gì.

Đột nhiên Lang Vương như làm ra một quyết định gì quan trọng lắm, ánh mắt biến đổi liên tục, sau đó nó rất phối hợp, kêu lên một tiếng rồi dùng ánh mắt đáng thương nhìn bé gái sau đó nhìn bốn người phía xa.

Bốn người bọn Lăng Thiên đều đỏ mặt nhìn một màn trước mặt, mợ nó chứ, cái con nhìn giống con cháu trong nhà biết nịnh chủ kia là Lang Vương oai phong một cõi, là ma thú sắp đạt ngũ cấp trình độ tiếp cận đầu vương cường giả? Mọi người bắt đầu hoài nghi, không biết có phải là mình "đánh nhầm" phải con cháu nhà nào hay không đây.

"Các ngươi không được làm hại Tiểu Bạch, gia gia của ta lợi hại lắm đấy!" Cô bé xoay người lại, ưỡn ngực hiên ngang nói.

"Gia Gia muội lợi hại như thế nào?" Thị Lam vẫn vừa tiếp cận cô bé vừa nói, nàng ta thấy trên người cô bé này không hề có một tia đầu khí giao động, chứng tỏ chỉ là người thường nên định bắt cô bé rồi tính sau, nhưng nàng ta là tiểu chuẩn của việc ngực to óc bằng quả nho, một người không có đầu khí mà có thể sống sót đến tận chỗ này, thậm chí quần áo còn không chút thương tổn, điều này chỉ có khả năng khi, một là nàng ta là một siêu cấp cao thủ, hai là đúng như lời nàng ta nói, nàng ta có một "gia gia" hết sức cường đại đang đi theo bảo vệ nàng ta.

Cô bé ngẫm nghĩ một lúc rồi vỗ tay nói: "À ha...Gia gia của ta biết bay, các ngươi có biết bay không?".

"Bay?" Cả bốn người đồng loạt biến sắc mặt, từ bay chỉ là ước mơ, áp dụng cho những cường giả khủng bố đạt đến đầu vương trở lên, bọn họ thì đào đâu ra cách bay cơ chứ. Chẳng lẽ, thực sự sau lưng cô bé này là một cường giả đầu vương, lúc nào cũng có thể xông ra đây hỏi tội bọn họ?.

"Vậy gia gia muội có ... đang ở gần đây không?" Thị Lam nờ một nụ cười khẩn trương hỏi.

"Mấy ngày trước đột nhiên biến mất rồi!" Cô bé rầu rĩ đáp.

Nghe vậy vẻ mặt mọi người đều trầm mặc, liệu lời cô bé này có tin được không, một cô bé không có đầu khí mà không chút thương tổn đến được chỗ này, có thật là sau lưng cô bé này có một cường giả đầu vương, thậm chí siêu việt đầu vương hay không? Dù rất muốn thử, nhưng bọn họ không có gan để thử, nhờ đâu là thật thì bọn họ sẽ chết không có đất chôn.

"Thế này đi! Nếu mọi người tha cho Tiểu Bạch, ta sẽ xin gia gia thưởng cho các ngươi, thấy sao có được không? Gia Gia của ta rất lợi hại đó!" Cô bé ngẫm nghĩ một chút rồi nói.

Thấy bốn người kia hơi chút giao động, cô bé chỉ mỉm cười rồi đứng yên nhìn bọn họ, vẻ mặt hồn nhiên này càng khiến bốn người Lăng Thiên trở nên

kiêng kỵ thêm vài phần.

Thân hình hắn lướt nhanh trên mặt đất, trên rada của hắn liên tục định vị mục tiêu, chẳng mấy chốc hắn đã tìm ra chỗ Lang Vương đang ở, nhìn thấy thảm trạng của nó và đàn sói, hắn hơi ngạc nhiên thốt lên: "Sao lại như vậy?".

"Có gì mà ngạc nhiên" Tử thông thả nói.

"Sao nó lại bị thương nặng như vậy nhỉ, cả đàn sói nữa?".

"...Ta bảo ngươi ngu do thiên phú chả sai gì cả! Chiều cuối con sói con kia đánh ngươi là đã dùng bản năng thiên phú của nó, mất đi hơn một nửa tinh huyết, nó không chết là may đấy! Còn đàn sói kia thì càng đơn giản hơn, ngươi nên biết, khi tức của cao giai ma thú có thể đè chết một hạ giai ma thú!" Tử chán nản đáp.

"Sao? Ngươi định cứu nó?".

"Chưa biết được!" Hắn lắc đầu nói.

Hắn tiếp tục ngồi đây chờ đợi, một ngày sau khi đã chờ đến phát chán, hắn đột nhiên hứng thú nhìn ra phía xa, miệng lầm bầm: "Đến rồi!".

Từ phía tầm mắt hắn, bốn bóng người dần dần xuất hiện, hai nam hai nữ, một người trong đó là người phụ nữ hôm trước hắn nhìn thấy, người còn lại cực độ xinh đẹp, hắn từng hoài nghi không biết có phải tất cả người ở dị giới này đều xinh đẹp bất thường hay không. Hai người đàn ông còn lại thì đơn giản, một người có khuôn mặt thanh tú hơi giống con gái, người còn lại có một vết sẹo khá đáng sợ.

Rồi bốn người triển khai công kích đến bảy Phong Ảnh Lang, từng con từng con một lao lên làm vật thí mạng rồi chết, hắn im lặng nhìn hết nhưng hình ảnh này. Như làm ra một quyết định gì đó, hắn chuẩn bị lao người xuống để cứu Lang Vương.

"Khoan! Ngươi cứ như vậy lao xuống?" Tử im lặng từ lâu đột nhiên lên tiếng.

"Sao?" Hắn không hiểu.

"Ta có cách hay hơn, ngươi không thể nào, lúc nào cũng dùng bấp tay giải quyết, sử dụng cái đầu đi!".

"Ồ! nói nghe xem" Hắn hứng thú nói

"Bây giờ ngươi phải....".

"....Kế hoạch không có vấn đề, nhưng có một điểm ta không hiểu, sao ta phải GIẢ GÁI và nhất là giả thành LOLI?" Hắn nói gần từng tiếng một.

"Theo nghiên cứu tâm lý con người thì, một bé gái đáng yêu, ngây thơ thì sẽ có lực sát thương và độ tin cậy cao hơn với một bé trai" Tử thần nhiên nói.

"....."

"Hãy nghĩ đến mặt tích cực đi, ta sẽ giảm giá cho ngươi cái này!".

"Cái gì?" Hắn hậm hực nói.

"Một khả năng cực kỳ đặc biệt!"

"Ồ..! Khả năng gì ?".

"Diễn kịch!".

".....".

"Đã xong! Giờ ngươi đã có khả năng diễn kịch bậc thầy, kết hợp với giả giọng cùng với dụng mạo này thì không ai sẽ phát hiện ra được gì, à quên ngươi dùng giọng thật cũng được!".

"Mặt mũi vui lên đi! Ngươi nên mừng vì có khả năng này" Tử thấy vẻ mặt hắn không vui liền vội vàng lên tiếng, như sợ hắn chuẩn bị lái nhai.

"Mừng cái gì?".

"Cái này để che giấu sát khí! Ngươi sát khí quá nặng, mấy tháng sống hoang dã đã làm sát khí của ngươi tích tụ khá nhiều. Với cả, một người không để lộ cảm xúc ra ngoài mới là vương đạo, ngươi khi trước rất dễ đoán".

".....Nhưng tại sao ta phải giả gái" Hắn có cảm giác khóe không thành tiếng nói.

"Ta nói rồi không nói lại" Tử vô trách nhiệm đáp.

"Mà thôi đã diễn rồi thì diễn cho chót đi!".

"Ý ngươi là sao?".

"Lấy bộ kia ra mà mặc".

"Bộ nào?".

"Cái bộ mà ngươi bị mắng là gay ấy".

".....Ta thề sẽ có một ngày ta...." Hấn lẩm bẩm

"Đâm ta? Chém ta?.... Ồ cái này mới này... vậy mà ngươi cũng nghĩ ra được" Tử ngạc nhiên nói.

".....".

"Được rồi, ngươi mà không nhanh thì Lang Vương kia xong đấy".

"Đây đây... ài" Hấn nhìn mình một cái rồi thờ dài.

Sau khi thấy bốn người kia chuẩn bị ra sát chiêu, định "last hit" Lang Vương, hấn vội vàng chạy đến, mặt không đổi sắc bắt đầu "diễn kịch".

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Ở Diễn Bắt Đầu! ...

"Lang Vương, ta biết ngươi hiểu ta nói gì, giờ ngươi mà không nghe lời ta, thì chắc chắn ngươi sẽ bị lũ người kia thịt, sao? Giờ ngươi muốn sống hay muốn chết?" Hấn vừa ôm đầu Lang Vương vừa nói.

Lang Vương sau phút đầu tranh tư tưởng mãnh liệt, cuối cùng cũng phải đồng ý làm bạn "diễn" cùng hấn.

Lặng lẽ quan sát mấy người trước mặt, một ý tưởng lóe lên trong đầu hấn, sao hấn không "nhờ" mấy người này đưa đến Thanh Sơn Trấn nhĩ, dù gì thì hấn cũng đang lạc đường. Nghĩ là làm, một kế hoạch bắt đầu được hình thành.

"Vị muội muội này, cho chúng ta chút thời gian bàn bạc nhé" Lăng Thiên trầm ngâm một lúc rồi nói.

Thấy cô bé kia gật đầu một cái, Lăng Thiên liền ra hiệu cho mọi người đi đến một gốc cây phía xa. Sau khi đã yên vị chỗ ngồi, Lăng Thiên ánh mắt thâm thúy nhìn Lăng Bạch hỏi:

"Ý đệ ra sao?".

"Chúng ta nên đồng ý" Lăng Bạch suy nghĩ một lúc rồi nói.

"Tại vì chúng ta đồng ý hay không đồng ý đều không quan trọng nữa".

"Ai còn ý kiến gì khác không?" Lăng Thiên đưa mắt cho Lăng Bạch một cái rồi nói.

"Ta đồng ý, nhưng chỉ có điều là..." Thị Lam nở một nụ cười nói.

"Điều gì" Lăng Bạch nhíu mày hỏi.

"Tiểu Bạch đệ đệ đừng nóng, ta chỉ có đề nghị là, mời vị tiểu cô nương kia đi cùng chúng ta mà thôi" Thị Lam cười khẩy nhìn Lăng Bạch nói.

"Ngươi lại có ý đồ gì? Nếu có ý định gì thì bỏ qua ngay, người định kéo cả bọn ta chôn theo ngươi à" Lăng Bạch hơi giận đáp.

Thị Lam chỉ cười mà không đáp, nhưng tận sâu trong mắt ả có thể thấy một tia ngoan độc cùng狡 hoạt thoáng qua.

"Trúc Anh còn muội?" Lăng Thiên nhìn hay người đầu khẩu đến chán, liền quay sang hỏi người duy nhất từ đầu chưa mở miệng nói câu nào.

"Đồng ý?" Trúc Anh cũng gật đầu đáp.

"Vậy thì được rồi, còn cô nương kia có đi cùng chúng ta hay không, phải xem ý của nàng ta đã" Lăng Thiên đứng dậy nói.

Thấy bốn người từ phía xa bắt đầu tiến lại gần, hần cười nhẹ nói:

"Mọi người quyết định thế nào?"

Người đàn ông trung niên lên tiếng nói:

"Chúng ta xin lỗi vì đã làm thương sủng vật của cô nương, nếu có gì mạo phạm mong cô nương bỏ qua cho, chúng ta bây giờ xin được phép cáo từ".

Biết trước kết quả sẽ như vậy, nhưng hần vẫn làm ra vẻ ngạc nhiên nói:

"Mọi người sao lại bỏ đi, ta sẽ kêu gia gia thưởng cho các người mà".

"Không cần phiền đến gia gia cô nương, chúng ta cáo từ trước" Lăng Thiên chấp tay một cái rồi xoay người bước đi.

"Khoan đã!"

"Cô nương có gì chỉ giáo?" Lăng Thiên quay lại nói.

"Thế này đi, mọi người cùng ta về Thanh Sơn Trấn trước, gia gia ta có nói là sẽ đợi ta ở đây" Hần giả vờ ngẫm nghĩ một lúc rồi nói.

"Chuyện này..." Lăng Thiên ngần ngại đáp.

"Chuyện này được mà, vị tiểu muội đây đã có ý muốn thì chúng ta rất vui lòng" Thị Lam ngắt lời Lăng Thiên nói.

Lăng Thiên liếc mắt nhìn Thị Lam một cái, cái con mụ này ngoài ngực to mông nở ra thì chả được việc gì cả. Khẽ hắng giọng nói cái, Lăng Thiên đưa mắt ra hiệu cho Lăng Bạch và Trúc Anh, thấy hai người không có ý kiến gì mới gật đầu một cái nói:

"Nếu vị cô nương đây không chê thì chúng ta sẽ đồng hành cùng nhau, ta tên là Lăng Thiên"

"Đây là Trúc Anh, đệ đệ ta Lăng Bạch và..."

"Ta tên là Thị Lam, xin hỏi quý tính đại danh của vị tiểu muội này?" Thị Lam tiếp tục ngắt lời Lăng Thiên nói.

Hần mỉm cười đáp:" Lam Nguyệt".

"Nguyệt muội, chúng ta đi chứ!" Thị Lam tiến một bước sát gần hần, rồi đưa tay lên ra vẻ thân mật định kéo vai hần một chút.

Thấy như vậy, tuy mặt hần vẫn treo một nụ cười hồn nhiên, nhưng chân thì âm thầm đạp lên đuôi Lang Vương một cái, Lang Vương vốn đang yên lành đột nhiên bị đánh lên, liền tru lên một cái rồi nhảy bật lên trời. Hần đưa mắt ra hiệu cho Lang Vương, Lang Vương thấy vậy liền ngay lập tức lẩn mất tầm mắt tích, chả biết nó chạy đi đâu nữa.

Hần giả bộ kêu lên rồi chạy theo Lang Vương, liền tránh được cái kéo "thân mật" của Thị Lam, vừa chạy hần vừa hét lên: "Tiểu Bạch, đừng chạy, này đừng chạy nữa, nếu người chạy ta sẽ kêu gia gia phạt người, này...".

"Nguyệt muội đừng buồn, dù gì thì nó cũng chạy mất rồi, hay là bây giờ muội cứ theo chúng ta về Thanh Sơn Trấn trước, sau đó báo với gia gia muội bắt nó sau nhé" Thị Lam cười "dịu dàng" nói.

"Ừ" Hần "buồn bã" đáp.

Vậy là đoàn người của Lăng Thiên liền nhiều thêm một người nữa, chẳng mấy chốc mà đã đến buổi tối, mọi người liền dừng lại rồi đốt lửa nghỉ ngơi trong chốc lát, đợi trời sáng sẽ đi tiếp.

Trong buổi sáng ngày hôm nay, mọi người đã nhận định rằng, vị tiểu muội mới vào này chắc chắn là một con cóc, khờ dại đến cực điểm, cái gì cũng không biết, cái gì cũng tỏ ra không hiểu và lạ lẫm, đến những chuyện cuộc sống thường ngày cũng không rõ một cái gì cả, cũng hứng thú lắng nghe mọi người nói.

Lăng Thiên cũng âm thầm quan sát đánh giá vị tiểu muội xinh đẹp này cả buổi, nhưng cũng phải gật đầu xác nhận, vị "Nguyệt muội muội" này đích thực là

một con cóc, không phải là giả dối.

Nếu hắn biết được những điều này thì chắc chắn sẽ cười khò không thôi, cái này chả liên quan gì đến khả năng "diễn xuất" thần thánh mà Tử cho hắn cả, mà là hắn thực sự không hiểu! Hắn là người từ thế kỷ hai mươi mốt, sống hơn hai mươi năm ở thế giới hiện đại rồi xuyên không đến đây, bảo hắn không hiểu kỳ mới là lạ.

Trúc Anh vốn ít nói nhưng trước những câu hỏi đầy "hóc búa" và "kỳ dị" của hắn cũng phải lắc đầu cười khò, chả biết giải thích ra sao. Nhờ vậy mà bầu không khí vốn khẩn trương liền hòa hoãn xuống, mọi người cũng bớt cảnh giác với hắn hơn.

"Nguyệt muội, muội ăn tạm đi, cái này là do tỷ mất công nấu từ nãy đến giờ đó" Thị Lam ân cần đem một bát cháo đến cho hắn rồi cười nói.

Hắn cũng cười rồi nhận bát cháo sau đó húp một ngụm, thức ăn vừa xuống bụng, ngay lập tức đầu hắn vang lên cảnh cáo:

"Thông báo, có dấu hiệu chất độc lạ xâm hại cơ thể, chi tiết như sau".

"Chất độc thứ nhất, có nhiều tên gọi khác nhau, ở vị diện này thì có tên là: Nhuyễn cân tán, đánh giá chung: không màu, không mùi, không vị, có tác dụng phong tỏa đầu khí, phong tỏa giác quan, làm người khác tạm thời mất đi thị giác, vị giác và khả năng nói chuyện. Đánh giá chi tiết...".

"Chất độc thứ hai, có nhiều tên gọi khác nhau, ở vị diện này thì có tên là: Mạc Cổ Độc, đánh giá chung: không màu, không mùi, không vị, độc chất cực hại, làm người bị nhiễm sẽ chết sau ba mươi ngày nếu không có thuốc giải. Đánh giá chi tiết: Được bào chế từ ba mươi mốt loại độc được khác nhau nên sẽ có mỗi loại thuốc giải khác nhau...".

Hắn ngừng lại một giây nhưng ngay lập tức lại trở về bình thường như cũ, mặt không thay đổi gì cả, từ tốn húp hết bát cháo.

Chất độc vào cơ thể hắn, chưa kịp phát tác đã bị long khí và tiên khí đánh tan, hoàn toàn chả có chút tác dụng nào cả.

Nếu nói cái gì làm hắn yên tâm nhất, thì đó chính là cơ thể hắn, cơ thể hắn chưa có thể nói là "vạn độc bất xâm" nhưng để đối phó với mấy loại độc này thì thừa sức. Ngoài ra còn có hệ thống nữa nên hắn càng như diều không sợ súng, độc nào cũng "chấp" hết.

Hắn đưa mắt nhìn mấy người khác, thấy mọi người đều húp hết bát cháo, lòng thầm cầu nguyện mấy câu cho mấy tên xấu số, sau đó liền nằm xuống và... ngủ.

Đang nhắm mắt, khước miệng hắn khẽ nhếch lên cười nhẹ một cái khó thấy, miệng lầm bầm như có như không: "Chuyện thú vị sắp bắt đầu...".

"Có ma thú" Lăng Thiên vốn đang nhắm mắt dưỡng thần liền đứng dậy hét lớn, rồi nhìn chăm chăm vào bụi cây trước mắt.

Từ trong bụi cây ló ra một cái đầu sói to đùng, chính là Lang Vương đã mất tăm mất tích cả ngày, nó hú dài một tiếng rồi tiếp tục chạy mất.

"Có đuổi theo không?" Lăng Bạch đứng sau lưng Lăng Thiên hỏi nhẹ.

Lăng Thiên lắc đầu đáp: "Rất nguy hiểm".

Đúng lúc này, tiếng nói của vị "ngốc muội" kia vang lên: "A! Tiểu Bạch, đừng chạy đợi ta".

Và chưa kịp để mọi người phản ứng, vị "Nguyệt muội" này đã chạy nhanh về phía trước, đi qua bụi cây và đuổi theo hướng Lang Vương vừa biến mất.

"Không cần đuổi theo!" Lăng Thiên ra dấu nói.

"Nếu thực sự nàng ta có một vị gia gia cường đại, thì sẽ không có nguy hiểm gì cả".

"Nhưng.." Trúc Anh vốn lạnh lùng nay lại đột nhiên lên tiếng.

"Sao vậy? Muội lo lắng cho nàng ta" Lăng Thiên quay sang kỳ quái nói.

"Không có gì" Trúc Anh vốn định nói khác nhưng lại thôi.

"À?" Lăng Thiên một lần nữa đứng dậy, hét lên một tiếng.

"A? Vậy mà phát hiện ra chúng ta?" Giọng nói ngạc nhiên của một người đàn ông trung niên vang lên. Sau đó từ phía xa có loáng thoáng bóng người xuất hiện.

Có bốn người, tất cả đều là nam, người đi đầu là một thanh niên khá anh tuấn, nhưng lại có con mắt thâm độc. Trong ba người còn lại thì có đến hai người đàn ông trung niên giống hệt nhau, nhưng đôi mắt lại có nét dâm tà rõ rệt, người còn lại thì mặc một bộ áo choàng đen, nhìn không rõ khuôn mặt.

"Mộc Thạch? Ngươi đến đây làm gì?" Lăng Thiên nhìn rõ bốn người trước mắt, sắc mặt hơi biến đổi, liền ra hiệu cho mấy người phía sau cẩn thận rồi gần giọng nói.

"Thiên huynh lâu ngày không gặp, sức khỏe vẫn tốt chứ?" Mộc Thạch cười cười chấp tay nói.

"Ngươi đến đây có việc gì?" Lăng Thiên chẳng rảnh để nói mấy vấn đề sáo rỗng, nắm tay thành quyền đáp.

"Còn nhớ phong thái của huynh năm đó thật khiến ta ngưỡng mộ, nhưng bây giờ thì...ôi!" Mộc Thạch ra vẻ tưởng nhớ nói.

"Thì sao?" Lăng Thiên nhếch miệng cười nói.

"Thì không đáng làm con chó để cho tiểu đệ đây giết nữa!" Mộc Thanh cười to nói.

"Muốn lấy mạng ta ư? Rằng khó lắm!" Lăng Thiên nắm tay nói, đầu khí bắt đầu vận chuyển.

Đúng lúc đó dị biến xảy ra, Lăng Thiên liền biến sắc mặt, miệng hô ra một ngụm máu rồi ngã xuống đất. Lăng Thiên chống một tay xuống đất, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía Thị Lam nói: "Là ngươi hạ độc phải không? Tại sao?"

"Tại sao ư?" Thị Lam cười rất vui vẻ: "Cái loại phế vật như ngươi, không có tư cách đặt câu hỏi cho ta".

"Tiên nhân" Trúc Anh mắt phượng ánh lên nét giận dữ nói.

"Ngươi còn dám mở miệng?" Thị Lam quay lại nhìn Trúc Anh, ánh mắt khinh miệt nói.

Lời vừa dứt, Thị Lam đã hung hăng đá Trúc Anh một cái. Tội nghiệp cho Trúc Anh đã bị phong tỏa đầu khí, ăn một đá của Thị Lam liền bay thẳng ra xa, đập người vào thân cây rồi bất tỉnh nhân sự.

"Dừng tay!" Lăng Thiên hét lên, vừa định liều mạng vận chuyển đầu khí thì tiếp tục phun ra một ngụm máu tươi, lần này thì Lăng Thiên gục hẳn xuống đất, không cựa quậy gì nữa.

"Chàng đã đến rồi à, Mộc ca ca" Thị Lam giọng nói lá loi, thân hình uốn éo tiến lại gần Mộc Thạch nói.

"Tiểu bảo bối, lang vương đâu?" Mộc Thạch quan sát một hồi rồi cười nói.

"À cái này, không may mắn lắm nó chạy thoát mất rồi!" Thị Lam cười cười đáp.

"Vậy hả? Ha ha ha..." Mộc Thạch nghe thấy vậy, liền cười rất vui vẻ. Sau đó trong ánh mắt khó tin của Thị Lam, liền tặng ả một quyền vào đan điền, phé hết đầu khí rồi ác độc nói:

"Hắc hắc, đồ yêu tinh dám dâng, phế vật vô dụng, có việc cón con như vậy còn không thực hiện được, ngươi quả thật không bằng phế vật, đừng làm vướng chân vướng tay bọn công tử đây nữa!"

"Ngươi...!" Thị Lam vẻ mặt khó tin, nhưng ngay sau đó chuyển sang độc địa nói:

"Ngươi chắc chắn phải chết! Ha Ha Ha".

"Vậy hả? Ngươi giết được ta sao?" Mộc Thạch cười nhạt nói.

Giữa lúc đôi bên đang căng thẳng xung đột, tự nhiên một giọng nói trong trẻo vang lên, phá hỏng hết cả bầu không khí đang khàn trương này.

"A! Sao nhiều người thế!"

Mộc Thạch cả kinh, có một người áp sát hẳn mà hắn không hề hay biết gì cả, nghĩ vậy nên Mộc Thạch liền vội vàng quay đầu lại quan sát, thì thấy một "bé gái" cực kỳ đáng yêu đứng nhìn Mộc Thạch tò mò hỏi:

"Ồ! Thúc thúc là ai thế!"

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Nổi Giận! ...

"Trúc Anh tỷ tỷ? sao tỷ lại ngủ vậy? cả Lăng Thiên, Lăng Bạch đại ca nữa?" Cô bé tò mò nói.

Lăng Bạch tuy bị trúng độc, tầm nhìn dần dần bị hạn chế, nhưng tai vẫn nghe thấy được, sau khi nghe thấy mấy câu trên, liền vội vàng hét lên:

"Tiểu muội muội, hãy mau cha..." Chưa nói hết câu liền bị đập cho một cái, liền không thể nói được gì nữa.

Hai người đàn ông trung niên sinh đôi, sau khi nhìn thấy cô bé mới đến, mắt liền hiện rõ sự dâm tà cực đậm. Hai người này có sở thích cực kỳ biến thái, đó là "yêu quý" bé gái một cách "thái quá".

"Cô bé này, cháu là ai? từ đâu đến đây!" Mộc Thạch sau khi quan sát một lúc, không thấy động tĩnh gì nữa, liền cười cười "ôn hòa" tiến lại gần cô bé nói.

"Cháu đi theo mấy vị tỷ tỷ và ca ca này" Cô bé chỉ đám người Lăng Thiên nói.

"Cô bé này chỉ đi theo chúng ta thôi, hãy tha cho nó đi" Thị Lam tự nhiên có lòng tốt, lên tiếng nói.

"Đi theo? Làm gì" Mộc Thạch quay lại nhìn "tiểu bảo bối" cũ của mình nói.

"Cháu đi tìm tiểu Bạch" Cô bé thật thà đáp lại.

"Tiểu Bạch?" Mộc Thạch không kìm được liếc nhìn Lăng Bạch một cái, sau đó liền nhớ lại lúc Lăng Bạch định hét lên, ngay lập tức nở nụ cười như hiểu ra điều gì, cười nói:

"Cháu tìm Lăng Bạch phải không? Lăng Bạch tiểu đệ đệ đang nằm nghỉ ở kia kia".

"Lăng Bạch? huynh ngủ rồi à?" Cô bé liền chạy ra chỗ Lăng Bạch nói.

Sau khi cô bé chạy đi, vẻ tươi cười trên mặt Mộc Thạch biến mất, hần bước đến chỗ người mặc áo choàng đen, cung kính nói:

"Tiền bối, xung quanh đây không có ai phải không?".

Người mặc áo choàng đen chậm rãi lắc đầu, Mộc Thạch thấy vậy liền quay ra chỗ hai người trung niên sinh đôi, gật đầu một cái ý nói là muốn làm gì thì làm đi.

Hai người thấy vậy liền tỏ ra hưng phấn, không ngờ đến nơi khi họ cò gậy này lại gặp một "tiểu mỹ nhân" cực phẩm đến vậy. Người có vẻ già dặn hơn cười bỉ ổi nói:

"Lão nhị, người có mang thuốc đi không?".

"Hắc, lão đại, ta lúc nào chả mang, người có mang không?".

"Hắc Hắc, nhét hai liều vào miệng nó thử xem, đảm bảo sẽ ... hắc hắc".

"Hai liều sợ hơi quá, lần trước nhét hai liều liền làm chết mất một đứa rồi, nhưng nghĩ lại thì tư vị lần đó quả là...hắc".

"Lần này sẽ còn có mỹ vị cao hơn!" Lão đại gật đầu với lão nhị nói.

Hai người như không thể đợi lâu được nữa, lão đại phóng nhanh về hướng cô bé, rất mau chóng không chể không cho cô bé cử động, cô bé thấy thế liền la hét mãnh liệt, nhưng không thể làm gì được, lão nhị liền lấy ra hai gói thuốc đỏ cả vào miệng cô bé.

Lão đại buông người cô bé xuống, cô bé nằm co quắp đầy dựa trên mặt đất, mặt mũi đỏ bừng, miệng thở hồng hộc. Hai tên biến thái kia thì nhìn có vẻ thích thú, bấm giờ đợi "thuốc ngấm". Cô bé gắng sức bò từng đoạn một đến cạnh Trúc Anh, thều thào nói: "Tỷ ơi cứu ta, ta thấy nóng quá.. aaa".

Trúc Anh đang trong cơn mê mèm liền nghe thấy một tiếng kêu cứu, nàng mở mắt ra, thấy một cảnh tượng rất quen thuộc đập vào mắt. Cảnh tượng này nàng đã bao lần gặp ác mộng, bao lần muốn quên đi mà không được. Quá khứ vào hiện tại chập trờn trước mắt nàng, lúc đó nàng không nhìn rõ hai tên súc sinh đó là ai, nàng trơ mắt, bất lực nhìn muội muội nàng bị cưỡng bức đến chết. Hiện tại nàng đã nhìn rõ, hiện tại nàng có năng lực phản kháng, hiện tại nàng không muốn điều đó lại xảy ra một lần nữa!.

Độc dược trong người khiến nàng đau đớn nhưng nàng mặc kệ, ánh mắt nàng hiện lên sự quyết liệt, nàng phải dùng bí pháp đó!.

Khi tức quanh thân nàng thay đổi, đột ngột nhảy thẳng lên cửu tinh đầu giả đỉnh phong. Nàng lắc lư đứng dậy, khẽ chạm nhẹ vào cô bé một cái rồi lao thẳng vào hai tên trung niên đang cười trước mặt.

Nàng không biết, trong khoảnh khắc nàng chạm vào cô bé, mặt cô bé hiện lên vẻ ngạc nhiên rồi ngay lập tức biến thành giận dữ khó hiểu.

"Linh hồn xảy ra tình trạng đồng nhất, dựa vào những khả năng mà chủ thể có, có thể đọc được một đoạn ký ức, chủ thể có muốn đọc không?".

"Hử? Xác nhận đọc" Hấn đang nằm dưới đất ngạc nhiên nghĩ thầm

Hấn vừa xác nhận một câu, thì có một luồng ánh sáng làm hấn chói mắt khiến hấn phải nhắm hai mắt lại, hấn có cảm giác như linh hồn mình bị kéo ra ngoài vậy.

"Tỷ tỷ ơi cứu ta...aaaa... thả ta ra.. các người thả ta ra".

Hấn giật mình, đập vào mắt hấn là một khuôn mặt của một cô bé mười hai mười ba tuổi, cực kỳ xinh xắn, nhưng lúc này đây, gương mặt này lại đầy sự sợ hãi và thống khổ nhìn qua cực kỳ không đành lòng.

Đưa mắt quan sát tiếp, hấn thấy hai tên đàn ông đáng vẻ cao lớn, mặt mũi nhìn cực độ bỉ ổi và biến thái. Hấn hơi nhú mồm, đây không phải là hai tên trung niên hấn vừa gặp qua hay sao.

Rồi một cảnh tượng cực kỳ khủng khiếp diễn ra trước mắt hấn, bé gái kia bị hai người này ép uống hai gói thuốc, sau đó bị làm nhục liên tục, hết lần này đến lần khác, ngay trước mặt hấn.

Hấn kinh hãi, hấn cố gắng vận chuyển thủy lực mà không thể, hấn cảm giác như là cơ thể này không phải của hấn. Hình ảnh trước mắt làm hấn tức giận tột đỉnh, hấn dường như quên mất hấn là ai, như hấn đang dần dần trở thành một người khác. Một nỗi thống khổ dâng lên trong lòng hấn, như là người bị làm nhục kia là chính hấn vậy, như cô bé kia là người thân duy nhất của hấn.

Hai tên kia sau khi thỏa mãn đứng dậy thì cô bé kia đã tắc thở, trên gương mặt còn đọng lại là vô hạn thống khổ và dày vò. Một nỗi căm thù hiện lên trong lòng hấn, hấn nghiêng răng, từ miệng "hấn" chậm rãi nhả ra mấy câu: "Muội cứ yên tâm nhắm mắt, tỷ sẽ báo thù cho muội!".

Hấn nhìn sang bên phải, nơi đó có một cái gương, trên cái gương không phải là gương mặt của hấn, mà là một gương mặt khác, tuy đã bị máu và bụi bẩn che phủ, nhưng hấn vẫn nhận ra được, đây là Trúc Anh!.

Luồng ánh sáng kia đưa hấn trở về, tất cả cảnh tượng mà hấn thấy, đối với hấn thì lâu, nhưng đối với không gian thực thì dường như chỉ trong một cái chớp mắt.

Hai người đàn ông thấy Trúc Anh lao đến thì hơi bất ngờ nhưng không sợ hãi, tuy khí tức mà Trúc Anh tỏa ra là cửu tinh đấu giả đỉnh phong tiếp cận đấu sư, nhưng đang bị trúng độc, liệu sẽ xuất ra được bao nhiêu thành thực lực đây, và nhất là hai người liên thủ đã từng giết được cường giả cảnh giới đấu sư! Chính vì vậy nên hai tên này mới không sợ gì cả.

Nhưng mà đòi người thường không như dự tính, Trúc Anh đã nhanh nhưng có một người khác còn nhanh hơn!. Trong một cái thoáng chốc, một bóng đen đã xuất hiện trước mặt bọn chúng, nện mạnh hai quyền như sấm chớp thẳng vào ngực của hai tên đó khiến bọn chúng bay thẳng ra xa. Chỉ còn thoi thóp thở, không biết có sống nổi hay không.

Thế rồi, chưa kịp để mọi người bình tĩnh lại, một giọng nói cực độ lãnh lẽo vang lên, giọng nói này còn ẩn chứa sát khí vô hạn, sát khí này chỉ tồn tại ở những người đã từng ở bờ vực quỷ môn quan leo về!.

"Ông không giả vờ nữa đâu, tất cả lũ khốn kiếp các người... Phải...Chết!".

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Người Đang Uy Hiếp Ta Sao? ...

Hấn chưa từng bao giờ giết người, thậm chí đến ý nghĩ đây còn không có, nếu bảo có thì chắc là mấy tên biến thái thích giết người hàng loạt thì may ra, nói đúng hơn là trước khi đến thế giới này, bảo hấn giết một con gà hấn cũng không làm được.

Nhưng từ khi bị hệ thống xác nhận, hấn dù không muốn nhưng cũng bị thay đổi một cách bị động, đấu tranh để sinh tồn, nếu từ bị nhân hậu thì sẽ vào bụng thú, chính vì vậy dần dần hấn cũng đã quen với việc, lạnh lùng tàn nhẫn giết một con ma thú mà không chớp mắt.

Tuy là như vậy nhưng mà từ trước đến nay, hấn vẫn không bao giờ có ý nghĩ giết một ai, cho đến bây giờ!.

Thực sự thì hai tên đàn ông trung niên rất đen đủi, một là chuẩn bị "thịt" hấn thì làm cho Trúc Anh nhớ lại thù cũ, hai là Trúc Anh lại "trùng hợp" chạm vào hấn một cái, ba là hấn lại tò mò đọc ký ức của Trúc Anh, bốn là hấn bị hệ thống ảnh hưởng cho nên cũng mang nỗi thù sâu đậm với bọn chúng. Và cái cuối cùng là hai tên xấu số này gặp phải hấn!.

"... Vị tiền bối này, cái này chỉ là hiểu lầm... haha hiểu lầm!" Mộc Thạch thấy hai người đàn ông trung niên vốn là bất tinh đấu giả mà không chịu nổi một quyền của hấn, thì tỏ ra sợ hãi, vội vàng đứng lên nói.

"Người này chắc chắn có thực lực cao cấp đấu sư, ít nhất cũng phải thất tinh!" Mộc Thạch nghĩ thầm.

Lười nói chuyện với tên khốn nạn này, theo như hiểu biết của hắn về mấy tên này trong tiểu thuyết, hầu hết toàn một lũ mặt người dạ thú, tốt nhất cứ đập cho bọn nó phù mả lên đả rồi tính sau.

Nghĩ là làm, thân hình hắn chợt động, lại gần như chớp mắt, hắn đã tiếp tục xuất hiện trước mặt Mộc Thạch, rồi sau đó tặng cho Mộc Thạch một đấm vào mặt. Mộc Thạch tội nghiệp nào phải là đối thủ của hắn, ngay lập tức răng môi lẫn lộn trộn vào với nhau, lẫn ra đất co giật.

Chúng ta hãy làm một phép tính đơn giản, Lang Vương trong thời kỳ toàn thịnh bị hắn dùng hình dạng bình thường, đập qua đập lại như đập bóng. Mà Lang Vương lúc yếu nhất cũng đủ lưỡng bại câu thương với đám người này, mạnh yếu thế nào vừa nhìn đã rõ.

Lang Vương có thực lực tiếp cận đấu vương cường giả, nhưng là thể xác yếu đuối, đấu vương cường giả bình thường cũng không dám trọc vào nó, mà hắn có thể dễ dàng đưa chết Lang Vương, thực lực của hắn, dưới đấu vương đã không còn đối thủ!

Người áo đen tuy thấy hắn đại phát thần uy, nhưng có vẻ không có gì sợ hãi cả, chậm rãi lên tiếng:

"Vị tiểu hữu này, chúng ta dù sao cũng chỉ là người qua đường, nếu bây giờ người quay lưng bước đi, ta sẽ tha cho người một mạng!"

Theo quan niệm của người áo đen thì cái người trẻ tuổi trước mặt này, chắc chắn không đạt đến cảnh giới đại đấu sư! Vì đại đấu sư cường giả sẽ có đặc điểm đặc trưng là đầu khí khái giáp. Cùng lắm người này chỉ có thực lực ở mức đấu sư mà thôi, dù có cường đại đến đâu, gặp hắn chắc chắn sẽ phải chết! Vì hắn có một thủ đoạn có thể giết chết người dưới cảnh giới đại đấu sư ngay trong chớp mắt!.

"Người đây là đang uy hiếp ta sao?" Quang quay người nhìn hắn một cái, rồi cười nhạt nói.

"Ta uy hiếp người thì sao?" Người mặc áo đen cười lạnh đáp lại.

"Thì sao hả? Người nhìn lại đồng bọn của người đi! Tỷ nữa người cũng bị như vậy!" Hắn chỉ vào mấy tên bọn Mộc Thạch nói.

"Hừ! không biết sống chết!" Người mặc áo đen hừ một tiếng, tay liền đó kết một thủ ấn rồi quát lên một tiếng: "Ra!"

Không khí xung quanh bị dao động, một hư ảnh nhàn nhạt chậm rãi xuất hiện rồi lao nhanh về phía hắn, hắn nheo mắt nhìn kỹ thì thấy đây có hình dạng một cây búa khá to!.

"Linh hồn công kích?" Hắn ngạc nhiên nghĩ.

"Tuy nhiên chú gặp phải anh thì coi như xui xẻo rồi" Hắn lắc đầu nghĩ thầm.

Đùa à, Địa tiên tộc là bậc thầy về y thuật và linh hồn, hắn lại là người nắm giữ truyền thừa của Ấu Cơ, cho nên phương diện linh hồn lại ít ai bì kịp. Còn chưa nói đến, trải qua những chuyện xảy ra ở dưới cái giếng trong hang động nơi hắn sống. Lực lượng linh hồn của hắn phải dùng hai từ để hình dung, đó là "khủng khiếp".

"Linh hồn chấn nhiếp, Linh hồn càn phá, Linh hồn cầm cố, Linh hồn hủy diệt!" Liên tục kết thủ ấn, từ hai mắt hắn phát ra hai đạo ánh sáng tuy nhỏ mà mãnh liệt, xuyên phá cây búa to ro người áo đen phát ra, rồi đâm thẳng vào giữa trán của hắn.

Linh hồn chấn nhiếp làm kẻ địch mất đi phản kháng, linh hồn càn phá thì phá tan đi mọi phòng ngự ở linh hồn, linh hồn cầm cố làm kẻ địch phản ứng chậm, và cuối cùng linh hồn hủy diệt, tiễn người áo đen đi tây thiên!.

Hơi lao đảo một chút, hắn lắc lắc đầu, liên tục sử dụng bốn bí kỹ linh hồn cao cấp khiến hắn có cảm giác nuốt không nổi. Với tên áo đen này thì hắn hơi bị quá tay, giết gà dùng dao mổ trâu, thực ra hắn chỉ cần đơn giản dùng linh hồn chống đỡ rồi lao lên cận chiến với tên áo đen thì cũng xong. Mỗi tội hắn lại thích dùng cách này nên mới khổ.

Người áo đen hai mắt vô thần lẫn xuống đất, tuy vẫn còn thở đều đều nhưng linh hồn bị hủy diệt, có sống cũng thành ngu ngốc, điểm này khá giống tinh thần lực, nhưng tinh thần lực còn cứu được, nếu linh hồn bị tan biến thì chịu, đến hoa đà cũng bó tay.

Xong xuôi mọi việc, hắn phui phui tay rồi quay người nhìn ra sau. Đập vào mắt hắn là tám đôi mắt đang mở to kinh hãi nhìn hắn, không nói lên lời. Thấy vậy hắn cười khò, bao nhiêu công gây dựng hình ảnh, bị hắn trong một phút nông nổi liên sụp đổ hết.

Bè bè tay, hắn chậm rãi, bước từng bước một đến trước mặt Thị Lam, đối với con mụ dám hạ độc hắn, hắn còn chưa tính sổ đến.

Thị Lam thấy hắn đang tiến lại thì chợt tỏ ra kinh hãi, nhưng ngay sau đó liền cười to lên, chỉ vào hắn nói:

"Người còn dám qua đây? Người bị độc sắp chết rồi!"

"Vậy sao? " Hắn lạnh lùng đáp.

"Người bị trúng độc rồi, sau một tháng nữa sẽ chết rất kinh khủng, hahaha, nếu người đáp ứng ta một số chuyện thì ta sẽ cho người thuốc giải".

"Việc gì?" Hắn cười cười nói.

"Đầu tiên phải giúp ta phục hồi thực lực, à không phải giúp ta lên cảnh giới đấu sư, cho ta công pháp và đấu kỹ người tu luyện, cho ta một vạn kim tệ để sinh sống, và giết chết mấy người này cho ta, sau đó..." Thị Lam càng nói càng hưng phấn, như nghĩ đến tương lai nắm một người có khả năng như người trước mặt, sẽ khiến cho cô ta tiến xa hơn, giàu sang phú quý không kể xiết, Thị Lam còn đang nghĩ, làm thế nào để có thể ràng buộc người trước mặt càng lâu càng tốt.

"Người nói xong chưa?" Hắn ngập một cái nói.

"Còn chưa xong! Mà khoan? sao người" Thị Lam lúc này mới phát hiện ra vẻ mặt "buồn ngủ" của hắn, liền có cảm giác không ổn.

"Tất cả những điều trên ta đều cho người được! chỉ có điều...".

"Điều gì?".

"Người không xứng!" Hắn đưa ngón tay trở ra đằng trước, lắc lắc nói.

"Xứng hay không đâu liên quan! Người bị ta độc!" Thị Lam cười lạnh nói.

"Người có tin ta sẽ giết người bây giờ không" Hắn ngập một cái nửa rồi nói.

"Ta không tin! Người giết ta sẽ không có thuốc giải".

"Chắc! Đúng là ta sẽ không giết người mà là ta sẽ cho người...".

"Alo Từ... mang thuốc ra đây!" Hắn liên lạc với Từ.

"Loại nào?" Từ hỏi.

"Người biết rồi còn hỏi, chả phải người đọc được suy nghĩ của ta sao".

"Được, số điểm là...".

Vừa dứt lời, trên tay hắn hiện lên một túi bột màu đen rõ to, hắn chĩa quản gì cả, tổng tất cả thuốc vào mồm Thị Lam rồi bắt mụ ta uống hết.

"Cho người uống loại thuốc người độc ta, còn sợ người không lòi ra thuốc giải?" Hắn gật đầu nghĩ thầm.

Trong một thoáng vô ý, mắt hắn liếc nhìn cái vỏ túi bột trên tay hắn, trên đó có viết hai chữ bằng tiếng việt in hoa rõ to: "Xuân Dược!".

"Sặc!.....".

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Hệ Thống Thú Nuôi...

"Ta thề Từ ạ, người có bị làm sao không thể? Người là thần mà làm ăn vô trách nhiệm thế này à?".

"Chả phải người bảo ta là đưa loại người đang nghĩ mà?".

"Ta đâu nghĩ đến cái đấy" Hắn dờ khóc dờ cười nói.

"Có!" Từ nói giọng chắc chắn.

"Ta..." Hắn bó tay tắt tiếng, rút kinh nghiệm từ vụ áo lót và quần lót, hắn biết là bây giờ dù hắn có kêu gào thế nào đi chăng nữa, thì tên Từ có da mặt dày so với vạn lý trường thành kia, cũng sẽ không quan tâm.

Bóp bóp trán, hắn nhìn nhìn cái gói trong tay, thấy trong đó có một mảnh giấy, hắn liền lấy ra xem, thì thấy trên đó đề mấy chữ to đùng: "Hướng dẫn sử dụng".

"....".

"Hử? Sau khi uống một phút nếu kịp nôn ra thì sẽ không có tác dụng?" Hấn đang mừng rỡ, chuẩn bị làm Thị Lam nôn ra thì Từ nói:

"Bây giờ là 1 phút 1 giây...1 phút 2 giây..."

"Thôi RIP, anh đây không rảnh!" Hấn kiểm một sợi dây, trói chặt Thị Lam lại vào gốc cây, sau đó quay người tiến lại chỗ ba người Lăng Thiên.

"Chết rồi! Không ổn!" Quan sát sắc mặt của ba người Lăng Thiên, hấn thậm kê không ổn, vội vàng lướt nhanh lại chỗ ba người.

Cầm lấy cổ tay Lăng Thiên, sắc mặt hấn trầm trọng, thậm rủa một câu, con mụ kia thật ác độc, hạ mỗi người bọn hấn một loại độc khác nhau.

Hấn đứng dậy, nhú mày một cái liền hú dài một tiếng. Tiếng hú vừa dứt, một bóng đen khổng lồ liền đáp xuống người hấn, đây rõ ràng là Lang Vương đã "mất hút" cả ngày hôm nay.

Hấn đặt một tay lên đầu Lang Vương, dọc theo cánh tay hấn, bắt đầu từ vai liền bị bao phủ bởi một luồng khí màu trắng. Dòng khí này theo cánh tay hấn, truyền thẳng vào đầu của Lang Vương.

Mất chưa đầy mười lần hô hấp, hấn bỏ tay ra, ánh mắt hơi có chút mệt mỏi, nhìn Lang Vương nói:

"Ta đã chữa khỏi cho ngươi rồi, giờ ngươi có thể rời đi".

Lang Vương đứng đấy nhìn hấn, ánh mắt chần chừ, nó có một linh cảm, chỉ cần nó đi theo nhân loại trước mặt, thì sẽ có một ngày nó trở nên cực kỳ cường đại đến mức không thể tưởng tượng được!.

Cuối cùng ánh mắt Lang Vương tỏ ra quyết định, nó liền hú dài một cái, sau đó thân mật dụi dụi đầu vào người hấn.

"Hả?" Hấn vốn đã quay người đi rồi, thấy Lang Vương làm thế liền quay người lại tò mò nói: "Ngươi muốn gì?"

Lang Vương há cái miệng sõi to ùng ra, từ miệng nó bay ra một giọt máu màu vàng nhạt, giọt máu này nhìn cực kỳ đặc biệt, đây chính là bản mạng tinh huyết của nó. Mà nó đã quyết định tôn hấn làm chủ!.

"Ngươi muốn đi theo ta?" Vốn là người đọc khá nhiều tiểu thuyết loại này, hấn thừa hiểu giọt máu này có ý gì, thấy Lang Vương có ý đi theo mình, hấn cũng không từ chối. Có một con ma thú cường đại nhận mình làm chủ, ngu gì hấn không nhận.

Đưa tay chạm vào giọt máu, giọt máu như có linh tính, ngay lập tức dung nhập vào người hấn. Trong đầu hấn hiện ra một mối liên kết với Lang Vương.

"Tĩnh. Tĩnh...Thông báo nhận thú nuôi thành công, bắt đầu mở ra hệ thống thú nuôi, xin ký chủ khi nào có thời gian hãy vào tìm hiểu!" Giọng nói của hệ thống làm hấn giật mình, nhưng ngay lập tức hấn liền mừng rỡ, có một chức năng mới tương đương hấn sẽ có một khả năng mới, đề tồn tại ở cái thế giới này, hấn phải có càng nhiều năng lực càng tốt!.

"Chủ Nhân!" Trong đầu hấn truyền đến một ý nghĩ.

"Là ngươi hả?" Hấn quay sang Lang Vương hỏi.

"Vâng thưa chủ nhân!" Lang Vương gật gật cái đầu to ùng.

"Đừng gọi ta là chủ nhân, ta không quen, gọi ta là...Quang đi!".

"Vâng thưa Quang chủ nhân!".

"...." Hấn bóp bóp đầu, Lang Vương thật dễ bảo nhì.

"Ngươi có tên không?"

"Thưa Quang chủ nhân, không có!".

"Từ bây giờ ngươi sẽ tên là Trương..Tuyệt!". Hấn nhìn nhìn bộ lông của Lang Vương thuận miệng nói.

Tội nghiệp Lang Vương nào biết tên phân biệt nam nữ khác nhau, thấy chủ nhân đặt tên cho mình thì tỏ ra vui mừng đáp:

"Vâng thưa Quang chủ nhân!".

"Giờ ngươi ở đây canh gác giúp ta, ai đến thì cứ việc xử đẹp, nên nhớ không được giết, chỉ được đánh cho... cùng lắm là tàn phế! Rõ chưa!".

"Vâng thưa Quang chủ..".

"Ngươi mà nói thêm một câu chủ nhân nữa thì..".

"Vâng!" Lang Vương rất thức thời đáp.

"Hệ thống! Đăng nhập chức năng hệ thống thú nuôi!".

"Đang khởi động, sẽ đưa ký chủ đến màn hình thú nuôi trong 5,4,3,2,1,0... dịch chuyển!".

Một lần nữa, hấn lại ở trong trạng thái linh hồn, ở trước mặt hấn là hình ảnh ba chiều của Lang Vương. Trước đó có một tấm bảng, trên tấm bảng ghi.

"Huyết thống: 99,99% Phong Ảnh Lang, đánh giá: huyết mạch cấp thấp, chi tiết: gồm có các khả năng như sau....., 0,01% Huyết Lang, đánh giá: huyết mạch cấp trung, chi tiết: gồm có các khả năng như sau...".

"Đánh giá khả năng tiến hóa và phát triển: Trung bình".

"Tư chất: tốt".

"Cường hóa: chưa".

"Kỹ năng: Phong nhận, Huyết nhận, Di tốc, Bạo tốc, Cường Hóa".

"Hệ thống chỉ số: Sức mạnh: 101, Tốc độ:150, Thể Chất: 300, Trí Tuệ: 200, Tùy biến: 10".

"Điểm tiềm năng có thể cộng: 10 điểm".

"Tùy Biến? Là cái gì vậy?" Hấn nhìn qua một lượt rồi tò mò hỏi.

"Là khả năng đặc biệt, tăng chỉ số phần trăm bất ngờ!" Hệ thống trả lời.

"Vẫn chả hiểu!" Hấn bó tay nghĩ.

"Nói đơn giản là thế này, nếu tùy biến cao, con Phong Ảnh Lang của ngươi có thể bất ngờ tăng vọt về chất lượng, đây là một chỉ số đầy sự rủi ro!" Từ không nhin nổi, bắt đầu xuất hiện nói.

"Nó có ảnh hưởng đến độ tiến hóa không?".

"Theo lý thuyết là có!".

"Vậy chắc cũng ảnh hưởng đến phát triển nhĩ!".

"Theo lý thuyết là vậy".

"Vậy theo như hệ thống nói thì, bây giờ ta có thể nâng cấp, cường hóa, cho Lang Vương học kỹ năng, thay đổi huyết mạch... giống trong game?".

"Phải!".

"Okay, đơn giản, hệ thống có bao nhiêu điểm tăng hết vào tùy biến!".

"Tiểu Tử, ngươi làm thật?" Từ trường mắt nhìn hấn nói.

"Chứ sao không?" Hấn nhún vai nói.

"Dù sao nó có phé đi chăng nữa, ta chỉ cần reset lại là được!".

"....".

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Rận Chiến Linh Hồn!

"Mọi thứ trên thế gian này đều có linh hồn, dù là một cành cây, ngọn cỏ, thậm chí là đồ vật đều có hồn riêng của nó. Nếu mất đi thì cây sẽ chết, cỏ sẽ diệt, đồ sẽ hỏng. Một cường giả dù có mạnh mẽ đến đâu, mà linh hồn bị hủy diệt thì cũng chỉ còn là một cái bao thịt không hơn không kém. Một người

dù thân thể bị tan nát nhưng chỉ còn dù chỉ là một tia tàn hồn, cũng có ngày trùng sinh sống lại. Chính vì vậy, nên linh hồn cực kỳ quan trọng. Địa tiên tộc ta chủ yếu tu luyện linh hồn mạnh mẽ, dần dần dung nhập tất cả vào linh hồn hóa thành Hồn Thể đặc biệt, nếu nói là mãi mãi không thể chết thì hơi quá, nhưng nếu tu luyện đến tận cùng, nếu còn một tia linh hồn, cũng có thể tìm cách sống lại".

"Phương diện nghiên cứu của ta là y học, chia làm ba bộ gồm: Trị liệu, giải độc, trùng sinh. Nay ta chuyển cho con ba bộ này cùng với phần tu luyện của ta ở địa tiên tộc là linh hồn tăng biến và linh hồn công kích!".

"Như là chồng của ta đã nói với con, giờ thực lực của con vẫn còn quá yếu, nên ta cũng đã phong ấn lại những kiến thức này, đến khi nào đó thực lực con đủ mạnh, thì nó sẽ tự mở phong ấn ra!".

"Bây giờ ta sẽ nói qua về trị liệu.....".

"Và bây giờ đến giải độc! Thế nào là giải độc? Là tìm thuốc giải ư? Không phải! Nếu là người khác thì tìm thuốc để giải độc có thể là cách duy nhất! Nhưng đối với chúng ta thì không! Như ta đã nói, tất cả mọi vật trên thế gian này đều có linh hồn, vậy nếu như con có thể hủy diệt linh hồn của một vật, chẳng phải nó sẽ tan biến hay sao? Vậy thì theo như lý thuyết chẳng phải chúng ta hoàn toàn có thể áp dụng điều này với độc được hay sao?!"

"Tuy nhiên nói thì dễ hơn làm, qua nhiều năm nghiên cứu, ta đã đi đến kết luận, thực sự có thể sử dụng cách này, tuy nhiên, vạn bất đắc dĩ mới nên sử dụng, cái này nói thì dễ thì dễ mà khó thì khó, nguy hiểm thì cũng có mà có lúc cũng không. Hoàn toàn không thể xác định được! Đến ta thực hiện cũng cần phải cẩn thận!".

"Nếu như con thành công! Ta xin chúc mừng nói với con, tất cả mọi độc được trên thế gian này, con đều giải được! Chỉ cần linh hồn của con đủ mạnh!".

Chậm rãi mở mắt ra, thở dài ra một hơi, hần đang từ từ tiêu hóa hết đồng tin tức mà Âu Cơ lưu lại. Từ trước đến nay, quả thực hần hơi bị xem nhẹ tiên thuật của Âu Cơ, cho đến hôm nay, ở cái hoàn cảnh bất buộc này, hần mới thực sự khởi động truyền thừa của Âu Cơ để lại cho hần.

Sự thực cho hần biết, tiên thuật dùng để "cứu người" của Âu Cơ, thực ra còn khủng khiếp hơn khi hần dùng quyền nện vào thân thể người khác, dùng quyền nện là đã nhân đạo lắm rồi đấy!

Về cơ bản thì hần học được ba bộ "y thuật cứu người" cùng với một bộ tu luyện linh hồn và công kích linh hồn. Mấy thứ này hần không biết ở địa tiên tộc có quý hay không, nhưng mà Âu Cơ dù gì cũng là công chúa, chắc mấy bộ này cũng phải được phân loại vào hàng tuyệt phẩm chứ chẳng chơi.

Lắc lắc đầu, đánh tan đi mọi suy nghĩ lung tung khác, hần đứng dậy tiến lại chỗ ba người đang hôn mê bất tỉnh.

Đừng hỏi tại sao bọn họ lại lăn ra bất tỉnh, căn bản trong khoảng thời gian hần đi xem xét hệ thống thú nuôi thì độc tính của họ phát tác, bất tỉnh là may rồi đấy, hần cứ tưởng là mấy người này đã đi du lịch ở âm phủ cùng nhau hết rồi thì hổng biết.

Về thương thế thì Trúc Anh và Lăng Thiên nặng nhất, Trúc Anh do dùng bí thuật nên bây giờ kinh mạch đã hầu như đứt ra từng đoạn một, nếu sống được thì chỉ e rằng sẽ trở thành phế nhân. Đầu khí tán hết, cho nên chất độc không còn bị đầu khí áp chế, chính vì vậy nên là người có khả năng ra đi sớm nhất.

Lăng Thiên thì tình huống khá là bi kịch, đầu khí của Lăng Thiên vốn khá mạnh, đạt đến cấp độ đại đầu sư, nhưng trong cơ thể Lăng Thiên vốn đã bị một loại độc khác, phải khổ khổ lắm mới dùng phần lớn đầu khí áp chế được, nay lại bị thêm một loại nữa, khiến thể cân bằng bị phá vỡ, dẫn đến tình trạng đầu khí tán loạn mà độc được thì lại bắt đầu xâm lấn cơ quan nội tạng.

Lăng Bạch thì đỡ hơn, ngoài bị ăn mấy phát đập vào người ra thì hầu như khá là ổn, đấy là chưa kể đến mấy loại độc được đang bắt đầu gặm nhấm cơ thể, tuy nhiên nếu nói về mức độ nguy hiểm thì không thể nào bằng hai người kia được!.

"Được rồi, làm thôi kéo tạch hết thì xong" Hần nhìn nhìn một lúc rồi lắc đầu nói.

Hần bắt đầu kết ấn, dù gì hần mới làm lần đầu cho nên vẫn hơi bị trức trặc không được liền mạch cho lắm. Tuy nhiên cũng có thể coi là tạm chấp nhận được, từ tay hần bắt đầu tụ tập lại những luồng khí màu trắng nhàn nhạt, nếu nhìn từ ngoài vào thì có thể thấy nó giống như là một lớp sương mù mỏng, bắt đầu từ tay hần, dần dần tỏa ra, rồi bao bọc quanh cơ thể của ba người Lăng Thiên.

Chưa kịp để hần thở phào nhẹ nhõm là giai đoạn một đã xong, thì hệ thống lại đột nhiên có một thông báo làm hần giật mình, chả hiểu đầu của tai nghe gì cả đã bị lôi đến một không gian xa lạ.

"Kết nối thành công, trận chiến linh hồn khởi động!".

Trong một đình viện, có một cô bé rất đáng yêu, chỉ khoảng hơn mười tuổi, đang ngồi trên một tảng đá to, đưa đôi mắt trong veo lên nhìn bầu trời một cách chăm chú.

"Ngọc nhi? Muội sao vậy?" Trúc Anh từ trong nhà bước ra, nhìn thấy muội muội mình đang ngẩn ngơ nhìn trời, nàng liền mỉm cười tiến đến ôm vai Trúc Ngọc dịu dàng hỏi.

"Tỷ có thấy những đám mây trên kia rất kỳ lạ không?" Trúc Ngọc vẫn nhìn bầu trời đăm đăm, không, đúng hơn là nhìn những đám mây kia, lặng lẽ nói.

"Sao? Có gì lạ à?" Trúc Anh cười nhẹ đáp.

"Không hiểu sao muội lúc nào cũng có cảm giác là mình đang quên đi cái gì đó!" Trúc Ngọc quay lại mỉm cười thờ dài nói.

"Hừ! Mới tí tuổi đầu mà ra vẻ già cả lắm gì hả, còn cười mỉm thờ dài nữa chứ!" Trúc Anh thấy thế liền bật cười nói, hình ảnh một cô bé mười hai mười ba tuổi cố gắng làm động tác thể hiện sự "cao thâm mịch trác" thực sự rất đáng yêu và buồn cười.

"Đã hoàn thành xong bài tập ngày hôm nay chưa đó?" Trúc Anh ra vẻ tức giận, chống tay vào sườn nói.

"Khó lắm muội không muốn học đâu!" Trúc Ngọc xua xua tay nói.

"Không học cũng phải học, muội là người có thiên phú nhất của tộc ta, theo như các vị trưởng lão đã tính toán, với thiên phú của muội thì bây giờ có thể luyện được nhất phẩm đan dược mới đúng chứ, tại sao bây giờ đến cơ bản còn không nắm chắc hả?" Trúc Anh cốc đầu Trúc Ngọc nói.

"Luyện được sư nhảm chán lắm, suốt ngày phải ngồi một chỗ, muội không thích!" Trúc Ngọc ôm đầu đáng thương nhìn Trúc Anh nói.

"Oa! Đáng yêu quá, ra cho tỷ tỷ xem cái nào!".

"A! Không! Ai cứu mạng với, có người khi dễ...".

"Tiểu nha đầu nhà người mau đứng lại! Tỷ tỷ đây chỉ ôm với tiện thể hôn mấy cái thôi mà!".

"Ngọc nhi... Ngọc nhi...dậy, mau dậy đi, nhanh lên".

Tiếng nói của Trúc Anh làm Trúc Ngọc giật mình tỉnh giấc, thấy bên ngoài vẫn còn tối liền quay sang hỏi Trúc Anh: "Sao vậy tỷ tỷ?".

Trúc Anh lúc này gương mặt đầy vẻ sợ hãi và lo lắng, nhưng nàng vẫn cố nở ra một nụ cười nói: "Haha..Chúng ta... Chúng ta chôn đi chơi đi!".

"Vào lúc này sao? Nhưng muội buồn ngủ lắm!" Trúc Ngọc ngáp dài đáp.

"Không đi cũng phải đi! Nếu không tỷ tỷ giận! Sẽ không thèm để ý đến muội nữa!". Trúc Anh hừ nhẹ một cái nói.

"A! Rồi muội đi muội đi a! Khó quá!" Trúc Ngọc thấy thế liền lật đầu lia lịa, sau đó kêu khổ một cái rồi bắt đầu đứng dậy mặc quần áo.

"À không cần mặc, tỷ đã chuẩn bị hết trong túi này rồi! Đi thôi, nhanh nào!".

Hai người dón dến bước đi trong bóng tối, xuyên qua vườn cây của đình viện, đến một con đường bí mật mà chỉ có hai chị em biết. Đến một chỗ có tảng đá to được bao bọc bởi một lùm cây khá lớn, nếu nhìn qua thì không thể thấy điều gì bất thường, Trúc Anh liền tiến lại, đập đập vài cái vào tảng đá, tảng đá liền tự động mở ra, lộ ra một hướng đi thông ra bên ngoài.

Trúc Anh quay lại, nhìn Trúc Ngọc một cái thật sâu, sau đó bất chợt ôm thật chặt nàng một cái, rồi mỉm cười nói: "Tỷ quên đồ, muội bây giờ cầm cái túi này, đến từ lâu lần trước đợi tỷ, nhớ đặt phòng nhé, nếu ngày mai tỷ không đến thì có lẽ đã bị gia gia bắt..... Ha ha.. Muội đừng về nhà, hãy đến trang viện bí mật của tỷ muội chúng ta, ở đó đến một tháng sau hãy về, không thì gia gia sẽ giận đó, sẽ nhốt tỷ lâu hơn, như lần trước đó, nhớ chưa!".

"Tỷ? Sao tỷ lạ vậy?" Trúc Ngọc dù sao cũng là thân sinh tỷ muội với Trúc Anh, tâm ý tương liên, thấy tỷ tỷ nàng có vẻ khác lạ, nàng cũng cảm nhận được chút gì đó không tốt đang diễn ra.

"Hả? Không sao cả! Muội mau đi đi! Đợi tỷ ở đó nhé" Trúc Anh thấy vậy liền ra vẻ giận dữ nói sau đó đứng dậy, chuẩn bị đi.

"Được rồi... Tỷ nhớ ra đó.. Tỷ hứa nhé!".

"Ừ..Tỷ hứa!" Trúc Anh quay người bước đi, không dám quay lại nói, từ trên mặt nàng, hai dòng nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Trúc Ngọc đứng tại đó hồi lâu, cứ đứng ngồi không yên, một phần nàng muốn làm theo lời tỷ tỷ mình, nhưng phần khác, tận sâu thẳm trong nàng, luôn có một giọng nói, thúc dục nàng phải quay lại, giọng nói này ngày càng lớn, cuối cùng nó đã chiến thắng, Trúc Ngọc cắn răng một cái, dón dến quay lại đường cũ.

Càng tiến lại gần trang viên của gia tộc mình, Trúc Ngọc càng nhủ mảy lại, nàng nghe thấy những tiếng ồn ã khó hiểu, hình như là tiếng người gào thét. Sau đó nàng hốt hoảng, chã lẽ gia gia đã phát hiện mình trốn đi chơi rồi hay sao.

Nhưng rồi, rất nhanh thôi, Trúc Ngọc đã phát hiện ra là không phải như vậy, trước mắt nàng là một cảnh tượng cực kỳ khủng khiếp. Xác người chất thành đống, những tộc nhân của gia tộc mình, bị một đồng người không rõ nguồn gốc, cầm những thanh vũ khí sáng loáng, chém giết toàn bộ.

Trúc Ngọc sợ hãi, nàng trốn trong một góc tường khuất, nàng co đúm người lại, ôm đầu khóc không thành tiếng. Trúc Ngọc thực sự rất sợ, nàng phải làm gì đây, những gương mặt người chết, hình ảnh chân tay, lực phủ ngũ tạng máu me đầm đìa cứ ám ảnh nàng. Nhưng rồi nàng nhớ đến, tỷ tỷ mình, nàng chỉ còn có tỷ tỷ, nàng....Phải đi tìm Trúc Anh.

Trúc Ngọc cố gắng đứng lên, rồi tiến từng bước cẩn thận về căn phòng của tỷ tỷ mình, nàng đẩy cửa bước vào, không có ai ở đó cả, chỉ có một cái xác của một nam đỉnh ở đó, cái xác này nhìn qua cực kỳ tàn tạ đến không nhận ra, mặt thì nát hết không rõ dung mạo, máu tươi chảy ra thành một vùng đen đặc, trên tay người này còn cầm một đồng trang sức của Trúc Anh, chắc là bị giết lúc đi ăn trộm trang sức, trong khi gia tộc bị tấn công.

Lúc nàng đang định quay lại, thì có hai bóng người đã đứng ở sau lưng nàng. Đây là hai người đàn ông trung niên, mặt mũi cực kỳ đáng sợ và xen lẫn chút gì đó khác lạ, nhất là ánh mắt của họ nhìn nàng khiến nàng cực độ khó chịu, nhưng không hiểu sao, nàng nhìn hai người này lại có chút cảm giác quen thuộc?.

Hai người này chẳng nói một câu, liền nở ra một nụ cười quái dị, sau đó không chừa nàng rồi bắt nàng uống hai gói bột kỳ lạ.

Dù nàng có kêu cứu, có kêu gào đến đâu cũng vô ích, chống cự ra sao với hai người trước mặt này, một cảm giác tuyệt vọng dâng lên trong lòng nàng.

Quần áo nàng bị chúng dần dần xé rách, chúng như muốn chơi đùa vậy, nàng cố gắng chống lại nhưng không nổi, người nàng bắt đầu nóng lên một cách kỳ lạ, đầu óc dần trở nên trống rỗng, điều duy nhất nàng nghĩ đến, không phải là Trúc Anh, không phải là gia tộc hay chuyện mình đang chuẩn bị bị chúng làm nhục, mà là:

"Hình ảnh này....Rất quen thuộc!"

Đến lúc chúng chuẩn bị thực hiện cái hành vi cảm thú đấy, nàng bất chợt quay đầu lại, nhìn, nhìn thật kỹ vào gương mặt nam đỉnh đang nằm dưới đất, nàng thấy, nam đỉnh kia cũng đang mở mắt nhìn nàng! Gương mặt này rất quen, nàng đã thấy ở đâu rồi nhỉ? Hình như? Là qua...MỘT CÁI GIƯỜNG!.

"Àm!" Một tiếng nổ vọng ra trong tâm trí nàng, nàng cuối cùng đã nhớ nàng là ai.

Không! Phải là hắn là ai, hắn đã nhớ ra tất cả, hắn làm sao lại có mặt ở đây, vì cái hệ thống chết tiệt này chứ đâu!

"Hai tên khốn này cút ra khỏi người ông!" Hắn vận sức, đập cho hai tên đàn ông trung niên một cái, khiến bọn chúng biến thành gà biết bay, bay theo hình vòng cung rồi rớt xuống đất.

Hắn đứng dậy nhìn qua một lượt, đây hắn là ký ức của Trúc Anh, vậy đây chính là "Trần Chiến Linh Hồn" mà hệ thống đã nói?.

Hắn trầm ngâm suy nghĩ, càng nghĩ hắn càng trở nên kinh hãi, đây hắn được gọi là ảo cảnh đi, nhưng ảo cảnh này thực sự quá thật, nếu ở trong phút cuối hắn không tỉnh lại, vậy chả phải là theo "kịch bản" thì hắn sẽ bị hấp diêm đến chết sao?.

Nhưng có một điều làm hắn không hiểu, cái hệ thống này liên tục làm ra những cái để hắn quên đi bản thân mình, như vậy là sao? Nó chỉ đơn thuần là muốn thử thách mình, hay có ý đồ khác. Vì cho đến tận bây giờ, hắn vẫn có cảm giác hoảng hốt, như hắn không phải là hắn, mà hắn là Trúc Ngọc vậy, cảm giác này thực đến đáng sợ.

"Cái...gì thế này?" Hắn bây giờ chợt phát hiện ra một điều, hắn vẫn còn ở hình dạng Trúc Ngọc, mà không thể biến trở lại thành hình dạng cũ được.

"Chả lẽ đây là điều hệ thống muốn? Muốn mình dùng hình dạng này để thực hiện một cái gì đó?" Càng nghĩ hắn càng thấy có khả năng

"Nhưng mà trước hết..." Nhìn qua cái bộ quần áo không còn hình của hắn đang mặc, hắn trầm mặc, đây là hắn còn không để ý đến một số bộ vị "khác lạ" trên cơ thể hắn lúc này.

Chưa kịp để hắn làm gì, hai người đàn ông trung niên đã từ ở dưới đất đứng dậy rồi tiến lại phía hắn.

Hắn ngạc nhiên, đúng vậy là ngạc nhiên, với sức mạnh của cơ thể hắn, đủ để một đập đấy khiến hai tên kia đi chầu trời rồi mới phải chứ, tại sao mà bọn chúng vẫn còn sống và khỏe mạnh như cũ thế kia.

Âm thầm vận động sức mạnh, hắn hoảng sợ nhận ra tất cả sức mạnh của hắn đã biến mất! Trong cơ thể hắn lúc này, hoàn toàn trống rỗng, giống như là hắn chưa từng có những khả năng đó vậy.

"Thế này là thế nào?" Hắn đề phòng lùi lại, nhìn hai tên trước mặt, dù rơi vào tình huống này hắn cũng không hoảng sợ, ít nhất là khả năng cận chiến của hắn vẫn còn!.

"renewal taewondo, bo bup!" Tuy đã lâu rồi hắn không sử dụng, nhưng cảm giác này hắn vẫn còn nhớ được.

Chỉ trong chớp mắt, hắn đã di chuyển rất nhanh đến phía bên hông của tên trung niên bên trái, tung một quyền lên sườn hắn.

Tên trung niên đưa tay ngăn cản, hắn cười thầm, hắn chờ chính là như vậy, hắn mượn thế xoay người, một chân kẹp vào tay của người đàn ông vừa đưa ra, chân kia bật lên, tông đầu gối vào thái dương của tên đó, đây chính là hoe grab trong renewal taewondo.

Chưa hết, tiếp tục thúc chân lên phía trước, cơ thể hắn liền xoay tròn trên không trung, hắn bỏ chân đang kẹp tay người trung niên kia ra, mượn lực đá thẳng vào đầu tên còn lại.

Tên này thấy đồng bạn mình bị tập kích, dù sao cũng có đề phòng, liền đỡ được một đòn đánh của hắn, hắn thấy vậy liền mượn thế bật ra đằng sau, rồi nở một nụ cười nhạt, tất cả đều đã nằm trong tính toán của hắn.

"Jin mori original: Blue dragon kick!".

Một hư ảnh con rồng màu xanh cực lớn xuất hiện, theo chân phải của hắn bắt đầu rít gào, mang theo khí thế cực độ khủng bố tấn công cả hai người trung niên. Hai người này hoàn toàn không thể có khả năng chống đỡ, ăn trọn cú skill cuối của hắn, liền bay ra ngoài, vừa bay vừa phun máu tươi kèm theo vài mảnh nội tạng.

"Trúc Ngọc? Muội....?" Trúc Anh nằm ở dưới đất, trừng mắt nhìn một màn trước mặt, hoàn toàn không thể tin tưởng được, ngỡ ngàng nói.

"Trúc Ngọc sao? Ta không phải...." Hắn im lặng nhìn Trúc Anh, nhìn thấy ánh mắt của Trúc Anh, hắn không nở phá hỏng ảo tưởng này, vì trong ánh mắt đó, có chứa một phần kinh ngạc, cùng chín phần mừng rỡ rõ rệt.

Cuối cùng hắn như làm ra một quyết định gì đó, liền quay lưng đi, bất chấp những lời kêu gọi của Trúc Anh, lạnh lùng nói một câu:

"Tỷ...Một ngày nào đó...Hãy vượt qua ta... Và hãy tìm ta trở lại!".

Trúc Anh ngỡ ngàng nhìn bóng lưng cô độc nhỏ bé của muội muội mình trong màn đêm, nước mắt nàng tuôn rơi, nàng không biết tại sao muội muội mình lại trở nên lợi hại và lạnh lùng như vậy, nhưng câu nói của Trúc Ngọc đã cho nàng một mục tiêu, đó là trở nên mạnh mẽ và đi tìm cô em gái nhỏ của mình trở về.

Hắn không biết, hắn vừa thay đổi ký ức của Trúc Anh, thay đổi cả mục đích sống của nàng. Hiện tại, Trúc Anh ngoài mục đích báo thù ra, kể từ bây giờ trong thâm tâm nàng luôn thầm nhủ rằng: "Muội muội mình còn sống...".

Có thể cả cuộc đời này, nàng vẫn sẽ cố gắng đi tìm Trúc Ngọc, nhưng nàng sẽ không bao giờ tìm được nữa, vì sự thật là Trúc Ngọc đã chết, đã không còn trên thế gian này!

"Hoàn thành mục tiêu trận chiến linh hồn, thay đổi thành công ký ức của người liên kết, thưởng 1000 điểm, hoàn thành thưởng 1500 điểm và một thẻ cường hóa may mắn!" Giọng nói điện tử của hệ thống đưa hắn trở lại thế giới thật.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Ta Vẫn Là Ta! ...

Chậm rãi mở mắt ra, trong mắt hắn hiện lên một nỗi phức tạp hiếm thấy, số phận hắn đúng là kỳ lạ, tiếp nhận ký ức của Tiêu Thanh Y đã đành, nay hắn lại một lần nữa sống trong ký ức của Trúc Anh trong vai trò của Trúc Ngọc, khiến hắn gần như có thêm một loại ký ức khác.

Cũng may linh hồn của hắn cực mạnh nên thần trí mới bình thường, nếu yếu một chút thì không biết sẽ ra sao, nặng thì trực tiếp mất mạng, nhẹ thì thần kinh dở hơi, cả đời lảm cẩm.

"Trận chiến linh hồn này là gì? Tại sao lại như vậy? Tại sao lại phải thay đổi ký ức của người khác mới coi là hoàn thành? Tại sao....." Một loạt các câu hỏi hiện ra trong đầu hắn, vì hắn cảm thấy rằng, trận chiến linh hồn hết sức quý dị, hắn hoàn toàn không thể rõ, nguyên nhân và mục đích tại sao hắn phải làm như vậy.

"Tiêu tử! Trận chiến linh hồn được đặt ra nhằm mục đích huấn luyện mà thôi, còn về nguyên nhân tại sao thì về sau ngươi sẽ hiểu, việc luôn luôn nhớ và khắc sâu trong tâm trí và linh hồn của mình việc mình là ai cực kỳ quan trọng" Từ thờ dài nói.

"Nhưng mà tại sao phải thay đổi ký ức người khác?" Hắn cất tiếng hỏi.

Không có ai đáp lại hắn, kể cả Từ và hệ thống, dù hắn có kêu hỏi thế nào đi chăng nữa cũng không có hồi đáp lại.

Trầm mặc một lúc lâu, hắn càng ngày càng có cảm giác cần phải đề phòng hệ thống, đây là một loại trực giác mách bảo hắn, hệ thống... có lẽ không phải là cái gì đó tốt cho lắm!

"Dựa vào chính mình vẫn là tốt nhất!" Hắn lẩm bẩm.

Ở trong hệ thống, ánh mắt Từ nhìn hấn đầy vẻ tán thưởng, sau đó lại có chút hả hê, Từ cũng lầm nhảm một mình: "Hấn đã bắt đầu đề phòng rồi, vậy ngươi định làm gì đây hả?".

Tiến lại gần quan sát trạng thái của Trúc Anh một lúc, hấn kinh ngạc phát hiện ra, tất cả thương thế của Trúc Anh đều khỏi hẳn, thậm chí chả có một vết thương nào, cứ như Trúc Anh chưa từng trải qua bất cứ chuyện gì xảy ra vừa nãy vậy. Sau khi kiểm tra một lượt để chắc chắn không có gì bất thường, hấn mới quay sang nhìn hai người còn lại.

"Giai đoạn một đã xong, bây giờ chỉ cần.." Ánh mắt hấn chợt biến đổi, trở nên nghiêm túc hơn nhiều, hấn tiếp tục kết ấn rồi sau chỉ vào hai người bọn Lăng Thiên một cái, nói một tiếng: "Hiện!".

Lời vừa dứt, từ trong cơ thể của hai người mơ hồ hiện ra hai cái bóng kỳ lạ, cái bóng này rõ dần rồi cuối cùng hoàn toàn hiện hình. Hấn nhìn kỹ thì xác định chắc chắn, đây là hai con quái vật cực kỳ kinh khủng, nếu ở thế giới của hấn mà dùng hai hình mẫu này đóng phim kinh dị thì chắc chắn sẽ rất thành công.

Một cái bóng thì hình dáng một con chuột khá to, nhưng nó lại có đuôi rất, mõm thì là hai cái càng của bò cạp, cái lưỡi thè ra như rắn, trên mình mọc đầy gai nhọn và mơ hồ có cả cánh và lá cây ở trên đó.

Cái khác nếu nhìn sơ qua thì dễ coi hơn một tý nhưng cũng chả khá hơn là bao, nó có hình một cái cây, trên đó thì lúc nhúc cơ man nào là dòi bọ rắn rết, thập cẩm các loại côn trùng độc được. Nếu quan sát kỹ thì cái này còn kinh dị hơn là con chuột to kia.

Theo như Âu Cơ đã nói cho hấn, đây là thể hỗn hợp của độc được trong cơ thể hai người, vì nó đã là độc được nên các thành phần trong đó bị hòa tan và trộn lẫn với nhau, chính vì vậy nên linh hồn thể của chúng mới hỗn tạp và kinh dị như vậy.

Điều hấn sắp làm kỳ thực ẩn chứa nguy hiểm vô cùng, đó là hấn đã đem "sức sống" truyền vào trong linh hồn của lũ độc được khiến chúng hiện hình. Căn bản linh hồn là một lĩnh vực hết sức thần bí và quỷ dị khó lường, biết bao nhiêu thế hệ đã cố gắng tìm hiểu mà vẫn không thể nào hiểu tường tận về nó, linh hồn vẫn là một thứ kỳ diệu và khó lý giải được.

Hầu hết mọi vật đều có linh hồn, cái đó là đúng! Nhưng mà linh hồn có sự sống thì lại khác, vì nếu nó có sự sống thì nó sẽ biết suy nghĩ và hành động, chính vì điều đó nên cho một linh hồn vô tri thành một linh hồn có sự sống là một điều hết sức nguy hiểm, hấn có thể bị cắn trả bất cứ lúc nào!.

Bầu giờ thì mọi chuyện khá là đơn giản, nếu như hấn có thể tiêu diệt được bọn chúng thì không nói làm gì, độc được sẽ tự khắc tiêu tan, còn nếu hấn bị bọn này "nuốt chửng" thì thôi xong, hậu họa hoàn toàn có thể tính được!.

Hai linh hồn độc được sau khi xuất hiện, liền ngay lập tức rít gào rồi lao đến tấn công hấn. Hấn cười nhạt, tuy chúng thật là có linh trí, nhưng vẫn thuộc loại cấp thấp, chỉ biết cắm đầu tấn công chứ không biết đối thủ là ai, và đối thủ có thể làm được những gì, e rằng linh trí của chúng lúc này chắc chỉ bằng ma thú cấp một, hoàn toàn là làm việc theo bản năng là chính.

"Mấy chú muốn cắn anh? Ok vào cắn đi!" Hấn dang tay, ra vẻ sẵn sàng tiếp nhận.

Tuy hai con này không biết hấn định làm gì, nhưng thấy hấn không phản kháng thì lộ vẻ mừng rỡ, lập tức lao vào. Nhưng chưa chạm được đến người hấn, bọn chúng đã lộ ra vẻ hoảng sợ rồi ngay lập tức lùi lại, cảnh giác nhìn hấn.

"Phản ứng nhanh đấy! Nhưng thôi anh không có nhiều thời gian, siêu độ các chú nhanh để anh còn đi làm nhiệm vụ" Hấn cười cười, rồi ngay sau đó sắc mặt hấn biến đổi, hấn muốn xem xem, khả năng mạnh nhất của hấn ở lĩnh vực này sẽ là như thế nào!.

Từ trong cơ thể hấn dần dần bốc lên các luồng ánh sáng màu xanh và màu nâu nhạt, chúng dần dần ngưng tụ lại ở xung quanh người hấn. Rồi một hình ảnh cực kỳ khủng bố diễn ra. Từ trước ngực hấn, một cái chân rồng từ từ đưa lên, sau đó là đầu rồng dữ tợn, cuối cùng là cả một con rồng mang theo khí tức cuồng bạo và hoang dã, từ trong cơ thể hấn thoát ra ngoài.

Chưa hết, từ sau lưng hấn cũng có một bóng người dụt ra, người này toàn thân tràn ngập tiên khí, nhìn không rõ khuôn mặt, nhưng tổng thể làm cho người ta có cảm giác phiêu dật xuất trần, cao không thể với tới.

Đáng nhẽ chuyện đến đây là hết rồi, nhưng không hiểu sao hấn luôn có một cảm giác thôi thúc, muốn hấn chuyển sang trạng thái băng long. Làm theo bản năng mách bảo, tóc hấn dần dần chuyển sang màu lam, hai mắt đổi sang màu lục, người lớn thêm một vòng, một đôi cánh băng tuyết mỹ cũng dần dần xuất hiện.

Thế nhưng hình ảnh tiếp theo cũng làm hấn hết hồn, tất cả những trạng thái đó của hấn liền "đứng" qua một bên. Đứng vậy là bước qua một bước! Hấn ngưng thần quan sát, chỉ thấy cơ thể hấn đã trở về trạng thái bình thường, con bên phải hấn đang có một "người" khác, là hấn ở trạng thái băng long tộc. Nhưng hấn vẫn có cảm giác, đây không phải là hấn, đây là một cá nhân hoàn toàn khác!.

Đầu hấn xoay chuyển rất nhiều ý nghĩ, tự nhiên hấn nghĩ ra một chuyện gần như không có khả năng, nhưng hấn vẫn run run hỏi: "Lam.Lam Nguyệt?".

Lam Nguyệt quay sang nhìn hấn, hấn có thể rõ ràng thấy được, khuôn mặt này tuy có một số đặc điểm giống hấn, nhưng đã dần dần trở lại giống khuôn mặt của Lam Nguyệt.

Khẽ gạt đầu rồi lắc đầu một cái với hấn, Lam Nguyệt nhìn hấn một lúc rồi lại bước về, một lần nữa dung hợp lại với hấn.

Nhiều mây suy nghĩ, hắn nhìn nhìn bọn linh hồn độc được đang sợ hãi co cụm lại một chỗ, khẽ phát tay. Con rồng liền không nhiều lời, ngay lập tức bay đến, chộp hai chộp khiến cho hai linh hồn kia lập tức tan nát.

Xong xuôi hết mọi việc, con rồng và tiên ảnh kia rất ngoan ngoãn, hóa thành một luồng ánh sáng, một lần nữa chui vào cơ thể hắn.

Hắn bước đến bọn Lăng Thiên kiểm tra một lượt, thấy không còn việc gì nữa, liền trèo lên một cành cây to, sau đó trầm tư nghĩ ngợi.

Trong khoảnh khắc Lam Nguyệt xuất hiện trở lại, ở hang động cũ nơi hắn sống, có một bóng đen mình đầy máu me nằm đó.

Bóng đen này như cảm nhận thấy một cái gì đó, liền cố sức ngồi dậy, ánh mắt hướng về phía xa, một giọng nói khàn khàn cực kỳ khó nghe như tiếng kim loại chạm nhau, cất lên: "Lam Nguyệt? Là nàng sao?".

Hơi lửa ấm áp làm cho Trúc Anh tỉnh lại, nàng có cảm giác như rơi vào một giấc ngủ sâu, rất sâu. Tại đó nàng một lần nữa sống lại những ngày tháng hạnh phúc trong quá khứ và tất nhiên, cả cái ngày khủng khiếp đó một lần nữa. Ký ức dần dần trở lại trong đầu nàng, nàng liền giật mình ngồi dậy, cảnh giác nhìn xung quanh.

Cảnh tượng đầu tiên làm nàng cực kỳ bất ngờ, Lăng Thiên đang quỳ ở dưới đất, liên tục đập đầu như để cầu xin một cái gì đó với vị "tiền bối" trước mặt.

"Ân nhân, xin hãy cho ta theo người! Cái mạng này là do ân nhân cứu lại! Vì vậy mạng của ta cũng sẽ do ân nhân nắm giữ!".

"Ta nói rồi! Là ngươi phúc lớn mạng lớn khiến hai độc tự tiêu trừ với nhau, không phải do ta!" Vị tiền bối lắc đầu nói.

"Nhưng ngài cũng có ơn cứu mạng tất cả chúng ta!" Lăng Bạch cũng quỳ ở bên nói.

"Ta cứu các ngươi hồi nào? Là do bọn chúng chộp vào ta trước nên mới vậy! Ngươi nghĩ ta có rảnh hơi sức cứu các ngươi sao? Các ngươi sống chết thế nào đâu liên quan đến ta!".

"Sống chết của ta không liên quan sao?" Trúc Anh nhẹ giọng lầm bầm. Không hiểu sao khi nghe thấy câu nói kia, Trúc Anh lại có một cảm giác đau lòng mãnh liệt, và nàng cũng có một cảm giác cực kỳ khó hiểu, như là nàng đã từng quen biết người trước mặt từ rất lâu rồi.

Hắn có thể cảm nhận rõ sự đau lòng và thất vọng trong câu nói kia của Trúc Anh, hắn lại không thể tự chủ được nhớ lại những ký ức trong "trận chiến linh hồn", khẽ lắc đầu một cái, hắn nhẹ giọng đáp: "...Ta... Nói chung là các ngươi không đi theo ta được!".

Quả thực là "trận chiến linh hồn" đã để lại ảnh hưởng khá lớn đối với hắn.

"Ta biết ta không đủ tư cách để theo ân nhân, nhưng chỉ cần ân nhân có việc gì sai bảo, ta nguyện sẽ bằng mọi giá thực hiện được!" Lăng Thiên ánh mắt nghiêm túc nói.

"Tốt lắm! Các ngươi muốn trả ơn ta sao? Vậy được! Dẫn ta đến Thanh Sơn Trấn rồi chúng ta hết nợ ân tình!" Hắn phát tay áo nói.

"Ân nhân..." Lăng Thiên cúi đầu nói.

Trúc Anh ngơ ngác nhìn hắn như muốn nói gì cuối cùng lại thôi, hắn khẽ thở dài một tiếng sau đó nhảy lên cành cây cao, tiếp tục ngắm trời đêm.

Tối ngày thứ ba, hắn dưới sự chỉ đường của Lăng Thiên cuối cùng cũng đến được Trấn Thanh Sơn cạnh Tinh Đầu Đại Sâm Lâm. Nhìn thị trấn sầm uất, đông đúc những người, hắn khẽ thở dài. Không khí này rất lâu rồi, hắn mới lại thấy được. Liếc mắt nhìn bọn Lăng Thiên một cái, hắn khẽ gật đầu rồi cả người biến mất trong đám đông.

Lăng Thiên thấy vậy liền lắc đầu, Lăng Thiên biết giữa mình và ân nhân có một khoảng cách cực lớn, sợ rằng cả đời này cũng không mong trả hết nợ này. Tuy ân nhân đã nói là không liên quan gì đến người cả, nhưng Lăng Thiên biết tất cả mọi chuyện vì vốn trong lúc đó, Lăng Thiên đã tỉnh lại.

Trúc Anh nhìn hắn biến mất ngay trước mắt, một cảm giác mất mát một lần nữa xuất hiện trong lòng nàng, nàng có cảm giác như mình vừa đánh mất một cái gì đó cực kỳ quan trọng vậy.

Thấy vẻ thất thần của Trúc Anh, Lăng Bạch quay sang hỏi: "Trúc Anh? Tỷ có làm sao không?".

"Không. Không! Ta không sao!" Trúc Anh giật mình lắc đầu nói.

Chúng ta kiếm một nơi nghỉ qua đêm đã, Lăng Thiên nhìn xung quanh một lượt rồi nhẹ giọng nói.

Ba người rất nhanh đến một túp lều quen thuộc, rồi thuê hai phòng, một phòng dành riêng cho Trúc Anh, phòng còn lại cho Lăng Thiên và Lăng Bạch ở. Dù gì hay người cũng là thân anh em, sống một phòng cũng chả có gì là bất tiện cả.

Trúc Anh ngồi ngơ ngẩn nhìn bầu trời đêm, trong lòng nàng hỗn độn các cảm xúc khó tả khiến nàng không thể nào ngủ được. Đột nhiên, có một cơn gió thổi vào, làm tắt đi ngọn đèn trên bàn, khiến cả phòng rơi vào tối tăm.

Trúc Anh giật mình nhưng không kinh hãi, nàng rất nhanh trong định rút trường kiếm bên người ra. Thế nhưng, có hai bàn tay nhỏ bé bịt lấy mắt nàng, rồi một giọng nói khiến nàng run rẩy cất lên:

"Tỷ tỷ à! Đoán xem ai đây?".

Giọng nói này mơ ngủ nàng cũng nghe thấy, giọng nói này mang theo bao nhiêu yêu thương và cả tiếc nuối cùng hối hận luôn tròn theo trong lòng nàng, đây là một giọng nói khắc cốt ghi tâm đối với nàng.

"Sao? Tỷ không đoán ra à? Thế thì phạt nha! Phải mua kẹo cho muội đó!".

"Muội.. Là muội!" Trúc Anh muốn quay ra, gạt đi cánh tay kia để nhìn rõ xem, có phải là Trúc Ngọc hay không, thế nhưng người sau lưng lại nói tiếp:

"Nếu tỷ mở mắt ra, muội sẽ biến mất mãi mãi!" Trúc Ngọc thở dài nói.

"Hứa với muội là sẽ không được mở mắt!" Trúc Ngọc cười nhẹ rồi thì thầm nói.

"Tỷ.. Tỷ hứa!" Trúc Anh gật đầu run run nói.

Trúc Ngọc chần chờ một lúc rồi cũng thả đôi bàn tay ra. Trúc Anh đấu tranh tư tưởng rất lâu, cuối cùng không dám mạo hiểm để mất đi cơ hội này, nàng ngay lập tức quay lại, ôm lấy Trúc Ngọc rồi khóc không thành tiếng.

Trúc Ngọc hơi cứng người nhưng sau đó thả lỏng ra, đưa cánh tay nhỏ bé ra vỗ vỗ lưng Trúc Anh nói: "Tỷ tỷ thật là ngốc, làm sao phải khóc?".

"Không tỷ không khóc! Tỷ rất vui!" Trúc Anh cố gắng ngừng khóc rồi nở ra một nụ cười nói.

"Còn nói dối là không khóc? Chả phải hồi bé tỷ dạy muội là không được nói dối sao?" Trúc Ngọc hừ nhẹ cái rồi cười nói.

"Lần đầu tiên muội nói dối trốn đi chơi bị gia gia bắt vào hậu viên không cho ăn cơm một ngày, tỷ lên mang thức ăn cho muội cuối cùng bị bắt luôn đó còn gì!" Trúc Ngọc cười nói.

"Ừ đúng rồi! Lần đó là tỷ..." Trúc Anh cũng vui vẻ đáp lại.

Hai người ngồi tâm sự với nhau đến tận trời gần sáng, tuy nhiên Trúc Anh và Trúc Ngọc cũng gần như tâm ý tương thông, cả hai người không đề cập gì đến ngày hôm đó và chuyện về sau cả, chỉ ngồi ôn lại những kỷ ức cũ mà thôi.

Quan sát ngoài trời một lúc, Trúc Ngọc thở dài nói: "Tỷ! Trời sáng rồi, muội phải đi...".

Nói chưa dứt câu thì Trúc Anh vội vàng ngắt lời nói: "Chúng ta đi ngủ đi, tỷ muốn ôm muội ngủ như lúc trước!".

"Điều này... Thôi được rồi!" Trúc Ngọc chần chờ một lúc cuối cùng cũng đáp ứng.

Trúc Anh nằm xuống, vòng một tay qua eo Trúc Ngọc, cầm tựa lên đầu muội muội mình, nhẹ nhàng mỉm cười rồi chìm vào giấc ngủ. Đã từ rất lâu rồi, nàng chưa bao giờ có cảm giác bình yên và nhẹ nhàng như thế này cả, đây là cảm giác khi có gia đình! Cảm giác nàng đã mất từ rất lâu rồi!

Trong giấc mơ màng, nàng cảm giác thấy bên tai mình vang lên giọng nói: "Tỷ tỷ bảo trọng, hãy sống cho thật tốt, thù của gia tộc muội sẽ báo. Tỷ đừng tìm muội nữa, hay cứ sống một cuộc sống bình thường tốt đẹp nhé!".

Nàng hoảng sợ cố gắng thức dậy, nhưng nàng cảm thấy toàn thân không thể cử động được nữa, miệng cũng không mở ra nói được câu nào. Nàng cảm thấy mình bị ôm chặt một cái, trong lòng mình trống rỗng, Trúc Ngọc đã thật sự đi mất rồi.

Mất một lúc lâu sau, nàng mới cử động được, mở to hai mắt ra, nàng cố gắng tìm kiếm một hình bóng quen thuộc mà không thấy.

"Chả lẽ tất cả chỉ là mơ?" Trúc Anh cười thầm.

Nhưng rồi nàng đưa mắt ra ngoài mặt bàn, nàng thấy trên đó có một bát cháo vẫn bốc lên hơi nóng, chứng tỏ mới được làm không lâu, trên bàn còn có một mẫu giấy.

Trúc Anh vội vàng cầm mảnh giấy ra đọc, trên mặt nàng, ngay lập tức xuất hiện hai dòng nước mắt, nàng biết, chuyện hôm qua không phải là mơ: "Tỷ tỷ ngốc, đây là cháo hoàng yến món tỷ thích nhất, là muội đích thân làm đó, nhớ ăn đi đây! Muội có việc phải đi đây, tỷ bảo trọng nhé!".

Hắn đứng ở nóc nhà quan sát hết một lượt, khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt hắn một lần nữa khôi phục thần thái vốn có. Làm như vậy để hắn không còn cảm giác áy náy đối với Trúc Anh coi như chấm dứt một mối liên hệ ân tình, nhưng không hiểu sao hắn càng có cảm giác không tốt một tỷ nào.

Lấy ra một cái mặt nạ, hắn nhìn nó một lúc rồi đeo lên mặt. Thay vào một bộ quần áo màu đen cùng với áo choàng trùm đầu. Nhìn hắn lúc này giống như là một người đã biến mất khỏi Tiêu gia thời gian trước: Tiêu Thanh Y!.

Nhảy xuống khỏi nóc nhà, hắn bước đi nhanh trên con đường tấp nập những người, đầu xoay chuyển rất nhiều ý nghĩ, cuối cùng hắn dừng lại, ánh mắt sáng ra như thấu hiểu điều gì đó.

Hắn cười nhẹ một cái rồi lắc đầu: "Người khác nghĩ ta là ai không quan trọng! Ta vẫn là ta!"

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Tiêu Thanh Nguyệt...

Nghĩ thông suốt, trong đầu hắn một mảnh thoải mái dễ chịu, đúng vậy, hắn làm việc không trái với lương tâm, với tấm lòng của hắn, thì ngại gì người khác nghĩ ngợi ra sao. Làm việc không thẹn với tâm thì chả có gì phải lo nghĩ cả.

"Hệ thống, thời gian nhiệm vụ".

"Nhiệm vụ chính: Thửc Tỉnh Dược lão, thời gian còn, 3 năm 11 tháng, 20 ngày!".

Thấy mới nháo qua mà hết tận mười ngày, hắn cười khở, nếu cứ lan man thế này thì không biết ngày tháng năm nào hắn mới xong nhiệm vụ, chưa kể cái nhiệm vụ này cho hắn tận thời gian ba năm! Chứng tỏ nó phải có độ khó khá cao, chắc chắn chả ngon ăn gì cả.

Nghĩ vậy nên bước chân của hắn càng thêm nhanh chóng, sau khi mua được một tấm bản đồ khu vực, hắn theo đó mà tìm đường đến Ô Thản Thành. Sau khi ra đến phía bên ngoài phạm vi Thanh Sơn Trấn, hắn âm thầm kêu gọi Trương Tuyết ra.

Chẳng mất bao lâu thời gian, từ trong bụi cây cạnh hắn xuất hiện một bóng hình to lớn, khẽ chỉ đạo phương hướng cho Trương Tuyết, hắn liền leo lên lưng nó. Có một con sói vừa to vừa chạy nhanh như vậy, đại gì hắn phải đi bộ cho mệt xác.

Cũng đại khái tốn thêm một ngày một đêm, hắn cuối cùng cũng đến Ô Thản Thành.

Đây là thành thị đầu tiên hắn gặp khi đến thế giới này, trước mặt hắn là một cái cổng thành khá to, trên đó có đề ba chữ "Thành Ô Thản". Trước cổng cũng có lính gác, nhưng cũng không thấy có người nào phải thu phí vào thành.

Dựa theo trí nhớ của Tiêu Thanh Y, rất nhanh hắn đã tìm đến phường thị của Tiêu Gia, căn bản là cha của Tiêu Thanh Y hồi trước được giao nhiệm vụ quản lý một cửa hàng bán vũ khí của Tiêu Gia, thế cho nên nhà của Tiêu Thanh Y cũng ở cạnh cửa hàng luôn.

Đi ngang qua một hàng bán kẹo, hắn dừng lại một chút rồi đi vào trong, một lúc sau, hắn bước ra ngoài, trên tay có cầm một cây kẹo khá là to.

"Sao lại thế này nhỉ?" Nhìn qua nhìn lại một thoáng, xác định không đến nhầm chỗ, hắn trên trời nhìn một tòa nhà cực kỳ lớn, đã thay thế cho gian nhà cũ của gia đình Tiêu Thanh Y.

Vỗ đầu một cái, hắn chợt nhớ ra một điều, đó chính là thời gian mà Tiêu Thanh Y rời khỏi nhà, không biết đã qua bao nhiêu lâu rồi. Âm thầm đánh giá tòa nhà này một chút, hắn nhận ra là tòa nhà được xây này cũng không có vẻ gì cũ kỹ lắm, chứng tỏ mới được hoàn thành trong thời gian gần đây.

Hắn tiến đến gõ cửa, một lát sau, có một gia nhân mở cửa ra hỏi:

"Các hạ tìm đến đây có việc gì?".

"Xin hỏi một chút, tòa nhà này được xây lên lâu chưa? Ngươi có biết người sống trong căn nhà cũ tại đây đi đâu rồi không?".

Gia nhân lắc đầu nói:

"Ta cũng mới vào làm ở đây nên không biết".

"Ngươi có biết Tiêu Thanh Nguyệt không?".

"Ngươi. Ngươi quen tiểu thư nhà chúng ta?" Gia nhân tròn tròn mắt hỏi.

"Tiểu thư? Có thể vào bẩm báo với tiểu thư nhà các ngươi rằng có cô nhân xin gặp không?" Hắn hơi ngạc nhiên nói.

"Việc này ta không quyết được, xin đợi cho một chút!" Gia nhân thấy hắn dường như có quen biết với chủ nhân nhà mình, liền không dám lộn xộn, ngay lập tức chạy vào trong nhà báo tin.

Chỉ mất thời gian khoảng một phút, có một lão già mập mạp, người mặc một bộ đồ quần gia, chạy đến cửa hỏi:

"Ngươi là ai? Có quen biết với tiểu thư nhà chúng ta sao? Có tin vật hay hẹn trước không? Tiểu Thư nhà chúng ta đang bận, hiện tại không có thời gian gặp ai khác!".

Hắn trầm mặc, gì mà cứ như hẹn gặp mình tinh hay nhân vật nổi tiếng không bằng.

Im lặng một lúc, hắn đưa ra một cái lệnh bài có chữ Tiêu ở trên rồi lên tiếng:

"Vào báo cho tiểu thư nhà các người, có Tiêu Thanh Y xin gặp!" Hắn đã quyết định, đằng nào cũng phải mượn danh Tiêu Thanh Y, thà rằng bây giờ cứ xác nhận trước đi cho xong.

Nghe thấy hắn báo ra họ Tiêu, quản gia thoáng nét ngạc nhiên, không dám chậm trễ nửa giây, tên quản gia liền nhanh chóng chạy vào trong nhà báo tin.

"Tiểu Nguyệt à, cháu xem, mọi việc chúng ta đều đã làm cho cháu hết rồi, liệu có phải bây giờ cháu nên..." Một người đàn ông trung niên lên tiếng cười nói với Tiêu Thanh Nguyệt.

Tiêu Thanh Nguyệt khẽ nhủ đôi lông mày thanh tú, từ tốn nhấp một ngụm trà rồi đáp:

"Thanh Thúc à! Không phải cháu không làm, mà là cháu quả thực không làm được, còn thiếu vật đó, mà vật đó thì hiện tại cháu không có!"

"Nói như vậy là cháu không có cách nào đúng không?" Lão già có vẻ mặt thâm trầm, ánh mắt ánh nên sự thiếu kiên nhẫn nói.

"Đúng vậy!" Tiêu Thanh Nguyệt nhẹ nhàng mà dứt khoát đáp.

"Vật đó hiện đang ở đâu!" Người trung niên hỏi.

"Phụ thân cháu đang cầm!" Tiêu Thanh Nguyệt thản nhiên nói.

Lão già và người trung niên đưa mắt nhìn nhau, trong mắt hai người đều có nét giận dữ rõ rệt. Mọi nó chứ, bị con nhỏ này xoay vòng vòng cả năm mà chả giải quyết được việc gì. Hai người chuẩn bị trở mặt thì tên quản gia vội vội vàng vàng chạy vào thông báo.

"Tiểu Thu! Có một người ngoài cửa tự xưng là Tiêu Thanh Y xin gặp!"

"Tiêu Thanh Y!?" Cả ba người đều đồng thanh hét lên.

Lão già cùng người trung niên kia đều lộ rõ sự không thể tin, còn Tiêu Thanh Nguyệt thì lại là sự vui mừng, nhưng ngay lập tức thay bằng lo lắng.

"Mau mời vào" Tiêu Thanh Nguyệt nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, thấy hai người kia không nhận ra gì ở mình, liền lạnh lùng nói.

Một lát sau, có một người mặc áo choàng màu đen quen thuộc từ tốn bước vào trong nhà. Trên mặt người này đeo một cái mặt nạ chỉ hở ra hai hốc mắt, nhưng kỳ lạ là dù người ngoài có đứng cùng hắn, cũng không thể nào nhìn rõ bên trong đó có gì, hai hốc mắt đó cứ như hai lỗ đen sâu thẳm, khiến người ta không dám nhìn thẳng vào.

"Đình Châm tại sao người lại ở đây, chẳng phải cha ta đã cấm người không bao giờ được bước vào nhà ta một lần nào nữa rồi phải không nhỉ?" Một giọng nói lạnh lạnh, chậm rãi, không mang theo một tia cảm tính nào vang lên, đánh thức ba người từ trong vô tận ngạc nhiên tỉnh lại.

"Người dám gọi thẳng tên ta?" Lão già vẻ mặt tức giận, chỉ vào hắn nói.

"Thì sao? Ta biết rõ người đã làm những gì!" Hắn cười nhạt đáp.

"Thanh Y, cháu vừa về nhà đừng nên..." Người trung niên lên tiếng giảng hòa.

"Ngọc Thanh? Đạo này người sống có tốt không? Đêm có hay gặp ác mộng không?" Hắn nhìn sang Ngọc Thanh, giọng lạnh đi nói.

"Ta không hiểu?" Ngọc Thanh mặt khẽ biến sắc nói.

"Hại chết huynh đệ tốt nhất của mình, người nghĩ người sẽ sống lâu à?" Hắn cười lạnh đáp.

"Người...Người nói linh tinh cái gì vậy!" Ngọc Thanh trong lòng có quỷ, mặt hơi biến nói.

Ngọc Thanh và Đình Châm mặt mũi đầy vẻ khó coi, thực sự tên tự xưng là Tiêu Thanh Y kia hành sự quá không theo lẽ thường, cái cách ứng xử kiểu kéo rách da mặt nhau trong trường hợp này, thực sự là lần đầu tiên hai người gặp phải.

"Thôi đủ rồi!" Tiêu Thanh Nguyệt nãy giờ quan sát mọi chuyện diễn ra, khuôn mặt lạnh lùng nói:

"Tiêu Thanh Y, người mau mau rút ra khỏi đây!" Tiêu Thanh Nguyệt tức giận đáp.

"Đây là thái độ của muội muội dành cho huynh trưởng của mình sao?" Hắn quay sang Tiêu Thanh Nguyệt, chậm rãi đáp.

"Ta không có ca ca như người" Tiêu Thanh Nguyệt giọng lạnh lùng đáp.

"Vậy sao? Tốt lắm, nếu nơi này không hoan nghênh ta thì ta xin cáo từ!" Hắn nhìn quanh một lượt rồi nói.

"Chậm đã! Phụ Thân..Phụ thân sao rồi?".

"Phụ Thân mất rồi!".

"Mất..Mất rồi.. Mau đưa kỷ vật của phụ thân cho ta! Người không có tư cách cầm nó!".

Hắn không nhìn lại, thuận tay lấy ra một cái lệnh bài nhỏ bằng bạc, ném xuống đất rồi tiếp tục bước ra ngoài cửa.

Một chiếc kẹo không biết vô tình hay cố ý rớt xuống đất, rồi bị một bàn chân lạnh lùng, không chút lưu tình dẫm lên nát vụn.

Tiêu Thanh Nguyệt vội vàng chạy ra rồi nhặt lấy lệnh bài, đúng lúc đó, thấy hành động kia của hắn. Khuôn mặt của Tiêu Thanh Nguyệt trở nên trắng bệch, mắt hiện rõ sự đau đớn to lớn, nhưng rất nhanh bị che dấu đi.

Hai người Ngọc Thanh và Đinh Châm mắt hứng nhìn nhau, rồi cuối cùng đứng dậy ra về.

"Ca à! Ca nhìn này, ta đã đạt đến tam đoạn đầu khí rồi!" Một bé gái nhỏ rất đáng yêu, chạy đến cạnh thiếu niên thanh tú cao gầy, vui mừng nói.

"Ca biết Tiểu Nguyệt là giỏi nhất mà!" Thiếu niên ánh mắt hiện rõ vẻ chiều chuộng, xoa đầu bé gái nói.

"Ca phải thưởng cho muội đó!" Bé gái cười gian nói.

"He! Thế Tiểu Nguyệt Nguyệt thích cái gì nào!" Thiếu niên cười cười nói.

"Muội...Muội thích kẹo!" Bé gái xấu hổ nói nhỏ.

"Lớn thế này rồi còn thích kẹo!" Thiếu niên khoa trương, trợn mắt nói.

"Ca..Ca dám cười muội..muội không quan tâm đến ca nữa!" Cô bé giận dỗi nói.

"Hehe! Ca đùa thôi, khi nào có dịp ra bên ngoài, ca sẽ mua cho muội một cái thật to được không!" Thiếu niên cười bồi tội.

"Ca hứa rồi đó nhé! Không được quên đâu đấy!" Cô bé cười hạnh phúc.

"Được rồi được rồi, ca sẽ không bao giờ quên, đã được chưa, Ha ha...".

Tiêu Thanh Nguyệt bước từng bước đến chỗ cây kẹo, nhẹ nhàng nhặt từng mảnh kẹo lên, sau đó ôm chặt vào trong lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.